

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

'Atkins packs a huge emotional punch.'
Heat

ALWAYS YOU AND ME

**You promised
me forever.**

**What if
forever ends?**

DANI ATKINS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

HER ZAMAN SEN VE ME

AYRICA DANI ATKINS TARAFINDAN

Fractured (ABD adı: Then and Always)

Bizim

Hikayemiz

Bizim

Şarkımız Bu

Aşk

Ben Uyurken

Milyonlarca Rüya

Yıldızlarla Dolu Bir Gökyüzü (ABD adı: Gone Too Soon)

Gelinlik Altı Gün

Biz Mükemmel

Yabancıların Anısı (bir roman)

Uyandığımda (bir roman)

HER ZAMAN SEN VE ME

DAN I ATKIHS

LÄKÜ ULİ*JİEN
PU&LISH ING

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© 2025 by Dani
Atkins Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Lake Union Publishing tarafından
yayınlanmıştır, Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Lake Union Publishing, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662530005
eISBN: 9781662527494

Emma Rogers tarafından kapak tasarımı
Kapak görseli: © Pauline Lewis / Getty Images

*Cassidy'ye Hoş
geldin ufaklık.*

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Birinci Bölüm: BİR YIL SONRA İkinci

Bölüm: YİRMİ YIL ÖNCE

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Yedinci Beşinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Sekizinci

BölümAltıncı

Dokuzuncu Bölüm: YEDİ YIL ÖNCE

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm: YEDİ YIL ÖNCE On Üçüncü

Bölüm

Ondördüncü Bölüm: YEDİ YIL ÖNCE On Beşinci

Bölüm

On Altıncı Bölüm: ON ALTI YIL ÖNCE On

Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm: ON BİR YIL ÖNCE

Bölüm On Dokuz: ON BİR YIL ÖNCE

Yirminci Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm: YEDİ YIL ÖNCE Yirmi

Üçüncü Bölüm

Yirmi Dördüncü Bölüm

Yirmi Beşinci Bölüm: ALTI YIL ÖNCE Yirmi

Altıncı Bölüm ALTI YIL ÖNCE Yirmi Yedinci

Bölüm

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yirmi Dokuzuncu

Bölüm OtBölüm Otuz

Birinci Bölümuzuncu

[Bölüm Otuz İki Bölüm](#)
[Üç Otuz Otuz Otuz](#)
[Beş Dört Bölüm Otuz](#)
[Otuz Yedi Otuz Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Sekiz](#)
[Altı Bölüm Otuz](#)
[Dokuz](#)
[Kırkinci Bölüm YEDİ AY SONRA Kırk](#)
[Birinci Bölüm YAZAR](#)
[HAKKINDA TEŞEKKÜRLER](#)
[Yazarı Amazon'da Takip Edin](#)

Önsöz

Ziyaret saatlerinin bittiğini bildiren zil çoktan çalmıştı. Görmezden geldim. Neredeyse birinin gelip bana bu konuda meydan okumasını dileyecektim, çünkü kavga etmek için sabırsızlanıyordum. Kızgın bir öfkeyle doluydum, dengesiz bir yanardağdan püsküren lavlar gibi patlamakla tehdit eden türden.

"Bunun için senden nefret ediyorum," dedim inanmadığım bir Tanrı'ya, her ihtimale karşı, kadınlar tuvaletindeki su işaretli aynanın diğer tarafında pusuya yatmış olabilir diye.

Cevap vermemeyi tercih etti ve aynada gördüğüm tek şey, doğum belgesindeki otuz yaşından yaklaşık on yıl daha yaşlı görünen bir kadındı. Pasaport fotoğrafımdan bile daha kötü görünüyordum ki bunun fiziksel olarak imkânsız olduğunu düşünmüşümdür hep.

Gözlerim artık kırmızı çerçeveli değildi çünkü ağlamaktan kuruduğunuz nokta gelir. Onlarda görebildiğim tek şey, henüz gerçekleşmemiş bir şey için acı veren bir hüzündü.

Ama bu gece olacak.

Saçlarım yeni yıkanmıştı, nasıl görüldüğümü önemsedğim için değil, Adam yüzünü uzun kestane rengi saç tellerime gömüp elma kokulu şampuanımı içine çekmeyi her zaman sevdiği için. Beni kollarına alıp nefesim kesilene kadar öpmesinin üzerinden haftalar, hatta beni ayaklarımdan kaldırıp yatak odamıza taşımasının ve serin çarşafların üzerine yatırmasının üzerinden daha da uzun zaman geçmesine rağmen en azından bunu hâlâ yapabiliyorduk.

"Yeter," dedim yansımama şiddetle. "Oraya gitme, Lily."

Arkamdaki kapı açıldı ve bakımevinin düzenli ziyaretçilerinden birini tanıyınca hemen gözlerimi indirdim. Kadın benden yaşlıydı ve asansörde ya da koridorda selamlaşıyorduk, hiç ziyaret etmek istemediğimiz bir ülkede iki mülteciydik. Bugünden sonra onu bir daha görebileceğimi sanmıyordum.

Bir avuç kâğıt havlu aldım, Dyson fanın ellerimi kurutmak için ihtiyaç duyduğu yirmi saniyeyi boşa harcamak için çok acelem vardı. Adam'ın odasına geri döndüğümde gözlerim otomatik olarak duvardaki saate gitti. Gideli altı dakika olmuştu. Asla geri alamayacağım altı dakika.

Adam'ın gözleri kapalıydı ama sandalyemi yatağa yaklaştırırken çıkardığım gıcırtıyı duyunca açıldı. Başını yavaşça bana doğru çevirdi, sanki kemikleri kırılğan ve sinirleri paslıymış gibi. Yüzünü , acıyı sanki benimmiş gibi hissettim.

"Hey, güzelim," dedi yaklaşık yüz yıllık bir sesle

Esk

i. Hüzünle gülümsedim. "Sadece senin gözlerinde.

Rahatsızca yutkundü ve ben bir anda ayağa kalktım, su bardağına ve pipete uzanıyordu. Elim boynunun altından geçirdim ve başını yastıktan kaldırdım çünkü artık bunu kendi başına yapacak gücü yoktu. Daha üç ay önce sekiz metrelik bir Noel ağacını üç kat merdiven çıkarak dairemize taşımıştı ama bugün plastik bir bardaktan bir yudum almak için başını kaldırmak kadar basit bir şey bile onu aşıyordu.

Bir an için pencereden dışarı baktım, çünkü gözlerimdeki öfkeyi görmesini istemiyordum. Adam tanıdığım en iyi insandı - onu tanıyan herkesin tanıdığı en iyi insandı - ve bugünden sonra hiç kimsenin onun ne kadar inanılmaz olduğunu bilme şansına sahip olamayacağı gerçeği bir rezaletten başka bir şey değildi.

Gözleri bana yeterince içtiğini söyledi ve onu tekrar yastıkların üzerine yatırdım.

"Ağrın var mı? Birini çağırayım mı? Elim zaten Çağrı düğmesinin yanında geziniyordu.

Başını salladı. İlaçlar onu uykulu yapıyordu ve son birkaç gündür, kum saatindeki kumun nihayet tükenmekte olduğu söylendiğinden beri, ilaçları almayı reddediyordu.

'Tek bir saniyemi bile boşa harcamayacağım. Eğer sahip olduğumuz tüm zaman buysa-' O zaman hıçkırarak ağladım, elimde değildi ve devam etmeden önce elimi tuttu. *'Eğer hepsi buysa, o zaman son nefesimi verene kadar burada seninle birlikte olmak istiyorum.*

'Benimle bundan daha uzun süre birlikte olacaksın. Sonsuza kadar demiştik, hatırladın mı? Bunu yeminlerimize yazmıştık. Şimdi bundan sıyrılamazsın, ahbap.'

"Ölmenin bu işten sıyrılmak olduğunu sanmıyorum," demişti nazikçe. *"Ama anlaşmamızdan dönüyorum. Ve bunu sana yaptığım için çok ama çok üzgünüm, Lily. Belki de dava açmalısın.*

Bu Adam'dı, kalbim tam anlamıyla ikiye bölünürken bile beni gülümsetmeye kararlıydı.

"Fletcher hâlâ burada mı?" diye sordu beklenmedik bir şekilde.

Cevap vermeden önce rahatsız bir şekilde yutkundum. Adam'ın kısa süreli hafızası, istasyondan farklı bir frekansa kayan bir radyo sinyali gibi dalgalanmaya başlamıştı.

"Hayır, . Raegan birkaç saat önce onu evine geri götürdü. Hatırladın mı?"

Mensa seviyesinde bir IQ'ya sahip olan sevdiğim adamın, parçalanmış hafızasının parçalarını bir araya getirmeye çalışmasını izledim.

Fletcher Adam'ın köpeğiydi. Adam'ın hayatında benden bile daha uzun süre yer almıştı ve bakımevi onu son bir ziyaret için getirme talebimi reddetseydi ne yapardım gerçekten bilmiyordum.

Sorduğum hemşire cevap vermeden önce nefesini tutmuştu ve ben de önceki gecenin büyük bir kısmını derlemekle geçirdiğim ikna edici argümanları sıralamaya hazırdım.

'Evet, tabii ki yapabilirsin,' dedi. *"Bence onu yarın getirmelisin. Ve ona nezaketi için teşekkür etmek yerine hemen gözyaşlarına boğuldum, çünkü bu imtiyazın ne anlama geldiğini biliyordum. Kalan süremizi dolduran saatin tik takları aniden biraz daha gürültülü bir hal aldı.*

Fletcher çok zeki bir border collie değildi; terlikleri, gelen postaları ve hatta ara sıra çorapları yeme eğilimi vardı. Bu kadar çok yabancı ses ve kokunun olduğu bir ortamda nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bugün bakımevine giderken yolcu koltuğunda yanıma oturdu, ilk kez kıpırdanmadı, camı ellemedi ya da kucağıma tırmanmaya çalışmadı. Otoparka girdiğimizde, koltuğunda daha yükseğe oturdu ve doğrudan son dört haftadır sahibine ev sahipliği yapan alçak kırmızı tuğlalı binaya baktı.

Duygulu bir inilti çıkardı.

"Onu hissedebiliyor musun, Fletch? Orada olduğunu söyleyebilir misin?" Fletcher aniden biliyormuş gibi görünen gözlerle bana baktı.

"Bugün uslu durmalısın," dedim tasmaına ipi takarken. "Kimseyi üzmemelisin.

Adam'ın köpeği yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına baktı, sanki o geminin çoktan kalkmış olabileceğini söylemek ister gibiydi.

"Ona veda etmek için buradasın, evlat," diye fısıldadım kırık bir sesle. Fletcher neredeyse insani bir empati ifadesiyle beni izledi. "Ama sanırım sen bunu biliyorsun, değil mi?"

Adam'ın köpeği iki saat boyunca yatağın yanında, daha önce binlerce kez yaptığı gibi ipeksi kulaklarını okşayan elin kolayca ulaşabileceği bir yerde oturdu. Ve bir daha asla yapmayacaktı. Her ne kadar kalbimi kırmış olsa da, sanırım eski dostunun orada olması Adam'ın içindeki bir şeyleri iyileştirmeye yardımcı oldu.

Ziyaretin sonuna doğru köpeği yatağa kaldırdım. Her yerde serumlar ve kablolar vardı ama muhtemelen dünyanın en sakar köpeği olan Fletcher tek bir tanesini bile rahatsız etmedi. Sadece yatağın üzerine uzandı ve benimkine eşdeğer bir bağlılıkla sahibine baktı. İkimiz de bu adamı tüm kalbimizle seviyorduk. Ve bu gece ikimiz de onu kaybedecektik.

Bakımevi personeli görünmez meleklerdi, gece boyunca Adam'ın odasına sessizce girip çıktılar, onu kontrol ettiler, beni kontrol ettiler, makineleri ayarladılar ve sonra sessizce gölgelere geri kayboldular. Birisi sert tepe lambasını kapatmış, odayı yatağın arkasındaki panel ışığının hafif parıltısıyla yıkanmış halde bırakmıştı. Önümüzdeki altmış yıl boyunca yanında uyanmayı planladığım yüzün her ayrıntısını görebileceğim kadar parlaktı. Bu düşünce beni gafil avladı ve söylemekte her şey kırık bir hıçkırıktaydı.

"Ah, bebeğim," dedi Adam, çoktan kaybettiğini düşündüğüm bir güçle kolunu yatağın üzerinden kaldırmayı başararak. "Buraya gel.

Başımı göğsüne koymak için kablolar ve tüpler arasında yolumu bulmaya çalışarak yanına gittim. Kulağımın dibinde atan kalbinin güven verici sabit gümbürtüsüyle uyumayı en sevdiğim yerdi. Bu gece ritmi bozuktaydı, yanlış tempoda çalınan bir şarkı gibiydi. Bir çırpıda hızlı hızlı atıyor, sonra bir sonraki güven verici gümbürtüden önce dayanılmaz derecede uzun aralıklarla yavaşlıyordu.

Bana *'Adam yavaşlayacak'* demişlerdi. *'Uykulu olacak ve uzun süreler boyunca uyuyabilir. Yemek ya da içmek istemeyecek. Yavaş yavaş vücudu kapanmaya başlayacak.'*

"Acıyacak mı?" diye sormuştum, yüzüm silmeye çalışmadığım gözyaşlarıyla çalkalanıyordu.

Doktor bana nazikçe *'Buna izin vermeyeceğiz'* demişti. *'Ona neye ihtiyacı varsa vereceğiz.'*

Daha sonra bu sözleri defalarca tekrarladım. Çünkü kocamın ihtiyacı olan şey, kimsenin ona veremeyeceği tek şeydi: bir mucize. Onu bizden çalan hastalık için bir tedavi.

"Yorganın altına gir," dedi Adam şimdi, sesi alçaktı.

"Buna izin verilmediğinden eminim," diye fısıldadım, ayakkabılarımı çoktan çıkarmıştım ve gürültülü bir takırtıyla yere düşerken endişeyle kapıya doğru bakıyordum.

"Yaramazlık yaptığım için beni atacaklarını sanmıyorum.

"Yaramazlık mı yapacağız? Onu gülümsetmeye çalışarak sordum.

Adam tanıdığım en güzel gülümsemeye sahipti.

"Keşke," dedi pişmanlıkla, gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyordu.

Bunca yıl sonra bile ilk seviştiğimiz zamanı hatırlayabiliyorken, sonuncusunu hatırlayamamam yanıştan da öte bir şeydi.

Tek bildiğim, Adam'ın rahatsız edici semptomları hakkında belli belirsiz endişelenmeye başlamam ile onkoloğun ofisinde beyaz yüzlü ve dehşet içinde oturduğumuz gün arasında bir yere düştüğüydü.

"Lütfen bana doğrudan verebilir misin? Adam ona sormuştu. 'Gerçeğin süslenmiş bir versiyonunu istemiyorum. Durum ne kadar kötü?'

Doktor uzun bir süre durakladı. Test sonuçlarına bakmasına ya da önündeki masanın üzerine serilmiş röntgen filmlerine bakmasına gerek kalmamıştı. Gözlerini Adam'a kilitlemişti.

"Kötü," demişti sessizce. *"Bu kötü."*

Dakikalar sessizce saatlere dönüştü. Personel vardiya değiştirdi ve Adam'ın odasının dışındaki koridor sessizleşti.

"Konuş benimle," dedi Adam, ben ona yaslanmış

yatarken. "Ne hakkında?

Hayalet gibi bir gülümseme verdi. "Ne istersen. Sadece sesini duymak istiyorum.

"İlk tanıştığımızda benim hakkımda ne düşündüğünü söyle.

"Bu kolay. Senin biraz ahmak olduğunu düşünmüştüm. Kendine çok fazla güveniyorsun."

Kısık bir kahkaha attı ve bu kahkaha endişe verici bir öksürük nöbetine dönüştü. Ciğerleri artık tehlikedeydi. Nefes alış veriş artık sessiz değildi. Nefes alış verişinde geçmeyeceğini bildiğim bir törpü vardı.

İstedğini yaptım, hepsi de *"Hatırla ..."* diye başlayan hikayeler anlattım. Bizi güldürdüler, ağlattılar - ama bu da sorun değildi, çünkü bunu birlikte yapıyorduk. Ve 'birlikte' olmak çok uzun süre sahip olamayacağımız bir lükstü.

Sanki düşüncelerimin karanlık bir yola saptığını hissetmiş gibi, Adam'ın kolları bana daha sıkı sarıldı. Saat gece yarısını geçmişti ve koridorda ara sıra sessizce ilerleyen ayak sesleri dışında bakımevi sessizdi.

'Lily, sana sormam gereken bir şey var. Söz vermeni istediğim bir şey.

"Daha fazla söz mü? Sesimi hafif tutmaya çalışarak söyledim ama ses tonunda kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir şey vardı.

Son günler ve haftalar boyunca benden söz vermemi istediği bir sürü şey vardı. Çoğu oldukça yapılabilir şeylerdi.

"Arabanın bakımını düzenli olarak yaptıracağına söz ver. "Araba için mi endişeleniyorsun? İnanamayarak sordum.

"Senin için endişeleniyorum. Öbür dünyadaki zamanımın senin bozuk frenlerle araba kullanman yüzünden stres yaparak mahvolmasını istemiyorum.

Gözlerindeki mizahın ardında gerçek bir endişe gördüm.

"Tamam, bebeğim. Garajı düzenli olarak ziyaret edeceğime söz veriyorum."

Ancak her vaadi yerine getirmek o kadar kolay değildi.

"Gelecek yıl planladığımız gibi Avustralya'ya gideceğine söz ver.

Bunun üzerine üzgün bir şekilde başımı salladım. *"Bunu sensiz yapmak istemiyorum. Bu bizim hayalimizdi.*

Adam elimi kendi elinin arasına aldı ve nazikçe sıktı. *'Bu hala bizim hayalimiz. Sydney Liman Köprüsü'nün tepesine çıktığında ben de yanında olacağım. Bu benim sözüm.*

Bu hoşuma gitmişti, o yüzden buna da evet dedim.

Darülaceze odasının sessizliğinde ona 'Devam et o zaman,' dedim.

"Bu aslında iki bölümden oluşan bir söz ama sizden istediğim en önemli söz.

Bana bakarken çok ciddi görünüyordu. Sanki nasıl tepki vereceğimi zaten biliyormuş gibiydi.

"Tamam. Her neyse, söz veriyorum yapacağım,' dedim, parmaklarımı çatık kaşlarının üzerinde nazikçe gezdirerek.

"Güzel," dedi Adam yavaşça başını sallayarak. "Çünkü Josh'u bulmanı ve onunla aranı düzeltmeni istiyorum.

"Hayır. Kelimeyi sansürlemeye fırsat bulamadan ağzımdan çıkıverdi. "Kesinlikle hayır," diye ekledim ekstra vurgu için. Kollarında debelendim ama beni tutuşu kelimenin tam anlamıyla şaşırtıcı derecede güçlüydü.

'Ben gittiğimde iyi olacağını bilmem gerek Lily. Ona gitmelisin.'

'Hayır, istemiyorum,' dedim, bu sefer daha nazik ama aynı kararlılıkla. 'Ben iyi olacağım, tatlım. Bunu sana söylemiştim. Üzgün olacağım ve kalbim çok uzun bir süre, belki de sonsuza kadar kırılacak, ama gidip bana son sözleri beni bir daha görmek istemediği olan adamı bulmama gerek yok.

"Bu benim hatamdı," dedi Adam, sesi çatlayarak.

"Ben *seni* seçtim, Josh'u değil," diye hatırlattım ona, zımpara kâğıdı kadar kuru dudaklarına bir öpücük kondurarak. 'Her zaman seni seçeceğim. Bu hayatta ve sonraki hayatta.

Adam başını salladı ve bağlı olduğu makinelerden biri endişe verici bir şekilde biplemeye başladı. Tedirgin olmaya başlamıştı ve bu istediğim son şeydi.

Lütfen, Lily. Benim için. Git ve onu gör. Söyleyeceklerini dinle.

Ve sonra, dinledikten sonra ... onu affet. Sonra da beni affet. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun," dedim, sesim titreyerek. Acaba bu Sonun başlangıcı mı? Adam'ın kafasının karışabileceği, hatta hayal görebileceği konusunda beni uyarmışlardı ve onunla birlikte olmak için reddettiğim adama gitmemi söylemeleri de en fazla hayal görmemle ilgiliydi.

"Senden bunu neden istediğimi şimdi anlamak zorunda değilsin, ama gideceğine dair bana söz vermelisin.

İç çekişim uzun ve içtendi. "Pekâlâ. Senin için bu kadar önemliyse, yapacağım.

'Ve çok bekleme. Hemen yanına git. Bana söz ver.' "Söz veriyorum.

Ölmek üzere olan birine yalan söyleyen insanlar için muhtemelen cehennemde özel bir yer vardır ve ben zaten yolu yarılamıştım.

Pek çok savaşçının sonunda mücadelesini kaybettiği karanlık, gece yarısı saatlerinde oldu. Endişelendikçe yaklaştığını biliyordum.

Onu kontrol etmek için gelen hemşirelerin gözlerindeki ifade.

Yataktan çıkmak için çabaladım ama hiç ısınmadığım kıdemli bir hemşire omzuma sert bir el koyarak kalkmamı engelledi.

'yerde iyisin,' dedi sessizce.

Boğazımdaki yumruyu yutmak neredeyse imkânsızdı.

"Birinin sizinle odada kalmasını ister misiniz? Başını çevirdi ve gölgeli bir köşeyi işaret etti. "Orada sessizce oturabiliriz.

Başımı salladım. "Sanırım sadece ikimizin olmasını istiyorum.

Eli tekrar omzumdaydı ve nazikçe sıkıyordu. "Sorun değil. Anlıyorum. Fikrini değiştirirsen vızıldayabilirsin.

Adam gözlerini olabildiğince uzun süre açık tutmak için savaştı; kalan her saniyemizde benimle kalmak için savaştı. Ama vücudu mücadele ediyordu ve ben sadece benim için biraz daha dayanmasını isteyerek onu incitiyordum.

"Gözlerini kapat, tatlım.

"İstemiyorum. Seni görmek istiyorum.'

Eğildim ve onu tekrar nazikçe öptüm. "Gözlerin açık da olsa kapalı da olsa ben oradayım.

"Sen benim hayatımın aşkısın ve hep öyle kalacaksın,

Lily. "Ve sen de benim.

Gözleri kısa süreliğine kapandı. "Lütfen bu gece ne istediğimi unutma.

"Hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum,' dedim. En azından bu kadarı yalan değildi. Her zaman benimle kalacak bazı şeyler vardı.

"Şimdi gözlerimi kapatacağım," dedi, sesi o kadar zayıftı ki zar zor duyabiliyordum.

"İyi fikir.

"Yakında görüşürüz, Lily.

"Elbette görüşeceğiz.

Ama bu o gece ona söylediğim ikinci yalandı.

On beş dakika sonra, nefesleri arasındaki boşluk gittikçe uzadı ve sonra sessizce, ona özgü aynı asalet ve cesaretle, Adam Tennant - kocam, en iyi arkadaşım ve hayatımın aşkı - var olmayı bıraktı.

Aylardır ilk kez acıdan arınmış görünen yüzüne baktım. Gözünün kenarından tek bir damla yaş akmış ve

Elmacık kemiğinin üzerine düşmüş bir elmas gibi. Eğildim ve nazıkçe öptüm.

Birinci Bölüm

BİR YIL SONRA

Alarmdan çok önce uyanmış, Şubat ayının mürekkep gibi gökyüzünün nihayet siyahtan griye dönüşmesini izliyordum. Bugüne hazır olduğumu düşünmüştüm, ama şimdi nihayet gelmişti ve tek hissettiğim bunalmışlıktı.

Yatak aniden ayaklarımın dibine çöktü ve 'yatağa girilmez' kuralından bugün vazgeçilebileceğini fark etmiş gibi görünen Fletcher'a baktım. Orta boy şiltenin boş kalan yarısını okşadım ve Adam'ın köpeği - artık benim köpeğim - bir köpek komandosu gibi divandan yukarı doğru kıvrılarak yanıma yerleşti.

Hangisinin daha kötü olduğunu söylemek zordu: aylarca gecenin bir yarısı uyanıp elimi soğuk çarşafların üzerinde Adam'ı ararken bulmak mı, yoksa bilinçaltımın sonunda onu orada asla bulamayacağımı kabul ettiği gün mü?

Ama ölümünden on iki ay sonra bile hâlâ etrafımdaydı ve onu kaybettiğim günün yıldönümü olan bugünden daha fazla *değildi*.

Cenazede insanlar bana *'İlk yıl en kötüsü olacak'* demişti. Sanırım bu sözler beni rahatlatmak, hayatın eninde sonunda daha iyi olacağını bilmemi sağlamak içindi, ancak o zamanlar zaten düşmüşken bir de tekme yemiş gibi hissediyordum.

O ilk üç yüz altmış beş gün, ilklerle dolu bir saldırı süreciydi. Bazıları bıçak yarası gibi saplanmıştı, diğerleri ise beklenmedik şekilde keskin ve acı veren kâğıt keder kesikleriydi. İlk Noel'in, ilk doğum gününün ve ilk yıldönümünün acı vermesini beklersiniz - ve verdiler de. Ama daha da kötüsü, sizi gafil avlayanlardır. Bir yabancı ilk kez masumca *"Evli misiniz?"* diye sorduğunda nasıl cevap vereceğinizi bilemezsiniz, çünkü kalbinizde hala *evlisinizdir* ve hep öyle kalacaksınız.

Fletcher bugünün sınırları zorlama günü olduğuna karar vermiş olmalıydı ki yatağın daha da yukarısına doğru kıvrılarak başını benimkinin yanındaki pürüzsüz, çentiksiz yastığa koydu.

"İyi deneme, köpek, ama yatakta uyumayacaksın.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi, çünkü fark ettim ki yalnız kalan Adam olsaydı, köpek çoktan divanın boş kalan yarısını kapmış olurdu.

Adam'ın yastık kılıfını yıkmak için cesaretimi toplamam neredeyse altı ayımı almıştı. Her gece yastığını kendime doğru sürüklüyor, geriye hiçbir şey kalmayana kadar bir bağımlı gibi onun kalıcı kokusunu içime çekiyordum. Sonunda onu paketleyip çamaşır makinesine yerleştirdiğimde büyük bir dönüm noktası oldu. Makine harekete geçip tamburu köpüklü suyla camı nasıl tırmaladığımı, fikrimi çok geç değiştirdiğimi hala hatırlıyorum. Çamaşırlar çıktığında, yüzümü ıslak malzemeye gömmüştüm ama tek alabildiğim koku kumaş kremiydi. Ürünün adı son derece yanıltıcıydı çünkü beni hiç rahatlatmamıştı.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp banyoya yöneldim. Raflarda artık Adam'ın banyo malzemeleri yoktu ama diş fırçası hâlâ lavabonun yanındaki bardakta benimkinin yanında duruyordu. Elim ona doğru gitti ama niyetimin onu atmak mı yoksa kullanmak mı olduğundan emin olamayarak geri çektim. Hangi seçeneğin daha kötü olduğuna karar veremiyordum.

Fletcher yatağı terk etmişti ve ben mutfığa girdiğimde tezgahın yanında sabırla bekliyordu. Bir dilim tost ve marmelattan iki ısırık aldım ve kalanları onun kâsesine attım. Fletcher'ınki genişlerken benim belimin son bir yılda incelmesine şaşmamalıydım. Adam'ın beni azarladığını duyar gibiydim, bu yüzden üzerime kalın bir ceket geçirdim ve bunu telafi etmek için Fletcher'ı her zamankinden daha uzun bir yürüyüşe çıkarmaya hazırlandım.

Adam bana, "*Köpeğime iyi bak,*" dedikten sonra ciddiyetle tazıya döndü ve aynı ciddiyetle, "*Ve sen de karıma iyi bak,*" dedi.

Fletcher ve ben deniyorduk ama bazı günler sadece bir ayağımızı diğerinin önüne koymak bile bir meydan okuma gibi geliyordu. Kederden kaçamayacağınızı, çünkü onun sizi her zaman nerede bulacağını bildiğini, ancak kendinizi o kadar meşgul tutabileceğinizi öğrendim ki, sizi bir üzüntü çıığının altına gömmek yerine, hayatınızın boşluklarına sıkışıp *kalabilir*.

Sonuç olarak, pasta süsleme işim hiç bu kadar yoğun ya da kârlı olmamıştı. Başlangıçta haftada sadece iki gün bana yardımcı olması için işe aldığım Raegan artık tam zamanlı olarak benimle birlikteydi. Daha önce hiç çalışmadığım kadar çok ve uzun süre çalışıyordum ve sonuçlar hesap tablolarında siyah beyaz olarak görünüyordu. Adam benimle çok gurur duyardı. Bana ve hayallerime her zaman inanmış, planlarımı dinlemiş ve

Bir inanç sıçraması yapmanın ve operasyonumu eski dairemdeki küçük, sıkışık mutfaktan çıkarıp uygun bir binaya taşımanın zamanının geldiğine karar verdiğimde bana destek oldu. Bu, daha önce verdiğim bazı kararların aksine, asla pişman olmadığım bir karardı.

Bu düşünce, susturulmayı reddeden bir anıyı canlandırdı. Her zamanki gibi, tutmadığım sözün suçluluğu vicdanıma batan yüzlerce iğne gibi hissediyordum. Neyse ki Fletcher yeni bulduğu bir sopayla fırlayarak dikkatimi dağıttı. Kolum ağrıyana ve o bile oyundan sıkılana kadar sopayı ona fırlattım.

Daireye döndüğümde en az yarım düzine ev işine başladım, ancak hepsini bıraktım. İhtiyacım olan dikkat dağıtıcı şeyler değillerdi ve bir türlü sakinleşemiyordum. Normalde, Adam'ın birlikte yaptığımız evde hâlâ benimle olduğunu hissetmek büyük bir rahatlıktı. Onu koridor için seçtiği canlı geometrik duvar kağıdında bulabiliyordum - bana seveceğimi söylediği kağıt ... ama hiç sevmemiştim. Ve tahmin ettiğim gibi her bir izi gösteren ve sonunda çocuklarımız olduğunda tamamen işe yaramaz olacak olan, seçtiği gülünç derecede kullanışsız krem rengi kanepede de oradaydı. Bu düşünceden, ateşe çok yaklaştım gibi geri çekildim. Dolaptaki kupalar, duvarlarımızdaki tablolar, sahip olduğumuz her şey bize ait eşsiz bir geçmişe sahipti. Sanki Adam boş dairede hâlâ yanımda yürüyormuş gibi hissettiren gizli bir geçmişti bu.

Ama bugün başka bir şey hissettim. İlk defa Adam'ın beni hayal kırıklığına uğratmış olabileceğini hissettim.

Krem rengi koltuk minderlerini sanki beni kişisel olarak rencide etmişler gibi yumruklayarak şekilden şekle soktum. Adam'ın son saatlerini düşünmek hoşuma gitmiyordu, çünkü onu bu şekilde hatırlamamı istemezdi. Ama benden aldığı sözün anısı - *hala* tutmadığım tek söz susturulmayı reddediyordu.

Yastıkların üzerine çöktüm ve Fletcher hemen sıçrayarak başını kucağıma koydu, sitem dolu gözlerle bana baktı.

"Sen de mi?" diye mırıldandım, başını kaşıyarak.

Adam'ın benden istediği her şeyi yapmıştım. Yerel garajımdaki tamircilerin hepsi beni isimle tanıyordu ve Avustralya'ya yapmayı planladığımız geziyi bile yeniden planlamıştım. Ama - ve bu büyük bir ama - yapacağımı söylediğim gibi Josh'a ulaşmamıştım.

"Nasıl yapacağımı bile bilmiyorum," dedim ilgisiz köpeğime. 'Nerede yaşadığını ya da onunla nasıl iletişime geçebileceğimi bilmiyorum.

Josh'un istediği de tam olarak buydu.

"Benden bir daha haber alamayacaksın, Lily. Tüm iletişimi kesmeyi kabul etmemizin herkes için en iyisi olduğunu düşünüyorum.

Bunu söylediğinde ona gerçekten inanmış mıydım? Yoksa bıçak gibi savurduğumuz incitici sözlerin zamanla unutulacağını ve yeniden arkadaş olmanın yolunu bulacağımızı mı düşünmüştüm? Ama Josh son derece ciddiydi. Sosyal medya hesaplarını silmiş ve telefon numarasını bile değiştirmişti. Artık nerede yaşadığı ya da çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve eğer dürüst olmak gerekirse, her şeyin böyle kalmasını isterdim. Tartışmamız, sanki hiç var olmamış gibi arkadaşlığımızı bütünüyle yutan bir obruk açmıştı.

Josh bir gecede hayatımdaki en önemli insanlardan biri olmaktan çıkıp *sadece tanıdığım* biri haline gelmişti. Ve son altı yıl boyunca da böyle kaldı. Ve eğer kocam onu tekrar bulmam için bana söz verdirmeseydi bu şekilde kalacaktı.

Dairenin duvarları yavaş yavaş üzerime kapanıyormuş gibi geldi ve düşüncesizce ayağa fırladım, neredeyse ürkmüş bir Fletcher'ı yere seriyordum. Bugün için hem arkadaşlarımdan hem de ailemden birçok arkadaşlık teklifi almıştım. Hatta üniversiteden en iyi arkadaşım olan Andie'den New York'ta onu ziyaret etmem için bir davet bile almıştım ama hepsini geri çevirmiştim. Bunun bir hata olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

"Bu Cumartesi gününü nasıl geçirmeyi planlıyorsun, Lily?"

Soru iki gün önce bir dağ dolusu choux çöreği ve kesme şekerin diğer tarafından gelmişti. Raegan'la birlikte günün büyük bir bölümünü inşa ederek geçirdiğimiz bitmiş croquembouche'a hayranlıkla bakmak için geri çekilmiş ve şaşırtıcı bir dürüstlikle cevap vermiştim.

"Çikolata yemek, hüzünlü şarkılar dinlemek ve eski fotoğraf albümlerine bakmak.

Raegan Fransız düğün pastasının diğer tarafından çıktı ve üzgün bir şekilde başını salladı. "Onun yerine Polly ve benimle geçir," dedi, köpeğimden çaldığına yemin edebileceğim bir hareketle başını yana eğerek. "Çocuğumun seni benden daha çok sevdiğini biliyorsun.

Hüzünle gülümsedim ve yapış yapış olmuş ellerimi bir beze sildim. 'Bu his yüzde yüz karşılıklı, ama senin sevimli beş yaşındaki çocuğun bile fikrimi değiştirmeyecek. Zaten berbat bir arkadaş olurdum.

Kağıt üzerinde Raegan ve ben beklenmedik arkadaşlardık. Benden sekiz yaş küçüktü, bekar bir anneydi ve bir koleksiyonla zar zor geçiniyordu.

yarı zamanlı işler. Kremalı pat ile Postacı Pat'i ayırt edemediğini memnuniyetle itiraf etmişti ama görüşmenin beşinci dakikasında ona işi vermeye karar vermiştim bile.

"Onu mizah anlayışı için mi işe aldınız? Adam o gece bana inanamayarak sormuştu.

Çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptım. "Sayılır," demiştim, kararımın hiç pişmanlık duymamıştım. Dört yıl sonra, hala pişman değildim.

Raegan'ın en iyi yanlarından biri ne zaman zorlayacağını ve ne zaman geri çekileceğini bilmesiydi.

"Lanet olsun sana, Lily. Hayır diyeceğini biliyordum," diyerek saçındaki tokayı çıkardı ve parmaklarını dut rengi saç tellerinde gezdirdi. Raegan'ın dilinden daha renkli olan tek şey, neredeyse her ay renk değiştiren saçlarıydı. "Teklifim hâlâ geçerli," dedi ve beni kendine çekerek hızlı ve sert bir şekilde kucakladı.

Daveti ne kadar cazip olursa olsun, Adam'la dolu ama onsuz bomboş olan eve baktığımda, gerçekten olmak istediğim tek bir yer vardı.

Sonunda olumlu bir şey yaptığım için mutlu bir şekilde gardırobun üstünden eski bir taşıma çantasını indirdim. Çantanın köşesinde Adam'ın unutulmuş bir çift siyah çorabını bulmak beni bir an için raydan çıkardı.

"Çoraplar! İnanamayarak burnumu gürültüyle sümkürdüm ve ardından On dakika sonra çöp kutusuna bir yığın nemli mendil attım. Sanırım bugünü hıçkırı hıçkırı ağlamadan atlatamayacağımı biliyordum ama bir çift eski çorabın beni dibe çeken şey olmasını gerçekten beklemiyordum.

Çantaya birkaç kıyafet attım ve ardından bir taşıyıcıyı mama kapları ve köpek mamasıyla doldurdum. Annemle babamın kendilerine ait evcil hayvanları yoktu ama Fletcher'dan her zaman 'büyük köpekleri' olarak söz ederlerdi, bu da Adam'ın gülmesine ve gözlerini devirmesine neden olurdu. Annemle babamın Adam'ı çok sevdiğini görmek kolaydı ve onu eve ilk getirdiğim andan itibaren babam ona 'oğlum' diye hitap etmişti ki babamı tanısaydınız bunun çok önemli bir şey olduğunu anlardınız. Geçtiğimiz on iki ay boyunca benim için ve benimle birlikte yas tuttular ve onlar olmadan bugünü atlabileceğimi hayal ederek ne düşündüğümü gerçekten bilmiyordum.

Evi aradığımda cevap gelmeyince endişelenmedim, çünkü emekli olduklarından beri hayatları hiç olmadığı kadar yoğun. Babam birkaç yıl önce bana şakayla karışık, 'Şimdi her şeyi tıkıştırıyoruz, böylece sen ve Adam sahibi olduğunuzda çocuk bakıcılığı için boş olacağız' demişti. O zamanlar

beynimin hala atmayı reddettiği bir atma cümlesiydi. *Keşke*

. . . Arabamın direksiyonuna geçerken hüznle düşündüm. Adam ve ben bebek planlarımızı bu kadar uzun süre ertelememiş olsaydık, geçen yılın daha iyi mi yoksa ölçülemeyecek kadar kötü mü geçeceğini bilmek bazen zor oluyordu. Bu hayali gerçeğe dönüştürmek için dünya kadar vaktimiz olduğunu düşünmekle ne kadar aptallık etmişiz.

Yolculuk olaysızdı ve yollar beni sadece sürüşüme konsantre olmaya zorlayacak kadar yoğundu. Garaj yoluna girdiğimde büyüdüğüm ev hayal kırıklığı yaratacak şekilde karanlıktı. Kendisine gizlice bisküvi verilen yere geldiğimizi anlamış gibi görünen Fletcher, heyecanla arka koltukta zıplamaya başlamıştı bile.

Gülümseyerek ona baktım. Hayatımızda çocuk olmayabilirdi ama geçtiğimiz yılı Adam'ı en az benim kadar seven Fletcher'la paylaşmak, tamamen çekilmez olan on iki ayı biraz daha az çekilir hale getirmişti.

Kendimi eve bıraktım ve Fletcher saatte yüz mil hızla yanımdan geçerek tamamen gereksiz bir şekilde ailemi aramaya başladı. Arabalarının garaj yolunda olmaması dışarıda olduklarını çoktan doğrulamıştı.

Mutfağa girdim, tanıdık ev kokusunu içime çektim, o kadar değerli bir kokuydu ki şişeletmek için bir servet ödeyebilirdim. Fletcher için bir su kabı ve kendim için de su ısıtıcısını doldurdum. Kaynamasını beklerken, köpeğin bahçeyi kullanabilmesi için arka kapının kilidini açtım ve onu hızla kaybolan gün ışığına kadar takip ettim. Ayaklarım taş döşeli verandadan çimenliğe doğru ilerlerken içime belli belirsiz bir huzursuzluk hissi yerleşti. Bir şeyler yanıştı. Bir şeyler farklıydı. Başımı kaldırdım ve o kadar yüksek sesle soludum ki Fletcher garip çiçek tarhlarını incelemeyi bıraktı ve geri döndü.

Ağaç. Ağaç gitmişti. Binlerce kez tırmandığım komşumuzun arka bahçesindeki yaşlı çınar, dalları bahçemize sarkan çitin yanında görkemli bir şekilde duruyor olmalıydı ama tek görebildiğim gökyüzüydü.

Komşuların evine bakmak için geri döndüm. Ağaç tıraşladığım günlerden beri birkaç kez el değiştirmişti. Şimdiki sahibinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

sahipleriydi, ama çocukluk anılarımı acımasızca yok ettikleri için onlardan zaten nefret ediyordum.

Çalıların arasından geçip çitin tahtaları gevşemiş bölümüne doğru ilerlerken Fletcher heyecanlı bir şekilde ayaklarımın etrafında dans ediyordu. Ama araştıran parmaklarım, eski suç ortağımın kenarda tuttuğu panellerde gençliğimin sürünerek geçtiği hiçbir yer bulamadı.

Annem, akşam yemeğimiz için buzdolabından malzeme çıkarmakla meşgulken, "Geçen Kasım ayında yaşadığımız o korkunç fırtınada yıkıldı," dedi.

"Neden bana söylemedin?"

Annem son kullanma tarihini incelerken durakladı ve bir an için üzüntüyle bana baktı. "Yaşlı ağaçlar yerine düşünecek yeterince şeyin olduğunu düşündüm," dedi nazıkçe.

Yavaşça başımı salladım. Kasım ayı benim için iyi bir zaman değildi. Evlilik yıldönümümün olduğu aydı. Adam olmadan geçirmek zorunda kaldığım ilk aydı.

"Öyle bile olsa," dedim, benim için bu kadar önemli olmaması gereken bir şeyi çok fazla büyüttüğümün farkındaydım. Ama önemliydi.

"o lanet ağaçtan düşüp boynunu kırmamış olmanın bir mucize olduğunu düşünüyorum," dedi babam, sanki hâlâ o on bir yaşındaki korkusuz erkek fatmaymışım gibi saçlarımı karıştırarak. "Fırıncıların himaye ettiği o genç delikanlıyla - adı neydi?" diye sordu, cevap için kahin anneme dönerek. Ama önce ben cevap verdim. Neden cevap vermeyeyim ki, bütün gün onun adı bir aklıma gelip bir aklımdan çıkıyordu.

"Josh. Adı Josh'tı."

Annem mutfak sihirbazlığıyla iki kişilik bir yemeği üç kişilik bir ziyafete dönüştürdü, bu da bana bugün kapılarına her zaman bilip bilmediğini merak ettirdi. Yemeğin çocukluğumun en sevdiğim yemeklerinden biri olması da muhtemelen tesadüf değildi.

Ziyaret umduğum her şeyi yaptı. Boş bir şekilde çalışıyordum ve bir şekilde büyüdüğüm yere geri dönmek beni onardı ve yeniledi. Herkes böyle köklere sahip olacak kadar şanslı değildi, bunu şaşırtıcı derecede genç yaşta öğrenmişim. Düşüncelerimi geri çektim çünkü nereye gittiklerini görebiliyordum. Ve bu gece sadece Adam'ı düşünmek istiyordum.

Yatak odamın kapısı hafifçe tıklatıldı. Başımı çevirdim ama çocukluk hayallerimin ve planlarımın çoğunun gerçekleştiği pencere kenarındaki koltuktan kalkmadım. Aynı yıldızlarla kaplı gökyüzünün yanındaki aynı noktaydı ama artık onlara dilek dilemenin bir işe yaradığına inanamayacak kadar yaşlanmışım.

"İyi misin tatlım?"

Annem bana doğru yürürken, yeniden on bir yaşıdaymışım gibi hissederek camdan başımı çevirdim. Yüzündeki çizgiler ve saçlarındaki aklar olmasaydı, gerçekten de zamanda geriye gitmiş gibi hissedecektim. Kolları bana dolandığında ve yüzümü onun sarılışının rahatlığına gömdüğümde kesinlikle öyle görünüyordu.

"Bugün hep boktan geçecekti, Lily."

Hıçkırıkla kahkaha arası bir sesi beline bastırdım. Annem asla küfretmezdi ve şimdi bunu yapması çok şey ifade ediyordu.

'Onu hep bu kadar özleyeceğimi mi sanıyorsun anne? Zamanla daha kolay olacağını düşünmüştüm ama onsuz olmak hala çok zor.

Bana acının hafifleyeceğini söylemedi ya da iyi niyetli bir basmakalıp söz söylemedi; sadece tutuşunu sıkılaştırdı ve başını benimkine dayanana kadar aşağı indirdi.

"Baban ve ben hâlâ her gün onun hakkında konuşuyoruz," dedi, sesi hafifçe çatlayarak. Geri çekildim ve aynı sulu gülümsemeyi paylaştık. Eskiden benimkiyle aynı yeşil tonunda olan gözlerinde yaşlar vardı.

"Bu hoşuna giderdi," dedim, bunun doğru olduğunu bilerek.

Annem başıyla onayladı. 'Ama senin hala çok üzgün olduğunu bilmek hoşuna *gitmezdi*. Senin yeniden mutlu olmanı isterdi. Biliyorum isterdi.

Söz, sırasını beklemeyi reddeden kibirli bir kuyruk atlayıcısı gibi düşüncelerimin ön saflarına geri dönmeye zorladı. Sözlerini kabul ettiğimde başım ağırlaştı. Belki de bugün buraya dönme ihtiyacı hissetmemin birden fazla nedeni vardı. Belki de ileriye doğru bir sonraki adımı atmak için her şeyin başladığı yere geri dönmem gerektiğini biliyordum.

İkinci Bölüm

YIRMI YIL ÖNCE

"Git buradan!

Lily tırmanıştan dolayı hâlâ soluk soluğaydı ve kalan azıcık havası da yabancının kaba selamıyla anında emildi.

"Pek nazik değilsin, değil mi?" diye hırladı sonunda, bacağını az önce üzerine çıktığı kalın dalın üzerinde sallayarak.

"Bana öyle söylüyorlar," diye cevap verdi çocuk huysuzca. Ona öfkeyle baktı ve Lily de ona ters ters baktı. "Burada ne işin var senin? Bu benim ağacım.

"Aslında bu ağaç komşularımız olan Bay ve Bayan Baker'a ait. Ve her zaman tırmanmama izin veriyorlar.

"Yalancı," dedi çocuk.

Lily gözlerini kırıştırarak ona baktı. On bir yıl boyunca hiç kimse ona bu kadar kaba davranmamıştı ve dürüst olmak gerekirse nasıl karşılık vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Çocuk onu biraz korkutmuştu.

Lily'nin söyleyecek başka bir şeyi olmadığı anlaşılınca, çocuk kendini istemeyerek de olsa sessizliği doldururken buldu. "İnsanlar bana yalan söylediğinde her zaman anlarım.

"Nasıl?" diye sordu Lily, az önce komşularının bahçesindeki davetsiz misafirle bir daha konuşmamaya karar verdiğini unutarak.

Çocuk omuz silkti. Uzun boylu görünüyordu ama yerden on beş metre yükseklikteki bir ağacın dalına çömelmişken emin zordu. Bunu düşününce biraz midesi bulandı. Çocuk haklıydı. Daha önce hiç ağaca tırmanmamıştı ve yerden bu kadar yüksekte olmanın tehlikesi şu kadar aklına gelmemişti. 'İnsanlar size sürekli yalan söylediğinde bunu fark etmekte iyi olursunuz. Hay aksi,

"Bayılmayacaksın, değil mi?

Lily'nin ağzında aniden çok fazla tükürük varmış gibi görünüyordu ve gün yaz ortası için oldukça serin olmasına rağmen terlediğini hissetti.

"Bilmiyorum. Daha önce hiç bayılmamıştım. Nasıl söyleyebilirim ki?"

Çocuk bir kez daha 'gerçekten bilmiyorum ya da umurumda değil' dercesine omuz silkti. "Bana sorma. Sanırım yere düştüğünde öğreneceğiz.

Lily kahvaltıda yediği Frosties'in midesinde bir girdap gibi döndüğünü hissetti.

"Tanrı aşkına, ağacıma kusmasan iyi edersin.

'Sen tanıdığım en kaba, en sinir bozucu çocuksun. Neden bu kadar korkunçsun? Lily sordu. Merakı kusma ihtiyacından daha zorlayıcıydı.

"Bilmiyorum. Bunu vaka çalışanıma sormanız gerekir. Muhtemelen hepsi dosyamda vardır.

"Ne dosyası? Ve vaka çalışanı nedir?"

Oğlan uzun uzun iç çekti, sanki ağacı bir kızla paylaşmak yeterince kötüymüş de bir de bu kadar cahil olmalarına gerek yokmuş gibi.

"Size bakan biri. "Anne ya da baba gibi mi yani?"

Lily, genç çocuğun yüzündeki kısa süreli üzüntü ifadesini hayal bile edemediğini biliyordu, ama bu ifade küçümseme ifadesiyle bir kenara itilmişti.

"Evet, şey. Herkes bunlardan harika bir tanesine sahip olamaz.

Mide bulantısı neyse ki geçmişti ve Lily kalın ağaç dalına biraz daha rahat yerleşti, bir midilliye biner gibi kalçalarıyla dalı kavradı.

'Bu yüzden mi bu kadar kızgınsın? Anne baban olmadığı için mi?"

"Benim ailem var. Sadece boktan olanları, hepsi bu. Bu yüzden ... burada yaşayan insanlara ne deniyor demiştiniz?"

Fırıncılar. Janette ve Gordon. Gerçekten çok iyiler.'

Çocuk yüzünü buruşturdu. "Bunun doğru olup olmadığını anlayacak kadar uzun süre burada kalacağımı sanmıyorum.

"Neden olmasın?"

'Beni çok dolaştırıyorlar. Başım belada.'

Bunu sanki gururla taşıdığı bir onur nişanıymış gibi söyledi. "Bu çok üzücü," dedi Lily, on bir yaşındaki kalbi herkesi sevmeye hazırdı, Ona küfreden kaba çocukları bile.

'Benim için üzülme. Ben böyle.'

"Yalancı," dedi Lily, bu karşılık karşısında şoke olmuştu. Daha önce hiç kimseye böyle bir şey dememişti. 'Bence sen yalnızsın. Bence bir arkadaşına ihtiyacın var.

"Evet, tabii. Bu yüzden bu büyük yaşlı ağaca tırmanmayı seçtim. Çünkü burada bir eş bulmak istedim.'

yaradı, değil mi? Beni buldun. Arkadaşın olabilirim.' 'Zahmet etme. Burada yeterince uzun kalmayacağım.'

Lily şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. O gerçekten de şimdiye kadar tanıdığı en garip çocuktü. Ve okuldaki sınıfındakilere hiç benzemiyordu.

"Sen kaç yaşındasın?" diye sordu ağaca tırmanan arkadaşına.

"On iki yaşındayım. Yakında on üç olacağım.

"Oh, ne zaman? Lily sordu.

'Neden bilmek istiyorsun? Bana bir parti mi vereceksin? Bana pasta mı yapacaksın?'

Lily geniş bir gülümseme verdi. "Belki yaparım. Annemle pasta yapmaya bayılıyorum. Peri pastaları benim favorim.

"Anlaşıyor," dedi çocuk hiddetle. "Sen kek gökkuşağı gibi bir kıza benziyorsun.

'Kapkekler ve gökkuşakları. Çok şirin.'

"Böyle olması gerekmiyordu," dedi çocuk, hâlâ kaba olmaya kararlıydı ya da en azından Lily'ye öyle görünüyordu.

"Ben ilk tırmandığımda ağaçta ne ?" "Ne mi yapıyordum? Hiçbir şey.

Doğrudan savunma moduna geçmişti.

"Evet, öyleydin," dedi Lily, o sabah şort yerine kot pantolon giymeyi tercih ettiği için çok memnun bir şekilde ağaç dalında daha da kıpırdanarak.

"Ben ortaya çıktığımda dönüp baktın ve gerçekten suçlu göründün.

Çocuk bilinçsizce vücudunu bir tarafa doğru hareket ettirerek çınar ağacının ana gövdesini gizledi.

"Ne saklıyorsun?

"Sen gerçekten de dünyanın en meraklı küçük , değil mi?" "O kadar da küçük değilim. Yakında on iki olacağım.'

"On iki yaşında ve meraklı," diye açıkladı çocuk.

'Adın ne senin? Sana "ağaçtaki çocuk" diyemem, değil mi?'

'Bana bir şey demene gerek yok. Ama ille de bilmek istiyorsan, sen buraya geldiğinde ben de öyle yapıyordum. Arkasına yaslandı ve Lily bacaklarının yanında duran tehlikeli derecede keskin görünümlü bir çakı ve ağaç kabuğuna kazınmış bir ismin ilk üç harfini gördü. "Beni nereye koyarlarsa koysunlar adımlı bırakmayı severim.

'J . . . O . . . S . . ' diye yüksek sesle söyledi, sanki yeniden ilkokul sınıfındaymış ve yeni bir kelimeyi telaffuz etmeye çalışıyormuş gibi. "Senin adın Josh mu?

Çocuk son anda kaşlarını çatmadan önce neredeyse bir gülümseme kırpıntısı verdi.

"Benim adım Lily. Seninkini bitirdiğinde bunu da ağaca kazıyacak mısın? Çocuk omuz silkti ama Lily onun bunu yapacağını zaten biliyordu.

Üçüncü Bölüm

Fletcher! Fletcher!'

Tıslamanın işe yaramadığı açıktı, bu yüzden sesimi cesaret edebildiğim kadar yükselttim, Mahalle Gözcülüğü'nden birinin çıkıp sabahın erken saatlerindeki rahatsızlıktan şikayet etme ihtimaline karşı endişeyle etrafıma bakındım.

Fletcher ya sağır olmuştu ya da komutlarıma cevap veremeyecek kadar çok eğleniyordu. Araba yolunun başında ipini çözmem benim hatamdı. Ailemin ön kapısına doğru itaatkâr bir şekilde tırıs gitmek yerine, sanki çağrılmış gibi kulakları aniden havaya kalkmıştı. Bu biraz ironikti, çünkü birkaç dakika sonra onu geri çağırmaya çalıştığımda tek yaptığı beni görmezden gelmek oldu.

Komşuların araba yolundan aşağıya, geçen yıl yediği tost dilimlerini yalanlayan bir hızla inişini izledim. Bahçe kapısının altındaki dar boşluk bile onu yavaşlatmaya yetmedi. Sadece karnının üzerine düştü ve gözden kaybolmadan önce kapının altından kıvrıldı. Köpeğimi hızlı adımlarla yan komşunun ön bahçesine doğru takip ederken her pencerede tül perdelerin seğiriyor olması gerektiğine ikna olarak etrafıma bakındım ve çimenlere çakılmış, hava şartlarından yıpranmış Satılık tabelasına göz attım. Annem dün gece evin şu anda boş olduğundan ve yaklaşık altı aydır satılık.

Korkunç bir an için kaçan köpeğimi almak için çitlere tırmanmak zorunda kalabileceğimi düşündüm ama kapı kilitli değil sertti ve sert bir itiş mandalı serbest bıraktı. Arka bahçe bir banliyö ormanıydı ve Baker'ların orada yaşadığı zamanki haline hiç benzemiyordu. On bir ve on beş yaşlarım arasında bu bahçede o kadar çok saat geçirmiştik ki, bugün onu tanımakta güçlük çekiyordum.

Fletcher'ın çalılarının arasında kaybolurken gür kuyruğuna kısa bir an göz attım ve burada en son kim yaşadıysa çitleri iyi onardığına dair sessiz bir yakarıшта bulundum. Adam'ın köpeğini kaybetme düşüncesi düşünülemez kadar korkunçtu.

Sık yapraklar arasında hızla ilerledim, kapitone ceketime takılan dikenli gül çalısını ya da onları kenara iterken ısırgan otlarının ısırığını fark etmedim. Ancak görmezden gelinmesi imkânsız olan şey, devasa, devrilmiş çınar ağacıydı. Uzun zamandır temizlendiğini sanıyordum ama

Kasım fırtınasında düştüğü yerde duruyordu. Kökleri devasa boyutlardaydı, bir dokunaçlar yumağı gibi havaya uzanıyor, koparıldıkları toprağı arıyor ama asla bulamıyorlardı.

Ağacın bu alçakça ölümü için bir anlık üzüntü duydum ama dikkatim daha çok, bir şekilde devrilmiş ağaca tırmanmayı başarmış ve kendini dallarına kaptırmış olan Fletcher'a odaklanmıştı. Sokakta daha önce rahatsız etmediğim herhangi bir sakini uyandıracak kadar yüksek sesle havlıyordu.

"Şşt," diye tısladım, dalların arasından ona ulaşmak için bir yol ararken. "Seni çağırdığımda gelmezsen olacağı budur.

Ceketim daha fazla zarar görmeden silkindim ve şu anda sızlanan ve kendisi için çok üzgün görünen köpeğime ulaşmak için devasa ağaç gövdesine tırmandım.

Dallarına yaptığım ilk yolculuktan yirmi yıl kadar sonra bir kez daha yaşlı çınara tırmanıyor olmak garip bir tesadüf hissi veriyordu. Neyse ki artık yatay olduğu için daha kolaydı ve bir iki dakika içinde Fletcher'ın gözlerindeki rahatlamayı görebilecek kadar ona yaklaşmıştım. "Bunun tam tersi olması gerekiyordu, köpek - senin *beni* tehlikeden kurtarman gerekiyordu," diye mırıldandım, dallar arasında mücadele ederek yakasına ulaşıp onu dışarı çekerken.

Ama sonra, ona doğru eğildiğimde, bir daha göreceğimi hiç hayal etmediğim bir şey gördüm. Birkaç cılız dalı kenara çektim, çok heyecanlı bir Fletcher' serbest bıraktım ve ağacın tuzağa düştüğü bölümünü tamamen ortaya çıkardım.

Dersini almış olan Fletcher kucağıma tırmanıp dilinin minnettar hareketleriyle yüzümü kapatmaya çalışıyordu ama ben onları neredeyse hiç hissetmiyordum. Elimi uzatıp ağaç kabuğunda zamanın neredeyse hiç azaltmadığı oyukları takip ederken inanamayarak başımı salladım. Josh'un ve benim ismim ağacın gövdesinde yirmi yıl önce, onları tahtaya kazıdığı günkü kadar net bir şekilde görülebiliyordu.

Ağaç çok büyüktü, boyu rahatlıkla yirmi metreden fazlaydı. Fletcher ağacın uzunluğu boyunca herhangi bir yerde yakalanabilirdi ama yine de Josh'la arkadaşlığımızın başlangıcını belirleyen noktaya gelmişti. Bu iki kazınmış isim, yatak odamın penceresinde durup daha önce hiç görmediğim bir çocuğun komşularımızın bahçesindeki ağaca tırmanışını izlediğim ve açıklanamaz bir nedenle onu takip etmeye karar verdiğim günün anısını sonsuza dek taşıyacaktı. O kadar değerli bir arkadaşlığın başlangıcını işaret ediyorlardı

İlk kalp kırıklığımı da yüzden, dört yıl sonra Baker'lar ve evlatlık çocukları taşındığında yaşadım. Ama o zamana kadar benim aptal genç kalbim çoktan onun olmuştu. Tabii ki bunu ona söyleyecek cesareti kendimde bulamamıştım.

Ve şimdi, yirmi yıl sonra, aramızda her türlü rahatsız edici geçmiş varken, köprünün altında galonlarca su - çoğu çamurlu - varken ve rahmetli kocamın isteği sonsuza dek kulaklarımda çınlarken, kader beni her şeyin başladığı noktaya geri getirdi.

Gözlerimi gökyüzüne doğru kaldırdım, sanki Âdem gerçekten de oradaydı, gri bulutların toplanmasıyla gözden gizlenmişti.

Tamam tatlım. Anladım. Demek istediğini anladım. Onu bulacağım. Nasıl yapacağımı Tanrı bilir, ama yapacağım... ama sadece sen istediğin için.

Fırıncılar mı? Tanrım, yıllardır onları düşünmemiştim. Neden sordunuz?"

"Sadece güncel bir adresleri var mı diye merak etmişim, hepsi bu," dedim, umursamaz görünmeye çalışıp başaramıyordum. Annem kurutucudaki çamaşırları katlamayı bıraktı ve başını bir yana eğerek bir süre beni inceledi. Eskilerden hatırladığım bir pozdu bu.

"Bayan Baker'ın - Janette'in - vefat ettiğini biliyorsun, değil mi? Annem genellikle 'öldü' kelimesinin etrafında, pek çok insanın yakın zamanda kaybettiklerine yaptığı gibi dolanmazdı. Yemin ederim son bir yıl içinde 'eve çağrılmak'tan, sadece kedi ve köpekler için kullanıldığından emin olduğum 'gökkuşağı köprüsünü geçmek'e kadar her türlü örtmeceyi duymuş olmalıyım.

Belli ki annem hâlâ dünkü dönüm noktasının bilincindeydi. Ve Josh'un koruyucu annesinin öldüğünden tamamen haberdar olduğumu imkan yoktu. Sekiz yıl önce cenaze törenine katılmışım.

Evet. Bunu biliyordum. Sadece Gordon Baker'ın adresinin hala sizde olup olmadığını merak ediyordum. Bilirsiniz, Noel kartlarından falan.'

Annemin ilgisini çekmişti, ki bu tam da kaçınmayı umduğum şeydi. Ayrıca yüzünde şaşırtıcı bir pişmanlık ifadesi vardı. "Hayır, Lily. Korkarım yıllar içinde irtibatı kaybettik. Sanırım bölgeden ayrıldıktan sonra birkaç kez ev değiştirdiler.

Onlar yaptı. O kadarını biliyordum.

"Sonra ortak bir arkadaşımızdan Gordon'un birkaç yıl önce bir bakım evine gittiğini duydum. Zavallı adam. Janette'i kaybettikten sonra bunaması çok daha kötüleşti.

Farkında değildim. Bana karşı her zaman son derece nazik davranan bu çift için keskin bir üzüntü hissettim ve bu üzüntü Josh için bir keder duygusuna dönüştü; ona biyolojik ailesinden çok daha fazla anne-baba gibi davranan iki insanı da kaybettiğini biliyordu.

"Hangi bakım evi olduğunu bilmiyorsunuz sanırım?

Annem bir çarşafı katlanmış bir dikdörtgen haline getirmeye çalışmayı bıraktı ve mutfak masasına doğru eğildi. Bir anda kendimi çok deneyimli bir avukat tarafından sorgulanmak üzere olan güvenilir bir tanık gibi hissettim.

"Bütün bunlar ne için, Lily?

Dudağımı ısırdım, ona ne kadarını anlatmak istediğimden emin değildim. Her nasılsa, altı yıl önceki olayları ve kendimi içinde bulduğum imkânsız durumu ona açıklamak için doğru zamanı bir türlü bulamamıştım. Aileniz büyük bir düğün için binlerce sterlin harcadığında, büyük günden kırk sekiz saat önce aniden doğru seçimi yapıp yapmadığınızı sorgulamanıza neden olan bir şey olduğunu muhtemelen duymak istemezlerdi.

Neyse ki tüm o kaos ve kararsızlık Josh'la olan patlayıcı kavgam sırasında ortadan kaybolmuştu ve bir darbeye iki kalbi kırmaya ne kadar yaklaştığımı kimseye söylemek zorunda kalmamıştım.

Ve artık bunların hiçbir önemi yoktu. Çünkü Adam doğru seçim olmuştu. Onu tüm kalbimle sevmiştim ve ölene kadar da sevmeye devam edecektim. Bu da Josh'u bulmaya çalışmayı daha da saçma ve anlamsız bir egzersiz haline getiriyordu. Ama söz sözdür.

'Sanırım Muriel - sana bahsettiğim ortak arkadaş - sanırım bakım evinin adresi onda olabilir. Bir dahaki sefere şehre gittiğimde ona sormamı ister misin?

Çok uzun bir an durakladım. 'Aslında, anne, bunu ondan şimdi isteyebilir misin? Bugün.

Annemin gözlerinin arkasında dans eden milyonlarca soru vardı. Ama o hiçbirini sormadı. Bu onun en sevdiğim yönlerinden biriydi. Ne zaman sorgulayacağını bilirdi ama daha da önemlisi ne zaman hiçbir şey söylemeyeceğini de bilirdi.

Dördüncü Bölüm

Fletcher'ın mama kabına kocaman bir yığın mama tıktırdım ve bir anlık tereddütten sonra daha da fazlasını ekledim. Bakım evinde ne kadar kalacağımdan ya da Gordon Baker'ın beni görmek isteyip istemeyeceğinden emin değildim.

Sanırım bu Josh'un onunla 'aramızın bozulması' hakkında ne kadar şey paylaştığına bağlıydı. Bu ifade karşısında burnumu kırtırdım ama yerine başka bir şey düşünemedim.

Geçen hafta sonu ailemin yanından döner dönmez internetten evi araştırdım. Ne beklediğimden emin değilim, ancak lüks, neredeyse otel benzeri konaklama ve tesisler büyük bir sürpriz oldu. Bu kadar lüks olmayan beş yıldızlı tatil köylerinde kalmıştım.

Telefonum beni gideceğim yere yönlendirirken, Fırıncılar hakkında bildiğim her şeyi hatırlamaya çalıştım. Meğer gençliğimde yan komşumuz olan aileye çok az ilgi göstermişim. Kendi çocukları olmadığını ve oldukça geç yaşta koruyucu aile olduklarını, sadece daha büyük çocuklara, daha karmaşık sorunları olanlara veya sorunlu geçmişleri olanlara bakmayı seçtiklerini biliyordum. Ellerim direksiyonda sıkılaştı, çünkü Josh ile kesinlikle çok uğraşmışlardı - ya da en azından ilk günlerde uğraşmışlardı. Eğer bir kural varsa, bu sadece çiğnenmek için vardır, ya da o bana bunu söylemekten zevk alırdı. Sanırım her şeyden çok beni şok etmeyi seviyordu.

Ancak yıllar sonra aklıma geldi ki, konuşmasına rağmen Josh'un özellikle korkunç *bir şey* yaptığını hatırlamıyordum. Tabii birinin kalbini kırmayı suç saymıyorsanız. Çünkü eğer sayıyorsanız... o zaman Josh sürekli suç işleyen biriydi.

Ferforje kapılar, Redmount Bakım Evi'nin ana girişine giden kıvrımlı bir araba yolunu çevreliyordu. Ana bina, araba yolunu çevreleyen ağaçların arasında bir görünüp bir kayboluyordu. Gördüğüm kısa bakışlar etkileyici görünüyordu.

Okları takip ederek ziyaretçilerin park etmesi için ayrılmış bir alana geldim ve boş bir bölmeye çektim. Ön camdan, bir dönem dizisindeki görkemli bir eve çok benzeyen binayı inceledim.

kesilmiş sarmaşıklar tuğlalara tutunuyordu. Öğleden sonra güneşi gökyüzünde alçakta asılı duruyor, her pencerenin camını erimiş turuncuya çeviriyordu.

Arabadan indiğimde, seçtiğim rahat siyah kot pantolon ve kazak için hemen pişman oldum. Otoparktaki her araç -benimki hariç- pahalı görünüyordu. Teslimat için kullandığımız küçük beyaz minibüsle buraya gelmeye ne kadar yaklaştığımı düşünerek gülümsedim. Halbuki beş yaşındaki Fiesta'm kendi liginin çok dışındaydı.

Ancak yanlış anlamadığım şey ziyaretimin zamanlamasıydı. Otopark hızla doluyordu; Cumartesi öğleden sonrasının ziyaretçiler için popüler bir zaman olduğu açıktı. Adımlarım duraksadığında derin çakıllı ön avluyu yarılamıştım. *Ya Josh seçebileceği onca gün arasından üvey babasını ziyaret etmek için bugünü seçtiyse?* Serin bir gündü ama bu üst dudağımda hafif bir ter pırıltısının aniden patlak vermesine engel olmadı.

Eski komşumla tekrar buluşmaya hazırdım. Ona ne söyleyeceğimi prova etmişim ve iletmek istediğim soğukkanlılık havasını yakalayabileceğimden emindim. Ama kalbimi çalan ve büyüyünce kalbimi bir değil iki kez kıran çocukla karşılaşmak tamamen farklı bir ihtimaldi.

Buranın bir bakım evi değil, düşün için gidilebilecek türden seçkin bir kır kulübü oteli olduğu izlenimi, binaya girdiğimde daha da güçlendi. Zarif dönem mobilyaları ve etkileyici maun resepsiyon masası ile fuayede soğuk veya klinik hiçbir şey yoktu. Süslü bir şapka takmam ve bir kutu konfeti taşımam gerektiği hissi daha da güçlendi.

"İyi günler. Yardımcı olabilir miyim?"

Neredeyse endişemi örtecek bir gülümseme .

Evet. Umarım öyledir. Sakinlerinizden birini ziyarete geldim. Bay Gordon Baker.'

Kadın masanın üzerindeki bir panoya uzanırken gülümsedi. "Sizi bekliyor mu?"

"Hayır. Tam olarak değil.' Bunun aslında hiç de *değil* anlamına geldiğini anlayıp anlamadığını merak ettim. "Özür dilerim. Buraya ilk kez geliyorum. Randevu almam gerektiğini fark etmemiştim.

Resepsiyon görevlisinin gülümsemesi hiç değişmedi. "Hayır. Aile ve arkadaşlar için açık kapı ziyaret politikamız var. Beklentiyle bana bakıyordu ve hangi kategoriye girdiğime dair bir açıklama beklediğini görebiliyordum. Doğrusu cevabım ikisi de değildi.

"Ben onun eski bir komşusuyum," dedim, ki bu tamamen doğrudu. "Ve bu öğleden sonra o civardaydım. Bu da apaçık bir yalandı. Buraya gelmek için iki saat araba kullanmıştım ama bunu bilmesine gerek yoktu.

'Ona sürpriz yaparım diye düşünmüştüm ama uygun değilse lütfen endişelenmeyin. Her zaman başka bir zaman gelebilirim,' dedim, zaten asla geri dönmeyeceğimi biliyordum. En azından Josh'la iletişim kurmaya *çalıştığımı* söyleyebilirdim. Elimden gelenin en iyisini yapmıştım.

Genç kadın masadan aldığı panoyu bana uzattığında zihinsel olarak arabama doğru yolu yaralamıştım bile. "Olamaz. *Elbette* Bay Baker'ı görmelisiniz. Bu onun için gerçek bir ziyafet olacak. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla ziyaretçisi olmuyor. Son cümleyi sır verir gibi yarı fısıltıyla ekledi.

Elindeki kalemi ve panoyu aldım. Her şeye rağmen bunu yapıyormuşum gibi görünüyordu.

"Tüm ziyaretçiler giriş yapıyor mu?" diye sordum, adımı yazmamın ne kadar sürdüğünü yavaşlatarak bugün benden önce formu dolduranların listesini tarayabildim.

"Evet. Şirket politikası.

Bugünkü ziyaretçiler listesinde Josh Metcalf ismini görmeyi ne istemiş ne de beklemiştim. Bu yüzden panoyu masaya geri uzatırken hayal kırıklığına uğramam için bir neden yoktu. Ama öyle oldu.

Bana odasına kadar eşlik etmesi için çağrılan genç bakım görevlisi, "Bay Baker Wintergreen kanadımızda," diye bilgi verdi. Boynundaki kordonda asılı olan kartı kapının yanına gizlice yerleştirilmiş bir pedin üzerinden geçirdi. Kilidi açmak için bir iç mekanizmanın tıkladığını duydum.

"Wintergreen sakinlerinden bazılarının başıboş dolaşma eğilimi var," diye açıkladı. 'İçeride kilitli değiller. Sadece onları güvende tutmak için kapıları kapatıyoruz.

Bir kapının önünde durduğumuzda hâlâ bu ifadenin anlamını düşünüyordum. Yanında Josh'un üvey babasının adını taşıyan, özenle kazınmış bir levha vardı. Burada bir tutucuya yerleştirilmiş karalanmış bir kart parçası yok. "Wintergreen'de yaşayanların çoğu, evlerine gelen ziyaretçileri kendi odalarında ağırılıyorlar. Bunu daha az tedirgin edici buluyorlar.

Bay Baker'dan emin değildim ama ben de kendimi biraz huzursuz hissetmeye başlamıştım. Burada yanlış bir şey mi yapıyordum?

Odanın kapısı birkaç santim aralık bırakılmıştı. Artık geri çekilmek için çok geçti çünkü asistan çoktan ahşap panellere hafifçe vurmaya başlamıştı. "Gordon? İçeri girebilir miyiz? Senin için bir ziyaretçim var.

Kapının diğer tarafından mırıltılı bir yorum geldi, buna evet mi hayır mı dediğini anlayamayacak kadar alçak ve belirsizdi. Asistan kapıyı iterek açtı ve sonra geri çekilerek odaya ilk benim girmeme izin verdi.

Adam hastanedeyken ve daha sonra bakımevindeyken yüzümü şok ya da dehşet ifade etmeyecek şekilde eğitime konusunda çok iyi olmuştum. Hiç kimse ziyaretçilerinin sizi ilk gördüklerinde dehşete düşmüş gibi görünmelerini istemez. Ama önümdeki brokar kanatlı koltukta oturan çelimsiz görünümlü adama tepki vermemek için yüz hatlarımı eğitmem bir iki dakikamı aldı. Hafızamdaki Bay Baker'a hiç benzemiyordu. Elleri kolçağın üzerinde kenetlenmişti; ince, pençe gibi kemikli parmakları kırıksıklıklar ve yaşlılık lekeleriyle kaplıydı. Ayağa kalkmaya hazırlanırken döşemeyi sıkıca tuttuklarını gördüm ve boğazımın arkasında beklenmedik bir şekilde bir yumru oluştu. Bay Baker'ın her zaman kusursuz davranışları olmuştu. Annem ya da ben bir odaya girdiğimizde hiç şaşmadan ayağa kalkardı. Bunu nasıl unutabilirdim?

Dürüst olmak gerekirse bu, aydınlık ve geniş odadaki yaşlı beyefendinin tanıdığım birkaç özelliğinden biriydi. Saçları onu son gördüğümde bile seyrelikti ve şimdi tellerini sayabileceğim kadar seyrekti. Yüzü aynıydı ama yine de tamamen farklıydı. Sanki birisi Bay Baker'ın lateks bir maskesini yapmış ve sonra onu güneşin altında bırakmış ve bir şekilde eriyerek şeklini kaybetmiş gibiydi.

Gözleri sulanmıştı ve orijinal rengini hatırlayamasam da, her ne idiyse çoktan solmuştu. Dudakları yaşlı insanların yaptığı gibi sessizce hareket ediyordu.

"Lütfen kalkmayın," diye ısrar ettim, trafik kontrolündeymişim gibi elimi uzattım ve sandalyesine yaklaştım. "Beni hatırlayacağınızdan emin değilim, Bay Baker - Gordon," diye düzelttim, resmiyetten utanarak. "Ben Lily. Lily . . . *Williams*," dedim, altı yıldır kullanmadığım soyadıma geri dönerek. 'Elm Close'da yan komşumuz olarak yaşıyordunuz. Ailem Tony ve Barbara.'

Birkaç saniye içinde ona çok fazla bilgi vermiştim ve bunları anlamaya çalıştığını ve başarısız olduğunu görebiliyordum.

"Neden gidip size küçük bir çay tepsisi hazırlamıyorum?" diye önerdi beni odaya getiren kadın. Omzumun üzerinden ona baktım, hafif açık pencereden esecek bir rüzgar onu koltuğundan uçuracakmış gibi görünen biriyle yalnız kalmaya hazır olduğumdan emin değildim.

"Lütfen benim için zahmet etmeyin," dedim ama kadın çoktan kapıyı yarılamıştı.

'Oh, sorun değil. Genelde günün bu saatlerinde Gordon'a bir fincan çay getiririz.

Sonra gitmişti ve bir an kendimi aslında katılmak istemediği bir partiye bırakılmış bir çocuk gibi hissettim. Yavaşça arkamı döndüm. Gordon'un dudakları, ben gelmeden hemen önce kendisine özellikle zorlayıcı bir şekerleme verilmiş gibi hâlâ hareket ediyordu. Titrek bir elini kaldırdı ve kendi sandalyesinden az ötedeki bir sandalyeyi işaret etti. Söyleneni yaptım ve koltuğa tündüm, minderlerine yaslanacak kadar rahat değildim.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu aniden.

Rahatsızca yutkundum. Bu tatlı, yaşlı, kafası karışık adamın yirmi yıl önce evlatlık verdiği bir gencin adresini ya da telefon numarasını aniden söylemesine imkân yoktu. Gerçekten, ne düşünüyordum ki?

"Benim adım Lily," diye tekrarladım. Bu sefer geçmişi anlatmadan.

Gordon Baker başını salladı, ince dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Bir zamanlar Lily adında bir kız tanırdım. Tam bir yırtıcıydı. Sürekli ağaçlara tırmanırdı.

Sandalyemde daha dik oturdum. "O bendim," diye sevinçle bağırdım. "Ben o Lily'ydim. Arka bahçenizdeki yaşlı çınar ağacına tırmanırdım.

Bay Baker bana baktı ve sonra bunu bana söylemek zorunda kaldığı için üzgünmüş gibi başını salladı, ama ne yazık ki aldanmıştım.

"Hayır. Benim tanıdığım Lily bir genç kızdan başka bir şey değildi. On iki yaşından fazla olamazdı. Sıska bir kızdı ama iyi bir kalbi vardı.

Zayıflayan hafızası için, on bir yaşındaki benle şu anda karşısında oturan otuzlu yaşlarındaki kadının hatıralarını eşleştirmek çok büyük bir kuantum sıçramasıydı. Bu yüzden ben de genç benden, onunla tamamen alakasızmışım gibi bahsetmeye karar verdim.

"Lily'nin Janette'le birlikte evlatlık verdiğiniz çocuklardan biriyle arkadaş olduğunu hatırlıyor musun?

Hatamı çok geç fark ettim. Rahmetli karısının adı geçince Bay Baker'ın yüzü çöktü.

"Janette'imi tanıyor musun? Onu son zamanlarda gördünüz mü? Onlara neden beni görmeye gelmediğini sorup duruyorum ama bana hiçbir şey söylemiyorlar.

Çaresizce etrafıma bakındım. Karısının öldüğünü bilmiyor muydu? Benim de katıldığım cenaze töreninde olduğunu hatırlamıyor olabilir miydi? Bunların hiçbirini ona söylemek zorunda kalmak istemedim.

Neyse ki çanak çömlek şingirtisi ve ahşap zeminli koridordan gelen tekerlek sesleri beni bir şey söylemek zorunda kalmaktan kurtardı. Genç kadın çaydanlık, fincan ve tabaklarla dolu bir tepsi ve bir tabak muhallebi kreması taşıyarak odaya yeniden girdiğinde rahatlamış bir şekilde arkamı döndüm.

"Ah. Çay vakti geldi mi?" Gordon sesinde mutlu bir beklenti notasıyla sordu. Başımı yıldırım hızıyla geriye çevirdim. Yüzünde, birkaç saniye önce bana karısını sorarkenki üzüntüyü gösteren hiçbir şey yoktu.

"Sanırım küçük oğlanların odasını kullanacağım," dedi yaşlı adam, ayağa kalktı ve ebeveyn banyosu olduğunu tahmin ettiğim bir odaya doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi.

Çay tepsisini yerleştirmeyi bitirmiş olan kadına dönmeden önce kapının kapanmasını bekledim.

"Kafası oldukça karışık görünüyor. Bana karısını ve neden onu görmeye gelmediğini sordu. Onun öldüğünü bilmiyor mu?"

Genç asistan sözlerimden benim hissettiğim kadar rahatsız olmuş görünmüyordu.

Bazı günler öyle. Bazı günler de görmez. Hafızası geçmişe bakan eski bir dürbün gibidir. Bazen - iyi bir günde - bir ya da iki an için keskin bir şekilde odaklanabilir, ancak çoğu zaman gördükleri en iyi ihtimalle bulanıktır.

"Yani ondan e-posta adresi veya cep telefonu numarası gibi bir şey istemek onu aşacak mı?"

Kadın iki kaşını da anlamlı bir şekilde kaldırdı.

Başımı salladım. "Özür dilerim. Aptalca bir soruydu. Demans hastası olduğunu biliyordum ama bunun nasıl ortaya çıktığının farkında değildim.

'Hiçbir vaka asla aynı değildir. Ve hiçbir gün birbirine benzemez. Anıları inanamayacağınız kadar hızlı bir şekilde kaybolup gidiyor. Unutulmaması gereken şey, Gordon'a karısının öldüğünü söylediğimizde, sanki bunu ilk kez duyuyor ve sanki daha dün yanında duruyormuş gibi onun için yas tutuyor.

Sözleri bana bir darbe gibi çarptı. Kocamı kaybedeli bir yıl olmuştu ve onsuzluğun ilk yıkıcı yarasını atlatmama daha çok vardı. Bu acıyı tekrar tekrar yaşamak zorunda kaldığınızı hayal edin. Bu düşünülemezdi.

Gordon çıktı ve düğmeli ya da fermuarlı olması gereken her şeyin olup olmadığını hızlıca kontrol ettikten sonra nazik asistan bizi tekrar yalnız bıraktı.

Gordon banyo molası sırasında geçmişin üzüntüsünü tamamen unutmuş görünüyordu ve yapmak istediğim son şey bu düşünceleri tekrar aklına getirmektir. Belki hafızasının hatalı mahzenlerinde bir yerlerde Josh'un şu anda nerede olduğunu biliyordu ama Josh'la ilgili anıları rahmetli karısınıninkilerle ayrılmaz bir şekilde birbirine karışmış olacaktı. Ve Adam'a verdiğim söze rağmen, bu nazik yaşlı adama daha fazla acı çektirecek hiçbir şey yapmayacaktım. Adam da bunu yapmamı asla istemezdi.

Çayı içtik ve Gordon bisküvi tabağının tamamını bitirdi. Bahçeler hakkında konuştuk - bir malikanenin en üst katındaki dairede yaşadığım için hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir şey.

Gordon eğilip bisküvi kırıntılarını yere dökerek, "Genç Lily ve benim delikanlı için şu yaşlı çınar ağacına küçük bir platform inşa ettim," dedi.

Beklenmedik bir şekilde geçmişe açılan bir kapının heyecanıyla öne doğru eğildim.

"Sen yaptın. Üst dallardan birine birkaç kalas çivilemişsin.

Gordon Baker'ın gözleri kısıldı. 'Bunu sana kim söyledi? Oğlumla konuştun mu? Onu gördünüz mü?'

Josh mu? Onu mu kastediyorsun? Josh 2005 yılında evlat edindiğiniz genç bir çocuktur. Sizinle yaşamaya geldi çünkü ... eski evinde pek de mutlu bir hayatı yoktu.

"Zavallı delikanlı çoğu kişiden daha kötü durumdaydı. Neler yaşadığını bilmek kalbimi kırdı. Bazı insanların çocuklarına yaptıkları korkunç bir şey.

Boğazımdaki yeni bir tıkanıklığı yuttum. "Öyle, Gordon. Evet, öyle. Ama Josh şanslıydı; sen vardın ve-" Tekrar o uçuruma düşmeden önce kendimi durdurdum. "Ona bakmak için sen vardın," diye tamamladım.

"Bir fotoğraf görmek ister misiniz? Gordon Baker ayağa kalktı ve odaya ilk girdiğimde sadece rustik cazibesi için değil, yüzeyinde kümelenmiş çerçeveli fotoğraf koleksiyonu nedeniyle de gözüme çarpan ağır meşe şifonyere doğru ilerledi. Çoğunluğu çok daha genç Gordon ve Janette'e ait görünüyordu. On yıllar öncesine uzanıyor ve bir dizi moda stilini tasvir ediyorlardı.

Yaşlı adamın eli çerçeveler arasında dolaşarak benimle paylaşmak istediği bir aradı ve o sırada ben de çerçeveler arasında yüksek elmacık kemikleri ve şimdiye kadar gördüğüm en yoğun kahverengi gözleri olan koyu saçlı bir adamı tasvir edebilecek herhangi birini aradım. Çerçevelerin hiçbirinde bu tanıma uyan kimse yoktu.

" burada. İşte sana bahsettiğim Lily.'

Grubun en arkasında duran yaldızlı çerçeveli bir fotoğrafı bana uzattı. Neredeyse yirmi yıldır görmediğim bu fotoğrafa uzun uzun baktım. Josh'un Baker'ların yanına taşınmasından yaklaşık iki yıl sonra bir yaz barbeküsünde çekilmişti. Fotoğrafta, hatırladığımdan çok daha genç görünen kendi anne ve babam da dahil olmak üzere pek çok komşumuz da vardı. Ben ana grubun bir tarafında duruyordum, elimde bir sosisli sandviç vardı ve Josh'un kolu rahatça omuzlarıma atılmıştı.

Gordon yanıma gelmişti ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle fotoğrafa bakıyordu. "İşte orada. İşte o Lily. Yanındaki çocuğun kim olduğundan emin değilim ama.

Fotoğrafı benden geri aldı ve burnu neredeyse camı sıyrana kadar yüzüne yaklaştırdı.

"Ve işte benim Janette'im," dedi, çerçeveyi indirdi ve rahmetli karısının görüntüsünü kalbine bastırmaya çalışıyormuş gibi ona yasladı. 'Nerede olduğunu biliyor musun? Çok uzun zamandır beni görmeye gelmedi.

Beşinci Bölüm

Bakım evinden çıkarken derin bir nefes aldım. Bu rahatlamanın görevimde başarısız olduğum için mi yoksa Redmount'un çoğu seranın bile ulaşamadığı bir sıcaklığa ısıtılmış olmasından mı kaynaklandığından emin değildim.

Denedim, bebeğim. Bunu gördün, değil mi? Çantamdan arabamın anahtarlarını çıkarıp Fiesta'ya doğrulturken sessizce Adam'sorguladım. Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Orada değil miydi? Kafamın içindeki ses o kadar Adam'dı ki adımlarım gerçekten de duraksadı. Seste Adam'ın burada olduğuna beni neredeyse ikna edecek kadar alaycı bir eğlence vardı. Bana bir santim bile vermiyordu.

Başka ne yapmam gerekiyordu? Zavallı yaşlı adamı sallanan bir ampulün önüne oturtup sorguya mı çekecektim?

Buna bir cevap duymadım ama kocamın buna karşılık vereceği küçük mizahı kolayca hayal edebiliyordum.

Elinizden gelen her şeyi yaptığınızı söylüyorsanız.

Derin bir iç çektim ve arabanın kapısını açmak üzere olan elimi indirdim. Bilinçaltımın bunu yapmasından nefret ediyordum. Adam'ın herhangi bir durumda tam olarak ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini hayal etmesine izin vermekten nefret ediyordum... ve yine de bunu bir şekilde seviyordum. Onu burada, yanımda, ait olduğu yerde tutuyordu.

Derin bir iç çektim. "Hayır, elimden gelen her şeyi yaptığımı sanmıyorum.

Çıkışımı yaptıktan birkaç dakika sonra yeniden ortaya çıkmam resepsiyon görevlisinin gözlerinde şaşkınlık yarattı.

"Bir şey mi unuttun?" diye sordu hoş bir şekilde.

"Sayılır," dedim, yanaklarımın pembeleştiğinin farkındaydım. Berbat bir poker oyuncusu olurdum, çünkü blöf yapma konusunda berbatım.

"Gordon'un ailesine onu görmeye gittiğimi haber vermeyi düşünüyordum ama ne yazık ki İletişim bilgilerini kaybettim."

Resepsiyon görevlisinin yüzündeki ifade artık o kadar sıcak değildi. Sanırım ona ne sormak üzere olduğumu çoktan tahmin etmişti.

"Açıkçası, gizli bilgileri biliyorum," diye aceleyle devam ettim, "ama acaba size bir not bırakabilir miyim, onlara telefon numaramı ve adresimi verebilir miyim, böylece bir sonraki ziyaretlerinde onlara iletebilirsiniz."

"Yani *senin* iletişim bilgilerini de mi kaybettiler?"

Kızarıklığım daha da derinleşti. Kahretsin, bunu enine boyuna düşünmemiştim. Adam'ı bir bulutun üzerinde, kahkahalarla gülerken hayal etmek çok kolaydı.

"Evimi taşıdım ve yeni cep telefonu numaram onlarda yok. Cevabım kulaklarıma bile zayıf geliyordu.

Buna rağmen resepsiyonist yanındaki yazıcıdan bir kâğıt çıkardı ve masanın üzerinden bana doğru uzattı. Ailemin cep telefonları da dahil olmak üzere aklıma gelen tüm iletişim bilgilerini dikkatlice yazdım. Biraz umutsuz görünüyordu ama resepsiyon görevlisi kağıdı benden alırken yorum yapmayacak kadar kibardı.

Ben numaraları yazmakla meşgulken, masanın arkasındaki dosya dolabından devetüyü renginde bir klasör çıkarmıştı. Baş aşağı dursa bile ön yüzünde Gordon'un adını görebiliyordum. Bir an için dosyayı elinden kapıp Josh'un adresini bulmak için karıştırırsam ne olacağını merak ettim. Her nasılsa, Adam'ın sözümü kendimi tutuklatacak kadar ileri götürmemi isteyeceğini sanmıyordum.

"Bir dahaki sefere Bay Baker'ı ziyaret ettiğinde bunu Josh Metcalf'a verirsiniz çok minnettar olurum," dedim, sayfayı dikkatle dosyaya yerleştirirken onu izledim.

"Kim?"

Zaten masadan yarı dönmüştüm ama o tek kelime beni bir anda oraya geri döndürdü.

Josh Metcalf. Aileden biri sayılır. Bay Baker'ın en yakın akrabası olarak listeleneceğini düşünmüştüm.

Düşüncelerim Janette Baker'ın cenaze gününe geri dönüyordu. Josh'un bana üvey babasının yaşayan hiçbir akrabası olmadığını, bu yüzden cenaze töreniyle ilgili tüm düzenlemeleri kendisinin yaptığını söylediğini hatırladım. *"Sanırım şu anda sahip olduğu en yakın akrabası benim," demişti* bana üzgün bir şekilde.

"Maalesef Bay Baker'ın dosyasında bu isimde birinden bahsedilmiyor. Ama kızını acil durum irtibat kişisi olarak kaydettik.

Resepsiyon görevlisine baktım, sonra birkaç kez sertçe yutkundum. Poker oynamıyor olabilirdim ama ne zaman kumar oynayacağımı bilirdim.

"Claire'i mi kastediyorsun? Claire Triplehorn?"

Resepsiyon görevlisi herhangi bir gizlilik kuralını çiğnemek zorunda kalmadığı için rahatlamış görünüyordu.

"Ahh, onu tanıyorsun o zaman?"

Gülümsemem sahte gibiydi - muhtemelen öyle olduğu için. "Ah, evet. Claire ve ben çok eskiden tanışıyoruz.

Kuşkusuz her zaman sallantıda olan planımın aşılmaz bir engelle karşılaştığını fark ettiğimde hayal kırıklığımı gizlemek zordu. Baker'ların diğer uzun süreli koruyucu çocuğu Claire Triplehorn'un bana yardım etme ihtimali aşağı yukarı milyarda birdi.

Serin bir hava fuayeye süzüldü ve resepsiyon görevlisinin bakışları sağ omzumun hemen ötesindeki bir şeye kaydı. Gördüğü şey her neyse, yüzünün sevinç ve şaşkınlıkla aydınlanmasına neden oldu.

'Aman Tanrım, buna inanamıyorum. Şansımız nedir?'

Kaderin kasıtlı olarak sizi yakalamaya çalışıp çalışmadığını merak ettiğiniz ve aynı zamanda bu bir rüyaysa, şimdi uyanmak için *gerçekten* iyi bir an olduğunu düşündüğünüz anlardan biriydi.

Resepsiyonist girişe doğru bakarken gülümsüyordu ve ben yavaşça arkamı dönüp onun bakışlarını takip ederken midemin takla attığını ve sonra serbest düşüşe geçtiğini hissedebiliyordum.

Sürpriz unsuru benim tarafımdaydı. Ama on saniyelik avantajımı, saçlarının daha uzun ve bronz teninin Instagram hesabına son baktığımdan daha derin olduğunu fark ederek boşa harcadım.

Arkasındaki kapıya baktım ve o beni görmeden önce kapıdan geçme şansım olup olmadığını merak ettim. En son karşılaştığımızda benim saçlarım daha kısa ve birkaç ton daha açıktı. Ve son on iki ayın beni bir yıldan daha fazla yaşlandırdığını bilmek için aynaya ihtiyacım yoktu. Claire'in beni tanımama ihtimali vardı.

Gözleri yanımdan geçti ve bir an için her şeyin yolunda gidebileceğini düşündüm ama resepsiyonist müdahale etmeyecek kadar o anın tadını çıkarıyordu.

'Bayan Triplehorn,' diye sevinçle bağırdı. 'Buna inanabiliyor musunuz? Biz de tam sizden bahsediyorduk. Bakın kim gelmiş.'

Claire baktı.

Her zaman Claire'in hoşuna gitmeyen bir şeyi incelerken yüzünde belli belirsiz boncuksu ve kuşsu bir ifade olduğunu düşünmüşümdür. Bunu bilmem gerekirdi, çünkü o bakışı hatırlamak istemediğim kadar çok kez ben de görmüştüm.

Claire yavaşça, "Sen," dedi.

Sanırım bu, onu tanıyıp tanımadığı sorusuna cevap oldu.

Be

n. "Merhaba Claire. Sesim, o anki halimi yalanlarcasına son derece sakindi. Kalbim göğüs kafesimden dışarı çıkmaya çalışıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?

Gözleri üzerimde gezindi, yüksek topuklu botlarımı, dar kot pantolonumu ve kalın kazağımı inceledi. Yüz ifadesi sertleşti ama hoşlanmadığı şeyin giysilerim olduğunu sanmıyorum... İçlerindeki insandı.

Bir gözümün ucuyla, tezgâhın arkasındaki genç kadının, uzun süredir görüşmediği arkadaşlarıyla buluşması beklenmedik bir şekilde sapınca neredeyse komediye varan bir tavır takındığını gördüm.

Claire omuzlarını geriye atarak kendini yukarı çekti ve birden ondan çok daha uzun olmamdan her zaman nasıl nefret ettiğini hatırladım. Açıklanamaz bir kamburlaşma dürtüsüyle savaştım.

"Claire, ben-

Başını salladı, sözümü bitirmeme izin vermedi. Girişe doğru bir bakış fırlattı ve boş olduğunu görünce rahatlamış görünüyordu.

"Dışarı," dedi, sanki bir spagetti Western filmindeymişiz ve silahlı çatışma çıkmak üzereymiş gibi. Rahatsızca yutkundum.

"Bak, Claire, böyle olmamıza gerek yok-

Elini kaldırarak sessizlik emri verdi, ardından yüzüne tamamen resepsiyon görevlisinin yararına olan sakarin tatlısı bir gülümseme yerleştirdi.

"Lily, lütfen. Konuşmak için dışarı çıkalım, olur mu?"

Claire cevabımı beklemeden topuğunun üzerinde döndü, belli ki onu takip etmemi bekliyordu. Takip ettim. Çift camlı kapılardan geçti ve kapıların arkasından kapanmasına izin verdi. Yüzüme çarpmaları beklenmedik bir bonus olurdu diye düşündüm.

Bakım evinin dışındaki taş basamaklarda duraklamadı, binanın önünden dolaşarak bizi otoparktan ve diğer ziyaretçilerden uzaklaştırdı.

"Burada ne aradığınızı bana söyler misiniz?" diye tısladı.

"Gordon'u görmeye geldim," dedim, ikimiz arasında en sakın sesin benden çıktığını duyduğuma sevindim.

"Neden? Babam yaşlı ve hasta ve istenmeyen ziyaretçiler tarafından rahatsız edilmeye ihtiyacı yok.

"Ona sormak istediğim bir şey vardı. Ve beni görmenin onu rahatsız ettiğini sanmıyorum. Kim olduğumu bilmiyor gibiydi.

"Benim kim olduğumu bile bilmiyor," diye karşılık verdi Claire, bu o kadar üzücüydü ki hiç düşünmeden ona doğru bir el uzattım.

Yarım adım geri çekildi, bu hareketten gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu. Utanarak kolumun yanına düşmesine izin verdim ve derin bir nefes alıp tekrar denedim.

"Claire, lütfen biraz konuşabilir miyiz?

"Sana söyleyecek bir şeyim yok, "babamdan uzak dur" dışında. Uzaklaşacakmış gibi döndü, ama durup ekledi: 'Hayır. Tüm ailemden uzak dur.

İkimiz de kimden biliyorduk.

"Bugün burada olmamın nedeni de bu. Gordon'a sormak istediğim şey buydu.

Claire'in gözleri inançsızlıktan fincan tabağına dönene kadar büyüdü. "Benimle dalga mı geçiyorsun?

'Josh'la konuşmam gerek. Bu çok önemli.'

Claire az önce duyduklarına gerçekten inanamıyormuş gibi başını salladı.

'Şey, kesinlikle, yüzde yüz, sizinle konuşmasına gerek yok. Şimdi değil. Hiçbir zaman. O zaman bir belirsizlik yoktu, ama gerçekten farklı bir şey bekliyor muydum?

"Eğer açıklayabilirsem-" diye başladım. Claire başını salladı ve bakım evine doğru bir bakış daha fırlattı.

"Burada istenmiyorsun lafının neresini anlamadın Lily?" diye sordu gözlerini kısarak. "Kardeşim altı yıl önce seninle bir daha asla konuşmak istemediğini açıkça belirtti.

Öğleden sonraki serin esintiye rağmen yanaklarımın ısındığını hissettim. Josh'la son konuşmamız ne kadar kötü geçmiş olursa olsun, Josh'un bunu kelimesi kelimesine ona aktarmış olması canımı yakmıştı.

"Josh ve benim aramda olanlar ... Josh ve benim aramda," dedim sessizce. Bu aynı zamanda rahmetli kocamla benim aramdaydı ama bu bilgiyi Claire ile paylaşmaya hiç niyetim yoktu.

"Josh bana, eğer onu aramaya gelersen, sana onu nasıl bulacağını söylememem konusunda açık talimatlar bıraktı. Sanki bu tavsiye tamamen gereksizmiş gibi küçük bir homurtu çıkardı. "Öyleyse neden kocanın yanına dönüp kardeşimi rahat bırakmıyorsun?

Gözlerimde yaşların sızısını hissettiğim en kötü andı. "Bunu yapmayı çok isterdim, gerçekten isterdim ama yapamam çünkü o bir yıl önce öldü.

Sempati bekliyor yanlış kişiye gelmiş olurum ama en azından biraz şaşırmış görünüyor.

"Bunu bilmiyordum.

'Evet. Belki senin de bilmediğin *başka* şeyler vardır. Josh'la konuşmam gereken şeyler.'

Bir kez daha otoparka doğru baktı. Claire'in bakım evine yalnız gelmemiş olabileceği ihtimali henüz oluşmaya fırsat bulamamıştı ki bir erkek sesi Claire'in adını haykırdı. Binanın gölgeleri tarafından gizlenmiş uzun boylu bir figür çakılların üzerinden bize doğru ilerlemeye başladığında başım yukarı kalktı.

Gözlerim Claire'inkilere kaydı ve içlerinde bir endişe titreşimi gördüğümü sandım. Josh'u bulmak gerçekten bu kadar kolay olacak mıydı? Ama figür yaklaştıkça, Claire'in kardeşim dediği adamdan bile daha uzun boylu olduğunu hayal kırıklığıyla fark ettim, sadece spor salonunda her gün saatlerinizi geçirerek elde edebileceğiniz türden şişkin kaslara sahipti. Yabancı, Claire'in arkasında durdu ve omzuna kabaca bir ayı pençesi büyüklüğünde bir el koydu.

"Her şey yolunda mı bebeğim?" diye sordu.

Evet. Her şey yolunda. Bu kadın yol soruyordu ama şimdi tamamen yanlış yerde olduğunu fark etti. Öyle değil mi?" Claire hızlı bir bowling oyuncusu gibi meydan okumayı doğrudan bana yöneltti.

Yenilgiyi kabullenmiş bir şekilde başımı salladım.

"Evet. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.

"Beni hiç rahatsız etmedin," dedi Claire arkasını dönerken, ama omzunun üzerinden son bir iğneleme yapmadan önce değil: "Hiç etmedin.

Daireye girdiğimde Fletcher kuyruğunu sallayarak ve köpek gibi sitemkâr bir bakışla beni bekliyordu. İpine uzandım ve doğruca merdivenlerden inerek yerel parka gittik. O yapması gerekeni yaparken, düşüncelerim ilk tanıştığım Claire'e dönüp duruyordu: Josh taşındıktan iki yıl sonra Baker'larla yaşamaya gelen sorunlu bir genç.

Bu benim sevilmediğime dair ilk deneyimimdi ve bana karşı tepkisi, sanki benimle ilgili her şey onu rahatsız ediyormuş gibi, özellikle zehirli olmuştu. Görünüşe göre, hala . O zamanlar aptalca bir şekilde

Aynı yaşta olduğumuz için onunla arkadaş olabilirdik. Ama Claire bunun asla gerçekleşmeyeceğini açıkça belirtmişti.

Josh, Claire'in geçmişini ya da Baker'lara nasıl düştüğünü açıklamayacak kadar sadıktı. Belki de nedenini kendisi bile bilmiyordu. Ama benden nefret etmesine neden olacak ne yaptığımı sorduğumda, ona alışması için biraz zaman vermemi ve kötü bir durumdan geldiğini söylemişti.

"Sen de öyle, ama etrafta dolaşp bana hançer gibi bakmıyorsun.

Josh o zaman sırtıtmıştı, on beş yaşında bile cazibesini ortaya koymuştu. yaş.

"Ah, bu farklı.

Sanki yeni gelenle arkadaş olmaya çalışmamışım gibi.

Baker evi. Ama yaptığım her girişim yüzüme çarpıldı. Okuldaki zorbarların soyadı yüzünden onunla alay etmelerini engellemek için araya girdiğimde, sanki onu taciz eden *benmişim* gibi üzerime çullanıyordu.

'Kimsenin beni savunmasına ihtiyacım yok. Olsaydı da seçeceğim son kişi sen olurdun.

Ama denemeye devam ettim, çünkü Josh ondan hoşlandıysa, Claire'in zırh gibi giydiği öfkeli, acı, koruyucu kabuğun altında bilmeye değer bir şeyler olması gerektiğini biliyordum. Ama yeni komşum benimle arkadaş olmak istemediğini açıkça ortaya koymuştu. En büyük sorunun Claire'in Josh ile olan yakın arkadaşlığını kıskanması olduğunu anlamam uzun zamanımı aldı. Belki de, geriye dönüp baktığımda, ilk günden beri ondan kardeşi olarak bahsetmesi bana bir ipucu vermeliydi.

Çok sonraları, Baker'lar ve evlatlıkları taşındıktan çok sonra, Claire'in önemsemesine izin verdiği ilk kişinin Josh olup olmadığını ve onun gözünde benim buna bir tehdit oluşturup oluşturmadığımı merak ettim. Sırf Josh sevmediği için benden nefret ettiğini düşünmek beni rahatsız ediyordu. Ama bu düşünce kafama yerleşmiş ve neredeyse yirmi yıl boyunca orada kalmıştı.

Claire'i en son Janette'in cenazesinde görmüştüm ve ona başsağlığı dilemek için gitmiştim. Benden uzaklaşmadan önce zorlukla bir onaylama homurtusu çıkarmıştı ama tepkisini kederine bağlamıştım. Dürüst olmak gerekirse, krematoryuma beklenmedik bir şekilde gelen ve kendisini yüksek sesle herkese Josh'un kız arkadaşı olarak tanıtan çekici sarışın beni daha çok meşgul etmişti. Tuhaf bir şekilde, benden günü atlatmasına yardım etmemi istediğinde onun varlığından bahsetmeyi unutmuştu.

Claire'in fikrini değiştirip Josh'la bağlantı kurmama yardım etmesi için bir mucize gerektiğini fark ettim ve mucizeler artık inanmadığım bir şeydi.

Altıncı Bölüm

"Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır Lily.

'Zaten yaptın. Birçok kez,' dedim gülümseyerek, bir otobüs Raegan'ın küçük evinin önünden gürültüyle geçerken sesimi hafifçe yükselterek. İşlek bir caddede oturuyordu ve sabah trafiğinin yoğun olduğu saatler hâlâ akıyordu. Birbirimizden en az on iki metre uzakta durmamızın da bir faydası olmamıştı, ki eminim bu tavsiye edilen mesafenin iki katıydı.

'Bunun için sana çok şey borçluyum. Bu, işverenlerin genellikle çalışanları için yaptıklarının ötesinde bir şey. Sesi cızırtılı geliyordu ve gözleri şüpheli bir şekilde parlaktı ve bu semptomların Covid'den kaynaklandığını sanmıyorum.

"Belki değil, ama arkadaşlar birbirleri için bunu yapar," dedim, umutsuzca ona sarılmak istiyordum, çünkü gerçekten ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Raegan aylardır anne ve babasının kırkıncı evlilik yıldönümü partisinden bahsediyordu. Aile üyeleri ve arkadaşları, memleketleri Berwick-upon-Tweed'deki büyük kutlama için ülkenin dört bir yanından geliyorlardı ve Raegan parti için pasta yapıp yapamayacağımızı sorduğunda, evet demekte tereddüt etmedim.

"*Ödeyeceğim tabii ki*" diye ısrar etmişti, ben de "*Bakarız*" gibi bir şeyler mırıldanmışım, böyle bir şey yapmasına asla izin vermeyeceğimi biliyordum.

Bu özenli eserin kremasını iki gün önce bitirmiştik ve kendi adıma konuşacak olursam, oldukça harika bir iş çıkardığımızı düşünüyorum. Görünüşe göre, Raegan'ın ailesi kırk yıl önceki düğünleri için uygun bir pasta alamamıştı, bu yüzden onlar için gerçekten muhteşem bir şey yaratmak için elimizden geleni yaptık.

Birlikte pastayı arabasının arkasına yüklerken Raegan, "*Nitrogliserin dağıtıyormuşum gibi dikkatli*," diye şaka yapmıştı. Ama şimdi, Polly'nin sınıfında çocukların ve ebeveynlerinin yarısının yakalandığı bir Covid salgını nedeniyle, ne Raegan ne de kızı

kuzeye gideceğimi söyledim. Öyleydim.

'Zavallı annem ve babam. Kaderlerinde evlenmelerini kutlamak için asla bir pasta yiyememek var,' demişti Raegan üzüntüyle, önceki akşam beni arayıp hem kendisinin hem de Polly'nin test sonuçlarının pozitif çıktığını bildirdiğinde.

Birlikte üzerinde çok çalıştığımız pastayı hâlâ yiyebileceklerini söylemeden önce lojistiği düşünmek için beş saniyeden az zaman harcamıştım.

"Onlara doğru süreceğim.

"Lily, Northumberland'ın ne kadar uzakta olduğunu biliyor musun? Berwick-upon- Tweed neredeyse İskoçya'da.'

"Google Maps sürece benim bilmeme gerek yok," diye cevap verdim.

Bana başka itirazlar da yöneltti ama ben her birini geri çevirdim. "Bakın, bugün hafta sonu ve ben de zaten birkaç günlüğüne uzaklara gitme fikriyle oynuyordum," dedim, beyaz yalana parmaklarımı çaprazlayarak. 'Yeniden düzenlemem gereken bir planım yok ve önümüzdeki haftanın ajandası da değişiklik olsun diye temiz. Ayrıca, ülkenin o kısmına daha önce hiç gitmedim. Fletcher ve ben orada sahil boyunca yürüyerek küçük bir mola verebiliriz. Sahilleri var, değil mi?'

Raegan güldü ve bu gülüş daha sonra çirkin bir öksürük nöbetine dönüştü. "Lanet olası Covid," diye sövdü, ilk kez değildi, "Evet, plajları var ama termal iç çamaşırlarınızı yanınıza almanız gerekecek. Yılın bu zamanında orası buz gibi olur.

Raegan'ın keten saçlı kızı ön kapıdan bana doğru fırlarken, küçük ayakların apartman merdivenlerinden gümbür gümbür inişini hemen ardından sevinçli bir 'Lily Teyze' çılgılığı izledi.

Raegan'ın tepkileri bir korumanınkinden daha hızlıydı, bir kolunu kızının beline doladı ve kollarıma savrulmadan önce onu ayağından kaldırdı.

'Üzgünüm peri kızı, Lily Teyze'ye sarılamazsın. Onu da hasta etmek istemeyiz, değil mi?'

Polly'nin yüzü düştü ve eğer pasta teslim görevim olmasaydı, muhtemelen 'lanet olsun' diye düşünür ve yine de ona sarılırdım.

"Lanet olası Covid'im olduğunu unutmuşum," dedi üzgün bir şekilde, Raegan ve ben kahkahayı patlattığımızda afallamış görünüyordu.

"Seni diline çeki düzen vermen konusunda uyarmıştım," dedim Raegan'a, gözlerimden akan eğlence dolu yaşları silerek. Hiçbir şey ve hiç kimse beni arkadaşımın genç kızı kadar gülümsetemezdi. Bir an için özlemin o eski, tanıdık sızısını hissettim. Eğer her şey farklı olsaydı, belki ben de şimdiye kadar bir anne olabilirdim.

Başımı salladım ve bu düşüncüyü ait olduğu yere, kalbimi kıran diğer tüm gece yarısı imkansız hayallerin yanına geri koydum.

Arabadan gelen bir havlama sesi, yol arkadaşımın sabırsızlanmaya başladığını haber verdi.

"Fletcher," dedi Polly kederli bir sesle, Raegan kıvranan yavrusuna daha sıkı sarılırken. Küçük kıza sempatik bir gülümseme verdim, çünkü beni ne kadar seviyorsa ... köpeğimi daha da çok seviyordu.

'İkiniz de iyileştiginizde onu sizi görmeye getireceğim,' diye söz verdim.

Raegan koridordan üzerinde Cupcakes and Rainbows logosu olan büyük, düz bir kutu getirirken Polly kapının eşiğinde durdu. Kutuyu dikkatle patikadan aşağı taşıdı ve üzgün bir şekilde geri çekilmeden önce ikimizin ortasına yere koydu.

Kutuyu almak için eğildiğimde, 'Aile partinizi kaçıracığınız için çok üzgünüm,' dedim.

Raegan omuz silkti ama hayal kırıklığı her tarafına yayılmıştı yüz.

"Nereye gitmen gerektiğini biliyor musun?" diye son bir kez daha sordu. Başımı salladım.

"Parti için kalmanı isteyecekler. Ama tavsiyemi dinle, kibarca Düşüş. birkaç kadeh içtikten sonra biraz kabadayı oluyorlar.

Gülümsedim. "Belki de ihtiyacım olan tonik budur.

Raegan küçük bir homurtu çıkardı. "Seni uyarmadığımı söyleme. Hiç değilse dans pistinde Billy Amca'dan uzak dur. Kendini *Saturday Night Fever*'daki John Travolta sanıyor ve düpedüz tehlikeli. Filmin ikonik dans hareketini taklit etti ve ben bir kıkırdamayı bastırdım.

'Dikkatli sürün ve bir kez daha çok teşekkür ederim. Bunu daha önce söylemiş miydin?'

Yıldönümü pastasını arabanın bagajına güvenle yerleştirirken, "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," diye takıldım. Doğrudum ve sabahın serin havasında hafifçe titredim.

'Kuzeyin nasıl bir yer olduğunun yanında bu hiçbir şey. Yanınıza kalın bir palto almayı unutmayın,' diye uyardı Raegan.

Sabah trafiğine girdiğimde Polly ve annesi sanki birkaç gece değil de aylarca uzak kalacakmışım gibi beni kapılarının önünden el sallayarak uğurlarken bu tavsiye hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Hafta sonu çantam koridorda bıraktığım yerde, Fletcher'ın malzemelerini içeren çok daha büyük bir çantanın yanındaydı.

"Hiç de hafif seyahat etmiyorsun oğlum," diye mırıldandım içinde mama, mama kapları ve en sevdiği oyuncakların bulunduğu çantayı malikânenin merdivenlerinden arabanın arkasına taşıırken. Fletcher arka koltukta sabırsızca volta atıyordu, belli ki yola koyulmak için sabırsızlanıyordu. Veterinerden daha heyecanlı bir yere gideceğimizi nereden bildiği bir muammaydı ama gitmeye kesinlikle hevesliydi. Yıllar boyunca müşterilere yüzlerce kek teslim etmişim ama bu yolculukta tüm açıklamalara meydan okuyan bir heyecan vardı. Ayrıca Josh'u bulma girişimimdeki başarısızlığımı unutturmak için de iyi bir fırsat olacaktı. Yeni bir plan düşünmek için haftalarım vardı ama elim boş dönmüştüm.

Daireyi son bir kez daha kontrol edip sıcak, dolgulu montuma uzanırken zihnimi önümdeki altı saatlik yola odakladım. Ancak montu koluma geçirdiğimde, kumaşı kaplayan kirli pati izlerinin mozaik desenini fark ettim. Fletcher'ın son yürüyüşünün ikimizin de çamur güreşi yapmış gibi görünmemizle sona erdiğini unutmuştum. Kirlenmiş montu giyebilmem mümkün değildi ve diğer tek seçeneğim çok daha ince bir ceketti. Raegan, *'Yılın bu zamanında orası çok soğuk olur,' diye* uyarıştı ve ben de neden bahsettiğini bildiğini varsaymışım.

İç çekerek koridordan yatak odasına geçtim ve odanın uzak tarafındaki gardırop kapaklarını açtım. Adam'ın kıyafetlerinin önünde endişe verici uzunlukta durduğum, onun kalıcı kokusunu içime çektiğim günler olmuştu. Gardırobunu temizlemeyi yas kitaplarının söylediğinden çok daha uzun süre ertelemiştim. Bu, uzun vedalaşma sürecinde aşılması gereken son duvardı ve kırık camların üzerinde sürünmek gibi hissettireceğini bilsem de, bu mini moladan döndüğümde bu görevin üstesinden gelmeye karar verdim.

Ama şu anda geciktiğim için minnettardım, çünkü Adam'ın kalın kaşmir paltosu hâlâ bıraktığı yerde, dolabın arkasında duruyordu. Lacivert askısından aldım ama denemek için içimdeki dürtüye direndim. Sıcak yünlü kumaşın Northumberland'ın bize sunduğu hava koşullarına fazlasıyla uyacağını zaten biliyordum.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel pasta olmalı.

Raegan'ın annesi bunu muhtemelen beşinci ya da altıncı kez söylüyordu ama pastasına her 'küçük bir bakış daha' attığında yüzündeki sevinç hiç de eskimiyordu.

"Bunu bizim Rae'nin yaptığını mı söylüyorsun?" diye sordu arkadaşımın babası, önce çenesindeki kirli sakalı, sonra da hiç de küçümsenmeyecek göbeğini kaşıyarak. Görünüşe göre şimdiden ilk dilimi bekliyordu. Pastanın sağlam mı yoksa ertesi günkü parti için bir ya da iki dilim eksik mi geleceği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama ben üzerime düşeni yapmışım - kendi evimden onlarınkine bir aksilik olmadan ulaştırmışım.

'Evet, Raegan hemen hemen kendisi yaptı. Ben daha çok yardımcıydım. Gerçeği biraz değiştirmekten hiç çekinmedim. Ailesinin gözlerindeki gururu görmek buna değerdi.

"Bir şeyler yemek için kalmayacağına emin misin, Lily? Raegan'ın annesi bastırdı.

Bir kez daha başımı salladım. 'Gerçekten gitmeliyim. Karanlıkta kalacak yerimi aramak istemiyorum. Ama çay tekrar teşekkür ederim. Ayağa kalktım ve Fletcher'a ateşin önünde yattığı yerden anlamlı bir bakış attım. O da isteksizce ayağa kalktı, salonun sıcaklığından ayrılıp soğuğa geri dönmek için benim kadar hevesliydi. Ancak ev yarınki parti için gelen akrabalarla hızla doluyordu ve vedalaşma zamanımız gelmişti.

Raegan'ın babası nazik bir şekilde, "Unutma, yarın bize katılabilirsin, genç kız," diye ısrar etti. "Eminim otel köpeklerle ilgili kurallarını esnetecektir," diye ekledi kararsızca.

'Hayır, çok nazıksınız ama sanırım Fletcher ve ben bölgeyi biraz keşfedeceğiz ve belki de İskoçya sınırını geçeceğiz, kim bilir? Ama umarım hepiniz harika vakit geçirirsiniz.

Gece için rezerve ettiğim tek odalı ek bina şaşırtıcı derecede rahattı.

"Siz ve değerli yavrunuz ihtiyacınız olan her şeyi aldınız mı?" diye sordu sahibi nazikçe.

'Her şey harika görünüyor, teşekkür . Beni en yakın plaja yönlendirebilirseniz, hava kararmadan önce onu yürüyüşe çıkarmak istiyorum.

'Yapabilirim, tatlım, ama sıkı sarınsan iyi olur, yoksa bu rüzgar seni doğruca keser.

"Herkes hipotermiye yakalanacağımız paranoyasına kapılmış durumda," dedim umursamaz Fletcher'a, onun için aldığım yumuşacık paltoyu giydirirken. Bir ahtapota tayt giydirmeye çalışmak gibiydi ve bağlantıları tamamladığımda üst dudağımda ince bir ter tabakası vardı. Neredeyse Adam'ın sıcak montuna ihtiyacım olmadığını düşünecektim ama yine de Fletcher'ın ipini taktıktan sonra montu giydim.

Yol tarifini aldıktan sonra Fletcher ve ben sahile doğru yola çıktık. Kumsala çıkan dik taş basamaklardan iner inmez herkesin beni neden hava konusunda uyardığını anladım. Büyük boy kaşmir paltomun içinde bile rüzgârın açıkta kalan etlerimi kurnazca ısırdığını hissedebiliyordum.

Suyun kenarına yakın yürüdük ve Kuzey Denizi rüzgârı bizi acımasızca savururken yanaklarımdaki tüm hisleri kaybetmeye başladığım için tempomu yüksek tuttum. Eldiven getirmediğime pişman oldum ve ellerimi Adam'ın paltosunun ceplerine soktum, parmağım dibine saplanmış keskin bir şeyle karşılaşınca hemen sağ elimi çektim. Suçluyu çıkarmadan önce parmağımın ucundaki kâğıt kesiginden küçük bir kan damlasını emdim: sıkıca katlanmış bir kâğıt karesi. Üzerinde ne olduğunu okumak için çok karanlıktı ama Adam'ın el yazısıyla yazılmış son bir not bulmuş olabileceğim düşüncesi onu geri kaydırmama neden oldu. Aylar geçtikçe bu tür eşyaları bulmak daha nadir hale geliyordu ve bu uzun zamandır unutulmuş bir alışveriş listesi ya da hatırlatma olsa bile, yine de saklamaya değerdi.

Bu bir alışveriş listesi ya da hatırlatma değildi. Adam'ın kendi yazdığı bir şey bile değildi, ek odamda sıcak bir içecekten oturup kâğıdı açtığımda hayal kırıklığıyla fark ettim.

İlk tepkim şaşkınlık oldu. Sayfa Adam'ın internetten indirdiği bir sayfa gibi görünüyordu, ama nedenini bir türlü anlayamadım.

"Wildwood Mobilya," diye mırıldandım ve yorgun Fletcher'ın kendisine hitap edip etmediğini anlamak için bir gözünü kısa süreliğine açmasına neden oldum. Dikkatimi çıktıya vermeden önce ona hızlıca bir baş kaşıma hareketi yaptım. Sayfanın büyük bir kısmı el yapımı rustik mobilya parçalarının fotoğraflarıyla doluydu. Çok güzel yapılmış görünüyorlardı ama dairemizin modern dekoru arasında göze batacaklardı. Adam'ın neden böyle bir şey yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu parçalardan birini satın almayı düşünüyordu, ama bunu düşünüyormalıydı, çünkü kağıdın sağ üst köşesine kocaman bir tik atılmıştı.

Merakla bulduğum şeyi bir kenara bırakmak üzereydim ama sayfadaki resimlerle ilgili bir şey beni durdurdu. Parmak ucumla bir fotoğrafın dış hatlarını çizdim. Parçanın tarzı ve şekliyle ilgili bana bir şeyler hatırlatan bir şeyler vardı. Çaydan büyük bir yudum aldım ve cevabı yutkunmamın ortasında aklıma gelince neredeyse boğuluyordum.

Koltuktan fırlayıp çarşafı masa lambasının yanına götürürken kimseye "Şaka yapıyor olmalısınız," demedim. Bu şifonyeri daha önce görmüştüm - ya da aynısını. Gordon'un bakım evindeki odasındaydı.

"Bu sadece bir tesadüf," dedim, bir yandan fotoğrafa dikkatle bakarken bir yandan da kendi gözlerimin kanıtlarını inkâr etmeye çalışıyordum. Ama şimdi yeni bir düşünce kafamın içinde tuzağa düşmüş bir eşek arısı gibi ısrarla vızıldıyordu. Bir yerlerde buna benzer *başka bir* mobilya parçası görmemiş miydim?

Son dakikada dizüstü bilgisayarımı getirmeye karar verdiğim için minnettar olsam da, bilgisayarın açılması için geçen her yavaş dakikada sabırsızlığımın arttığını hissedebiliyordum.

Instagram sayfasına son baktığımdan beri epey zaman geçmişti ve bakım evindeki soğuk karşılaşmamızdan sonra Claire'in takipçilerini gözden geçirip beni engellemiş olma ihtimali çok yüksekti. Tek umudum evlilik soyadımı bilmemesiydi, yoksa moda blogunu takip eden binlerce kişi arasında kaybolurdum.

Muhtemelen sormam gereken soru, en başta *neden* onu internette araştırdığımdı. Sıradan bir merak mıydı bu, yoksa içten içe bir gün onun paylaşımlarından birinde tanıdığım bir yüz göreceğimi mi umuyordum? Altı yıldır gerçek hayatta görmediğim bir yüz.

Claire düzenli olarak paylaşım yapıyordu ama aradığım şeyi bulmak için selfie'ler arasında gezinmem uzun sürmedi. Havadar koridor onun kıyafetlerini sergilemek için en sevdiği yerlerden biriydi ve kesinlikle oradaydı, doğanın bir hediyesi olamayacak kadar mükemmel göğüslerini gösteren bir elbise içindeydi. Ama dikkatimi çeken Claire'in etkileyici göğüs dekoltesi değildi; tamamen başka tür bir göğüstü: üzerine tünediği büyük ahşap bir göğüs. Adam'ın cebinden kâğıdı aldım ve dizüstü bilgisayarımın ekranının yanında tuttum. Sandık, tıpkı Gordon'un odasındaki parça gibi Wildwood Mobilya tarafından satılan bir sandıkla mükemmel bir şekilde eşleşiyordu.

Adam'ın ceketinin cebinde neden bir el işi mobilya tasarımcısının detayları vardı? Ve neden eski komşularımın ikisinde de aynı şirketten parçalar vardı?

Birden dizlerimin bağı çözüldü ve yeni bir düşünce gelince kendimi yatağa bıraktım. Ya sayfanın üstündeki tik işareti aslında tik işareti değilse? Ya aslında bir harfse? Josh için J harfi.

Kâğıt parçasını sanki parmaklarımı yakmış gibi yere düşürdüm.

Adam son saatlerinde bana '*Josh'u bulmanı ve onunla aranı düzeltmeni istiyorum*' demişti. Eski arkadaşımı bulacağıma ve '*söyleceklerini dinleyeceğime*' dair bana söz verdimişti. Ama benden bu sözü alırken bile, Adam onu bulmak için fazla çaba göstermeyeceğimden şüphelenmiş olmalıydı. Bu yüzden mi bana bu ipucunu, eşyalarını karıştırdığımda bulacağımdan emin olduğum bir yere bırakmıştı?

"İletişim bilgilerini mutfağımızdaki beyaz tahtaya yazsaydın daha kolay olurdu tatlım," dedim gözlerimi kapatıp buzdolabının yanında duran ve Adam'ın kahvenin bittiğini hatırlattığı not defterini gözümün önüne getirerek.

Ağır bir iç çekişle tekrar dizüstü bilgisayarına uzandım ve Wildwood Mobilya'nın web sitesi adresini yazdım. Site sinir bozucu derecede belirsizdi. Ne bir adres, ne ziyaret edilecek bir showroom ne de sahibinin adı vardı. Aramak için bir cep telefonu numarası bile yoktu. Kim böyle yarım yamalak iletişim bilgileriyle bir iş yapar ki? Belki de bulunmak istemeyen biri.

Web sayfasını dördüncü kez okurken kaşlarım çatıldı. 'Uzak bir orman atölyesinde' yaratılan 'el yapımı ısmarlama ürünlerden' birini satın almak gibi bir niyetim yoktu ama ifadelerde belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler vardı. Acaba iki ile ikiyi bir araya getirip dörtten daha imkânsız bir sayı mı buluyordum? Ama nedense yanıldığımı düşünmüyordum. Josh'un nerede olduğuna dair bu ipucunu bulmak -eğer öyleyse- bana tesadüf gibi gelmişti. Sanki Adam beni bilerek bu noktaya getirmişti. *Sanırım bunu yapmamı gerçekten istiyorsun*, diye düşündüm Bize Ulaşın bağlantısına tıklarken.

Josh'un mobilyacı olma arzusunu dile getirdiğini hiç hatırlamıyordum ama her zaman yaratıcı olmuştu ve o eski çakısıyla sürekli tahtadan bir şeyler oyuyordu. Ne zaman elimi tutsa, evimize tırmanmama yardım etmek için parmaklarındaki sert kesikleri hala hatırlayabiliyordum.

ağaç tepesi platformu. Ahşapla çalışmanın onu sakinleştirdiğini, daha az huzursuz ettiğini söylerdi. Hâlâ öyle mi?

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diye mırıldandım e-posta adresimi ekrandaki kutuya girerken. Parmaklarım yazmaya başlamadan önce bir an tereddüt etti.

Josh, muhtemelen bir daha haber almak isteyeceğin ya da beklediğin son kişi olduğumun farkındayım ama seninle gerçekten konuşmam gerekiyor. Lily.

Yedinci Bölüm

Sileceklerin ön camda gezinmesi grenli bir ses çıkarıyordu. Yola çıktıktan sonra karla karışık yağmura dönüşen yağmurun şimdi de kara dönüştüğünü inkâr etmek mümkün değildi. Arka koltukta, camların arasında volta atan ve nefesiyle camı buğulandıran Fletcher'a endişeli bir bakış attım.

"Otur oğlum," dedim, lastiklerin asfaltta kaymaya başladığını hissettiğimde otomatik olarak direksiyonu sıkıca kavradım.

Hava raporlarını dinlemeliydim. Ama pansiyondan çıkıp yola koyulmak için o kadar acele ediyordum ki etmek aklıma bile gelmemiştir. Radyo spikerinin, Met Office'in sınırın kuzeyindeki sürücülere 'sadece yolculukları kesinlikle gerekliyse yola çıkmalarını' tavsiye ettiğini doğruladığını duymak yardımcı olmadı.

"Bu gerekli," dedim, sözlerim arabanın sıcak iç mekanında bir meydan okuma gibi yankılanıyordu. 'Aslında, hayati önem taşıyor. Tutmam gereken bir söz var.

Wildwood Mobilya'ya üç mesaj göndermişim ama hiçbirine cevap gelmemiştir. Elbette her küçük işletme gelen kutusunu düzenli olarak kontrol *etmiyordu* ve sonuçta hafta sonuydu, ancak hayaletlendiğim şüphesi bir kez kafama takıldı mı, bundan kurtulmak zordu. Okunuyorlardı ve kasıtlı olarak görmezden *geliniyorlardı*. Ve eğer Josh Metcalf adında birini hiç duymamışlarsa, neden geri mesaj atıp bana haber vermiyorlardı?

Aramızdaki şeyler ne kadar kötü bitmiş olursa olsun, Josh ve ben tartışmadan önce *yıllarca* süren bir arkadaşlığın tadını çıkarmıştık. Onunla konuşmak için can attığım şu anda benden kaçırıyorsa, bu eski yaraların hiç de iyileşmediğinin bir kanıtıydı.

Saatler sonra, uykunun kıyısında sallanırken, Josh'un Wildwood Mobilya'nın sahibi olup olmadığını öğrenmenin daha basit bir yolu olduğunu fark ettim. Bu fikir beni yataktan fırlattı ve bir kez daha dizüstü bilgisayarına uzanmamı sağladı.

Yine de yanlış ağaca havlıyor olabilirim, diye düşündüm ve işletmenin adını arama kutusuna yazarken kendi kelime oyunuma gülümsedim.

Birleşik Krallık'ta kayıtlı her işletmenin bilgilerinin yer aldığı Companies House web sitesi. Wildwood Mobilya hemen karşıma çıktı. Kişiler sekmesine tıkladığımda ve beni görmezden gelmeye kararlı görünen adamın adı bilgisayar ekranımda belirlediğinde zaferle sııttım. Josh Metcalf şirketin tek yetkilisiydi ama daha da ilginç adresini de veriyordu.

Plan sabah ikide aklıma geldi ve bir süre düşündüm ama saat altıda kararımı vermiştim. Josh'un işi İskoçya'daydı ve bütün gün takip ettiğim haritalara göre kaldığım yerden arabayla sadece birkaç saat uzaklıktaydı. Mantıklı Ben'in bir yerlerde bunu neden yapmamam gerektiğini haykırdığına eminim ama ilk kez onu duymazdan geldim. Kaderin beni bunca yıl sonra Josh'un kapısının eşiğine kadar getirmesinin bir nedeni vardı.

Dünkü otoyol yolculuğu uzun ve sıkıcıydı, ama bugün telefonum beni ana yolların iyi taşlanmış yüzeylerinden çıkarıp daha az gidilen yollara yönlendirdiğinde, kendimi çevredeki trafiğin rahatlığını özlerken buldum - geçen kamyonların sürekli püskürmesini bile özledim.

'Bunu yapabilirsin. Araba kullanmayı seviyorsun,' diye hatırlattım kendime arabamı haritadaki daha da uzak bir bölgeye doğru çevirirken. Başka bir araç görmeyeli bir saatten fazla olmuştu ve yollar gittikçe daralmış ve virajlı hale gelmişti.

Josh'un İskoçya'ya neden taşındığı bir muammaydı ve alışılmışın çok dışında yaşadığı için muhtemelen başka bir insanı görmek için kilometrelerce yol kat etmesi gerekiyordu. Genç Josh ne zaman incinse ya da acı çekse tam olarak bunu yapardı; kendini herkesten soyutlardı. Onu yeniden bir bütün haline getirmek için şefkatli bir koruyucu ailenin sevgisi ve sabrı ve belki de, sadece belki, yan evde yaşayan genç bir kızın arkadaşlığı gerekmişti.

Altı yıl önce Josh'la aramızda yaşananlar, onun münzevi gibi yaşamaya karar vermesinde bir etken olmuş muydu? Direksiyonda titriyordum ve bunun gösterge tablosunun bana sıfırın altında olduğunu bildirdiği arabanın dışındaki sıcaklıkla hiçbir ilgisi yoktu.

Sürüş koşulları kötüleşmeye devam ettikçe kendime olan güvenim de sarsılmaya başladı. Birkaç küçük patinaj beni gerçekten korkuttu ama kontrolü kaybetmedim; arabamın lastikleri izin vermeyecek kadar yeni ve pahalıydı.

Adam'a sessiz bir teşekkür gönderdim, çünkü ona verdiğim söz beni güvende tutmuştu. Benden aldığı her sözün iyi bir fikir olmasını umuyordum.

Yolculuk beklediğimden daha uzun sürüyordu ve varış süreme her dakika eklendiğinde endişeyle dudakımı ısıırıyordum. O gece Fletcher ve benim kalmamız için Wildwood Mobilya'ya arabayla bir saatten fazla mesafedeki bir köyde, bulabildiğim en yakın yer olan Airbnb'de yer ayırtmışım.

Ön camdan gri, karla kaplı gökyüzüne baktım. Karanlığın burada hızla çökeceğini fark ettim ve bu kaygan yollarda zifiri karanlıkta seyahat etme düşüncesi beni korkutmaya başlamıştı.

Kısa bir süre geri dönmeyi düşündüm, sonra iç çekerek devam etmenin bu noktada en iyi seçeneğim olduğunu fark ettim. Sadece Adam'a değil, kendime de bir söz vermişim.

Gözlerim telefonumun ekranındaki harita ile rüzgârın savurduğu büyüleyici kar taneleri arasında sürekli gidip gelmekten yorulmuştu. Bu bölgede telefon sinyalinin düzensiz olduğu açıktı, çünkü benimki birkaç kez kesilmişti. Artık endişelenmem gereken şeyler listesine hiçliğin ortasında kaybolma paniğini de eklemişim.

Sonunda telefonum elli metre sonra sağa dönmem için bir talimatla cıvıladı. Arabayı yavaşlattım ve çitlerin arasında bir boşluk gördüm. Yanında, kar yüklü yapraklar tarafından neredeyse yok edilmiş küçük bir tabela vardı, buranın 'Özel Ormanlık Alan' olduğunu doğruluyor ve iyi bir önlem için 'Girilmez' ekliyordu.

Dönüşü yapmak için direksiyonu sertçe çekerken, 'Pek de hoş değil Josh,' diye mırıldandım. Araba, asfalt olmayan yolda protesto amacıyla sarsıldı ve sarsıldı. Etrafımdaki orman sık ve uzundu ama en azından yağın bir kısmından beni koruyordu. Yol kıvrıla kıvrıla virajlarla dönüyordu ve telefonuma baktığımda harita gitmişti ve ekran korkutucu bir şekilde boştu. Tek yapabildiğim, yapılmamış yolu takip etmeye devam etmek ve hâlâ doğru yönde ilerlediğimi ummaktı.

Açıklığa ulaşmak beni şaşırttı. Bir an bir ormanın ortasıdaydım, sonra ağaçların üzerindeki karanlık kalktı ve uzun köknar ağaçlarından temizlenmiş geniş bir alana girdim. Burada iki bina vardı. Biri, bana eski Western filmlerindeki salon barlarını hatırlatan, etrafını saran bir sundurması olan tek katlı kulübe tarzı bir kulübeydi. Açıklığın uzak tarafında ise çok daha büyük bir bina daha vardı.

bir atölye gibi görünüyordu. İçeriden bir elektrikli testerenin hafif vızıltısını duyabiliyordum. Titrediğini fark ettiğim parmaklarımla motoru kapattım.

Fletcher durduğumuz anda ayağa fırlamıştı ve ön camdan bakarken enseme nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Hiç şüphesiz o da sahibinin onu buraya neden getirdiğini merak ediyordu.

"En azından doğru yere geldiğimizi biliyorum," dedim ona, koşum takımını çözerken ve açık ahır kapılarının üzerindeki bir kirişe oyulmuş olan 'Wildwood Furniture' yazısına bakarken. İçeride bir figür belirdiğinde hâlâ açıklığa bakıyordum.

Yüzünde sert bir çatık kaşla arabama doğru bakıyordu. Tüm ziyaretçilerini böyle mi karşılıyordu? Yavaşça, yüz yaşıdaymışım gibi hissederek, elim kapı koluna gitti.

Josh onu son gördüğümünden beri değişmişti. Saçları artık daha uzundu, alınına ve gözlerinin içine dökülüyordu. Ayrıca eskisinden daha zayıf ve ilginç bir şekilde daha genişti. Kaslı ve güçlü görünüyordu ve şu anda yağın karın içinde arabama doğru ilerlerken inanılmaz derecede kızgındı. Kot pantolon ve ince bir tişört giymişti ama soğuğu hissetmiyor gibi görünüyordu, oysa ben deli gibi titriyordum. Ama bu sinirden de olabilirdi. Saatler sonra ilk kez arabadan inerken bacaklarımdan beni desteklemelerini istediğimde kendimi sabit hissetmekten çok uzaktım.

"Burada ne yapıyorsun?"

Yirmi yıl önce Fırıncılar'ın ağacına tırmanıp ona katıldığımdaya bana verdiği selamın neredeyse aynısıydı.

"Merhaba Josh," dedim

sessizce. 'Ciddiyim, Lily.

Git başımdan.

Sıcak bir karşılama beklemiyordum ama gözlerindeki, sesindeki, vücudunun her bir zerresindeki düşmanlık beni biraz sarstı. Bir zamanlar beni sevdiğini iddia eden bir adam için şu anda kesinlikle benden nefret ediyor gibiydi.

Küçük, gergin bir kahkaha attım. "Buralardaydım, uğrayıp bir merhaba diyeyim dedim.

Mizah kesinlikle yanlış bir yoldu ve çenesinin gerilmesi ve gözlerindeki kızgın parıltı içimde bir öfke parıltısı yarattı.

"Dün sana mesaj attım Josh. Üç kere."

Onunla temas kurma girişimlerimi tamamen inkar etmesini bekliyordum, bu yüzden 'Biliyorum' diye cevap verdiğinde biraz şok oldum. Hepsini görmezden geldim.

"Bu çok kabaydı," diye karşılık vermekten kendimi alamadım.

'Belki de seninle konuşmak istemediğimi söylemenin bir yoluydu. Birkaç yıl önce bunu açıkça belirttiğime eminim.

Sanki koşuyormuş gibi daha sert ve hızlı nefes alıyordu ama hiçbir yeri kıpırdamamıştı. Bir heykel gibiydi, kollarını kavuşturmuş öylece duruyordu, vücut dili o kadar etkileyiciydi ki burada istenmediğimi kelimelerle teyit etmesine gerek yoktu.

Arabada arkamdan pençelerin cama sürtünme sesini duydum. Fletcher ön koltuğa atlamıştı ve dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Arabaya doğru başımı sallayarak, "Onu çıkarabilir miyim?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıtladı Josh, sanki böyle bir şey sormaya cüret ettiğime inanamıyormuş gibi başını sallayarak.

Onu görmezden geldim ve kapıyı açtım. Çok minnettar olan Fletcher tuvaletini yapmak için doğruca çalılıklara yöneldi. En son durduğumuzdan bu yana uzun zaman geçmişti ve benim de benzer bir tuvalet ihtiyacım olduğu aklıma geldi.

"Bakın, burada pek hoş karşılanmadığımı biliyorum," diye başladım.

Josh, sesinde daha önce hiç duymadığım alaycı bir tonla, 'Söylemiyorsun,' diye araya girdi.

"Ama seninle gerçekten konuşmam gerekiyor.

'Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok. Bunların hepsini altı yıl önce söylemiştik. İşini bitiren Fletcher ayağa fırladı ve doğruca Josh. Onu götürdüğüm parklarda her zaman en sosyal köpekti, herkesle arkadaş olmaya neredeyse patolojik bir ihtiyacı vardı. Görmezden gelinmeye alışık değildi ve önünde duran adamın neden onu sevmek istemediğini açıkça anlayamıyordu. Bu beni daha da kızdırdı. Josh bana istediği kadar kaba davranabilirdi ama Adam'ın köpeğini görmezden gelmek çok ileri bir adımdı.

"Bakın, kardan çıkıp bir dakikalığına içeri girebilir miyiz?"

"Hayır," dedi Josh. Bu onun yeni favori kelimesi gibi görünüyordu. 'Buraya gelmek için saatlerdir araba kullanıyorum-'

'Bu tamamen sizin kararınızdı, benim değil,' diye belirtti.

Onu görmezden geldim. 'Çok uzun zamandır o arabada sıkışıp kaldım ve işemem gerekiyor. Aslında oldukça kötü bir şekilde. Görünüşe göre iki seçeneğimiz var: I

Bunu köpeğim gibi çalılıkların arasında yapabilirsin ya da iyi bir insan olup beni evine davet edebilirsin.

Korkunç bir an için a) şıkkını seçeceğini düşünmüştüm ama neyse ki insanlarla nasıl iletişim kuracağına dair tüm hafızasını kaybetmemişti.

'Beş dakika. Sahip olabileceğin tek şey bu. Sonra arabanıza binmeniz, arkanızı dönmeniz ve her nereden geldiyseniz oraya geri gitmeniz gerekiyor.

Topuklarının üzerinde döndü ve Fletcher ve ben arkasından koşarken kulübeye doğru yürüdü. Ön kapı şaşırtıcı derecede geniş bir koridora açılıyordu. Duvarlar ahşapla kaplıydı ve bana Adam'la ikinci yıldönümümüzde kaldığımız kayak kulübesini hatırlattı.

"Banyo koridorun sonunda, sağda," dedi Josh sert bir ifadeyle, ters yöne, mutfak gibi görünen bir odaya doğru dönerek.

Kaba tavırları ve sosyal nezaketten yoksun olmasının ötesinde, banyodaki raflar Josh'un yalnız yaşadığını doğruluyordu. Lavabonun yanında bir kupanın içinde tek bir diş fırçası duruyordu ve raftaki banyo malzemeleri seyrekti. Cam rafta tek bir tarak ve tıraş bıçağı vardı ve kendi banyomu süsleyen dağınıklıktan hiçbiri yoktu. Oda temizdi, havlular taze kokuyordu ama inanılmaz derecede yalnız bir yanı vardı.

Bana tanınan beş dakikalık sürenin dolmakta olduğunu farkında olarak ellerimi yıkadım ve gözlerimin o tek diş fırçasına kaymasını engellemeye çalıştım.

Koridorda ilerlerken Josh'un sesini duyabiliyordum ve telefonda olup olmadığını merak ettim. *Muhtemelen beni evinden zorla çıkarttırmak için polisi arıyordur*, diye düşündüm dudaklarımı alaycı bir şekilde bükerek.

Ama yanılmışım. Josh ayak seslerimi duyunca hemen sussa da, köpeğin kuyruğunun hâlâ ileri geri sallanmasından Fletcher'la konuşuyor olduğunu anladım. Yerde, evcil hayvanımın yanında, Fletcher'ın hevesle kucaklamak için eğildiği büyük bir su kabı vardı. Bu, içimde o anda çekiştirilmesini istemediğim bir ipi çekti.

"Hepsi bitti mi? Josh kabaca sordu. "Şimdi yola çıkmanız gerekiyor.

Uzun bir süre ona baktım, eski arkadaşımın yüzünü giyen bu yabancıya. Bunu ben mi yapmıştım? Eskiden tanıdığım kişinin granit bir kopyası olmasının sebebi ben miydim?

"Çok zahmet olmayacaksa, beni tahliye etmeden önce biraz su alabilir miyim?

Dudakları gerildi ama süzme tahtasının üzerindeki bardağa uzandı.

"Ve eğer mümkünse, bunu ısıtıp içine bir poşet çay ve biraz süt atabilir misin? Her zaman paylaştığımız tek şey mizah duygusuydu ve damarlarındaki buz onu dondurmadan önce sadece bir milisaniye için yaklaşan bir gülümseme gördüğümü sandım.

'Bunu sosyal bir olaya dönüştürmeyeceğim, Lily. Gitmen gerekiyor.'

"Yaparım. Ama birbirimizi tanıdığımız onca yıldan sonra, çaydanlığın kaynaması için gereken zamanı bana ayırabilir misin?

"Yapmamayı tercih ederim," dedi, sesi donuktu ama alete uzandı ve doldurmaya başladı.

"Teşekkür ederim," dedim usulca.

"Bana teşekkür etme. Sesi hırçındı. "Sadece çayını iç ve git.

Bir hain gibi davrandığının farkında olmayan Fletcher, Josh'un bacaklarına doğru yaklaştı ve kuyruğu ahşap zemine bir dövme gibi vurdu. Josh dalgınca uzandı ve köpeğin başını okşadı. Gerçekten de bu hayvanın sadakati yoktu. Adam bunu görseydi mezarında kesinlikle dönüyor olurdu. Bu düşünce beni bir tokat şiddetiyle şimdiki zamana geri getirdi.

Buraya çay içmeye, havadan sudan konuşmaya ya da bir öğleden sonra *hatırlıyor musun?* ? Altı yıl önce her şeyi iyi bir noktada bırakmamıştık ve aradan geçen yılların bir şeyleri değiştireceğini düşünmekle aptallık etmiştim.

"Adam öldü.

Bu şekilde ağızından kaçırmak istememişim. Josh'un dolaptan bir fincan almak için uzanırken omuzlarının sertleştiğini görene kadar kelimelerin aklımdan geçtiğini bile bilmiyordum. Bir tane çıkardı -iki değil, fark ettim- ve yavaşça bana dönmeden önce dikkatlice tezgahın üzerine koydu.

"Biliyorum.

"Nasıl? Nereden biliyorsun? Kim söyledi sana?"

Dudaklarında hiçbir espri barındırmayan bir gülümseme hayaleti vardı.

"İnternette gördüm. Burada medeniyetten tamamen kopmuş değilim. Dış dünyayla internet ve telefon bağlantım var. Durduramayacağımı bildiğim bir kızarmanın yanaklarımı renklendirdiğini hissettim.

'Kastettiğim bu değildi. Neden Adam'ı ya da beni takip etme zahmetine girdiğini merak ediyordum,' diye ekledim, sesim bir fısıltıya dönüştü.

Bilmiyordum. Ama Adam yaklaşık 18 ay önce bana mesaj attı. Konuşmamız gerektiğini söyledi.

Ne? Neden seninle iletişime geçti? Ne hakkında konuşmak istedi?"

Josh çok anlamlı bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Bilmiyorum. "Hiç sormadın mı?"

"Hiç cevap vermedim.

Utancımdan kızaran yüzüm saf bir öfkeye dönüştü. On sekiz ay önce Adam öleceğini zaten biliyordu. Tanrı bilir hangi nedenle Josh'a ulaşmıştı ve benim piç arkadaşım -*eski* arkadaşım, diye düzeltti kafamın içindeki bir ses hemen- ona cevap vermeye bile tenezzül etmemişti.

Başımı salladım, kalbim artık Josh'a ve onun izole varoluşuna sempati duymuyordu. "Artık kim olduğunu bilmiyorum.

Ok tam yerine isabet etti. Saklamaya çalışsa da ondan ürktüğünü gördüm.

'Bunu yapmana gerek yok. Artık birbirimizin dünyasının bir parçası değiliz. Durakladı ve sonra ekleyerek beni şaşırttı, 'Ama ne olursa olsun, Adam'ı duyduğuma üzüldüm. Ölmek için çok gençti.

Kocamı kaybettiğim için ağlamayı hiç istemediğim onca an arasında, gözlerimi yakan yaşların yakıcılığını hissettiğim en kötü an bu olmalıydı. Başımı hafifçe sallayarak sözlerini onayladım ve sonra bana bardağı uzatmadan önce tam olarak doğru miktarda süt ve aldığım doğru sayıda şeker koyduğunda şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Bunca yıldan sonra hâlâ çayımı nasıl içtiğimi hatırladığı için neden içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissettiğimden emin değilim. Ama bu bana, bu kutupsal dış görünüşün altında bir yerlerde, tanıdığım eski Josh'un hala yaşadığını düşündürdü.

"Adam'a verdiğim bir söz yüzünden bugün buradayım," dedim ona. "Benden yapmamı istediği son şeylerden biri seni bulmaktı.

"Neden?"

Bu çok güzel bir soruydu. Bunu düşünmek için koca bir yılım vardı ve hala bir cevabım yoktu.

"Bunu bana söyleyebileceğinizi umuyordum.

Koyu kahverengi gözlerindeki panjurların indiğini gördüm.

"Hiçbir fikrim yok. Sebebi her ne olursa olsun, sizi boşa kürek çekmeye gönderdi.

'Adam bana hikayenin tamamını bilmediğimi söyledi. Ne olduğunu sana sormam gerektiğini söyledi.

Josh ilgisiz görünmeye çalışan bir omuz silkme hareketi yaptı. "Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Gözlerini pencereye doğru çevirdi.

Belki hava durumunu kontrol ediyordu, belki de gözlerinden ne düşündüğünü okuyabilmem riskini almak istemiyordu.

"Ayrıca seni affetmem gerektiğini de söyledi." diye eklediğimde bakışları yağın kara sabitlenmişti. . ve onu affetmem gerektiğini söyledi.

Josh'un eli tezgahın üzerinde sıkılaştı. Parmak eklemlerinin beyazlaştığını gördüm ama sesinden bir şey anlaşılmıyordu. 'Bahsettiği şey her neyse gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Belki de o sırada doğru düşünemiyordu.

Doğrudan kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. Adam ne söylediğini biliyordu. Sonuna kadar akli başındaydı. Benimle kalmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Bu ...' Elimi aramızda sallayarak istenmeyen buluşmamızı işaret ettim. "Bu onun için bir nedenden ötürü önemliydi ve bana bir şey söylemeni istediği için onca yolu geldim.

Bir an için ona ulaştığımı sandım. Dili aniden kurumuş gibi bilinçsizce alt dudağının üzerinde gezinirken, gözünün yanındaki bir kas seğirmeye başladı.

"Sana söylemem *gereken* hiçbir şey yok, Lily. Hiçbir şey yok. Sebepsiz yere uzun bir yolculuk yaptın. Tüm bunları telefonda halledebilirdik.

"Evet, ama bunun için mesajlarıma gerçekten cevap vermeniz gerekirdi, değil mi? Meydan okudum.

Josh yine hayalet gibi bir gülümsemeyle, 'Tuş,' dedi.

Ani bir rüzgâr pencereleri salladı. Kulübe sağlam inşa edilmiş gibi görünüyordu ama yine de hava koşulları tarafından hırpalanıyordu.

"Gerçekten hemen gitmen gerekiyor Lily," dedi, sesine bir parça endişe karışırken neredeyse insan gibi konuşuyordu. 'Fırtına gittikçe kötüleşiyor. Tahminleri göz ardı etmene ve en başta yola çıkmaya şaşırdım.

"Onları ," diye itiraf ettim, kendimi aptal gibi hissederek.

Josh inanmayarak başını salladı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Belli ki onu takip etmem bekleniyordu. Öyle de yaptım, parmaklarımı Fletcher'ın yakasının altından geçirdim ve onu yanıma çektim.

"Nereye gidiyorsun? Josh ön kapıda durup kancadan bir ceket aldı ve sordu.

Rezervasyon yaptırdığım Airbnb'nin bulunduğu köyün adını verdim ve Josh'un kollarını sıcak ceketin içine soktuğunu görünce kaşlarımı çattım.

"Ana yola tekrar ulaşana kadar sizi takip edeceğim.

'Hayır, yapmayacaksın,' dedim cebimden arabamın anahtarlarını çıkararak. 'Senden gelecek on birinci saat şövalyeliğine ihtiyacım yok. Beni burada istemiyorsun. İyi, tamam. Benimle konuşmak istemiyorsun. O da iyi. Ama koruyucu kahramanı oynayamazsın. Kendi dönüş yolumu bulabilecek kapasitedeyim.'

"Öyle mi? Ya telefonun sinyal kaybederse?"

'Olmayacak,' dedim tamamen yersiz bir inançla.

"Şiddetli fırtınalarda burada her zaman olur. Direğin kötü havalarda devrilmek gibi bir alışkanlığı var. Ve bu fırtınanın yıllardır yaşadığımız en kötü fırtınalardan biri olacağı tahmin ediliyor. Tahminleri dinleme zahmetine katlansaydınız bunu bilirdiniz.

Gözlerimi kısıtım ve gözlerimden fışkıran alevleri hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Demek istediğini anladım, Josh. Bunu yüzüme vurmana gerek yok. Ve *kesinlikle* arabamı takip etmene de gerek yok. Eğer benimle konuşmayacaksan ... o zaman senden istediğim başka bir şey yok.

Verandaya çıktım ve rüzgârın şiddetiyle neredeyse ona doğru fırlayacaktım. O haklıydı. Orada bulunduğum kısa süre içinde fırtına şiddetini arttırmıştı. Yağan karın içinden arabama doğru ilerlerken vücudum rüzgâra doğru eğildi. Arabanın kapısını açtım ve Fletcher'ın dikkatini çekmek için ısıklık çaldım. Hâlâ kulübenin kapısında oturuyordu ve benim bulunduğum yerden, dönen kar taneleri ve ısırın rüzgârın ortasında oldukça rahat ve çekici görünüyordu.

Fletcher! Hadi gel. Köpeğimin bana katılma konusundaki isteksizliği bardağı taşıran son damla gibi geldi. Normalde arabaya yeterince hızlı atlayamazdı. Sonunda hızla koşarak açıklığı geçmesi ve arka koltuğa atlaması için üç deneme daha yapması gerekti. Fikrini değiştirmeden önce kayışını çabucak bağladım.

Josh şimdi arabamın yanında durmuş, bana değil, kararan gökyüzüne bakıyordu.

'Bekle. Şu anda gitmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bu fırtına tahmin ettiğimden de kötü. İçeri gelsen iyi olur.'

Rüzgârın elimden çekmeye çalıştığı sürücü kapısını daha sıkı kavradım. 'Josh, hiçbir şey - tekrar ediyorum, hiçbir şey - beni evine dönmeye ikna edemez. Beni burada istemediğini açıkça belirttin, bu yüzden şimdi gidiyorum. Arabaya tırmandım ve emniyet kemerine uzandım.

Yerine oturttum ve kapıyı çekip kapatmaya çalıştım ama kapıyı sıkıca tutuyordu.

"Gitmeni istemiyorum.

Bir an için sözleri beni gerçekten içgüdüsel bir şekilde etkiledi, çünkü umursuyormuş gibi görünüyordu, ama hareketlerinden umursamadığını biliyordum.

"Dikkatli ol," diye uyardım. 'Fikrini bu kadar hızlı değiştirirsen kırbaçlanırsın.

Şaka yapmıyorum, Lily. Arabadan in. Bu koşullarda araba kullanmak güvenli değil.'

'Bu benim vereceğim bir karar. Sizin değil. Gitmemi sen istedin ve şimdi ben . Ve elini kapımdan ne kadar çabuk çekersen, hedefime o kadar çabuk ulaşabilirim ve sen de beni tamamen unutabilirsin. Tekrar.' Son kelimenin neden bu kadar ağlamaklı çıktığını bilmiyordum. Niyetim kesinlikle bu değildi.

"Seni hiç unutmadım. Josh şok olmuş görünüyordu, sanki bu sözler ağzından beklenmedik bir anda çıkmıştı.

Bu yapmak istediğim bir konuşma değildi. Şimdi değil, şiddetli bir kar fırtınasının ortasında. Aslında hiçbir zaman.

"Dene," dedim, kapının koluna asıldım ve bir şekilde onu elinden çekip almayı başardım. 'Ve beni takip etme,' diye ekledim, kapıyı çarparak kapatmadan saniyeler önce.

Direksiyonu tam kilitlediğimde ve açıklıktan çıkarken yapmam gerekenden daha hızlı ivmelendiğimde lastiklerim karlı zeminde patinaj yaptı.

"Bu senin iyi fikirlerinden biri değildi aşkım," dedim kafamın içinde yaşayan ve söyleyeceklerimi duymaktan her zaman mutlu olan Adam'a. Dikiz aynamda hala görebildiğim, kar fırtınasının içinde duran ve fren lambalarımın kırmızısı orman tarafından yutulana kadar arabamın ardından bakan adamın aksine.

Sekizinci Bölüm

Büyük bir hata yaptığımı fark etmek, Josh'un evinden uzaklaştıktan sonra yavaş yavaş akl gelen bir şey değildi. Daha açıklıktan ayrılmadan önce bunun kötü bir karar olduğunu *biliyordum*. Lastiklerinin kalitesine rağmen, arabam çifte saldırı altındaydı; pistin kaygan yüzeyinde savruluyor ve ağaçlardaki boşluklardan ısıklık çalarak gelen güçlü rüzgârlar tarafından hırpalanıyordu. Henüz öğleden sonraydı ama hava şimdiden alacakaranlık kadar karanlıktı. Ormana girdiğimde, uzun ağaçlar son gün ışığını da hemen çaldı. Uzun farla bile yolun nerede bittiğini ve çalılıkların nerede başladığını görmekte zorlanıyordum.

Rüzgâr çok şiddetliydi, ağaçlardan kopardığı dalları ve yaprakları arabama savuruyordu. Bazıları metal panellere çarptığında kurşun gibi ses çıkarıyordu. İlerideki bir ağaçtan aniden bir dal koptuğunda, sadece direksiyonu kırmayı ve ondan kaçınmayı başardım - arabamın arkası patinaj yapmaya başladığında anında pişman olduğum bir manevra.

Babamın bir keresinde bana '*Patinaja gir, karşı koyma*' dediğini hatırlıyordum ama o sırada asfalt bir yoldaydık ve aynı kuralların asfalt olmayan bir yüzeyde de geçerli olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dikkatimi arabamın kontrolünü yeniden kazanmaya ve onu yolun bir kenarı boyunca uzanan uğursuz görünümlü hendekten uzak tutmaya vermiştim, bu yüzden telefon sinyalini kaybettiğim anı tam olarak kaçırdım. Cep telefonum bir dakika önce ormandan çıkmak için bir harita gösterirken, bir dakika sonra tamamen boştu.

Beceriden çok şansla arabayı durma noktasına getirdim. "Hayır," diye bağırdım, telefonumu yuvasından çıkardım ve çaresizce ona baktım, belki irade gücümle tekrar yanmasını sağlayabilirdim. Ekranında hiç kimsenin cep telefonunda görmek istemeyeceği iki kelime vardı: *Sinyal Yok*.

Fletcher arka koltuktan korkulu bir inilti çıkardı, paniğimi anladığı belliydi. Yapılacak en mantıklı şey Josh'un kamarasına dönmek olurdu. Asıl mantıklı olan ise bu yolculuğa hiç çıkmamak olurdu. Silecek lastiklerinin arasından baktım. Kar daha yoğun ve daha hızlı yağıyor, rüzgârın sürüklediği kar yığınları şeridin her iki tarafına yerleşiyordu. Yol, arabayı döndürmem için çok dardı.

etmekten ne kadar nefret etsem de, en güvenli seçeneğim devam etmekte.

Telefonun olmadan mı?

Hangi yöne gitmeniz gerektiğini bilmeden mi?

Çok güzel sorulardı ama ben onları görmezden gelmeyi tercih ettim.

"İyi olacağız," dedim endişeli arka koltuk arkadaşıma. Ama nedense köpeğimin bile bu yalana inandığını sanmıyordum.

On beş dakika daha yavaşça yoluma devam ettim ve iç yolculuğun ne kadar sürdüğünü hatırlamaya çalıştım. Şimdiye kadar yola geri dönmüş olmam gerektiğine dair içimi kemiren duyguyu görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu. Bu ormanın içinden geçen başka yollar da var mıydı? Yanlış yola sapmış ve ormanda kaybolmuş muydum? Çocukken 'Hansel ve Gretel' en sevdiğim peri masalıydı, ama kendimi gerçek hayatta yaşarken bulmak çok daha az çekiciydi.

Direksiyonu tutmaktan ellerime kramp girmeye başlamıştı. Kar fırtınasına bakmaktan sulanmış olan gözlerimi aceleyle silmek için bir tanesini çıkardım. Bu gözyaşlarının Josh'la ve beni tekrar gördüğünde verdiği tepkiyle bir ilgisi olduğunu kabul etmeyi reddediyordum. Şu andan itibaren o benim için ne kadar ölüyse, ben de onun için o kadar ölüydüm.

Kötü bir durum daha da kötüleşmeden önce aklıma gelen talihsiz bir son düşünceydi.

Rüzgârın çığlık çığlığa bağırışlarının arasından, kasabalı beynimin tanımlayamadığı bir ses geldi. Gürleyen bir lokomotif gibiydi. Lastiklerimin altında yerin titrediğini hissettim. Aptalca bir şekilde hâlâ "*Deprem mi?*" diye düşünüyordum ki, ön camımdaki manzara aniden otuz metreden daha az bir mesafede devasa bir ağacın korkunç görüntüsüyle doldu.

İçgüdüsel olarak frene bastım. O andan itibaren her şey yavaşlamış gibiydi, şu anda bir dakikaya daha önce hiç ulaşamadığı kadar çok atım sığdıran kalp atış hızım hariç.

Sert fren yapmanın yapabileceğim en kötü şey olduğunu fark etmek için dünya kadar zamanım varmış gibi görünüyordu, çünkü tekerleklerim kilitlendi ve arabanın kontrolünü kaybettim. Buzun üzerinde ileriye doğru savrulduk, devrilen ağaç ön camımda gittikçe büyüyordu. Kendimi kaçınılmaz çarpışmaya hazırladım, ancak ileride yeni bir tehlike gördüm. Araba artık düz bir çizgide ilerlemiyor, pistin kenarına ve hendeğe doğru savruluyordu.

Zarif bir kazaydı, eğer böyle bir şey varsa. Bir an pistteydik ve bir an sonra kırk beş derecelik bir açıyla hendeğin içindeydik. Ne kadar zarif görünürse görünsün, pistten çıktığımızda araba yine de sarsılmış ve kabaca çarpmıştı. Sağ omzum sürücü kapısına çarptı ve başımın yan tarafı acı bir şekilde cama temas etti.

Ancak hendek, frenlerin yapamadığını başarmıştı: arabayı durdurmuştu. Ağacın etrafında buruşmuş bir metal akordeon değildik. Başımdaki ve omzumdaki ağrıyı görmezden gelerek, Fletcher'ı kontrol etmek için umutsuzca koltuğumda çırpındım. *Lütfen, Adam'ın köpeği olmasın. Lütfen, ona bir şey olmasına izin vermeyin.* Bir kolumu gösterge paneline dayayarak kontrol etmek için etrafımda döndüm. Fletcher eğik koltuğun bir köşesine büzülmüş, gözlerini kocaman açmış ve titriyordu. Uzanıp nazikçe yüzüne dokundum ve hızlı ve geçici bir yalamayla ödüllendirildim. Ellerimi hızla üzerinde gezdirdiğimde korkumun bir kısmı azaldı ve dokunuşumdan ürkmedi. O zamanlar daha çok Kevlar yeleğine benzediği için şaka yaptığım son model köpek emniyet kemerini aldığımız için sessizce teşekkür ettim. *"Asla bilemezsin," demişti Adam.* Ve onun sözlerini hatırlamak tek gereken şeydi. Ardından gelen hıçkırıklar içimi burktu, tıpkı bir yıl önce aynı arabada, hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağını bilerek bakımevinden ayrılırken ağladığım hıçkırıklar gibi.

Ama sen ağaca çarpmadın, Lily. Sarsılmışsın ama ikiniz de yaralanmamışsınız. Bir şeyiniz yok. En kötü zamanlarda bile Adam'ın sesinin beni rahatlatacağına güvenebilirdim. Ve şimdi de beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Yavaş yavaş hıçkırıklarım azaldı ve işte o zaman soğuk dehşet eve kaydı. Ormanın ortasında, şiddetli bir kar fırtınasının içindeydik, arabamız ve telefon sinyalimiz yoktu.

Fletcher ve benim başımız büyük, çok büyük bir beladaydı. Ve bizi bundan nasıl kurtaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Önce farları gördüm, kendimi hapseden emniyet kemerinden kurtulmak için çabalarken dikiz aynasında gözlerim kamaştı. Farlar gittikçe parlıyor, yağın karı yarıyor ve etrafımızdaki ormanı aydınlatıyordu. Araç durdu ve çığlık çığlığa esen rüzgârın üzerinde bile sıkıştırılmış kar üzerindeki ayak seslerini ve adımı çağıran bir sesi duydum. Şimdi merakla üzerimde duran yolcu tarafındaki kapı kırılarak açıldı,

ve bir arama lambası kadar parlak bir el feneri ışını arabamın içini taradı. Gözlerime çarptığında irkildim.

"Lily. Josh'un adımı binlerce kez söylediğini duymuştum -eğlenerek, inanmayarak, hatta öfkeyle- ama daha önce hiç bu kadar çaresizlik dolu bir ses tonu duymamıştım. "İyi misin?"

Ağzımı açtım ama şok ve rahatlama sesimi çalmıştı. Titrek bir baş sallamasıyla yetindim.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı. 'Ağacı ve kardaki izleri gördüğümde ...' Sesi kesildi ve ben de devrilmiş meşeye baktım, devrildiğinde arabamın altında ne kadar kolay kalabileceğini fark ettim.

"Yaralandın mı? Josh bu kez feneri vücudumda yavaşça gezdirerek sordu.

"Hayır, sadece sarsıldım," dedim titreyen bir fısıltıyla.

"Bu ikimiz için de geçerli," dedi, benim duyamayacağım kadar alçak sesle. "Bu kadar ilerlemenize izin vermek istemezdim ama düşen dalları yoldan çekmek için iki kez durmak zorunda kaldım.

'Ama sana beni takip etmemeni söylemişim,' dedim.

"Evet, neyse ki emir alma konusunda berbatım. Görsel değerlendirmesini bitirdi ve tüm uzuvlarımın sağlam ve hala çalışır durumda olduğundan memnun görünüyordu. "Bir daha aptalca bir şey söylersen seni dinliyormuş gibi bile yapmayacağım.

"Bir dahaki sefere olacağını sana düşündüren nedir?"

İlk kez hatırladığım gülümsemesine bir göz attım. 'Birbirimizi yirmi yıldır tanıyoruz, Lily. Er ya da geç birimiz aptalca bir şey söyler. Bu seferki sendin.

Josh arabanın içine doğru biraz daha eğilip titreyen parmaklarımın çözmeye çalıştığı emniyet kemerini çözdüğünde ben hâlâ nasıl tepki vereceğimi düşünüyordum.

"Bu tartışmaya kulübede devam edelim," dedi ve elini bana doğru uzattı. Josh'un yaprakların ve dalların arasından uzanıp beni yukarı çektiği anılardan oluşan bir kaleydoskop, Baker'ların arka bahçesinden günümüze zaman yolculuğu yaptı.

"Orada hoş karşılanmadığımı sanıyordum.

Derin bir iç çekti. 'Sen değilsin. Seni hala çatımın altında istemiyorum ama bana başka seçenek bırakmadın.

Dilimin ucunda en az bir düzine iğneleyici karşılık vardı ama susturdum. Belki de

İnatçıydım ama aptal değildim. İsteksizce de olsa beni kurtarmaya çalışan eli ısırmanın zamanı değildi.

'Tamam. Ama önce Fletcher'ı çıkarabilir miyiz lütfen? Gerçekten çok korkuyor.'

Josh arka koltuğa uzandı ve özür dilercesine Fletcher'ın sarkık kulaklarını hafifçe karıştırdı.

"Önce *iki* bacağı olanlar dışarı çıksın," dedi, sesi aldatıcı derecede sakindi . . . tabii onu bir şey için endişelendiğini anlayacak kadar iyi tanıımıyorsanız. Şaşırtıcı bir şekilde, hâlâ tanıyormuşum gibi görünüyordu. Etraftaki ağaçlara ilgisiz bir şekilde ve uzun, gıcırtilı bir inilti duyulduğunda anında kaskatı kesildiğini gördüm. *Bu sefer* ben bile sesi tanımlayabildim.

Hâlâ tehlikedeydik. Fırtınada bir ağaç yıkılıyorsa, diğerleri de yıkılabilirdi.

"Bana elini ver Lily," diye talimat verdi Josh, sesi endişeyle gerilmişti.

İsteddiğini yaptım, avucumu onunkine koydum, hem tanıdık hem de tamamen garip bir pozisyondu. Josh arabayı sürmek için ağır paltosunu çıkarmış ve arabama ulaşmak için acele ederken tekrar giymemiş olmalıydı. Üzerindeki tişört vücuduna yapışmıştı. Donuyor olmalıydı, çünkü kasları kasılırken ön kolunda titremeler hissettim. Beni arabadan çıkarırken tendonlar kordon gibi göze çarpıyordu. Beni tekrar yere bıraktığında buzlu yolda ayaklarım kaydı ve eğer elleri bileklerimden bağlı olmasaydı kesinlikle düşerdim.

Josh'un kolu omuzlarıma dolandı ve beni bekleyen Land Rover'ına doğru yönlendirmeye çalıştı.

"Hayır," diye ısrar ettim, ayaklarımı mecazi anlamda yere vurarak, çünkü bunu fiziksel olarak yapmak açıkçası imkânsızdı. "Fletcher'ı almalısın. Onu terk ettiğimi düşündüğünde köpeğimin yüzündeki ifadeyi görmüştüm.

"Sen arabaya güvenli bir şekilde bindikten sonra," dedi Josh, beni hızla atladığı araca doğru iterek, kapı hâlâ ardına kadar açıktı ve motor çalışıyordu. "Onun için geri döneceğime söz veriyorum, Lily.

Acı dolu bir tereddüt anından sonra kendimi Land Rover'ın ön koltuğuna bıraktım, ellerim hevesle havalandırma deliklerinden dökülen sıcak havaya uzandı. Josh'un farlarının paralel huzmelerinden onun arabama doğru koşmasını ve içeri girmesini izledim. Ortadan kaybolması, benim daha fazla ağaç düşmesi ve ciddi ezilme yaralanmaları içeren birkaç yeni felaketi atlatmama yetecek kadar uzun sürdü.

Josh'un Fletcher'ı kollarında sıkıca taşıyarak yeniden ortaya çıkması sadece bir ya da iki dakika sürmüş olabilirdi. Dehşete düşmüş hayvanı göğsüne bastırarak karda bana doğru yürüdü ve sırf bu yüzden beni hayatından çıkardığı için ondan nefret etmeye devam etmenin çok daha zor olacağını biliyordum.

Fletcher pek de kucak köpeği sayılmazdı ama onu yakınımında tutma ihtiyacı rahatsızlıktan daha ağır basıyordu. Yüzümü koyu renkli kalın kürküne gömdüm, onun ve çok daha değerli bir şeyin kokusunu içime çektim. Fletcher ve benim aramızda eşsiz bir bağ vardı. Artık bizi okşamak için burada olmayan bir elin dokunuşunu tamamen hatırlayabilen tek kişiler bizdik.

Josh'un hemen sürücü koltuğuna geri dönmesini bekliyordum ama bir soruyla beni şaşırttı. "Yanında çantan var mı?"

"El çantası gibi mi yani?" diye sordum aptalca, kafamı sandığımdan daha sert vurmuş olabilir miyim diye düşünerek.

"Ben daha çok bir bavul düşünüyordum. "Buna neden ihtiyacım olsun ki?"

'Çünkü bir süre daha kimse bu ormandan çıkmayacak. Traktörü olan biri buraya gelip o ağacı yerinden oynatana kadar. Josh'un kaşlarındaki çatıklık, onun da bu durumdan en az benim kadar mutsuz olduğunu gösteriyordu. "Çanta?" diye sordu.

"Bagajda iki tane var," dedim, düşüncelerim lastik gibi dönüyordu.

Buz.

O dönene ve çantaları arkaya atana kadar bekledim 'Seninle kulübede

Kolt

kalamam, Josh'.

uk. "Neden olmasın?" diye sordu, sürücü kapısını biraz daha kuvvetle kapatarak gerekenden daha fazla.

"Çünkü artık birbirimizden hoşlanmıyoruz ve ... ve bu doğru olmaz. *Çünkü rahmetli kocam beni bu göreve gönderirken aklında kesinlikle bu yoktu.*

"İnan bana Lily, benim ideal diyebileceğim bir yer değil.

Bana öfkeyle gitmemi söyleyen Josh, az önce beni kurtaran Josh ile içsel bir savaş veriyor gibiydi.

"Ne kadar kalmam gerekiyor? Başka bir alternatif olmadığına emin misiniz?" "Evime yaklaşık 200 metre uzaklıkta bir Premier Inn var.

Sanırım orayı deneyebilirsiniz.'

Pratik yapmamıştım. Adam sessiz bir şekilde komikti ama Josh'un mizah tarzı her zaman daha keskin esprilere yönelmişti. Bir zamanlar -uzun zaman önce- birbirimize denk olduğumuz zamanlar olmuştu ama artık öyle değildi.

'Komik,' diye kestirip attım.

Josh emniyet kemerini bağlamıştı ve sonra sanki unutması muhtemel aptalın tekiymişim gibi sinir bozucu bir şekilde benimkini kontrol etmek için aşağıya baktı. Ya da son yılların en kötü fırtınasında hava durumunu kontrol etme zahmetine girmeden yola çıkacak türden biriymişim gibi. Tamam, belki de haklıydı.

'Benimle kalma fikrinin iğrenç olduğunun farkındayım, Lily. Ama kar fırtınası sırasında beklenmedik bir anda birine uğramaya karar verdiğinde aldığın risk budur.

Ona uzun ve dikkatli bir bakış

attım. "Bunu bir daha

yapmayacağım," diye söz verdim.

Başını öne eğdi. "Bunu duyduğuma sevindim.

"Biraz daha medeni olsan sana zarar vermez," diye mırıldandım.

Yanıt olarak hırladığını duyduğuma yemin edebilirim. "Artık konuşmayı kesmelisin ki ben de araba sürmeye konsantre olabileyim, yoksa başka bir kaza daha yapacaksın.

Sözlerinin sertliği ya da çenesinin gerginliği değildi. Dışarıdaki sıcaklıktan daha soğuk olan arabasının içindeki buz gibi atmosfer bile değildi. Gözlerimi yaşartan şey bu değildi.

Zıtlıktı. Her zaman zıtlık.

Hafıza tam oradaydı; tekerleklerimin kilitlendiği andan beri oradaydı. Adam'ın köpeğini kollarımda tutarken, kazanın adrenalini hala damarlarımda pompalanırken, nasıl olur da geçmişe ve bir başka kıl payı kurtuluşa geri dönmezdim.

Dokuzuncu Bölüm

YEDİ YIL ÖNCE

Olabilecek en kötü anda oldu, ancak dürüst olmak gerekirse lastiğin patlaması için *iyi* bir anın ne zaman olacağından emin değilim.

Tahmini varış zamanımı kontrol ettiğimi ve programın oldukça ilerisinde olduğum için memnun hissettiğimi hatırlıyorum. Partinin başlamasına daha iki saat vardı, bu da bana otele kadar olan son yirmi mili kat edip hazırlanmak için bolca zaman veriyordu. Harita ekranımdaki rota karmaşık görünmüyordu ve yollarda trafik yoktu. Aslında, uzun zamandır başka bir araba görmemiştim.

Patlama sesi arabamın altında patlayan bir havai fişek gibi geldi ve bir tamircinin kızı olarak ne olduğunu anlamakta utanç verici derecede yavaş davrandım. Bir dakika önce eski Ford Fiesta'm Betty'nin kontrolü tamamen bendeydi ve bir dakika sonra sanki görünmez bir dev direksiyonu ellerimden çekip almış gibi hissettim. Araba keskin bir şekilde sola savruldu, artık benim kontrolümde değildi. Daha sonra, Betty çimenli kenara ve kenarındaki affetmez kuru taş duvara doğru istediği yöne doğru kayarken parçalanan ön lastiğin kalıntılarını görecektim.

Frene bastım ama duvar gittikçe yaklaşmaya devam ediyordu. Korkunç bir netlikle, Betty ile olabilecek en kötü şekilde birleşmek üzere olan yassı taşların şeklini ve rengini seçebiliyordum. Araba duvardan sadece birkaç santim ötede dururken mucizevi bir şekilde hiç gerçekleşmeyen bir çarpışma için kendimi hazırladım. Parmaklarımı direksiyonun etrafından çözmeye ikna edebilmem neredeyse tam bir dakika sürdü ve kalp atışlarımın beni sağır etmeyi bırakacak kadar yavaşlaması daha da uzun sürdü.

Birdenbire koruyucu meleklere inanmanıza neden olan türden bir ıskalamaydı ve içgüdüsel olarak yıllardır sahip olduğum ahşap şans maskotuna baktım, dikiz aynamda asılı olduğu yerden hala ileri geri sallanıyordu. Titreyen parmaklarımla minik oyma zambağı sabitledim ve kapı koluna uzanmadan önce derin bir nefes aldım.

Çimenli kenara adımımı attığımda yanık lastik kokusu duyularıma saldırdı. Şimdiden göreceklelerinden korkarak arabamın ön tarafına döndüm ve dehşet içinde parçalanmış ön lastiğe baktım.

"Kahretsin! Lanet olsun! Nefesimin altında usulca küfrettim, ancak yakındaki bir ağacın en üst dallarından güzel güzel öten tarlakuşları dışında rahatsız edecek kimse yoktu.

Yedi yıl sürmüş olabilirdi ama babamın kötümser öngörüsü sonunda gerçekleşmişti. *"Bir gün Lily, kendini ıssız bir yerde lastiğin patlamış halde bulacaksın ve o zaman sana lastiği nasıl değiştireceğini öğrettiğim için çok minnettar olacaksın.* Bu konuşmayı ehliyet sınavımı geçtiğim gün yapmıştık ve şimdi alaycı bir şekilde gülümsüyorum çünkü kesinlikle haklıydı. Bugün o gündü.

Babam eve her gittiğimde onları kontrol ettiği için ikisinin de mükemmel durumda olduğunu bilerek stepne ve krikonun bulunduğu arabanın arkasına doğru yöneldim. Bol yazlık elbisem tamircilik işleri için pek uygun değildi ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Ancak elim bagajı açmak için düğmeye uzandığında patlak bir lastiğin sorunlarımın en küçüğü olabileceğini fark ettim. Betty'nin taşıdığı kargoyu nasıl unutmuş olabilirdim? Gözlerimi kapattım, saatlerce çalışarak elde ettiğim sonuçların bir mutfak ölüsüne dönüştüğüne ikna olmuştum. Önce bir gözümü, sonra diğerini açtım, iyi şansımın devam ettiğine inanamıyordum. Betty'nin dramatik bir şekilde yoldan çıkmasına rağmen, bekârlığa veda partisi için hazırlanan pastalardan hiçbiri zarar görmemişti.

Bagajı boşaltmak ve kek kutularını kenara taşımak beklediğimden daha uzun sürdü, onları kuru taş duvara yığdım. Yol kenarında bir stand kurmuş gibi görünüyordum ve arkamda yavaşlayan bir arabanın sesini duyduğumda, pasta almak için pazarda olduklarını tahmin ettim.

Doğrulup arabada hepsi de benden birkaç yaş büyük dört adam görünce bu düşüncem çabucak uçup gitti. Yolcu camı açıldı ve dışarı sigara dumanı ve alkol kokusu yayıldı.

"Hey. İyi misin, bebeğim? Yardıma ihtiyacın var mı?" Adamın uzattığı el zaten bir kutu biraya sarılı olmasaydı, bu daha hoş bir teklif olabilirdi.

"İyiyim, teşekkür ederim," dedim, sözlerime bir gülümseme eklemeyi unutmadan, çünkü en azından istemeden de olsa yardım teklif etmek için durmuşlardı.

Nefesimi saklasam daha iyiydi çünkü birbiri ardına dört arabanın da kapısı açıldı ve çeşitli sarhoşluk hallerindeki adamlar dışarı çıktı. Neyse ki şoför en azından nispeten ayık görünüyordu.

Kral Canute gibi ellerimi havaya kaldırarak, "Dürüst olmak gerekirse, ben hallederim," diye onları temin ettim. Akıntı gibi onlar da bu hareketi görmezden geldiler.

Şoför çoktan Betty'nin etrafından dolaşmış ve yolcu tarafında durmuştu. Lastiğin patlamış, canım. Onu değiştirmen gerekecek. Onun erkeklik taslamasına karşı tatlı tatlı gülümsedim.

"Evet, biliyorum. Dediğim gibi, durduğunuz için teşekkür ederim ama gerçekten her şey kontrol altında.

'Saçmalık. Zor durumdaki bir genç kıza yardım edecek vaktimiz var, değil mi çocuklar?" diye sordu şoför.

"Bilemiyorum Dougie, geç kalmak istemeyiz," diye cevap verdi ön koltuktaki yolcu, elindeki son konserveyi de hüpletip kenara fırlatmadan önce.

Sinirden kaskatı kesildim ve bir şey düşürmüş gibi görüldüğünü belirtmeye çok yaklaşmışım ki göz ucuyla arka koltuktaki iki yolcunun üst üste dizilmiş kek kutularını açmak için eğildiklerini gördüm.

Kibar olmaya çalıştığımı unutarak etrafımda .

'Şunlardan uzak durur musun lütfen? Onlar bir parti için.'

Elinin yarısı çoktan kutunun içine girmiş olan adam omzunun üzerinden bana baktı. "Hey, bir partiye gidiyoruz," diye mırıldandı. "Bahse girerim bizim içindir, her neyse.

Kutudan bir kek çıkarıp dişlerini geçirirken çenem gerildi. Bu sırada şoför Betty'nin arkasına geçmişti ve belli ki krikoyu arıyordu. Yavaş yavaş farkına vardığım bir duygu olarak içimden öfke akmaya başladı. Onlardan yardım istememiş ya da onları davet etmemiştim ama beni dinlemiyorlardı. Onların yardımını istemediğimi anlamaları mümkün değildi.

'Bakın, durduğunuz için tekrar teşekkür ederim ama dediğim gibi, gerek yok. Erkek arkadaşımı aradım ve şu anda yolda. Lastiği hemen değiştirecek. O bir tamirci.'

Adamlar birbirlerine baktılar, eğer bu kadar kızgın olmasaydım, bunu gerçekten aşağılayıcı bulabilirdim. Belli ki bana inanmadılar. Neyle mücadele emin değilim: bir erkek arkadaşım olduğu fikri mi yoksa onun

bir garajda çalışıyordu. Onlara lastiği kendim değiştirmeyi planladığımı söyleseydim yüz ifadelerinin nasıl olacağını merak ediyordum.

Sanki kritik bir çıkmaza girmiştik. Omuz silkip arabasına geri döneceğini umduğum şoför tam tersini yaptı, ayaklarını iki yana açtı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. O ana kadar tehdit edilmekten çok sinirlendiğimi hissetmişim ama şimdi tüm bu olanları yanlış mı oynadığımı merak etmeye başlamışım.

Tam geri adım atmayı düşünüyordum ki, sessiz taşra yolunda yaklaşan bir arabanın sesiyle hepimiz ürkmüş mirketler gibi başımızı kaldırdık.

'Ah. Bu o olmalı,' dedim ve yönümü yola doğru çevirdim. Güneş gökyüzünde alçalmıştı ve yaklaşan arabayı görebilmek için gözlerimi siper etmem gerekiyordu. "Artık yolunuza gitmekte özgürsünüz çocuklar.

'Belki de etrafta dolanıp o olup olmadığını kontrol etmeliyiz. Biliyorsun, bugünlerde dışarıda tehlikeli insanlar var.

Sözlerindeki ironi tamamen gözünden kaçmıştı.

"Dürüst olmak gerekirse, gitseniz iyi olur. Bazen biraz sahiplenici olabiliyor.

Bu yalanla ne elde etmeyi umduğumdan emin değilim, ama bu onları arabalarına koşturmadı. Aksine, başka bir meydan okumanın fitilini ateşledi.

"Böyle bir adamla birlikte olmaktan daha iyisini yapabilirsin," dedi üç numaralı sarhoş yolcu. "Senin gibi güzel bir kızla.

Hayali erkek arkadaşına hakaret ettiği için ona ters ters baktım ve gitmelerini sağlamak için ne kadar kaba olmam gerektiğini düşünüyordum ki yaklaşan aracın sesi hissedilir derecede yükseldi.

Görüş alanım, kazara ya da kasıtlı olarak benimle yol arasında kümelenmiş olan adamlar tarafından engellenmişti. Onları atlatıp şoföre işaret vermeye hazırlanıyordum ki araba hızla yanımızdan geçti.

Kayboluşunu izlerken hayal kırıklığı göğsümün ortasında bir kaya gibi hissediyordum.

"Ah, senin arkadaşın değil o zaman?" dedi Doug.

Ve sonra, ben daha cevap vermeyi düşünmeden, inanılmaz bir şey oldu. Az önce yanımızdan geçen araba durdu. İkiz fren lambalarına baktım, nefesimi tutarak beklediğimin farkında değildim. Mucize, arabanın motoru yeniden çalıştığında da devam etti ama araç yoluna devam etmek yerine geri geri giderek bulunduğumuz yere yüz metre kadar yaklaştı.

"İşte orada," dedim, sesimdeki rahatlama tamamen gerçektir. Kabalık edip etmediğimi umursamadan adamların arasından sıyrıldım ve kapısı çoktan açılmış olan arabaya doğru yarı yürüdüm, yarı koştum.

Selam, tatlım. Neden bu kadar uzun sürdü? Bir tamirci çağırmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm.

Uzun boylu, kum rengi saçlı bir adam arabadan indi. Yansıtıcı güneş gözlüklerinin altındaki gözlerinin milyonlarca soru barındırdığından eminim; başımı salladım, aramızdaki mesafeyi kat ederken kendi gözlerim beni ele vermemesini istiyordu. Kızartma tavaından doğrudan ateşe atlayıp atlamadığımdan emin olmadan, tamamen içgüdüsel olarak hareket ettim ve önümde duran tamamen yabancıya ellerimi uzattım.

Bir an duraksadı, sadece bir an. O anda başının döndüğünü ve her şeyi bir anda kavradığını gördüm. Çekici bir şekilde kirli sakalla kaplı olduğunu görebileceğim kadar yakın olduğum çenesi sonsuz derecede gerginleşti.

"Üzgünüm, geciktim, Jessie.

Onunla birlikte oynayacağımı fark etmenin mutluluğuyla genişçe gülümsedim. "Ona yardım etmek için için teşekkürler, dostum," dedi.

Ciddi anlamda kafası karışmış görünen Doug. "Dışarıda hâlâ iyi adamların olduğunu bilmek güzel.

"Kesinlikle öyle," dedim, bana sözde yardım etmek için duran adamlardan daha fazla güvenmek için hiçbir nedenim olmayan yabancıya bakarak. Ama güveniyordum. Anında ve hemen.

"Seni daha fazla oyalamak istemeyiz," dedi yeni en iyi arkadaşım sert bir ifadeyle.

"Yola çıkmazsak geç kalacağız ve ücretsiz barın ne kadar açık kalacağını bilmiyorum," diye homurdandı dört numaralı sarhoş adam. Belli ki kendi içkilerinin parasını ödemek zorunda kalacakları düşüncesi en etkili motivasyon kaynağıydı ve adamlar teker teker arabalarına geri döndüler.

Otoyola geri manevra yaparken yabancı ve ben yan yana durduk. Bir kolunu dostça omuzlarıma attığını hissettim; diğer kolunu ise araba vitese takılıp toz bulutu içinde kaybolurken el sallayarak kaldırdı.

Arkadaşım, araç gözden kaybolduğu anda bana sarılan kolunu bıraktı.

"Şey . . . Jessie. Bu eğlenceliydi."

Erkeklere yaptığının aksine, bu gülümseme tamamen doğaldı. Sağ elimi uzattım. "Benim adım Lily.

Kendi elini benim koydu. Mükemmel bir tokalaşmaydı: çok uzun değil, çok sıkı değil ve kesinlikle nemli değil.

"Ben de Adam'ım," dedi rahat bir sırtışıla.

Onuncu Bölüm

Bir saatten kısa bir süre önce bir daha asla emin olduğum kulübe gözümün önüne geldi. Arabayla uzaklaştığımda ışıklar sarı, sıcak ve davetkâr bir şekilde parlıyordu ama bina şimdi tamamen karanlıktaydı.

"Siktir," diye mırıldandı Josh. Kullandığı dil hatırladığımdan çok daha renkliydi. "Elektrikler kesildi. Elini saçlarında gezdirdi, o ana kadar unuttuğuma yemin edebileceğim bir hareketti bu. "Hatların kesik olmasına şaşırmadım; burada her zaman olur böyle şeyler.

Bu *kesinlikle* duymak istediğim şey değildi. Ormanın ortasında karanlık bir kulübede mahsur kalmak kulağa düşük bütçeli bir korku filminin konusu gibi geliyordu.

Josh Land Rover'ı geniş bir kavis çizerek döndürdü ve ışısız kulübeden çok uzak olmayan bir yerde durmasını sağladı. İkimiz de farların ışığında tek katlı binaya baktık. Çatı çoktan kalın bir kar örtüsünün altında kaybolmuştu ve biz orada oturdukça daha da derinleşiyor gibiydi.

Yine de burada iyi olacağız, değil mi? Elektrik olmadan yani? Donarak falan ölmeyeceğiz, değil mi? Soruya küçük bir kahkaha ekledim ama bu kahkaha eğlenmekten çok korkmuşa benziyordu.

Josh'un dudakları alaycı bir şekilde büküldü. 'Ağaçlarla dolu bir ormanın ortasındayız.

Sanırım ısınmak için yakabileceğimiz bir şeyler bulmayı başaracağız.

O anda yanan tek şey yüzümdü ama neyse ki elektrikler kesik olduğu için Josh bunu göremedi.

Land Rover'lar sağlamdır, zorlu koşullar için üretilmiştir ama Josh'un ki rüzgârın etkisiyle bir lunapark arabası gibi sallanıyordu.

Josh, "Dışarısı gittikçe vahşileşiyor," dedi. "Kaçmaya hazır mısın?

Başımı salladım, karanlığın içinden dönen karlara ve ağaçlardan kopan uçan yapraklara baktım.

Kapısındaki bölmeden bir fener çıkararak, "Al bunu," dedi. Ondan aldım ama inmeden önce orta konsola doğru eğildim ve hafifçe ön koluna dokundum. 'Peşimizden geldiğin için sana gerçekten minnettarım Josh. Teşekkür ederim.

"Eminim acımıştır," diye mırıldandı. Ama elim kısa süreliğine koluna değdiğinde yüzündeki ifadeyi görmüştüm. Yanlış anlaşılacak bir şey yoktu; dokunuşum ona gerçekten acı vermişti. Muhtemelen saatlerce düşüncelerimde dönüp duracak olan rahatsız edici bir farkındalıktı bu.

"Burada bekle," diye talimat verdi. "Gelip seni dışarı çıkaracağım.

Neden yardıma ihtiyacım olduğunu düşündüğünden emin değildim, ta ki arabanın yanında durup kapıyı açmak için rüzgârla boğuşana kadar. Land Rover'dan dışarı adımımı attığım anda fırtına beni geri itmeye çalıştı. Binlerce küçük bıçak gibi hissettiren kar kristalleri yüzüme çarptı. Dikkatim dik durmaya o kadar odaklanmıştı ki Josh'un kolunun belimi bir mengene gibi sardığını fark etmedim bile. Bu, kolunun bir dostluk jestiyle oraya yerleştiği gençlik anılarımdan çok farklı bir histi. Bu tamamen beni A noktasından B noktasına götürmek için bir gereklilikti ve arabadan kulübeye kadar olan mesafeyi kat ederken neredeyse iki büküm bir şekilde ilerlerken vücudumu kendi vücuduyla korumasına minnettardım.

Josh evinin kapısını açtı ve beni sertçe iterek kar bulutuyla birlikte içeri soktu. Fletcher bacaklarımı hızla geçip gölgelerin arasında kaybolurken siyah beyaz bir bulanıklıktı. Zifiri karanlık koridorda gözlerimin alışması yavaş oldu. Fırtınanın ahşap çerçeveli binayı dövdüğünü duyduğumda kendimi savunmasız hissettim ve biraz da korktum, sanki pençelerinden kaçarak onu bir şekilde öfkelenirmişiz gibi. *Oz Büyücüsü*'ndeki havadaki evin talihsiz bir görüntüsü aklıma geldi ve gitmeyi reddetti.

Donmuş parmaklarım el fenerinin düğmesini aradı. Sulu sarı ışını karanlığı yararak geçtiğinde kendimi biraz daha iyi hissettim.

"Sola dönün ve mutfığa doğru ilerleyin," diye talimat verdi Josh, yol gösterici elini sırtımın alt kısmına koyarak. Kulübede belli belirsiz tanıdık gelen tek odaya girer girmez elini çekti.

Mutfak hâlâ sıcak ve rahattı ve odanın uzak köşesindeki odun sobası hem ısı hem de loş kırmızı bir ışık sağlıyordu. Her ikisi de beni bir mıknaş gibi içine çekti ve ellerimi sobaya doğru tutarak üşüyen parmaklarıma hissin geri dönmesini bekledim. Cam kapının ardında alevler dans ediyor, sol elimdeki halkalar titrek ışıpta parlıyordu. Beni bugün buraya getiren adamı hatırlatıyordu.

"Yaralanmadığından kesinlikle emin misin? Josh elindeki fener ışığını tekrar üzerimde gezdirerek sordu.

Başımı salladım, şakağımdaki belli belirsiz ağrıdan ya da omzumdaki sertlikten bahsetmemeye karar verdim. "Sadece sarsıldım, hepsi bu.

Bunun üzerine masadan bir sandalye çekti ve anlamlı bir baş hareketiyle sobanın yanına yerleştirdi.

"Otur," dedi, yeterince vurgulayarak, mutfığa yeni girmiş olan Fletcher'ın hemen ayaklarının dibine çökmesini sağladı. Evcil hayvanımın ihanetinden dolayı içimde bir sıkıntı hissettim.

Sandalyeye doğru hiçbir hareket yapmayınca Josh bana öfkeyle baktı. Ben de ters ters baktım.

Sanki elinden kaçmak üzere olan bir şeyi dizginliyormuş gibi nefesini içine çekti. 'Lily, az önce bir kaza geçirdin, her an şoktan bayılabilirsin. O yüzden oturur musun?'

Kasıtlı olarak zorluk çıkardığımın farkına varmam mı yoksa Josh'un gözünün yanında seğiren kasım mı sandalyeye doğru ilerlememi ve kendimi ona doğru indirmemi sağladı emin değilim.

"Madem bu kadar nazıkçe sordun," dedim, sesim aldatıcı bir şekilde tatlıydı.

Sanki bir savaş yeni başlamış ve ilk hücumu kazanıp kazanmadığı hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi derin bir iç çekti.

Hâlâ Josh'un yanında olan Fletcher dikkat çekmek için onun dizine vurdu ve Josh uzanıp başını okşadı. Bu etkileşimi birkaç saniye boyunca hayranlıkla izledim. Köpeklerin mükemmel bir karakter yargıcı olduğunu söylerler ama ben evcil hayvanımın benden daha iyi bildiğine inanmaya hazır değildim.

Josh, Fletcher'ın kulaklarının arasındaki, size ömür boyu tapmasını garantileyen o noktayı kaşıyarak, "İyi bir köpeğiniz var," diye gözlemledi. Şu ana kadar bana söylediği onca şey arasında bu, her şeyden çok doğal bir 'Yaşlı Josh' yorumuna benziyordu.

"*Harika* bir köpeğim var," diye düzelttim ve bir an duraksadıktan sonra ekledim: "Geçen yılı onsuz nasıl atlattırdım bilmiyorum.

Josh meşalesini masanın üzerine dikmiş, gölgelerle dolu bir oda yaratmıştı ve birden Adam'ın varlığını onların arasında hissedebildim.

Rahatsız bir şekilde boğazımı temizledim ve konuyu değiştirmeye çalıştım. "Peki, elektriklerin tekrar gelmesi normalde ne kadar sürer?

Josh, hissetmekten çok uzak olduğum bir umursamazlıkla omuz silkti. 'Bugün olmayacağı kesin. En uzun süre şebekeden uzak kaldığımız süre beş gündü.

Sesli bir şekilde yutkundum. "İçin arayabileceğimiz biri var mı?

Josh sırtını tezgâha yaslamış, bu soruda tam olarak neyin yanlış olduğunu anlamamı bekliyordu.

"Ahh . . . Kahretsin. Telefon da çekmiyor, değil mi? Ya da internet? Lanet olsun. Josh'un yanında birkaç saat geçirdikten sonra kelime dağarcığım her zamankinden daha genişledi. Onunla beş gün geçirmek zorunda kalsaydım, sonunda bir denizci gibi küfrediyor olurum.

Beş gün. Bu düşünce ayıltıcı ve açıkçası korkutucuydu.

'Yedek bir iletişim aracınız yok mu? Bir telsiz ya da posta güvercini?

"Korkarım ki hayır. Sadece beklemek zorundayız."

Onunla birlikte bu kadar çok zaman geçirme ihtimali bir zamanlar benim için cennet anlamına gelirdi ama şimdi çok daha sıcak bir yerde kalmak gibi geliyor.

"Buraya geleceğinizi bilen var mı? Josh sordu. Kasvetli bir şekilde aydınlatılmış mutfakta başımı salladım.

'Yani onlarla iletişime geçmeni bekleyen kimse yok mu? Aramadığında senin için endişelenecek kimse yok mu?

Başımı kaldırdım ve bakışlarına karşılık verdim. "Bunların kulağa seri katil soruları gibi geldiğinin farkındasın değil mi?

Josh güldü ve sonra sanki uzun zamandır duymamış gibi sese şaşırmış gibi baktı. Buna karşılık kendi dudaklarımın seğirdiğini hissettim.

"Peki ya ailen?

"Babamın kız kardeşini ziyarete gittiler.

"Brisbane'deki mi?

"Bunu nasıl hatırladın?

Yüzünü başka yöne çevirdi, ama yüz hatlarında anlaşılmaz bir şeyin dağıldığını görmeden önce değil. "Bazen aptalca şeyler isterseniz de istemeseniz de aklınıza takılır.

On beş dakika sonra, şimdi iki fırtına fenerinin ışığında parlayan bir mutfakta bir fincan sıcak, tatlı çayı kucaklıyordum. Eğer bir yerde mahsur kalmanız gerekiyorsa, birlikte olduğunuz adamın Bear Grylls'e taş çıkartabileceğini keşfetmenin faydası oluyordu. Josh atölyesine gitmiş ve elinde fenerler ve odun sobasının üzerine yerleştirdiği büyük bir emaye su ısıtıcısıyla geri dönmüştü.

"Elektriği kaybettiğimizde iyi bir yedek," demişti bardağıma benim aldığımdan çok daha fazla şeker koyarken. "Şok için," diye eklemişti kaşlarımı kaldırdığımı görünce.

"Peki sonrasında gireceğim diyabetik koma için bir şeyiniz var mı? Kendi şakama gülümsedim ve bu onun yüzünde isteksiz bir gülümseme parıltısı yarattı. Esprilerimizin eski kesik ve itici gücünün tamamen kaybolmadığını bilmek güzeldi.

Kupamı boşaltırken, Adam'ın beni neden onu görmeye gönderdiğini tekrar sormak için çok mu erken diye düşündüm ama Josh ayağa kalkıp ceketine uzanınca planım bozuldu.

"Tekrar dışarı mı çıkıyoruz?" diye sordum. Fırtına gücünden hiçbir şey kaybetmemişti; hatta kulübeyi eskisinden daha şiddetli dövüyordu.

'Sen değilsin. Ben öyleyim,' diye cevap verdi Josh, fermuarını kararlı bir hareketle yukarı çekerek.

Römorkör.

"Neden? Nereye gidiyorsun?"

"Bakalım arabayı tamamen batmadan önce o çukurdan çıkarabilecek miyim?"

bir kar yığınının altına gömüldü.'

"O zaman ben de seninle geliyorum," dedim ve ayağa kalkmaya başladım. Elini omzuma koyduğunda sert bir his verdi ve ayağa kalkmamı engelledi. 'Hayır, burada kalman daha iyi. Böylece endişelenmem gereken sadece birimiz olur.

Panik içime doldu ve bunun yalnız kalma korkusundan mı yoksa onun fırtınaya çıkma korkusundan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Muhtemelen ikisinden de biraz.

"Hey, bir fikrim var. Neden *ikimiz* de burada kalmıyoruz, böylece ikimiz için de endişelenmene gerek kalmaz.

Josh başını salladı ve yüzünde romancıların 'çelik gibi kararlılık' demeyi sevdiği ama gerçek hayatta daha çok inatçılık olarak bilinen bir ifade vardı.

'Arabınızı bugün o çukurdan çıkaramazsak, Land Rover ile çekip çıkarabileceğimden emin değilim, bu da muhtemelen burada daha uzun süre mahsur kalacağınız anlamına geliyor. Ve eminim ki ikimiz de bunun olmasını istemeyiz.

Midemde bir düğüm oluştu. Josh gerçekten de gitmemi bu kadar çok mu istiyordu ki, burada olmam gerekenden bir an bile fazla kalmamam için kendi güvenliğini riske atmaya hazırdı?

'Sürüklemeyi başarsan bile buraya iki araba getiremezsin,' diye akıl yürüttüm. 'Benim de gelmem mantıklı olmaz mı?

'Saygısızlık etmek istemem ama az önce buzlu havada sürüş becerilerinizi gördüm. Bence arabanızı buraya getirmeden önce fırtınanın dinmesini beklersek hem siz hem de arabanız daha güvende olursunuz.

Planını desteklemek için bu kadar çok hazır - ve ne yazık ki makul - argümana sahip olmasından nefret ediyordum. Daha da çok, kendini soktuğu tehlikeden nefret ediyordum. O devasa meşenin bir anda yıkıldığını görmüştüm. Televizyondaki bir hayatta kalma uzmanına ne kadar benzerse benzesin, hiç kimse böyle bir şeyin yolundan çıkamazdı.

Josh cebinden yün bir bere çıkarıyordu, belli ki beni itirazlarımdan vazgeçmeye ikna ettiğine inanıyordu. Ama yapamadım.

"Geri dönmezsen ne olur?

Kaşları çatıldı. 'Mobil servisiniz yeniden bağlanana kadar burada kalın ve sonra yardım çağırın. Eğer gecikirsem burada, kulübede tamamen güvende olursunuz.

Gözleri benimkilerle buluştu. Sanırım ikimiz de endişelendiğim şeyin 'gecikme' olmadığını biliyorduk.

Josh koridora doğru yöneldi, beni hâlâ peşinde görünce gerçekten şaşırmış görünüyordu. Ön kapının yanındaki pencereden ikimiz de fırtınayı inceledik. Yerde o kadar yoğun kar vardı arabasının açıklıktan çıkıp çıkamayacağını bile merak ediyordum.

Bir eli kapının mandalındayken bana döndü. 'Sadece kulübenin içinde kal. Etraftaki ağaçlardan yeterince uzakta inşa edildiğinden, herhangi biri devrilirse tamamen güvende olur.

Arabamın terk edildiği yer için aynı şeyi söyleyemeyeceğimi bildiğimden başımı salladım.

"Bir saate kadar dönerim. Eğer sıkılırsan akşam yemeği için odun sobasında ısıtabileceğimiz bir şeyler bulmak için kileri kontrol edebilirsin.

'Kahraman' sadece doğa koşullarıyla da olsa savaşmak için dışarı çıkarken, tehlikeden uzak duran, yemek hazırlayan küçük kadın olma klişesi beni kızdırdı. Ama gerçekte, bir arabayı çukurdan çıkarmak hakkında ne biliyordum ki? Kesinlikle hiçbir şey.

"Lütfen ölmemeye çalışır mısın? Kafamda, ağzımdan çıktığında olduğundan biraz daha az endişeli görünen bu cümleyi söyledim.

"Ne yapabileceğime bir bakarım," dedi Josh ve sonra başka bir şey söylemeden kapıyı açtı, içeri bir kar sağanağı girdi ve fırtınanın içine doğru süzüldü.

Josh'un kileri bana filmlerde gördüğüm, çılgın bir hayatta kalma uzmanının dünyanın sonuna hazır olduğunu açıkladığı kileri hatırlattı. Josh'un Armageddon'a kadar yetecek kadar konservesi yoktu ama bir ya da iki salgını kolayca atlatabilirdi. Bütün bir rafın domates konservesiyle dolu olması beni şaşırtmıştı ama onun altındaki kremalı pirinç kutularıyla dolu raf çok daha mantıklıydı. Gençken en sevdiği tatlı buydu ve Josh binlerce farklı şekilde değişmiş olsa da puding zevkinin aynı kaldığını bilmek tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Fırtınanın dikkatimi dağıtmasına rağmen, gerçekten tekrar ziyaret etmek istemediğim eski bir anı düşüncelerimin arasına girdi.

Yılın en sıcak günüydü, okul tatilinin ortasındaydık ve Josh'la birlikte yapraklı dallarında sıcaktan kaçmak için çınar ağacına tırmanmıştık. Janette'in dondurucusundan aşırıldığı dondurmaları yiyorduk ve dondurmalar bizden daha hızlı eriyordu. Josh külahındaki son lokmayı da bitirirken, "Salyaların akıyor," dedi. Daha yakına eğildi ve parmağıyla çenemden kaçan dondurma damlalarını topladı. Ve birden o inanılmaz sıcak günde hava dondu. Nefes alamıyordum ve kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki artık ne arıların vızıltısını ne de kuşların sesini duyabiliyordum. Görebildiğim, hissedebildiğim ve duyabildiğim tek şey Josh'tı, yüzümden birkaç santim uzakta duruyordu, bakışları dudaklarıma odaklanmıştı. Sonra, başka bir gezegendeymişiz gibi hissettiren bir yerden bahçeye birinin girdiğini duyduk ve büyü bozuldu, sonra da yapışkan parmağını alıp dökülen dondurmayı burnuma sürdüğünde bozuldu. Ama biz gülerken ve ben karşılık vermeye çalışırken bile gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şeyin gölgesi vardı.

On Birinci Bölüm

Josh'un mutfağında yıllardır görmediğim türden, pille çalışan retro bir radyo vardı ve sonunda bozuk bir cızırtı yığını olmayan bir müzik istasyonuna gelene kadar kadranları çevirerek uzun zaman geçirdim. Bir haber bülteni ya da en azından hava durumu bulmayı umuyordum, ki on iki saat önce bunun yararlı bir plan olduğunu istemeye istemeye kabul ettim. Ama parazitlerin arasında bulabildiğim tek istasyon bir country müzik kanalıydı.

"*Gerçekten mi?*" diye yüksek sesle sordum. Country müzik Adam'la tanışmadan önce dinlediğim bir tür değildi. İlk 'country' olan her şeyi sevdiği için onunla durmadan dalga geçmiştım, ama yıllar geçtikçe direncimi kırdı, ta ki ayak parmaklarımı onun en sevdiği şarkıların ritmine bilinçsizce vururken bulana kadar. Son on iki ay içinde kararlı bir şekilde tek bir country şarkısı bile dinlemedim, çünkü kırılğan kalbimin Adam'ın hafif akortsuz sesini kafamda duymadan bunu yapabileceğinden emin değildim.

Rastlayabileceğim onca radyo istasyonu arasında, rahmetli kocamın en sevdiği şarkıları çalan bir radyo bulma şansım neydi ki? Görmeyen gözlerle fırtınaya baktım ve burada üzerinde kontrolüm olmayan şeyler olduğunu kabul etmem için daha kaç 'işaret' gerekeceğini merak ettim.

Müzik arka planda sessizce çalarken, gözlerimin sürekli saate kaydığını fark ettim. Josh bir saat demişti. Kulağa 'endişe'den 'panik'e geçmek için yeterince uzun bir süre gibi gelmiyordu ama kırk beş dakika işaretini geçerken kendimi o yöne doğru ilerlerken görebiliyordum.

Sinirlerime hakim olamayan Fletcher, sonunda bir kase bulup içine hatırı sayılır miktarda mama atana kadar karanlık mutfakta endişeyle beni takip etti. Neyse ki çantaya tam boy bir torba atmıştım ama sonsuza kadar dayanmazdı. Köpekleri sütlaçla mı yoksa domates konservesiyle mi beslemek gerektiğinden emin değildim ve bunu öğrenecek kadar uzun süre burada kalmayacağımı umuyordum.

Josh'un mutfağı, hayatta kalmak için büyük ölçüde konserve ürünlere güvenen bir adam için şaşırtıcı derecede iyi stoklanmıştı. Ağır bir dökme demir tava buldum ve içine üç teneke güveç attım, gözlerim saatte, kalbim ağzımda karıştırdım. O yetmiş beş dakika sonra, benim korkum

ormanın o gün gördüğü tek kaza olmayacağı korkunç bir kesinliğe dönüşmüştü.

Acaba onu aramaya çıksam mı diye düşündüm ama nereden başlayacağımı nasıl bilebilirdim ki? Yine de ağır tavayı odun sobasının üzerinden kaldırmak üzereydim ki mutfak penceresinden içeriye far ışıkları girdi.

Fırtına Josh'u kulübeye geri sürüklediğinde ve botlarından eriyen bir kar birikintisini damgaladığında, yüz hatlarım tırmanan paniğe hiç teslim olmamış gibi uygun bir şekilde yeniden düzenlenmişti.

Dış giysilerini çıkarıp sandalyenin arkasına atarken Josh'un yüzü soğuktan sıkışmış gibi görünüyordu. Odanın öbür ucundaki odun sobasına doğru yürürken yolundan çekildim.

"O zaman başarmıştın.

"Yapacağımdan şüphe mi ettin? Josh yüzünü bana doğru çevirerek sordu. Ellerini sobaya yaklaştırabildiği kadar yaklaştırdı.

Umursamaz bir şekilde omuz silktim. "Nasıl geçti?" "Araban hendekten çıktı," dedi kısa ve öz bir şekilde. Ben daha sormadan Biraz daha ilerlediğimde, parmak eklemlerinin üzerinde çapraz kesikler ve sıyrıklar gördüm. Gittiğinde orada değillerdi.

"Ellerin! diye haykırdım, hiç düşünmeden en yakınımıdakine uzandım. Ben.

Dokunuşumdan sanki üzerine limon suyu dökmüşüm gibi irkildi. Yaralar.

"Bir şey yok," dedi, kararlı bir şekilde iki elini kot pantolonunun ceplerine sokarak.

"Bunların üzerine bir şey koymalısınız... enfeksiyon kapabilirler.

Josh uzun bir süre bana baktı. 'Haftanın her günü atölyede bundan daha kötüsünü yapıyorum. Benimle uğraşmana ihtiyacım yok.

Umursamamam gerekse de, *umursamasam* da, ses tonunun keskinliği bir bıçak gibi kesiyordu. Sizi önemseyen birinin konuşacağı şekilde değildi. Bu adamın beni sevmesinin üzerinden çok uzun zaman geçtiğini -eğer ihtiyaç varsa- tam zamanında hatırlattı.

Fletcher bir tür köpek hakem gibi aramıza girdi. Havayı koklayarak büyük bir gösteri yaptı, bu da çok hoş bir dikkat dağıtma sağladı.

Ocağa doğru başımı salladım. 'Biraz konserve güveç ısıttım. Talimatlara göre.

Josh sesimdeki kızgınlığı görmezden gelmeyi tercih etti. "Harika. Açlıktan ölüyorum," dedi ve lavaboya geçip yaralı ellerini musluktan akan altına soktu.

O ellerindeki ormanı yıkarken ben de daha önce bulduğum kaselere uzandım ve onlara sıcak güveç doldurmaya başladım. Fletcher'ın burnunun seğirmesine şaşmamalı, gerçekten de güzel kokuyordu.

Josh buzdolabını karıştırdı ve iki şişe birayla çıktı. Bir tane isteyip istemediğimi sorma zahmetine girmeden ikisini de açtı.

"Benim için değil, teşekkürler," dedim, bana doğru uzattığı şişeyi durdurarak. "İstersen bir yerlerde biraz şarabım var. Merlot, sanırım.

Hava birden eski anılarla doldu. Her şeyin neredeyse değişmesinden bir şişe Merlot'nun kısmen sorumlu olduğu o üniversite partisi gecesini mi düşünüyordu? Gerçekten düşünmediğini umuyordum, çünkü o akşamı hiç düşünmemeye özen gösteriyordum.

"Sadece kafamı rahat tutmayı tercih ederim," dedim, ki bunun kulağa gereksiz bir titizlik gibi geldiğini ben bile kabul etmek zorundaydım. Josh şişesini dudaklarına götürmeden önce sessiz bir kadeh kaldırdı. Dikkatimi önümdeki kâseye verdim, yahniyi bir taraftan diğerine delil arar gibi hareket ettiriyordum ki bir kibrit sesi başımı kaldırmama neden oldu. Josh iki mum yakıyordu ve alev ilk fitile dokunduğunda, onu söndürmek için mantıksız bir dürtüyle savaştım. Mum ışığı yemeğe, içime sinmeyen bir randevu havası katmıştı. Sert elektrikli aydınlatmayı hiç o anki kadar özlememiştim.

Güveç şaşırtıcı derecede lezzetliydi, gerçi o sabah pansiyondan ayrıldığından beri hiçbir şey yememiş olan Fletcher'ın maması bile endişe verici derecede iştah açıcı kokuyordu. Birkaç dakika boyunca mutfaktaki tek ses çatal bıçakların kaselere sürtünmesi ve dışarıdaki rüzgârın uğultusuydu. Sonra, sanki sessiz bir komut almışız gibi, Josh ve ben aynı anda konuştuk. Yabancıların birbirlerine attıkları türden gergin bir kahkaha attık. Bu, birbirimizi artık çok iyi tanımadığımızı bir kez daha hatırlattı.

"Önden buyurun," dedi Josh kibarca.

Ben de tam bunun çok garip olduğunu söyleyecektim. Sen ve ben burada. . . bu şekilde yemek yemek. Tekrar yapacağımızı hayal ettiğim bir şey değil. Peki ya sen? Sen ne diyecektin?"

"Ben de tam iyi güveç yaptığınızı söyleyecektim.

Kahkahalarım akşam yemeğimizden daha yapmacık geliyordu. Beş gün boyunca bu yumurta kabuğu üzerinde yürüme atmosferi dayanılmaz olacaktı. "Sanırım Heinz

zor işlerin çoğu.'

"Sanırım Cupcakes and Rainbows'ta yaptığınız şeylerden çok farklı.

Şirketimin adını bildiği için o kadar şaşırmıştım ki nasıl cevap vereceğimi bilemedim. İstemediğimi iddia ettiğim biraya uzandım ve büyük bir yudum aldım. Acaba Josh'un, işimin adından sorumlu olan kişinin *kendisi olduğuna dair* bir fikri var mıydı? Bu ismi onun bir milyon yıl önce söylediği bir sözden esinlenerek seçtiğimi? İlginçtir ki, bunu hiç kimseye söylememiştim, Adam'a bile. Ve ancak şimdi, bunca yıl sonra, durup nedenini merak ettim.

Gençliğimde kapı komşuma olan aşkımın tüm kanıtlarının çoktan silindiğini söylüyordum kendime, ama işte oradaydı, şirket minibüsümün yan tarafında ve gönderdiğim her faturanın üstünde el yazısı ile yazılmıştı. Bazı iplikler gobleninizde o kadar derine iner ki, belki de hepsini söküp atmak imkansızdır.

"İşiniz iyi gidiyor mu? Josh sanki kibarca sohbet eden yabancılarmışız gibi sordu.

'Gerçekten iyi, teşekkür ederim. Peki ya sen? Mobilya yapmak istediğini hiç bilmiyordum.'

Uzun bir süre bana baktı ve kimin önce gözlerini kaçıracağı sessiz bir yarışa dönüştü. "Sanırım hakkımda bilmediğin çok şey var," dedi sonunda.

Bu, basitçe görmezden gelmem gereken bir eldivendi ama yapamadım.

"Aynen.

Yavaşça başını sallayarak onayladı. Konunun seyrini tamamladığından emin olduğumda, Josh beklenmedik bir şekilde konuya geri döndü. "Ahşapla uğraşmaktan her zaman hoşlanmışımdır ve İskandinavya'da seyahat ederken kendi mobilya atölyesi olan bir adamla çalışarak biraz zaman geçirdim. Yaratıcılık hoşuma gitti, pek de berbat sayılmazdı, ben de bir deneyeyim dedim.

Bir an durakladı ve sonra küçük, esprisiz bir kahkaha attı. "Her zaman verdiğim cevap bu... ama bundan daha fazlası var. Gözlerinde beni tutan ve geçmişine bakarken beni de kendisiyle birlikte sürükleyen bir şey vardı. "Belki de tabak çanağın kırıldığı, sandalyelerin kırıldığı ve kapıların sık sık çarpılıp bir daha doğru düzgün kapanmadığı bir yerde büyümek, geçmişi yok etmek yerine *yaratarak* iptal etmek istememe neden oldu. Bu anıyı silkeledi ve elini kaldırdığına pişman olmuş gibiydi.

Nadiren bahsettiği çocukluğuna dair bir perde. "Belki de sadece elektrikli aletlerle oynamayı seviyorumdur.

'Sebebi ne olursa olsun, bu işte çok iyisiniz. Eserlerinizden birini gerçek hayatta gördüm.

Söylediğim şey tamamen yanlıştı ve şaşırtıcı dürüstlük anını mahvetti, çünkü sözlerim bugün buraya gelmek için izlediğim yolu ve cevap arayışına dahil ettiğim aile üyelerini işaret ediyordu.

Josh'un dudakları gerildi, bu yüzden dudaklarından çıkacaklardan hoşlanmayacağımı zaten biliyordum. 'Gordon'u görmeye gitmemeliydin. Claire bu konuda çok kızgındı.

"Claire her zaman bir şeylere öfkelenir," diye mırıldandım, ne yazık ki onun gözünden kaçacak kadar sessiz değildi.

"Geçmiş hakkında konuşmanın onu üzdüğünü söylüyor," dedi Josh, pek de mantıksız olmayan bir şekilde.

Özür dilerim. Niyetim kesinlikle bu değildi. Ama ne olursa olsun, sıkıntılı görünmüyordu, sadece biraz kafası karışmıştı.

Claire'in koruyucu ailesinden babası olarak bahsetmesine rağmen Josh'un onu hâlâ ilk ismiyle çağırmasını tuhaf bulmuştum. Bu da bir sonraki soruma yol açtı.

"Bugünlerde Gordon'u çok görüyor musun?

Mum ışığında Josh'un yüzüne suçluluk duygusu yayıldı.

"Olması gerektiği kadar değil. Birkaç ayda bir, ne zaman teslimat yapmak için ormandan ayrılısam, onu kontrol ediyorum.

"Demek bazen buradan uzaklaşıyorsun?

Sanki sorum onu eğlendirmiş gibi kaşları kalktı.

"Kendini dış dünyaya kapatan bir tür münzevi olacağımı mı düşündünüz?

Rahatsız bir şekilde kızardım çünkü korktuğum şey tam olarak buydu ama istediğim son şey onun bunu fark etmesiydi.

"Dürüst olmak gerekirse Josh, son altı yıldır seni neredeyse hiç düşünmedim. Bu çok uzun zamandır söylediğim en büyük yalandı.

"Aynen öyle," dedi, benim daha önce verdiğim yanıtı tekrarlayarak.

Yanaklarımdaki sıcaklık alevden cehenneme dönüştü. Birdenbire ters ayaklandığımı hissettim ve yapabildiğim tek şey olan sağlam bir zemin için mücadele ettim.

"Adam beni neden buraya gönderdi?" Onu şok etmek istedim ve ettim de.

Josh sanki hiç beklemediği bir darbe almış gibi sandalyesinde geriye doğru sallandı.

"Bunu bana zaten sormuştun Lily. Ben de sana hiçbir fikrim olmadığını söyledim.

Başımı salladım. "Sana inanmıyorum.

Sıradan görünmeye çalışan bir omuz silkme hareketi yaptı ama hedefi fersah fersah ıskaladı.

'Sana başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Senden sakladığım bir sırrım yok.

Ona inanmak istedim. Gerçekten inanmak istedim. Bunca yolu boşuna geldiğime inanmak istedim. Ama ikna olmamıştım. Josh başka bir şey kanıtlamadıysa bile, benden sır saklamakta çok iyi olduğunu göstermişti. Büyük sırlar. Bunların en büyüğü tüm dünyamı parçalamakla tehdit etmişti. Josh bana aşık olduğu gerçeğini, bunu açıklayabileceği en kötü ana kadar sakladığını rahatlıkla unutmuş . Ama ben unutmadım.

Onun yastıkları benimkilerden çok daha sertti. Ama uyuyamamamın sebebi bu değildi.

Çarşafı değiştirmeme rağmen yatak hâlâ Josh kokuyordu. Sonunda pes edip Josh'ın yatağında uyumayı kabul ettikten saatler sonra hâlâ uyanık olmamın nedeni bu bile değildi - kelime dağarcığımda bir daha bulacağımı asla hayal etmediğim kelimeler.

Günün olayları yüzünden bitkin düşmüştüm. Şimdiye kadar komaya girmiş olmam gerekirdi, ama fırtına fenerinin titrek alevini söndürdükten saatler sonra bile hâlâ uyuyamıyordum. Öte yandan Fletcher'ın böyle bir sorunu yoktu ve yatağın ayak ucunda sessizce horluyordu.

Josh'la kimin kanepede kimin yatakta yatacağı konusunda tartışırken nefesimi boşa harcadığımın farkındaydım. Aynı şey duş için de geçerliydi.

'Depodaki su sabaha kadar soğumuş olacak. Sıcak bir duş almak istiyorsan ya şimdi ya da asla.

Bunu es geçmek için pek çok nedenim vardı. En acil olanı, Josh'un yerde soyunmak konusundaki isteksizliğime takılmıştı. Teklifi reddetmek niyetindeydim ama Josh'ın bana

Günün kiri ikinci bir deri gibi üzerime yapışmıştı. Ayrıca artık harika kokmadığıma dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Bu durum 'hayır' demeyi imkânsız hale getiriyordu.

Tarihin kaydettiği en hızlı duşu aldım, Josh'un atölyenin fırtınaya karşı dayanıklı olup olmadığını kontrol ederken Fletcher'ı gece tuvaleti için dışarı çıkarmaya gönüllü olduğu için minnettarım.

Vücudumdaki köpükleri duruladım, muslukları kapattığımda sıcaklığın altına girdiğimden çok daha soğuk olduğunun farkındaydım.

"Özür dilerim. Sanırım bütün sıcak suyu çaldım," diye geveledim banyodan çıkarken ve beklenmedik bir şekilde koridorda Josh'la karşılaştım. Alelacele pijamalarımı giymiştim ve her ne kadar seksenliklerin tercih ettiği boyundan düğmeli tipte olsalar da, onunla gecelik kıyafetlerimle konuşuyor olmak yanlış ve rahatsız hissettiriyordu. Düğmeli kenarları sıkıca kavradım, bir santim bile olsa tenimi göstermekten korktum, bir şekilde uzun zaman önce gözlerinin, ellerinin ve dilinin çoğunun üzerinde gezindiğini unuttum.

Josh omuz silkti. "Soğuk duş almaya alışkınım.

Bunun gerçekten de güvenilirmez güç kaynağı yüzünden olduğunu umuyordum, çünkü başka herhangi bir neden kesinlikle sınırların dışındaydı.

"İhtiyacınız olan her şeyi aldınız mı? Josh sordu, sesi ilk kez neredeyse benim kadar garip çıkıyordu.

"Elektrik, telefon sinyali ve bu ormandan çıkış yolu dışında mı demek istiyorsunuz?

"Belki yarın," dedi, sesi istediğim kadar kendinden emin çıkmıyordu.

Gitmek için döndü ve daha sonra gerçekten 'İyi geceler'den başka bir şey söylememiş olmayı diledim. Ama demedim.

"Teşekkür , Josh.

"Ne için?

Neredeyse seçilemeyecek kadar çok seçenek vardı. Ben bariz olanı seçtim. "Bize kalacak bir yer verdiğin için.

Kara kaşları birbirine yaklaştı. "Gerçekten bunu yapmayacağımı mı düşündün?

Ses tonundaki bir şey beni ürpertti. Omuz silktim. "Sanırım bugünlerde birbirimizi hiç tanımıyoruz.

Josh gülmeye yakın küçük bir ses çıkardı. "Birini bir daha asla görmek istemediğini söylediğinde genellikle böyle olur.

Buraya nasıl geldik yine?

"Önce sen söyledin," diye cevap verdim çocukça.

'Ve sonra sen de karşılık verdin,' diye hatırlattı bana sessizce.

O haklıydı. Haklıydım. Bazen zihnim hikâyenin o kısmını siliyordu.

Uyku beni bulamamış olabilirdi ama hafızam nerede olduğumu biliyordu. Güne karşı bir panzehir gibi, Adam'la tanıştığım geceye hevesle geri döndüm, sanki oynatılmayı bekleyen, duraklatılmış bir film gibiydi.

On İkinci Bölüm

YEDİ YIL ÖNCE

Adam bana beş kez çıkma teklif etti ve sonunda evet dedim.

İlk seferinde onu ciddiye almamıştım. Birkaç dakika önce sünger ve fondan kremasından yaptığım dev penise hayranlıkla bakarken nasıl ciddiye alabilirdim ki? Geriye dönüp baktığımda belki de pasta kutularını arabaya yüklememe yardım etme teklifini kabul etmemeliydim.

Taşınacak son bir kutu kaldığında onu, 'Buna çok dikkat etmeliyiz,' diye uyarmıştım. "Bu damadın pastası.

"Bunlardan birinin ne olduğunu bildiğimden bile emin değilim," dedi Adam, yanımda kuru taş duvara doğru yürürken.

'Bu bir Amerikan olayı ve evlenen adam Teksas'tan geliyor. Temel olarak, bekarlığa veda partisi için damadın kişiliğini yansıtmaması gereken bir pasta.

Adam kutuyu ellerimden aldı ve dikkatlice arabama taşıdı. "Bir göz atabilir miyim?" diye sordu kutu güvenli bir şekilde arabaya yerleştirildiğinde.

çizme.

"bak," dedim, içim rahat olsa da dışım rahattı.

çoktan sinirlenmeye başlamıştı.

Adam kapağı kaldırdı, içindekileri görünce gözleri büyüdü ve sonra kenarları kırıştı. "Yani bu damat aslında kocaman bir sik mi?

Sırıttım. "Eğer bunlar yeni tanıştığımız arkadaşları olsaydı, muhtemelen haklı olduğunu söylerdim.

Pastayı daha dikkatli incelemek için eğildi, sanki bir galerideki heykelmiş gibi. "Ben daha çok Star- Spangled Banner ya da belki bir Stetson düşünüyordum.

Güldüm. "İkisini de yapmak çok daha kolay olurdu.

Adam yine eğilerek pastanın yüzeyine son derece gerçekçi bir görünüm veren karmaşık kremasını inceledi.

"Ayrıntılara verdiğin önemden çok etkilendim," dedi, dikkati hâlâ yapmam istenen en çılgın pastanın üzerindeydi. "Ve biraz da gözüm korktu.

"Neden?" diye sordum. Yanından uzanıp arabanın bagajını dikkatlice kapatarak sordum.

"Sana çıkma teklif etmeyi planlıyordum, ama bu daha önce çıktığın erkeklere benziyorsa, senin liginde olmayabilirim.

"Lig falan yok," dedim ve onu cesaretlendirdiğimi düşünmeye başlamadan önce hemen ekledim, "Ama lütfen bana çıkma teklif etme.

"Çoktan kapıldığın için mi?

Gözlerinin çoktan yüzük parmağıma gittiğini biliyordum. Lastiği değiştirirken parmağımı kontrol ettiğini fark etmişim.

Başımı salladım.

"Biriyle mi yaşıyorsun?" diye tahmin etti. 'Birlikte mi? Kur yapmak?'

Endişe verici bir şekilde homurdanan bir domuza benzeyen bir kahkaha attım. "Kur yapmak mı?

Gerçekten mi? Bunun için 1950'lere zaman yolculuğu mu yaptınız?

"Ah," dedi Adam, arabama yaslanmış, yeni darbe almış bir adama göre son derece kendinden emin görünüyordu. 'Reddetmenin araba bakımı konusundaki cehaletimle ve sen kendi arabanın lastiğini değiştirirken benim tek yapabildiğim şeyin sana anahtar gibi şeyleri uzatmak olmasıyla bir ilgisi var mı?

"Hayır, tabii ki değil.

"Güzel," dedi, bacak bacak üstüne atmış ve hâlâ garip bir şekilde memnun görünüyordu. "Benden hoşlanmadığın için olamaz.

"mı?

Sanki ciddi bir şekilde düşünülmesi gereken anlaşılmaz bir şey söylemişim gibi kaşlarını çattı. "Hayır. *Kesinlikle* öyle değil.'

"Daha yeni reddedilmiş biri için çok ukalasın, değil mi?

"Yaptığın pastayı düşününce ilginç bir kelime seçimi," diye espri yaptı.

Beni kurtaran, çok eğlenceli ve yakışıklı biri de olsa, tamamen yabancı biriyle çıkmaya hiç niyetim olmamasına rağmen, flörtümüzden zevk aldığımı itiraf edecek kadar dürüstüm. "Sadece çıkmıyorum," dedim ona. Hiç

beklenmedik bir anda Josh'ın

Fırtınada çakan şimşek gibi düşüncelerimde bir yüz belirdi.

"Hiç mi? Adam merakı açıkça ortaya çıkmış bir şekilde sordu. "Bu çok yanlış. Bir an için yüzündeki alaycı ifade kayboldu. "Kötü bir ayrılık mı?" diye tahmin etti.

Dudağımı ısırdım. Belki de sadece hayalinizde var olan bir şeye kırık denebilir miydi? ama Josh'la ilgili karmaşık duygularımı yol kenarındaki yardımsever insana açıklayacak değildim.

"O otobüsten yeni ve henüz başka bir yolculuğa hazır değilim.

Adam yavaşça başını salladı ama dudaklarında hâlâ bir gülümsemenin izi vardı. "Sanırım bu cümledeki en önemli kelime "henüz".

Güldüm ve başımı salladım.

"Senden vazgeçmiyorum Jessie," dedi Adam göz kırparak.

"Adımın Lily olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?

Elbette. Hafızamdan daha iyi olan tek şey sabrımdır. Siz hazır olana kadar bekleyebilirim.

Ve yaptı da.

On Üçüncü Bölüm

Tatilin ilk sabahında kapının ve pencerenin neden yanlış yerde olduğunu ya da tüm mobilyaların gece boyunca kimin tarafından taşındığını anlayamadığınız zamanki gibi kafam karışmış bir şekilde uyandım. Olması gereken yerde olmadığı kesin olan bir şey varsa o da köpeğimdi. Ayaklarımın üzerinde tanıdık, güven verici bir ağırlık yoktu ve köpek horlamasının homurtusunu duyamıyordum. Sessizliğe uyanmaya alışık değildim ve bu beni sarsarak uyandırdı.

"Fletcher," diye seslendim, yol arkadaşımı bulmak için odayı tarıyordum. Josh'un yatak odasını fener ışığında tam olarak değerlendirememiştim ama sabahın erken saatlerindeki grilikte buranın tarzdan ziyade işlev için inşa edilmiş bir oda olduğuna dair şüphelerim doğrulanmıştı. Her ikisini de Wildwood web sitesinden tanıdığım bir şifonyer ve bir gardırop ile tek bir komodin vardı. Divanın diğer tarafında eşdeğer bir dolabın olmaması beni üzdü, sanki bir başkasına asla ihtiyaç duyulmayacağına karar verilmiş gibiydi. Odada bir amacı olmayan ya da oraya ait olmayan hiçbir şey yoktu. Bacaklarımı yataktan dışarı doğru sallarken dudaklarımı alaycı bir şekilde bükerek, tabii ki ben hariç, diye düşündüm.

Fletcher'ın yokluğu yatak odasının kapısının aralık olduğunu fark ettiğimde anlaşıldı. Gece yarısı banyo ziyaretimden dönerken alışık olmadığım mandalı kurcalamıştım, bu yüzden doğru düzgün sabitlemediğimi tahmin ettim.

Josh'la pijamalı bir karşılaşma daha yaşamak istemediğimden, koridora çıkmadan önce kot pantolonumu ve kazağımı giydim. Uyuduğu salona doğru temkinli bir bakış attım. Oda hâlâ karanlıktı ve ayakkabısız olmama rağmen parmak uçlarımla kapı aralığından geçtim. İçimde bir fincan kahve olmadan isteksiz ev sahibimle yüzleşmeye hazır değildim.

Fletcher'ı mutfakta, odun sobasının yanında kıvrılmış bulacağımdan emindim ama sürpriz bir şekilde oda boştu. Yeni demlenmiş kahvenin kokusunu alınca burnum seğirdi ve kokuyu takip ederek eski moda emaye bir cezvenin kovboyların kullandığı türden- durduğu ocağa gittim.

Her gün öğlene kadar mutlu bir şekilde uyuyan genç versiyonunu bu kadar net hatırlarken Josh'u erken kalkın biri olarak hayal etmek zordu. Bu, eskiden birlikte olduğum çocukla

bilinen ve dönüştüğü adamdı. Yine de onlarca yıl öncesine ait anılar, sanki birileri onları sakladıkları kasanın kapılarını patlatmış gibi kafamın içine girmeye devam ediyordu.

Temiz bir kupanın konduğu masaya doğru döndüm. El yazısıyla yazılmış bir not hala çok tanıdık geliyordu.

Köpeğin bende.

Dört kelimelik mektuba baktım, Josh'un bunu bir fidye notu gibi görünmesi için kasıtlı olarak mı ifade ettiğini (ki bu komikti) yoksa kısalığının bana söyleyecek ne kadar az şeyi olduğunun bir göstergesi mi olduğunu merak ettim.

Fletcher'ın ipi bir sandalyenin arkasına asılı bıraktığım yerden kayıptı ve karda izlerini takip edip köpeğimi geri alma fikriyle oynadım (çünkü Adam'ın yapmamı istediği şey bu değil miydi?), ama pencereden dışarı hızlı bir bakış beni bu plandan vazgeçmeye zorladı. Kar hala durmadan yağıyordu ve sürüklenmeler arasında görülebilen birkaç iz hızla kayboluyordu. Kulübede kalıp beklemek muhtemelen daha mantıklıydı.

Sinir duygusunu yutmaya çalıştım ama dişlerimi temizlerken diş macununun naneli tınısından tadını alabiliyordum ve buz gibi suyu - muslukların vermeye hazır olduğu tek şey buydu - yüzüme sıçratırken yansımamda da vardı. Her şey kontrolümden çıkıyordu ve Josh'la başa çıkmak için ihtiyacım olan soğukkanlılık sonsuza dek ulaşamayacağım bir yerdeymiş gibi görünüyordu.

Bunun anlamsız olduğunu bilsem de, yine de bir telefon sinyali yakalamak için odadan odaya geçerken kabindeki her ışık düğmesini denedim. Yine de, bir mucize eseri bulsam bile, şarjım neredeyse bitmek üzereydi. Saf hayal kırıklığıyla gözyaşlarımı kırıpıştırdım. Bu aptal ormandan bu kadar uzak olduğu için nefret ediyordum, burada yaşamayı seçen adamdan da nefret ediyordum ama en çok da bana yardım edeceğini düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum. Tüm bunların içinde nefret etmediğim tek kişi Adam'dı. Ondan asla nefret edemezdim.

Tam kırk dakika sonra tanıdığım bir havlama sesi açıklığın sessizliğini yardı. Pencereye doğru ilerledim ve beni şaşırtan bir şey gördüm. Josh gülüyordu, yüzü kocaman kaygısız bir sırıtişla bölünmüştü. O ana kadar gördüğüm en iyi şey bir gülümseme parıltısıydı,

Ama dışarıda, sadece köpeğimin görebileceği bir yerde, aptal genç kalbimin olduğu yüz duruyordu. Aceleyle pencereden geri çekildim, onu tekrar gördüğüm için şok olmuştum. Kendi hayaletinizle karşılaşmak gibi doğal olmayan bir his.

Ben ikinci fincan kahvemın yanında mutfak masasında yeniden yerimi aldıktan saniyeler sonra adam ve köpek kapıdan içeri daldı.

Fletcher tam bir bağlılık ifadesiyle Josh'a bakıyordu. Josh'a ve Adam'ın hakkı olan şeyleri sahiplenmeye çalışmasına lanet olsun, diye düşündüm öfkeyle.

"Fletcher, buraya gel," dedim, ses tonum onun duymaya alışık olduğundan biraz daha sertti. İtaatkâr bir şekilde, taş ocağı karolarıyla döşenmiş zeminde ilerledi ve arkasında ıslak ayak izleri bıraktı.

"Ben olsam onu dışarı çıkarırdım," diye söze başladım. "Onu gezdirmeye zahmetine katlanmak zorunda değildin.

Ses tonum karşısında Josh'un kaşları kalktı. "Sorun değildi.

Bana sabit bir şekilde bakıyordu ve kaba davrandığımı bilmeme rağmen öfkemi dizginlemekte zorlanıyordum.

"Günaydın, bu arada," dedi Josh, kahve cezvesini almak için odayı geçerken. 'İlginçtir ki, hâlâ bir kahve makinesi
"Sabah insanı. Tencerenin ağırlığını hissetti ve bilerek başını salladı. "Yani, en az üç kahve içene kadar değil.

Bir daha asla görmek istemediğini iddia ettiği bir kişi hakkında bu kadar mahrem detayı nasıl hatırlıyordu? Benimle ilgili tüm anıları silmek için daha iyi bir iş çıkardığını düşünürdüm.

Ama bir konuda haklıydı: Ona saldırmadan önce kibar bir selamla başlayabilirdim. "Günaydın," diye ekledim. Kulağa tam da sonradan düşünülmüş gibi geliyordu.

Kendi kahvesini doldurmayı bitirdi, ne süt ne de şeker ekledi. Sert, acı ve sıcak. Josh sabah içeceğini çoğu insanın onu tanımlayacağı şekilde içti. Bu düşünceyle neredeyse kendimi gülümsetiyordum.

"Hiç uyuyabildin mi?

Umursamasına şaşırmıştım ya da belki de bunun bir misafire sorulması gereken bir şey olduğunu düşünmüştü - istenmeyen bir misafir bile olsa. Aslında yabancı bir yatakta alışılmadık bir şekilde iyi uyumuştum ama nedense bunu itiraf etmekte isteksizdim. Buraya puan toplamak niyetiyle gelmemiştim ama normal, Makul Lily'nin dikenli bir zırhın arkasında kaybolduğunu hissedebiliyordum. Gerçekten de içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyordu, bu garipti çünkü Adam her zaman tam tersi bir etki yaratmıştı.

Yine de Josh'la kavga etmek için onu takip etmemiştim. Son seferinde bunu yeterince yapmıştık. Ama bir zamanlar sevdiğiniz ve güvendiğiniz biri aynı zamanda size ihanet eden kişi olduğunda, derinlere gömülmüş kırılganlıklar ister istemez yeniden su yüzüne çıkıyordu.

"Konuşabilir miyiz, Josh?"

Cevap vermeden önce uzun bir süre bana baktı. 'En azından önce kahvaltı edebilir miyiz? Kimse Weetabix'ini yemeden tartışmaya başlamamalı.

"Kürek çekmek istediğimi hiç söylemedim.

Josh'un dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüştü. 'Bunu yapmana gerek yoktu. Kaşlarınla o şeyi yapıyorsun,' dedi, parmağıyla alnımdaki çatlakları işaret ederek. 'Ve sol gözün seğiriyor, ki bu her zaman kırmızı bir bayraktır.

Altı yıl önceki tartışmamız sırasında gözümün bunu yapıp yapmadığını ve eğer yaptıysa, ikimiz de geri alınması imkansız şeyler söylemeden önce neden çekip gitmediğini sormak istedim.

"Peki, bugün için planın nedir?" diye sordum, mısır gevreği kaselerine ve süte uzanırken isteksizce geri çekildim.

'Benim planım çalışmak. Bugün ne yapacağınız tamamen size bağlı'.

"Elbette bunun için güce ihtiyacınız var?" diye sordum. Sanki konuşmamız bir satranç oyunuydu ve ben az önce onun atını almıştım.

"Hayır, çünkü çalışmalarımın çoğu el oymasıdır. Gözlerindeki ışıltı *Şah Mat* dedi.

Josh'un evindeki varlığım istenmeyen bir davetsiz misafir olabilirdi ama iştahını etkilemiş gibi görünmüyordu. Ben tek bir Weetabixi duvar kağıdını yapıştırmak için kullanabileceğiniz bir şeye benzeyene kadar bir kaseğin etrafına iterken, Josh sanki ben odada yokmuşum gibi sessizce iki kase mısır gevreğini mideye indirdi. Yine de gergin ve kaslı vücudunda bir santim bile et parçası yoktu; bu sabah beni yıllar önce tanıştırdığı bir grubun turne tarihlerini taşıyan soluk mavi bir tişört giydiği her halinden belliydi. Bu benim katıldığım ilk konserdi ve ailem ancak Josh'un yanında kalacağıma söz veririm gitmeme izin vermişti, ben de bu talimata harfiyen uymuştum. Grubun birlikte söylediğimiz şarkılarının sözleri kafamı dolduruyordu ve dudaklarımı kenetledim, tam burada, onun mutfağında söylemeye başlamaktan korkuyordum.

Bas gitarın ağır ritminin bedenlerimizde nasıl gümbür gümbür yankılandığını ve babamın bana olan güvenini ne kadar kolay hatırlayabildiğimi görmek korkutucuydu.

kalabalıkta omuzlarıma sarıldı. Gerçekten de aramızdaki ufak tefek şeyleri unuttuğumu sanıyordum ama son yirmi dört saattir aklıma orada olmaması gereken şeyler geliyordu.

Çözmek istemediğini bildiğim sohbetin konularını ele almadan önce kirli kâselerin soğuk suyla durulanmasını bekledim.

"Buraya gelmeyi hiç istemedim, Josh.

Sıradan bir gözlemci onun sözlerime kayıtsız kaldığını düşünebilirdi. Ama Josh'un yanında rahat davranma yeteneğimi kaybetmişim, bu yüzden kirli sakal kamuflajının altında çenesinin nasıl gerildiğini fark ettim. Yüzündeki kıllar yirmili yaşlarında olduğundan daha kalın ve koyu renkliydi ve beni çınar ağacının altındaki çimenlere sırt üstü yatırıp merhamet çığlıkları atana kadar gıdıklayana kadar onunla gülerек dalga geçtiğim yüz kıllarının ilk kabarık görüntüsünden bir dünya uzaktaydı. Başımı salladım. Bu da nereden çıkmıştı?

"Ve seni burada hiç istemedim. İşte, sonunda bir konuda anlaşabildik. Kim bilebilirdi ki?"

Bu yolculuğu yapmam kocam için bu kadar önemliyken, bunu bir şakaya dönüştürmesine izin verecek değildim.

"Geldim çünkü kimsenin bana veremeyeceği cevaplara sahipsiniz.

Josh derin bir iç çekti.

"Bunu başka nasıl ifade edebilirim bilmiyorum Lily. Neden bahsettiğini bilmiyorum. Adam seni neden buraya gönderdi bilmiyorum. Belki de bana biraz daha işkence etmek istemiştir."

Sözleri dikkatimi çekti. Josh sözleriyle niyet ettiğinden daha fazlasını ele verdiğini fark ettiğinde, kirli sakallarımın arasında belli belirsiz bir kızarıklık belirmişti.

'Adam sana işkence etmek için neden *bir şey* yapsın ki? Birbirinizi çok az tanıyordunuz. Ne kadar tanıştınız, iki kere mi? Ve Adam kaba ya da zalim değildi. Tanıdığım en nazik, en kibar, en tatlı insandı.'

Sözlerim Josh için acı verici olsa da bunu iyi saklıyordu. Yine de bir kâseyi öylesine yoğun bir şekilde kuruladığını fark ettim ki, desenini çıkarma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Üzgünüm, Lily. Eminim Adam harika bir adam ve iyi bir kocaydı."

Emin olamıyordum ama bu cümleye görünmez bir soru işareti eklenmiş gibi geliyordu. Ama en azından özür dilemişti.

Öyleydi. Hastalanana kadar birlikte harika bir hayatımız vardı.

Josh'un yüz hatlarına garip bir kararlılık yerleşmiş gibiydi. "Onu kaybettiğin için gerçekten çok üzgünüm Lily. Muhtemelen bana inanmadığını biliyorum ama tek istediğim senin mutlu olmandı.

Bana *öfkeyle 'Onunla değil, benimle olmalısın'* demesinin *nedeninin* bu olup olmadığını sorabilirdim. Ama bunlar başka bir Josh'un başka bir Lily'ye söylediği sözlerdi. O zaman da sarsmışlardı ve altı yıl sonra hafızamda yankılandıkça hâlâ sarsmaya devam ediyorlardı. Buraya gelmek bir hataydı ve bunu bir an önce düzeltmek istiyordum. 'Bu ormandan çıkmanın gerçekten bir yolu yok mu? Beni buraya götürecek bir patika yok mu? Yola geri dönelim mi?'

Josh başını sallayıp ceketine uzanmadan önce bir ağrıyı dindirmek istercesine ensesini ovuşturdu. 'Mümkün olduğunca çabuk gitmek istiyorsun - anlıyorum, Lily. İnan bana, yüzde yüz aynı fikirdeyiz. Ama bir traktör o devrilmiş ağacı yoldan çekene kadar kimsenin bu ormandan çıkmasına imkân yok. Uyluk yüksekliğindeki sürüklenmelerden geçip bir şekilde yola ulaşmayı başarsak bile, işaret verecek bir trafik olmayacak. Yazın en yoğun zamanlarında bile bu yoldan geçen çok nadirdir.

İnanamayarak başımı salladım - bana söylediklerine değil, bir insanın neden bu kadar uzak bir yerde yaşamayı seçtiğine.

'Ya acil bir durum olsaydı? Ya bir kaza geçirseydiniz ve hem elektrik hem de telefon kesilseydi?

Josh, bu olasılık aklına gelmemiş ya da pek de önemli değilmiş gibi omuz silkti.

"Hayatta kalacağıma eminim," dedi kararlı bir şekilde ve ceketinin fermuarını çekti.

Kendi aramak için odaya göz attım. "Ben de seninle geleceğim.

"Neden?

"Böylece biraz daha konuşabiliriz.

Josh iç çekişini gizleme zahmetine girmedi. "Sanırım dışarı çıkma nedenimin tam da bunu yapmak zorunda kalmamak olduğunu henüz anlamadın.

"Hep böyle kaba mıydın?

"*Tanıdığım en kaba, en sinir bozucu çocuk sensin*" diyen sendin," diye cevap verdi, yirmi yıl önce çınar ağacının tepesinde ona söylediğim sözleri papağan gibi tekrarlayarak. Bu beni bir anlığına şoke etti ve sessizliğe gömdü. Ben konuşma yetimi geri kazanana kadar neredeyse kapıya varmıştı.

"Geçmişle ilgili hiçbir şey hatırlamadığını söylediğini .

"Yalan söyledim," dedi. Bu harika bir çıkış cümlesiydi ve kulübenin arka kapısını açıp kendini hafifçe yağan karın içine bırakırken bundan memnun görünüyordu.

'Yaptın,' dedim Fletcher dışında kimseye sessizce, Josh'un sürüklenerek atölyesine ulaşmasını izlerken. 'Ve hala da yapıyorsun. Adam'ın beni buraya neden gönderdiğini çok iyi biliyorsun ve karlar eriyip de bu ormandan çıktığımızda bana gerçeği söyleyeceksin.

Bölüm On Dört

YEDI YIL ÖNCE

Adam düğün konuşmasında ilk buluşmamızdan bahsetti.

"Sonunda Lily'yi benimle çıkmaya ikna ettikten sonra her şeyin mükemmel olmasını istedim ama hiçbir şey planladığım gibi gitmedi..."

Bana çıkma teklif etme konusunda hem ısrarcı hem de yaratıcı davranıyordu, bu da onu geri çevirmeyi giderek zorlaştırıyordu. Ve her reddettiğimde, neden sürekli hayır dediğimi hatırlamak zordu.

"Tamam, kaçış odasına ne dersin? Belirlenen sürede çıkamazsak sana yemek ısmarlarım.

"Ya çıkarsak?"

"Yine de sana yemek ısmarlayacağım. Kısacası, yemek konusunda her iki taraf da kazanacak.

Güldüm. "Kaçış odalarının benim tarzım olduğundan emin değilim. Aslında demek istediğim, onunla yakın bir yerde kilitli kalmanın iyi bir fikir olduğundan emin olmadığımды. Ondan hoşlanmadığım için değil; sayısız telefon konuşmamızdan hoşlandığımı zaten biliyordum. Sanırım en büyük endişem ondan biraz *fazla* hoşlanmaya başlamış olabileceğimdi.

Önerim o kadar beklenmedik bir şekilde geldi ki kendimi bile şaşırttım. "Belki açık havada bir şeyler yapabiliriz. ' Telefon hattının ucunda değil de duruyor olsaydı, Adam onun cevabını beklerken dudağımı nasıl gergin bir şekilde ısırdığımı görebilirdi.

"Açık havayı seviyorum," dedi, o kadar sıcak ve coşkuluydu ki, ilişkimizi sadece arkadaş bölgesinde tutmak için neden bu kadar çabaladığımı merak ettim.

Çünkü sen uzun zaman önce vazgeçmiş olman gereken bir şeyi hâlâ bekleyen bir aptalsın. Josh hiçbir zaman imkânsız bir fanteziden fazlası olmayacaktı ve ondan arkadaşlıktan fazlasını beklemeyi ne kadar çabuk bırakırsam ikimiz için de o kadar iyi olacaktı. Belki de sonunda kendimi diğer seçeneklere açmanın zamanı gelmişti.

"Pikniğe ne dersiniz? Pencereden dışarı, parlak yaz güneşine bakarak söyledim. Önümüzdeki birkaç hafta için hava durumu daha aynısını vaat ediyordu.

"Bitti!" dedi Adam, bir müzayedecinin satışı kapatma hızıyla. "Yarın nasıl olur?"

Böylece kendimi ona adresimi verirken ve farkında olmadan geleceğime yepyeni bir kapı açarken buldum.

Adam'ın beni almak için ayarladığı saatte kapım çaldı. Josh'un aksine, onun geliş saati her zaman kabaca bir tahmin ya da tamamen sürpriz olurdu.

"Şunu yapmayı kes," diye sert bir şekilde yansımama emrederken, ön kapıya doğru koşmadan önce görünüşümü son bir kez kontrol ettim. Yeni beyaz şortum, İspanya güneşi altında geçirdiğim bir haftanın ardından hâlâ süren bronzluğuma çok yakışmıştı. Şort, belimde düğümlediğim uçuk mavi chambray gömleğime çok yakışmıştı. Beyaz spor ayakkabılarım ve kulaklarımdaki sade gümüş halkalar görünümümü tamamlıyordu ve onu içeri almak için acele ederken bir o yana bir bu yana sallanan yüksek bir at kuyruğum vardı.

Adam'a kapıyı açtığımda nefesim boğazımda düğümlendi. Ne kadar uzun olduğunu ve ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştum. Josh gibi karanlık, düşünceli, Austen kahramanı tarzında değildi. Adam bir şekilde altın rengindeydi. Güneşin saçlarına serpiştirdiği doğal röflelerin rengiydi bu. Ela gözlerindeki beneklerde de vardı. Kollarındaki ve bacaklarındaki tüylerin üzerinde aptal altını gibi tozlanıyordu. O da benim gibi, tahmin edilen sıcak hava için kargo şortu ve düz beyaz bir tişört giymişti. Hatırladığımdan daha kaslıydı ve onu daha iyi tanısaydım, ilk tanıştığımızdan bu yana geçen haftalarda spor salonunda fazladan zaman geçirip geçirmediğini alaycı bir şekilde sorardım, çünkü Josh'a da tam olarak bunu söylerdim.

İlk 'Merhaba'mdan sonra tereddüt ettim, onu içeri mi davet etsem yoksa kot ceketimi ve buzdolabından aldığım prosecco şişesini alıp gitsem mi emin değildim. Kararsızlığımı hissetmiş gibiydi ve kaldırıma doğru bir adım atarak bana işaret verdi.

"Her şey hazır mı?" diye sordu Ağustos güneşinden bile daha fazla sıcaklık yayan bir gülümsemeyle.

"Kesinlikle," dedim ve onu kaldırıma kadar takip ettim. Arabası yolun biraz aşağısına park edilmişti, güneş ışığı panellerden öyle parlak bir şekilde parlıyordu ki güneş gözlüklerimin polarize renk tonundan memnundum.

"Umarım sakıncası yoktur ama Fletcher'ı da yanımda getirdim. Arabada bekliyor.'

Kafamın içinde sessiz bir uyarı zili çaldı. Arkadaşlarıyla tanışmasına karşı olduğumdan değil ... eninde sonunda ... ama ilk buluşmamızda yanında bir arkadaş getirmesini beklemiyordum.

"Oh ... hayır, sorun değil.

"Umarım öyledir. Bütün sandviçleri yememesi ya da üzerine salya akıtmaması konusunda kesin emirleri var.

Yavaşça başımı salladım, ani bir migren uydurmak için çok geç olup olmadığını merak ediyordum ki Adam arabayı durdurdu ve arabanın arka camında bıraktığı boşluktan tüylü, siyah beyaz bir kafa fırladı.

"Ohhh. Fletcher senin köpeğin,' dedim, eğlence ve rahatlama arasında bir yere düşen bir çılgılla.

Adam'ın kaşları birbirine biraz daha yaklaştı. "Evet. Bunu söyledim, değil mi?

Artık sırtıyordum, elimde değildi, özellikle de köpeği de öyle görünüyordu, sahibini sanki aylardır görmemiş gibi sevinçle selamlıyordu.

"Aslında . Fletcher bir arkadaşmış gibi konuştun.'

Adam açık pencereden içeri uzandı ve köpeğin başını nazikçe okşadı.

"O da öyle.

Adam'ın köpeğine bakarken gözlerindeki ifadeyi gördüğümde midemde sıcak bir şeyler kıpırdandı ve sonra aynı bakışları bana bakmak için çevirdiğinde erimiş hale geldi.

Adam'ın beni 'kurtardığı' günden beri yaptığımız telefon görüşmeleri ve şakalaşmalar, yolculuk sırasında sohbetin kolayca akmasını sağladı. Komik, kendini küçümseyen ve gerçekten iyi bir dinleyiciydi. Rainbows and Cupcakes hakkında her türlü soruyu ve yakından izliyor olmama rağmen, iş ve gelecek planlarım hakkında konuşurken bir kez bile gözlerinin dolduğunu görmedim.

'Bir gün düzgün bir bina kiralayabileceğim ve hatta belki Betty'yi kullanmak yerine bir teslimat kamyonu alabileceğim.

"Betty iş arkadaşın mı?

'Betty benim arabam. Lastiğini değiştirmeme yardım ettin.'

Bu kez gülümseme sırası ondaydı.

'Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, ama egoma karşı nazik olman büyük incelik. Ne yazık ki, arabalar hakkındaki bilgim benzini nereye koyduğunuzu bilmekle başlar ve biter.

Hızlıca sırttım, klişeleşmiş maço imajına uyma ihtiyacı hissetmiyor gibi görünmesi hoşuma gitmişti.

"Eminim iyi yaptığınız başka pek çok şey vardır.

Sözlerimin müstehcen ya da seksi görünmesini istememiştim ama bir şekilde her ikisi de olmayı başardılar.

Adam gözlerini kısa bir süreliğine yoldan ayırdı, sadece gözlerindeki arsız pırıltıyı fark etmeme yetecek kadar.

"Belki de bu konuda kararı size bırakmalıyım.

Yanaklarımın gül pembesinden koyu sıklamene dönüştüğünü hissettim ama neyse ki trafik Adam'ın dikkatini geri çekecek kadar yoğunlu. Sanki şampanya gizemli bir şekilde damarlarıma sızmış gibi içimde bir şeyler sessizce köpürüyordu.

Gizlice gülümsedim, yanımda oturan adama sonunda evet dediğim birdenbire gerçekten çok mutlu oldum.

Daha önce hiç ziyaret etmediğim bir kraliyet parkına açılan görkemli ferforje demir kapılardan geçmemiz uzun sürmedi. Arka koltuktan gelen heyecanlı köpek viyaklamalarına bakılırsa, Adam'ın köpeği için aynı şeyin söylenebileceğini sanmıyordum.

"Yoğun bir günün ardından gelip dinlenmek için güzel bir yer," diye açıkladı Adam, bagaj kapağını kaldırdı ve getirdiğim şarabı içine koymak için uygun bir piknik sepetini açtı. Sepetin içindeki etkileyici lezzetler ve kapağın içine yerleştirilmiş şampanya kadehleri, çanak çömlek ve nevresimler gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Vay be. Bugün için yiyecek alacağını , birkaç paket cips ve birkaç Marks & Spencer sandviçi kastettiğini düşünmüştüm.

Adam'ın kahkahası hafıftı ama yine de bir mıknaatıs gücüne sahipti ve ondan başka bir yere bakmamı imkânsız hale getiriyordu.

"Beni açıkça hazır yemek ve paket pizza seven bir adam olarak sınıflandırmana bayıldım.

Alt dudağımı ısırdım ama sırtışıım engellenemezdi ve yine de kaçtı.

"Peki sen değil misin?"

Arabanın içine uzandı ve sepeti tek kalçasının üzerinde dengelemek için kolaylıkla dışarı çıkardı. "Sanırım bunun cevabını bulmak için en azından ikinci bir randevuyu kabul etmen gerekecek.

Kendinden emin bir cevaptı, normalde ters yöne doğru olabildiğince hızlı koşmamı sağlayacak türden bir cevaptı. Ama Adam Tennant'tan hızla uzaklaşmak şaşırtıcı bir şekilde aklımdaki son şeydi. Ve çok uzun zamandır ilk kez Josh da yle.

Parkın ana caddesinden biraz uzakta mkemmел bir yer bulduk. Asfalt patikadan ayrılıp bir meşe kümesinin arasındaki gölgeli bir noktaya doğru eğimli bir yoldan ilerlerken spor ayakkabılarım derin, yaylı imlere battı. Etrafıma bakındım ve çevredeki ağaçların hiçbirinin ınar olmadığını görünce merakla sevindim.

"Burası iyi mi? Adam ormanlık alanı incelerken beni dikkatle izleyerek sordu. Mutlu bir şekilde başımı salladım ve piknik sepetini yere koydu.

Paketi birlikte atıktık ve ellerimiz sepeti karıştırırken, ara sıra çarpışırken, parmaklarımız kazara birbirini sıyrırken bir kolaylık ve beklenmedik bir aşınalık vardı. Ya da belki de hiç kazara değildi.

Buzdolabımdan aldığım prosecco hala soğuktu ve mavi bulutsuz bir gökyüzünün altında kristal fltlerden yudumlamak hem çökmüş hem de keyifli hissettirdi. Fletcher mkemmел bir refakatçi oldu ve hiçbir elektrik kıvılcımının - ne kadar güçlü olursa olsun - onun için tekrar tekrar frizbi atmaktan daha önemli olmamasını sağladı.

Dirseklerimin zerine yaslanıp Adam'ın evcil hayvanının plastik diski almak için kendini havaya fırlatmasını izlerken, 'Yorulmak nedir bilmiyor,' dedim.

'Bir ocuk gibi. Son derece kıllı, enerjik bir ocuk,' dedi Adam, sesi şefkatle ısınmıştı.

'Onları istiyor musun - yani çocukları? Tabii ki şu anda değil, gelecekte demek istiyorum. Bir gün. Bilirsiniz işte, ne zaman olursa.

Bu, ilk buluşmada sorulabilecek en büyük kırmızı bayraklı soru olmalıydı ve az önce kazdığım çukurun kenarlarının ktğn hissedebiliyordum. Ama Adam tamamen rahatlamış ve merakımdan etkilenmemiş görünüyordu.

Yanımdaki ekose battaniyenin üzerine çöktü ve sanki cevabı sadece benim kulaklarım iinmiş gibi frizbiyi Fletcher için daha da uzağa fırlattı. "Bir gün, doğru insanla, ocuk sahibi olmayı çok isterim.

"Ben de," dedim sessizce, az önce yeniden doldurduğu şarap kadehine uzanarak. Gözlerimiz kadeh kaldırır gibi kristal fltlerin üzerinde buluştu ve ikisi de

Gelecekteki hayatımızın bir yapboz parçası gibi yerine oturmasının sessiz tıkırtısını duyduk.

Bize doğru yürüdüğünü görmedim. Gölgesi piknik malzemelerinin serili olduğu kareli örtünün üzerine düşene kadar artık yalnız olmadığımızı bilmiyordum. Elimi siper olarak kullanarak başımı kaldırdığımda figür bir an durakladı ve sonra dikkatlice yanımızdaki battaniyenin üzerine indi.

Gözlerim Adam'a kaydı ama onun yüzündeki ifade de en az benimki kadar şaşkıncı.

'Oh, çeri domatesleriniz var. Onlara bayılırım,' dedi yaşlı kadın ve kabın içine uzanıp dolgun kırmızı bir meyve çıkardı. Domatesi ağzına atmadan önce bana mutlulukla gülümsedi. Domatesi ısırırken yüzünde çocuksu bir sevinç ifadesi vardı. Adam'a dönüp baktım, gözlerim sessizce bir soruyu telkin ediyordu. *Bu kişiyi tanıyor musun?*

Neredeyse belli belirsiz başını sallarken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Biliyor musun, bir tane daha alabilirim. Çok mu yaramazım?" diye sordu yaşlı kadın, neredeyse kız gibi bir kıkırdamayla.

"Elbette," dedi Adam nezaketle, sanki yabancı onurlandırılmış bir misafirmiş gibi.

"Özür dilerim," dedi, kadın bitirene ve eli uzandığı sosisli ekmek tabağına değene kadar bekledi. "Benim için gerçekten korkunç bir şey ama korkarım adınızı unuttum.

Yaşlı davetsiz misafir, sosisli dudaklarına götürürken durakladı. "Ah, bu ... bu ... Gözleri bulutlandı ve bir an sonra beklenmedik bir şekilde yaşlarla doldu. "Ah canım. Ben de hatırlayamıyorum.

... Neden adımı bilmiyorum? ?'

Sesindeki umutsuzluk kalbimi parçaladı ama Adam bunu mükemmel bir şekilde idare etti. Battaniyenin üzerinden eğildi ve yaşlı kadının omzuna nazik bir el koydu. "Merak etme, bana hep olur. O kadar yumuşak yalan söyledi ki neredeyse ben de inanacaktım.

Davetsiz misafirimiz bir pastayı memnuniyetle yerken, Adam kulağıma fısıldamak için yaklaştı. Bu tuhaf duruma rağmen beynimin bir kısmı onun nefesinin tenimde yarattığı hissin tadını çıkarmak için bir an durdu.

"Etrafta biraz dolaşıp yanında biri var mı bakacağım. Ben dönene kadar burada onunla kalabilir misin? Uzun sürmez.'

Başımı salladım ve yaşlı kadının kalamata zeytinlerine uzanışını izledim. Piknik yemeğimiz dayanabildiği sürece bana bir şey olmazdı.

Adam bana nazikçe gülümsedi ve bunu yaşlı kadına da uzattı. "Mini domuz turtalarından birini denemelisiniz, gerçekten çok lezzetliler.

Gideli on beş dakikadan fazla olmamıştı ama sanki çok daha uzun sürmüş gibiydi. Yaşlı kadın Fletcher'ı gördükten sonra öğle yemeğimizi bitirmek için çalışmaya ara vermişti.

'Oh, ne tatlı bir köpekçik. Sizin mi? Basitçe evet demek daha kolay görünüyordu.

'Sanırım eskiden bir köpeğim vardı. Bugün onu yanımda getirdim mi?'

"Emin değilim," dedim, kendimi tamamen kaybetmiş hissederek. Bu tatlı yaşlı kadının muzdarip olduğundan oldukça emin olduğum demanslı insanlarla ilgilenme konusunda hiçbir deneyimim yoktu. İçgüdüsel olarak onu soru bombardımanına tutmanın yararlı olmayacağını biliyordum, bu yüzden Adam dönene kadar yanımdaki piknik battaniyesinde mutlu bir şekilde oturmasına izin vermek en iyisi gibi görünüyordu. Zaten benimle sohbet etmekten pek de rahatsız değildi, çünkü Fletcher çok daha fazla ilgi çekiyordu.

Henüz denemediğimiz ezme tenceresinden Fletcher'a gizlice küçük lokmalar yedirdiğini fark etmem için beş dakika geçmesi gerekti. Fletcher onun yapış yapış parmaklarından, tüm Noellerinin aynı anda geldiğini düşündüren bir bakışla mutlulukla yiyordu.

'Rose, sevgilim, işte buradasın. Her yerde seni arıyordum.'

Adamın sesi nefes nefese çıkıyordu, ya tepeye tırmanmaktan ya da arkadaşını kaybetmiş olmanın verdiği endişeden.

"Nereye gittin, sevgilim?" dedi yaşlı adam, protesto eden kemiklerin silah sesiyle çatırdamasıyla dizlerinin üzerine çökerek. "Seni bulamayınca çok endişelendim. Kadının kırılmış saçlarına bir öpücük kondurdu. Abartılı bir fısıltıyla bana, 'Sadece bir dakikalığına tualete gitmişim,' diye açıkladı.

'Oh, ben gayet iyiydim. Bu sevimli insanlar pikniklerine katılmak isteyip istemediğimi sordular, ben de ," dedi artık adının Rose olduğunu bildiğimiz kadın. "Sonra onların küçük tatlı köpekleriyle tanıştım ve bu güzel ziyafeti birlikte paylaştık.

Adam'ın gözleri artık neredeyse boş olan ezme tenceresine kaydı ve yüzünde eğlenmekten çok endişe duyan bir ifade yakaladım.

Suçluluk duygusuyla dudağımı ısırdım. Ezme köpekler için kötü müydü?

'Hadi aşkım. Bırakalım da bu nazik insanlar huzur içinde pikniklerinin tadını çıkarsınlar,' dedi yaşlı adam, Adam'ın düşme ihtimaline karşı bir adım daha yaklaşmasına neden olan endişe verici bir sallantıyla ayağa kalkarak.

"Ama daha yemeğimi bitirmedim," diye itiraz etti Rose, alt dudağı beş yaşındaki bir çocuğunki gibi titriyordu.

Ne diyeceğimi bilemiyordum ama Adam hiç istifini bozmadı.

'Lütfen, ikiniz de kalıp bize katılmaz mısınız? Sadece Lily ve benim için çok fazla şey getirdim.

Rose'un kocası ve bakıcısı olduğunu tahmin ettiğim adam, 'Hayır, rahatsız edemeyiz,' dedi.

Gözlerim Adam'ınkilerle buluştu ve gözlerindeki özrü gördüm ve bu adamın nezaketi karşısında içimde bir şeyler koptu.

"Gerçekten, bizimle öğle yemeği yemenizi çok isteriz," diye ekledim gülümseyerek.

Randevumuz şaşırtıcı bir şekilde sapmıştı, ama sonraki kırk beş dakika boyunca, pikniğimizi Rose ve biraz mahcup kocası Frank ile paylaşırken, garip bir şekilde Adam hakkında haftalarca çıktıktan sonra öğrenebileceğimden daha fazlasını öğrendim. Ve keşfettiğim şeyler arasında hoşuma gitmeyen tek bir şey bile yoktu.

Öğle yemeği arkadaşlarımızla vedalaştığımızda gökyüzü daha da bulutlanmış ve ağaçların arasından esen bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Sepetin henüz yarısı doluyken ilk yağmur taneleri düştü. Çatalı şimşekler hızla karararak bir çürük rengine dönüşen gökyüzünde süzülürken gökyüzüne baktım.

"Bunun olmaması gerekiyordu," dedi Adam, tabakları ve kapları toplayıp özen göstermekten çok aceleyle piknik sepetine doldururken. Arabayı bıraktığımız yerden yirmi dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydik ve yakınlarda güvenli bir şekilde sığınabileceğimiz hiçbir yer yoktu.

Birkaç dakika içinde giysilerimiz tenimize yapışmıştı, ki bu Hollywood'un inandırmak istediği kadar seksi bir şey değildi. Adam'ın beyaz tişörtü ilginç bir şekilde şeffaflaşmıştı, bu ne kadar dikkat dağıtıcı olsa da, benim şortumun da aynı şeyi yapmasından çok korkuyordum.

"Oturacak mısın yoksa kaçacak mısın?" diye sordu gök gürültüsü uzaklarda gümbürderken.

"Kaç," dedim kararlı bir şekilde.

Çimenler kaygandı ve yokuş dikti, bu yüzden Adam elini uzattığında, elimi onun sıkı kavrayışına yerleştirmekte tereddüt etmedim. Ama patikanın güvenliğine ulaştığımızda ne o elini bıraktı ne de ben çekiştirdim.

Yağmurda koşarken, su birikintilerinden geçerken ve her şeyin büyük bir oyun olduğunu düşünen Fletcher'dan kaçarken gülüyorduk.

Otopark görüldüğünde son bir hız patlaması yaptık, bitiş çizgisini geçen sprinterler gibi nefes nefese araca doğru düştük. Adam cebinde arabanın anahtarlarını ararken garip bir öğürme sesiyle arkamı döndüm ve Fletcher'ın yere yığıldığını, yanlarının endişe verici bir şekilde şiştiğini gördüm. Köpekleri ezme ile beslemenin akıllıca olup olmadığı sorusu saniyeler sonra çok grafiksel bir şekilde cevaplandı. Adam hemen zavallı köpeğinin yanına çömeldi.

"Geçti dostum, iyisin," diye nazikçe mırıldandı ve en kötüsü geçene kadar elini köpeğin sırtında gezdirdi. Fletcher kederli gözlerle sahibine baktı. 'Bu senin hatan değil evlat. Endişelenme.

Adam bana arabanın anahtarlarını uzatarak sağanaktan kurtulmam için ısrar etti ama ben kapıyı açmak için hiçbir harekette bulunmadım. Yağmurun altında öylece durmuş, yere çömelmiş, korkmuş köpeğini sakinleştiren bu koca yürekli adamı izliyordum.

Tüm dikkati Fletcher'ın üzerinde olmasına rağmen, Adam bir şekilde gözlerimin onun üzerinde olduğunu hissetmiş olmalıydı. Özür dileyen bir ifadeyle başını kaldırdı.

Çok üzgünüm, Lily. Bugün hiçbir şey planladığım gibi gitmedi. Aslında bir ilk buluşmanın bundan daha kötü geçeceğini hayal etmek bile zor.

"Gerçekten mi? Ben de tam tersini düşünüyordum." "Düşünüyor muydun?"

Cevabım karşısında gözlerinin önce büyüyüp sonra parlaması çok hoşuma gitmişti. Çok yavaşça başımı salladım ve gülümsemeye başladım.

Adam aşık olacağım sırtışını bir anlığına gösterdi. Sadece bunu henüz bilmiyordum.

"Sanırım bir gün harika bir hikaye olacak.

Ve haklıydı. Öyle de oldu.

On Beşinci Bölüm

Sabırsız bir iç çekişle ciltsiz kitabı yanımdaki kanepeye fırlattım. Josh'un kitaplığından alıp terk ettiğim ilk iki kitabın yanına düştü. Sorun kitaplar değil, bendim.

Huzursuz bir enerjiyle doluydum, hayvanat bahçesindeki hayvanların kafeslerinde volta atmasına ya da bakıcılarına saldırmasına neden olan türden bir enerjiyle, diye düşündüm karanlık bir şekilde, gözlerim Josh'un üç saat önce kaybolduğu açıklığın diğer tarafındaki atölyeye gitti.

Onun yokluğunun ilk saatini kahve cezvesinin dibine doğru ilerleyerek geçirmiştım ki geriye dönüp baktığımda bunun pek de iyi bir karar olmadığını görüyorum. Zaten duvarların yarısına kadar tırmanmışken, aşırı dozda kafein muhtemelen ihtiyacınız olan son şeydir.

Josh'un kulübesini, yatak odasından mutfığa ve salondan kilere kaç basamak olduğunu tam olarak öğrenene kadar arşınladım. Dördüncü turumdan sonra Fletcher bile beni bırakıp Josh'un daha önce yakmış olması gereken salondaki odun ateşinin önüne oturdu.

"Dört gün daha devam edersem gerçekten aklımı kaybedebilirim," dedim başımı umutsuzca sallayarak. Adam'la paylaştığım evde yalnızken hissettiğimden çok daha kötü hissettiren izolasyonun neden burada olduğundan emin değildim. Belki de bunun, burada yaşayan adamın beni çatısı altında istemediğinin sürekli hatırlatılmasıyla bir ilgisi vardı. Öyle ki benimle birlikte olmaktansa saatlerini dondurucu soğuktaki bir müstemilatta geçirmeyi tercih ederdi. Fletcher'ın pençeleri bir rüyanın içinde koşarken seğiriyordu, asla yakalayamayacağı bir şeyin peşindeydi. Ve bir bakıma ben de öyleydim, Adam'ın beni buraya neden gönderdiğinin gizemini çalışıyordum, ama ancak Josh savunmasını indirmeye istekliyse. İhtiyacım olan şey metaforik olarak kullanabileceğim bir şeydi. beyaz bayrak çekerek ateşkes ilan ettik.

Huzursuz ayaklarım beni kulübenin kat planında bir tura daha çıkardı ve Josh'un Armageddon tarzı kilerinde durdum. Cevap tam karşımdaydı ve masum bir şekilde konserve sütlaç dolu bir raf kılığına girmişti. Josh her zaman tatlıya düşkündü ve benim de pasta yapma işim vardı. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Daha önce kimsenin fikrini bir gateau ile değiştirmeye çalışmamıştım ama kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Elektrik olmaması bunu zorlaştırıyordu ama denemeye kararlıydım ve odun sobasının üstünde kek pişirmenin mümkün olup olmadığını keşfetmek için heyecanlıydım. Hiç değilse, Gkkuşakları ve Kapkekler blogu için eğlenceli bir anekdot olurdu.

Sonraki otuz dakika boyunca, bana nefes almak kadar tanıdık ve doğal gelen bir şeyin içinde kaybolmak için kendime izin verdim. Pişirmek beni sakinleştiriyor, yatıştırıyordu, tıpkı ahşapla çalışmanın Josh için yaptığından şüphelendiğim gibi. Bu hâlâ ortak bir noktamızdı ve belki de Adam'ın başlangıçta anlayamadığı şeydi.

"Lily? Adam gördüklerine inanamıyormuş gibi gözlerini silerek, "Lily," dedi.

Büyük toprak karıştırma kabından başımı kaldırdım, bir an için pudra şekeri bulutunun ardında kaybolmuştum. Gergin karnının düz ve içinde uyuduğu boxer'ın hayal gücüne çok az şey bırakmasını takdir etmek için bir an durdum.

Özür dilerim. Seni uyandırdım mı? Sessiz olmaya çalışıyordum. Mikseri kullanmadım.'

Adam, bunun bir rüya olup olmadığından tam olarak emin değilmiş gibi başını sallarken, uyanık olmaktan çok uykuda olan birinin bakışlarına sahipti.

'Lily, saat' - uyurken bile taktığı saate baktı - 'saat sabahın . Neden kek pişiriyorsun?

Havadaki şeker parçacıklarının tatlılığını tadarak suçlulukla dudağımı ısırdım.

'Uyuyamadım,' dedim, sanki bu benim tuhaf gece yarısı hareketliliğimi açıklıyormuş gibi.

Adam yalınayak tezgâha doğru yürüdü ve kahvaltı bar taburelerimden birini çekti.

"Koyun saymayı deneyemez miydin?" diye sordu otururken. Başımı üzüntüyle salladım. "Bu bende hiç işe yaramıyor.

Adam şaşkınlık ve hayret arasında bir bakışla bana bakıyordu. Daha nceki erkek arkadaşlarımla da burada bulunmuştum.

dürüst olmak gerekirse hiç iyi gitmemişti. Kuşkusuz çok tuhaf bir alışkanlıktı. Arkadaşım Andie, bir başka erkek benim geceleri yemek yapmamı 'düpedüz çılgınlık' olarak nitelendirdiğinde, 'Genoise süngerini çırpma, gecenin bir yarısı çömlekçi çarkıyla kirlenmek kadar seksi değil,' diye gözlemlemişti. Sanırım bu bir tür ilişki turnusol testi haline gelmişti. Ve şimdiye kadar çıktığım herkes bu testi geçememişti.

Adam öne doğru eğildi ve parmağıyla düşen karışımdan bir parça aldı. Ağzına götürdü ve bir anda dikkatim kâsedeki malzemelerden milyonlarca kilometre uzağa dağıldı. Parmağı dudaklarının arasından geçerken ve çiğ kek karışımını ağzına götürürken sabitlenmiş bir şekilde izledim. Gürültüyle yutkundum ve bacaklarımın arasında bir şeylerin kıpırdadığını hissettim.

"Evet," dedi Adam, dolap altı lambalarının ışığında çalıştığım yarı karanlık odada gözleri benimkilere kilitlenmişti. Dairemdeki küçük mutfağı tuhaf bir şekilde samimi hissettiriyordu. "Bu sık sık olur mu?"

Küçük, neredeyse çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptım. "Ara sıra," diye itiraf ettim başımı sallamadan önce. "Hayır. Belki bundan daha fazla. Ayda bir falan? Kollarından ve paylaştığımız yataktan sıyrıldığımda üzerime geçirdiğim ipeksi kaşkorse ve şorta rağmen kendimi küçük ve savunmasız, neredeyse çıplak hissediyordum. "Genellikle bir şeyleri fazla düşündüğümde ya da bir şey hakkında endişelendiğimde olur.

Adam'ın gözleri bulutlandı. "Peki şu anda bir şey için mi endişeleniyorsun?"

Gecenin bir yarısı dürüstlük ve sırların paylaşılması için yaratılmıştır.

"Biz miyiz? Ben miyim?" diye sordu ve uykusundan eser yoktu. artık gözleri.

Aramızdaki tezgâha doğru eğildim ve un kaplı parmaklarımla yanağına hafifçe dokundum. "Hayır. Kesinlikle biz değiliz. Şu anda bulunduğumuz yerden gerçekten mutluyum... nereye gittiğimizden. Sadece birkaç ay olduğunu biliyorum, ama bu hissettiriyor. Sabahın küçük saatleri, bu kadar önemli bir şeyi ifade etmeye çalışırken en iyi saatler değildir ve içimde her şeyi yanlış söyleyeceğime dair korkunç bir his vardı. "Doğru hissettiriyor," diye yarım yamalak bitirdim.

Adam'ın gülümsemesi etrafımdaki her şeyi aydınlattı - mutfağı, tezgahı, kalbimi. Her şeyi.

", değil mi?"

Zihnimde fotoğrafını çektiğim bir gülümsemeyi paylaştık, çünkü sonsuza dek saklamak istediğimi biliyordum.

"Peki, seni rahatsız eden nedir?"

Uzun bir iç çekişle yanaklarımı üfledim. "İş. Banka kredileri. Mali işlerle uğraşmak. İnsanları hayal kırıklığına uğratmak. Müşterileri hayal kırıklığına uğratmak. Herkesi hayal kırıklığına uğratmak."

"Hayal kırıklığına uğratma konusunda endişelenmene gerek olmayan bir kişi var... Adam kaseye uzandı, parmağını karışıma daldırdı ama bu kez dudaklarıma doğru kaldırdı. "Ben," diye tamamladı, işaret parmağını ağzıma sokarken sesi bir mırıltı kadar alçaktı. Dizlerim neredeyse bükülüyordu. Yemek pişirmek benim için pek çok şey ifade ediyordu ama erotik olmak bunlardan biri değildi."

"Ve ne olursa olsun," diye devam etti Adam, "müşterilerinizden hiçbirinin sizi hayal kırıklığına uğratabileceğini sanmıyorum. İşine çok fazla "kendin" katıyorsun. Bu belli oluyor, Lily. Gerçekten öyle."

Sözleri, gölgede kaldıktan sonra gün ışığına çıkmak gibiydi. "İşte bu yüzden kek yapmak - özellikle de bu tür kekler - her zaman Bu benim hayalimdi," diye itiraf ettim, beni tanımasını, gerçekten tanımasını istiyordum. "İnsanlar hayatlarında önemli bir şeyi kutluyorlar, bu bir düğün, yıldönümü, doğum günü ya da bir bebeğin doğumu olabilir. Ben de bunun bir parçası oluyorum. İşimin bu yönünü seviyorum, gerçekten."

"Ve seni seviyorum."

Hava durgunlaştı. Bu sözleri ilk kez söylüyordu. İlk kez söylüyordu ama yine de sanki ilk günden beri oradaymış gibi hissediyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye usulca nefes aldım.

Boynuna dolanan parmaklarımda kek karışımı vardı ama ağzı benimkiyle buluştuğunda umursamadı. Bu öpücükte, yaptığım kekle kesinlikle ilgisi olmayan bir tatlılık vardı. Adam beni yukarı kaldırdığında ve bacaklarım kalçalarına kilitlendiğinde mutlu bir şekilde terk ettiğim pasta...

Kırk dakika sonra Josh'un mutfağında yaptığım çok basit pastaya hayranlıkla bakmak için geri çekildiğimde, bir *Bake Off* galibi kadar geniş bir şekilde gülümsüyordum. Basit Victoria sandviçi, her zaman yaptığımdan milyonlarca kilometre uzaktaydı.

ürkütücüydü ama başarımdan daha fazla gurur duyamazdım. Instagram'a bir fotoğraf göndermek için otomatik olarak telefonuma uzandım, ancak hala internet olmadığını ve şarjımın azaldığını hatırladım. Sosyal medyayı kayıp bir arkadaş gibi özlemeye başlamıştım ve Josh'un bu tür bir etkileşimden nasıl bu kadar kolay çekildiğini bir kez daha merak ettim. Ve daha da önemlisi, *bunu yapmasına neyin sebep olduğunu.*

Fletcher çabalarım sırasında bir noktada yeniden ortaya çıktı, bir parça ahududu reçeli ya da tereyağı kremasının yere düşmesini umuyordu. Büyük bir sünger dilimi kesip tabağa aktarırken ağzının suyu akıyordu.

Kulübenin içi ağız sulandıran kek kokusuyla doluydu; Josh'un bundan haberi yoktu, çünkü öğle yemeğinde ortalıkta görünmemişti. Belki de her zaman geç saatlere kadar çalışırdı ya da belki de benim buradaki varlığım sadece yakında uyanacağı kötü bir rüyaymış gibi davranmaya çalışıyordu.

Fletcher heyecanla ayağa fırladı, ben paltomu silkerken, belli ki başka bir yürüyüşe hazırды. "Sonra," diye söz verdim, bir elime pasta tabağını, diğer elime de çay bardağını aldım. Arkamdan ön kapıya doğru yürüdü, beni takip etmesini engellemek için dar bir aralıktan geçene kadar pes etmedi. Kapalı kapıdan onun hayal kırıklığına uğramış iç çekişini duydum.

Güverte çok tehlikeliydi. Karla kaplı sargıda neredeyse iki kez ayağımı kaybediyordum ve sıfır çekiş gücüne sahip ayakkabıma lanet ediyordum. Bir ihtiyar gibi ağır ağır yürüyerek açıklığa inen sığ basamaklara ulaştım. Yanlarında pürüzsüz ahşap bir parmaklık vardı ama ellerim barış teklifleriyle dolu olduğu için onsuz inmek zorunda kaldım.

Neredeyse sağlam bir zemindeyken oldu. Son basamak diğerlerinden farklı görünmüyordu; ince kar kabuğunun altında siyah bir buz tabakası olduğunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. Moda botlarımın pürüzsüz tabanlarının hiç şansı yoktu.

Sol bacağım altımdan fırlarken irkilerek attığım çığlık rüzgâr tarafından savruldu. Kollarım fırıl fırıl dönerek her yöne kaynar çay ve Victoria sandviçi gönderirken, bacaklarım çizgi filmlerde görülen yerinde koşma hareketini yaptı. Ama sonra topuğum kaydı ve birden havalandım.

Kötü bir iniş yaptım, kemiklerimi titreten bir sarsıntıyla donmuş zemine çakıldım. Hasar verdiğimi hemen anladım. Sol ayak bileğim altımda bükülmüştü ve sanki gibi hissediyordum. Aynı derecede acı veren bir şey de

Başımın arkası karın altındaki acımasız bir şeye sertçe çarpmıştı.

Doğrulamaya çalıştığım da başıma sıcak bir ağrı saplandı ve içimi bir panik duygusu kapladı. Bacağımı düzeltmeye çalıştım ama ayak bileğim hemen itiraz etti. Kalkmak için yardıma ihtiyacım olacaktı ... ve etrafta yardım isteyebileceğim tek bir kişi vardı.

Josh'a ilk seslenme girişimim, onun asla duyamayacağı acınası bir ciyaklamaydı. Düşüşün etkisiyle ciğerlerim kırık körükler gibiydi, yardım istemek şöyle dursun, bir inilti çıkaracak kadar bile oksijen toplayamıyordum.

Josh'a defalarca seslendim ama uğuldayan rüzgâr ve gıcırdayan ağaç dalları karşısında sesim yetersiz kalıyordu. Atölye kulübeden elli metreden daha az uzaklıktaydı ama Josh yüz mil uzakta da olabilirdi. Şimdilik tek başımaydım. Ya da belki de değildim. Kulübenin içinden, kapıya doğru cılgınca tırmalayan pençelerin sesini duydum, ahşap işçiliğini çizdiklerinden emindim.

Gürültüye, Fletcher'ın daha önce hiç duymadığım bir dizi tiz, iniltili feryat eşlik ediyordu.

Fletcher'ın sadece benim köpeğim olmadığını, Adam'ın da köpeği olduğunu ve tam da sahibinin söylediği şeyi yaptığını, yani bana yardım etmeye çalıştığını hatırlayınca gözlerim doldu. Fletcher havlamaya başladı. Yaylım ateşi açıklığın etrafında sekiyor, ses sağır edici bir şekilde ağaçtan ağaca sıırıyordu.

Başımı karın pütürlü yastığına koydum ve atölyenin sürgülü kapılarına bakarak açılmalarını diledim. Yüzüme yağın sulu kar, cildime binlerce küçük iğne gibi batıyor ve gözlerimi sulandırıyor ama kapılar nihayet birbirinden ayrıldığında açıldı.

Josh'un yüzü, kayıtsızlık maskesi yırtılmış olarak tamamen farklı görünüyordu. Bu sefer nihayet onu tanıdım. Ama bir anda yeni bir ifade hakim oldu: panik. Aramızdaki elli metre kadar mesafeyi olimpiyat hızıyla kat etti, buz ve kar üzerinde ayağını bir kez bile kaybetmedi. Yanımda yere düştü, kot pantolonu hemen ıslanmıştı.

Lily! Ne oldu?"

"Düştüm," dedim, sesimdeki yalpalamadan son derece utanarak.

"Burada ne yapıyorsun? Neden sen-?" Sesi ve yüz hatlarını dehşet dolu bir ifade kapladı. "Tanrım. Kanaman var. Kıpırdama.

"Öyle miyim?" diye sordum, kafam karışmıştı. Kendimi karın altında saklı bir şeye mi saplamıştım? Eğer öyleyse, neden hissedemiyordum? Acı hisseden sadece başım ve ayak bileğimdi. Oh . . . ve gururum, o *kesinlikle* bir dayak yemişti.

"Kımıldama. Nereden geldiğini görmem lazım," diye talimat verdi Josh, sesi hiç duymadığım kadar korkmuş geliyordu. Dehşet içinde altımda biriken kırmızı çembere bakıyordu. "Lanet olsun. Sanırım sırtından geliyor. Hava ambulansına ihtiyacımız olabilir.

Yere baktım ve sonra inanılmaz bir şekilde gülümsemeye başladım. "Ya da belki sadece bir çatal?

"Ha? Josh, helikopter iniş pisti olarak uygunluğunu değerlendiriyormuş gibi gözlerini açıklığın etrafında gezdirerek, 'Ha' dedi.

"Bir çatal," diye tekrarladım, uzandım ve elini tuttum. Geldiğimden beri ilk kez dokunuşumdan ürkmedi ya da geri çekilmedi.

"Reçel," dedim. "Ahududu reçeli.

Josh temkinli bir şekilde bir parmağını kırmızıya çalan kara daldırdı, yüzüne götürdü ve dilinin ucuyla kalıntıyı incelemeyi önce derin derin kokladı. Yüzünde beliren farkındalığı izlemek hiç unutamayacağım bir şeydi. Rahatlama her özelliğini teker teker değiştirdi.

"Tam olarak neden reçel havuzunun içinde yatıyorsun?" diye sordu kalçalarının üzerine oturarak. Kot pantolonundaki nemli lekeler artık kalçalarına kadar çıkmıştı ve ilk kez üzerinde sadece yıkanmış ince bir tişört olduğunu fark ettim. Donuyor olmalıydı.

"Bir pasta yaptım ve sana bir dilim getirecektim ki adımların beni sabote etti.

Josh hâlâ paniğin azalması ile 'normal hizmet devam ediyor' arasında gidip geliyordu ama oturmam için bana elini uzatırken gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı. Buna tahmin ettiğimden daha fazla ihtiyacım vardı, çünkü o beni dik tutarken açıklık bir atlıkarınca gibi dönmeye başladı.

Gözlerini bana dikmiş olan Josh, yüzümdeki renk solarken acıdan irkildiğimi anında gördü.

"Neresi acıyor?" diye sordu, sesindeki mizah geldiği gibi hızla kayboldu.

"Sanırım düşerken başımı çarptım," diye temkinli bir şekilde itiraf ettim, eli uzanıp saçlarımı nazikçe geriye doğru süpürürken kocaman bir nefes çektim

tapınağımdan. Geçmişin mahzenlerinde, tamamen farklı bir durumda bunu yaptığı zamana ait eski bir anlık görüntü vardı.

O da hatırlıyor muydu, çünkü bağıırken sesi kesinlikle şok olmuş gibiydi, 'Kahretsin, Lily! Kafanın yan tarafında kocaman bir çürük var.

Parmak uçlarımla geçici olarak o bölgeye dokundum ve o sabah aynada koyu mor lekeyi gördüğümde yaptığım gibi irkildim.

'Oh, önemli bir şey değil. Dün arabam çukura girdiğinde oldu.

Josh gözlerini kıstı. 'Bana yaralı olmadığını söylediğinde Hepsi mi?'

Bir omuz silkme denemesi yaptım ama tam olarak başaramadım çünkü Başımın arkasındaki yeni yara çok acı veriyor.

"Kahretsin, Lily. Sen lanet olası bir yüksün. Seni kabine geri götürmeye çalışmadan önce canını yakacak başka bir şey var mı?

Alt dudağımı ısırdım. 'Erm . . . Sanırım sol ayak bileğime bir şey oldu. Ciddiyetini küçümsemeye çalışıyordum ama ikimiz de ayağıma baktığımızda bunun anlamsız olduğunu gördüm. Yumuşak deri çizmelerin içinde bile şişmeye başlamıştı.

"Başka bir şey var mı? Josh'un sesi neredeyse kızgındı, sanki gününü mahvetmek için kasten düşmüşüm gibi.

"Hayır, bu .

'Tamam. O zaman kıpırdamadan dur ve ben de mümkün olduğunca nazik olmaya çalışayım.

Ben itiraz edemeden ya da kabine atlamamı önermeden önce Josh bir kolunu dizlerimin altına, diğerini de sırtımın arkasına kaydırıldı.

"Kollarını boynuma dola," diye talimat verdi. Artık tenimi teninde hissetmeye dayanamayan bir adam için çok fazla dokunuştı bu. Ama sesindeki bir şey bana itiraz etmenin zamanı olmadığını söylüyordu. İstedikini yaptım ve şaşırtıcı derecede kolaymış gibi gösterdiği bir hareketle, kar ve ezilmiş kek yatağından dikkatlice kaldırıldım ve beni kamarasına taşıırken ona sıkıca tutundum.

Kibarlığı beni şaşırttı ve gerçekten şaşırtmamalıydı. Çünkü onu tanıdığımdan beri Josh Metcalf'ın yaptığı neredeyse her şey beni şaşırtıyordu.

On Altıncı Bölüm

ON ALTI YIL ÖNCE

Arabalarının motor sesini buradan bile duyabiliyordum. Sesten kaçmak için çınar ağacının daha da yukarısına tırmanmaya cesaret edip edemeyeceğimi düşünerek üst dallara baktım. Gidiyor olması yeterince kötüydü, arabalarının kapısının son kez çarpışını duymama ya da Baker'ların uzaklaştığı ana tanık olmama gerek yoktu.

Son altı haftayı bu gün gelmeyecekmiş gibi davranmaya çalışarak geçirmiştım ama o gün amansızca yaklaşımaya devam ediyordu.

"Ama neden zorundasın? Bana haberi ilk Josh'a sormuştım. Yüzü her zamankinden daha solgundu ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim teslim olmuş bir ifade vardı.

"Janette'in annesi gerçekten kötü bir şekilde düştü. Doktorlar artık yalnız yaşayamayacağını söylüyor ve Yorkshire'da büyük bir evi var, yani ...' Muhtemelen soğukkanlı olması gereken bir omuz silkme hareketi yaptı ama omuzları kontrol edemediği olayların ağırlığıyla çökmüş gibiydi. "Yani, görünüşe göre Yorkshire'a taşınıyoruz.

"Bu çok saçma," diye karşılık verdim, çaresizliğimi bir öfke pelerininin altına saklamaya çalışarak. 'Neden annesi buraya taşınmıyor? Bu işe yarar,' dedim, kendi fikrime coşkuyla başımı sallayarak. 'Belki de ona bakmaya yardım etmeyi teklif edebilirim? Sence bu fikirlerini değiştirir mi?

Josh'un gülümsemesi nazikti ve üzüntüyle başını sallamasının acısını hafıfletti. "Sanırım anlaşma tamam.

Panik midemi bulandırıyor, Josh'un iki aydan kısa bir süre içinde taşınacağını fark ettiğimde fiziksel olarak hasta hissetmeme neden oluyordu.

Josh iç çekerek, "Sanırım Gordon emekli oldu, onları bu bölgeye bağlayan bir şey kalmadı," dedi.

Ama sen varsın, sessizce çığlık attım. Bana sahipsın. Sadece bunu bilmiyorsun. Ama bu benim suçumdu, onun değil, çünkü binlerce fırsata rağmen Josh'a onun hakkında ne hissettiğimi bir kez bile söylememiştim. Her zaman

O da dahil olmak üzere herkesin duygularımın gençlik arkadaşlığından öteye gitmediğine inanmasına izin vermek daha kolaydı. Ama uzun, çok uzun bir süredir vardı.

"Onlara gitmek istemediğini söyleyemez misin?"

Josh'un gülümsemesi yürek parçalayıcıydı. 'Bunu denedim. İşe yaramadı.

'Ama seni gitmeye *zorlayamazlar*. Belki onlara okul için burada kalmak zorunda olduğunu söylersen. Aileme gelip bizimle yaşayıp yaşayamayacağını sorabilirim. Başka bir zaman olsa bizi güldürecek bir bakış atmıştık. İkimizin de babamın bunu kabul edeceğini düşündüğünü sanmıyordum. Ama ben boşa kürek çekiyordum, parmaklarımın arasından kayıp giderken keskin kenarlarının jilet gibi acısını hissediyordum.

'Diğer tek seçeneğim koruyucu aile sistemine geri dönmek olurdu ve bunu tekrar yapamam Lily. Yapamam işte.

Boğazımda oluşan yumruyu yuttum, çünkü bunun birinden, özellikle de ondan istenecek çok fazla şey olduğunu biliyordum. Gordon ve Janette'le yaşamaya başladığından beri Josh'taki değişiklikleri görmüştüm. Artık daha sakindi, daha az isyankârdı ve daha önce hiç olmadığı kadar yerleşik ve huzurluydu. Baker'lar uzun süreli koruyucu aileden daha fazlasıydı; onlar artık onun ailesiydi. Elbette onlardan ayrılmak istemezdi. Yine de, bencilce, bir parçam gizliden gizliye onun da beni terk etmek istemeyeceğini umuyordu.

Altı hafta uçup gitmişti. O ilk günden sonra gitmesi hakkında neredeyse hiç konuşmamıştık. Bir çift devekuşu gibi başımızı kuma gömmüş, bir şekilde bunun gerçekleşmeyeceğini ummuştuk.

Ama şimdi korktuğum an nihayet gelmişti.

Son haftalarda çınar ağacından platformda yıllardır geçirmediğimiz kadar çok zaman geçirmiştik. Kuşkusuz artık bizim için çok daha az yer vardı, genç bacaklarımız ve Josh'un geniş omuzlarıyla. Bu da birbirimize çok daha yakın oturmamız gerektiği anlamına geliyordu, omuz omuza, uyluk uyluğa. Şikayet ettiğimden değil.

Hangimizin son vedamızı ağaçta yapmamızın daha kolay olabileceğini önerdiğinden emin değilim.

"Orada herkesle birlikte kaldırımda durup seni el sallayarak uğurlayabileceğimi sanmıyorum," demiştim ona. 'Çok üzücü olurdu, bir film sahnesi gibi.

Josh bir an için sözlerimi düşünmüş gibi göründü ve sonra yavaşça başını salladı. "Tamam. Anladım.

Elinden düşürmediği çakısıyla oymakta olduğu tahta parçasından başını kaldırıp bakmasını beklerken nefesimi tuttum.

"Beni ağlarken görmeni istemem.

Yonttuğu şeyi yere bıraktı ve koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu.

"Ağlar mıydın?

Yutkundum ve çıkardığım ses bir yudumu andırıyordu. 'Tabii ki yaparım. Sen gittiğinde gerçekten çok üzüleceğim. I . . . Seni gerçekten özleyeceğim.

Sözcüklerin kaçmasını engellemeye çalışır gibi dudağını çiğnedi.

'Seni de özleyeceğim. İyi bir dost oldun.'

Ağlama. Sizi ağlarken görmesine izin vermeyin, özellikle de pek çok mutlu anı paylaştığınız bu ağaçta. Üzgün olman gerekiyorsa, bunu daha sonra yap. Gözyaşların o zaman akabilir. Moral konuşması işe yaramazsa diye, dilimde kan tadı alana kadar iç yanağımı sertçe ısırdım.

"MSN üzerinden iletişimde kalabiliriz ve hatta belki birbirimize yazabiliriz - bu retro olur," dedim umutla.

Josh başını salladı. "İletişimde kalma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım.

Baker'larla yaşamaya başlamadan önce, Josh'un hayatında sürekli olarak geride bırakmak zorunda kaldığı geçici aile ve arkadaşlarla geçici evler izlemişti. Ama bu kez durum farklıydı.

Yüz hatlarımda bir şeylerin parladığını görmüş olmalı ki çakısını bıraktı ve elimi sıkamak için uzandı.

"Ama sanırım deneyebilirim.

Çınar ağacını benden önce bıraktı. 'Hala toplamam gereken şeyler var. yap.'

Üzüntüyle başımı salladım ama onu takip etmek için bir harekette bulunmadım. "Sanırım burada kalacağım.

burada biraz daha kal.'

Josh platformdan kolayca indi, daha önce binlerce kez yaptığını gördüğüm bir manevraydı bu. Akıcı bir zarafetle hareket ediyordu, sanki et ve kemik yerine cıvadan yapılmıştı. Ağaçtan inmeye başladı, eğitmenleri içgüdüsel olarak Gordon'un çınarın gövdesine çakmış olduğu dayanak noktalarını buluyordu. Durakladığında başı neredeyse gözden kaybolmuştu ve sonra beceriksizce boğazını temizledi. Yukarı baktım.

"Ben de seni gerçekten özleyeceğim, Lily.

"Fırıncıları uğurlamaya gelmiyor musun? Annem o sabah, yenmemiş kahvaltımı tabağın bir tarafından diğer tarafına itmeyi nihayet bitirdiğimde sormuştu.

"Hiç sanmıyorum," dedim, masadan kalkıp israf edilen yiyecekleri pedallı çöp kutusuna atarken.

'Senin ve o Josh denen çocuğun hırsızlar kadar kalın kafalı olduğunuzu sanıyordum. Onlarla vedalaşmak isteyeceğinden emindim,' dedi babam, alışılmadık bir merakla gazetesini indirerek.

Gözlerimin yanmaya başladığını hissedebiliyordum ve onun bakışlarıyla karşılaşmak yerine açık havada geçirdiğim bir yazdan bronzlaşmış çıplak bacaklarıma baktım.

"Onu rahat bırak Tony," dedi annem ve bana öyle sevgi ve anlayış dolu bir bakış fırlattı ki, kendimi doğrudan onun kollarına atmamak için elimden gelen tek şey buydu.

"Sanırım gidip biraz bahçede oturacağım," dedim, arka kapıya doğru yolu yarılamıştım bile. "Kimsenin yoluna çıkmak istemiyorum.

Kimse beni çiçek tarhına, mülkler arasındaki gevşek çit panellerinin asla onarılmadığı noktaya doğru eğilirken görmedi. O yıl nihayet edindiğim göğüslerim eskisinden daha sıkı bir uyum sağlamıştı. Baker'ların bahçesine bu şekilde gizlice girmeyeli yıllar olmuştu ama bu sabah tamamen uygun olduğunu hissettim.

Yan komşular son hazırlıklarıyla meşgul oldukları için bahçelerine girdiğimi ya da sessizce yaşlı ağaca tırmandığımı fark etmediler. Josh yanımda olmadan, beni platforma çıkarmak için eğilmeden bunu yapmak garip hissettirdi, ama oraya tek parça halinde ulaştım.

Eski tahtaların üzerine oturmuş, dizlerimi göğsüme çekmiş, genç kalbimin kırılma sesini dinliyordum. Nakliye kamyonetinin gürültüyle uzaklaştığını ve Claire'in Josh'un adını haykırırken attığı çığlığı duydum.

", Josh. Gitmemiz gerek.'

Sesi altımda bir yerden geldi ve beni ürküttü, çünkü bahçede olduğunu bilmiyordum. Belki de ikimiz de aynı dürtüyle oraya çekilmiştik. Yine de aramızda bir uçurum açılmıştı.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Mırıldanarak verdiği cevabı ve ardından kimsenin yağlamaya fırsat bulamadığı bahçe kapısının gıcırtısını duydum. Belki yeni sahipleri yapar, diye düşündüm hüzünle.

Sokaktan tanıdığım sesler geliyordu. Annem ve babam belli komşularına son bir veda etmek için dışarı çıkmışlardı ve anlaşıldığı kadarıyla bunu yapan sadece onlar değildi. Baker ailesi çok sevilirdi ve Elm Close sakinleri tarafından özleneceklerdi.

Kendimi çelikleştirdim ve arabanın kapılarının çarpışını saydım, dördüncüsü kapanana kadar gözyaşlarımın düşmesine izin vermedim. Motor kükredi ve kornaya basarak kısa bir selam verdikten sonra Baker'ların arabası uzaklaşmaya başladı. Boğazımdan bir hıçkırık koptu, o kadar gürültülüydü ki aceleyle yapılan frenlerin sesini neredeyse kaçırıyordum.

Sesler biraz daha yükseldi ama dikkatim onlarda değil, birinin ağaca hızla tırmanmaya başlamasıyla çınarın gövdesinde oluşan titreşimdeydi. Josh sanki bir spor aleti gibi kendini platforma çekti.

Ben bir şey söylemedim. O da söylemedi. Uzun bir süre birbirimize baktık ve sonra aniden önümde durdu, ellerime uzandı ve beni dizlerimin üzerine çekti. Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki yaprakların arasından yankılandığını duyabileceğinden emindim. Ellerimi bıraktı ve kendi ellerini yüzüme götürdü. Parmakları saçlarımı nazikçe şakağımdan geriye doğru süpürmeden önce bir süre orada kaldılar ve sonra beni kendisine doğru çekerken kestane rengi tellerin arasından bir yol açtılar.

Nefes almak birdenbire zorlaşmakla kalmadı, düpedüz imkânsız hale geldi. Bu anı binlerce kez hayal etmişim ve hiçbir fantezimde bu kadar yoğun, heyecan verici ya da korkutucu hissetmemişim. Daha önce hiç öpülmemişim. Bunların nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Aynanın karşısında başımı hangi yöne egeceğimi ve dudaklarımı birine nasıl bastıracağımı pratik etmek, şu anda yaşadığım her şeyden milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Ağzı ağzıma değmeden önce nefesinin sıcaklığını hissettim. Her nasılsa başım olması gerektiği gibi gitmişti. Dudakları kısa süreliğine dudaklarıma değdiğinde burunların ya da dişlerin utanç verici bir çarpışması olmamıştı. Nefesim kesildi ve kapalı olduğunu bile fark etmediğim gözlerim, her şeyin bittiğini düşündüğüm anda açıldı. Okuduğum her kitabın ya da izlediğim her gençlik filminin yanlış olduğunu anlamamı sağlayan ilk öpüşmede ağzı benimkiyle yeniden birleşirken bakışlarında ateşli bir şey görmek için sadece bir anım vardı. Dudakları sıkıydı ve bu benim ilk öpücüğüm rağmen içgüdüsel olarak onun öpücüğü olmadığını biliyordum. Bu işte çok iyiydi. İkna etmede çok yetenekliydi.

Dudaklarım onunkilere karşılık verdi. Dili kısa bir süreliğine ağızıma girdi ve içimin derinliklerinde çok sıcak bir şey oldu.

Uzun ve alçak bir bip sesi bizi ayırdı. Hafifçe nefes nefese kalmıştım, o da öyle. Araba kornası tekrar çaldı, bu sefer daha da sabırsızca.

"Claire," diye mırıldandı, hayal kırıklığı içinde başını sallayarak. Onun arka koltuktan eğilip kornaya bastığını hayal etmek zor değildi.

"Gitmem gerek," diye fısıldadı. Başımı salladım.

Ayrılmak için dönmeden önce Josh sağ elime uzandı. Avucumun içine bir şey bastırmadan önce parmaklarımı nazikçe açtı ve sonra elimi onun etrafında kıvırdı.

"İyi şans için ve beni unutmadan için," dedi, kendini ağaçtan aşağıya sallamaya başlamıştı bile.

Çimenlikte son bir kez daha koşmasını izlemek için platformun kenarına geçtim ve saniyeler sonra arabasının kapısının bir kez daha çarparak kapanma sesini duydum. Bu sefer araba çalıştığında geri gelmedi.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım ve bir elimi yeni öptüğüm, Josh'un tadını hâlâ hissedebildiğim dudaklarıma götürdüm. Ancak o zaman elimi açtım ve avucumun içine bastırıldığı nesneye baktım.

Bir gün önce üzerinde çalıştığı parça olduğunu hemen anladım. Yirmi dört saat önce olsa tanımlamakta zorlanırdım ama bugün avucumun içinde minik, mükemmel oyulmuş, ahşap bir zambak duruyordu. Onu filtrelenmiş güneş ışığında çevirdim ve bir parça dalgaların karaya attığı odundan yaptığı minyatür çiçeğe hayranlıkla baktım. Zambağı dudaklarıma götürdüm ve pürüzsüz ahşaba yasladım. Onu öpmeye en çok yaklaşabildiğim an buydu ve şimdilik bu kadarı yeterli olacaktı.

On Yedinci Bölüm

Beni karlı zeminde bulmanın verdiği ilk paniğin ardından Josh 'kontrolü ele al' moduna geçti. Salona yöneldi ve beni artık sönmekte olan ateşin yanındaki kanepeye oturttu. Beklemediğim bir nezaketle paltoyu kollarımdan kaydırıp ve beni içinden çıkardı.

"Uzan, Lily," diye talimat verdi, beni desteklemek için bir yığın dağınık yastığı yeniden yerleştirdi.

"Yorganı ıslatırım," diye itiraz ettim başımı sallayarak, anında pişman olduğum bir hareketi bu. Gözlerim acı dolu yaşlarla doldu. Göz kırpmamla düşmelerine izin vermem bir oldu.

"Örtüleri sikti et.

O gün ikinci kez parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi. Bu sefer başımın arkasındaki uzun kestane rengi telleri ayırdı. Aniden kesilen nefesi beni sakinleştirmek için çok az şey yaptı.

"Ne oldu? Kötü bir şey mi?"

'Arkanda küçük bir kesik ve o kadar da küçük olmayan bir yumru var. Kompres için biraz buz getireyim. Saçlarımla tekrar serbest bırakmadan önce enseme dokunan parmakları sıcak hissettirdi. Titredim ve Josh ateşin yanındaki yığından birkaç kütük alıp parlayan közlerin üzerine attı.

Kısa bir süre sonra elinde benimkinden çok daha kapsamlı bir ilk yardım çantasıyla döndü. Josh hiç tahmin edemeyeceğim bir sabırla başımdaki yarayı nazikçe temizledikten sonra dikkatini ayak bileğime verdi. Endişe verici bir şekilde, daha da şişmiş görünüyordu ve sanki Incredible Hulk'un serbest kalmasına hazırlanıyormuş gibi botumun derisine baskı yapıyordu.

Fermuarı çoktan indirmiştin ama yarım yamalak bir çekişle Josh'ın yardımını olmadan botu çıkaramayacağımı anladım.

"Bir kez daha deneyeceğim, ama çıkmazsa seni kesip çıkarmak zorunda kalacağız," dedi Josh, arka cebine uzanıp yıllar önce çınar ağacında kullandığına tıpatıp benzeyen bir çakı çıkardı.

'Lütfen onları kesmeyin. Onlar ... onlar özel,' diye yalvardım, iki gün sonra üst dudağımda biriken ter tabakasını silerek

önceki denemeler.

"Pahalı olmaları umurumda değil," diye mırıldandı Josh. "O botu çıkarmamız lazım.

"Sadece... onlar bir hediye idi. Onlar Adam'ın bana son hediyesiydi, birlikte geçirdiğimiz son Noel'de verilmişti ve onları yok etme düşüncesi bana ondan bir parça daha kaybetmek gibi geliyordu. Ve ben zaten çok şey kaybetmişim.

Şaşırtıcı bir sezgiyle Josh anlamış gibi görünüyordu. "Tamam. Son bir kez daha deneyelim," dedi sessizce.

Olabildiğince nazikti ya da ben ne kadar acıdığını saklamakta daha iyiydim. Biraz daha çekiştirip döndürdükten sonra bot nihayet çıktı. Bir an için ikimiz de şişmiş ayak bileğime baktık, çürükleri şakağımdakiyle mükemmel bir şekilde eşleşiyordu.

"Ayak parmaklarını oynatabiliyor musun? Josh sordu.

Sanırım ikimiz de kıpkırmızı boyalı ayak tırnaklarımın ileri geri sallandığını görene kadar nefesimizi tutmuştuk.

"Güzel," dedi Josh ve rahatladığını gizleyemedi. 'Kırık olduğunu sanmıyorum. Ya bir burkulma ya da -eğer gerçekten şanslıysan- sadece kötü bir burkulma.

"Ve tüm bunları size mobilya yapım okulunda mı öğretiyorlar? Neden alaycı bir tepki verdiğimi bilmeden sordum. Belki de hala damarlarımda çılgınca dolaşan adrenalini suçlayabilirdim.

'Hayır. Kendime temel ilk yardım öğrettim. Bu kadar izole bir yerde yaşayıp da acil bir durumla nasıl başa çıkacağımı bilmemek için deli olmak gerekir.

Sonraki yirmi dakika boyunca Josh ilk yardım bilgisini iyi bir şekilde kullandı ve başımdaki yarayla yetkinlik ve tarafsız bir verimlilikle ilgilendi. O çalışırken yüzüne kaçamak bakışlar atmaya devam ettim ama yüzünde duygudan tamamen yoksun, boş bir ifade vardı. Gözleri benimkilerle hiç buluşmuyordu ve çenesi konuşmaya davet etmeyecek şekilde sıkıca kilitlenmişti.

Ama benden kot pantolonumu çıkarmamı istediğinde ortam değişti. Bunun gerekli olduğunu biliyordum ama Josh'un önünde kıyafetlerimi çıkarmak yapmak isteyeceğim son şeydi.

Arkasını döndü, bana bir mahremiyet yanılsaması verdi, ancak birkaç başarısız denemeden sonra yardımına ihtiyacım olduğunu fark ettim.

'Onları üzerimden çıkarman gerekecek,' dedim.

Josh, sanki dile getirmek istediği itirazlar orada takılıp kalmış gibi birkaç kez boğazını temizledi.

Elleri kalçamdayken ve nefesi -her zamankinden biraz daha hoyratça geliyor gibiydi- yüzümü havalandırırken, onun yanında kendimi hiç bu kadar garip hissetmemiştim.

Kalçalarımı eğdim ve Josh'un en son ne zaman bedenimden bir kot pantolon çıkardığını hatırlamamaya çalıştım.

Giysiyi bacaklarımdan aşağı kaydırırken yüzündeki ifadeyi görmedim çünkü bakışlarımı şöminenin titreyen alevlerine sabitlemiştim. Belki de bu yüzden beni Levi's'tan kurtardığında yanaklarım yanıyormuş gibi hissetmiştim. Sanki yanmış gibi ani bir nefes almasına neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de bilmemem en iyisiydi.

"Hâlâ buradasın. Neden?"

Sesim kalın ve bulanık geliyordu, sanki ben uyurken biri ağzımı pamuk toplarıyla doldurmuş gibiydi.

Fırtına fenerinin titreşim ışığında Josh, bana göz kulak olmak için salondan sürükleyerek getirdiği sandalyede sarsılarak doğruldu. İrkilerek çıkardığı homurtu, uyuklayan tek kişinin ben olmadığımı gösterdi.

Ay ışığının kar üzerindeki ürkütücü parlaklığı dışında yatak odasının penceresinin ötesi zifiri karanlıktı. Fırtına nihayet dinmişti ama öğleden sonra mı yoksa sabahın erken saatleri mi olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Başım garip bir şekilde boynumdan ayrılmış gibi hissediyordum ama en azından o kadar da ağrıyıyordu. Ayık görünmek için çok çabalayan bir sarhoş gibi, her kelimeyi dikkatlice telaffuz ederek sorumu tekrarladım. Sesli harfler dilimin üzerinde inanılmaz derecede büyük duruyordu. *Başkasının reçeteli ilacını alırsan böyle olur işte.* Josh avucuma at büyüklüğünde iki devasa tablet attığında bunların bir öküzü devirecek kadar güçlü olduğunu bilmeliydim.

"Bu kadar büyük bir şeyin gerçekten ağızdan tüketilmek üzere tasarlandığından emin değilim," diye homurdandım. *"Talimatları okudun mu?"* Bunun üzerine dudakları kıpırdadı.

"Aldım ve öyleler," diye beni temin etti. *"Geçen kış sırtımı incittikten sonra aldım."*

Şüpheli bir şekilde, uzattığı bir bardak suyu aldım. Dürüst olmak gerekirse, başım ve çok ağrıyordu, muhtemelen bir bardak su yutardım.

Bir bardak baldıran otunun işe yarayacağını söyleseydi.

Josh uzuvlarının uzunluğuna göre çok küçük ve rahatsız görünen sandalyeden kalktı.

"Ne zamandır uyuyorum? Kendimi bu kadar şaşırmış ve savunmasız hissetmekten hoşlanmadığım için sordum.

'Yaklaşık dört saat,' diye cevap verdi. 'Başın nasıl? Baş dönmesi var mı? Kendini hasta hissediyor musun?' Sesi bir doktor gibi geliyordu ama ben uyurken giydiği polar gömlek ve siyah kot pantolonun içinde daha çok bir oduncuya benziyordu. Kanada Turizm Kurulu'nun bir posterinden fırlamış gibiydi.

Başımı dikkatlice bir o yana bir bu yana hareket ettirerek test ettim ve ağrı 'idare edilebilir' bölgede kaldığında minnettar bir iç çektim.

'Daha iyi,' diye cevap verdim. '*Gördün* mü? Sana beyin sarsıntısı olmadığını söylemiştim.

"Beyin sarsıntısı geçiren biri tam da böyle derdi," diye cevap verdi Josh ve beni son sözü söylemek için birbirimize girdiğimiz yüzlerce çileden çıkarıcı ağız dalaşına geri döndürdü. Neyse ki Adam'la hayatımız hiç bu kadar değişken ya da rekabetçi olmamıştı.

"Hâlâ orada oturup birinin uyumasını izlemenin ürkütücü olduğunu düşünüyorum. Josh sözlerime omuz silkti.

Konuyu değiştirerek, "Bileğin nasıl?" diye sordu.

Sol ayağımın üzerinde durduğu yastık yığınınına baktım. Gergin bir şekilde bileğimi bükтім. Hâlâ doğru değildi ama acı cehennemi hafif bir dumana dönüşmüştü.

"Bir süre step dansı yapamayacağım," diye şaka yaptım, "ama üzerinde yürüyebilmeliyim.

"Elbette," diye aynı fikirdeydi Josh, yatak odasının genişliğini iki kolay adımda kat ederek. "Birkaç gün içinde.

"Birkaç gün kıcığımın üstünde oturamam," diye itiraz ettim hemen.

Başını eğdi, genç Josh'a o kadar benziyordu ki aklım başımdan gitti.

"Gitmen gereken başka bir yer var mı?

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi bakışları perdesiz pencereye ve ötesindeki karla kaplı açıklığa gitti.

"Burası dışında herhangi bir yer," dedim, hayal kırıklığım beni mantıksız kılıyordu.

Josh çocukça tepkime bir bakış fırlattı. Dürüst olmak gerekirse, mantıksız bir okul öncesi çocuğu gibi davranıyordum.

Josh son derece sinir bozucu bir şekilde kıkırdadı. 'Seninle ilgili her şeyi hatırladığımı sanıyordum ama acıktığında nasıl bir baş belası olabileceğini unutmuşum. Senin için biraz çorba ısıtacağım.

İtiraz ederdim ama sadece yemekten bahsetmek bile bomboş midemin bir yük treni gibi guruldamasına neden oldu.

"Biraz acıkmış olabilirim," diye kabul ettim, hissettiğim sıcak ısıltının geçmişten hatırladığım bir yankıdan ziyade yemek ihtimalinden kaynaklandığını kendime söyledim.

O gider gitmez yastıklara yaslandım ve veda sözleriyle istemeden de olsa ne kadar çok şeyi ele verdiğinin farkında olup olmadığını merak ettim.

"Her şeyi unutmadığımı *biliyordum*," diye fısıldadım gölgeli odada muzaffer bir edayla. 'Ve eğer hatırlaman bu kadar eskiye dayanıyorsa, Adam'ın beni buraya öğrenmem için gönderdiği şeyi tam olarak hatırladığına eminim.

Josh'un ısrarla istediği ağı kesicilerin ikinci turu başlamadan önce bir kase minestrone'un çoğunu idare ettim. Kaşık bir an elimdeydi, sonra tekrar kaseye çarptığını duydum. Nasırlarla sertleşmiş parmaklarım tepsiyi tuttuğum yerden kurtarıırken ve bacaklarımdan kaldırırken nazikti.

Tekrar yastıkların üzerine yatırıldığımda ve ağır yorgan çenemin altına sıkıştırıldığında eski bir rüya gibi geldi. Uykunun kıyısında sallanırken yüzümü kaldırdım ve beklemeye başladım. Işığı söndürmeden önce Adam her zaman bana iyi geceler öpücüğü verir, sonra da başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde hafifçe gezdirirdi. Dudaklarım hazır bir şekilde ayrıldı ama bir başkasının dokunuşunu hissetmediler. Yine de gerçekliğe olan bağlılığımı gevşetip uykuya daldığımda, işte oradaydı: yanağımdaki en hafif sıyrık.

"İyi geceler, Adam," diye mırıldandım
uykulu bir şekilde. Cevap gelmedi.

On Sekizinci Bölüm

ON BİR YIL ÖNCE

"Hiç aşık oldun mu?"

Soru birdenbire ortaya çıktı. Elim titredi ve kedi gözü etkili göz kalemim beni bir sirk palyaçosuna benzeten bir yol izledi. Andie'nin zararsız bir sohbeti aniden gazetecilik dersi için mülakat alıştırmasına dönüştürmesi tipik bir davranıştı. Daha da tuhaftı çünkü sorduğu son soru, parti için seçtiği askılı bluzun altına sütyen giymeden kurtulup kurtulamayacağıydı. Açıkçası, onun göğüslerini tartışırken eski aşk hayatımdan çok daha mutluydum.

Sessizliğim, sinir bozucu bir doğrulukla odaklandığı ölü bir haberciydi. Mükemmel bir gazeteci olacaktı. Telefonunu karıştırdığı yatağında yuvarlandı ve dikkatini bana odakladı. Yüzümün olabildiğince büyük bir kısmını bir peçetenin arkasına sakladım ve göz kalemimi sildim.

"Aşık , değil mi? Aşık oldun. Nasıl oldu da daha önce bu konuda hiçbir şey söylemedin?"

Andie yüzümü daha iyi inceleyebilmek için komando tarzında karnının üzerinde kıvrılarak yatağın kenarına geldi. "Birinci sınıfta çıktığın şu Pete denen çocuk muydu, hani şu garip kulak memeleri olan?"

Bakışlarının yoğunluğuna rağmen gülümsedim. "Kulaklarında hiçbir sorun yoktu," dedim sadakatle. Birinci sınıftaki erkek arkadaşına aşık olmayabilirdim ama yine de onu savunmaya hazırdım - ve umarım bu süreçte Andie'yi rotasından çıkarabilirdim.

Daha iyi bilmeliydim. Acımasızdı.

Hayır. O yapmış olamaz. Ayrıldığınızda bile o kadar üzgün değildin.'

O haklıydı. Pete ve ben yollarımızı ayırdığımızda ikimiz de orada değildik.

Öğrenci evimizde yan odada kalan en iyi arkadaşım olarak Andie ile paylaşmadığımız pek bir şey yoktu

üniversitede geçirdiğimiz süre boyunca. Yine de, her nasılsa, ikinci yılımızın neredeyse sonuna gelmiştik ve bir kez bile bu özel konuşma caddesine girmemiştik. Muhtemelen konu yaklaştığında bir seksen derecelik dönüşler yapmakta oldukça iyi olduğum içindir.

"Eskiden gittiğimiz kulüpteki barmen herif olamaz, çünkü onun tuhaf öpüştüğünü söylemiştin.

"Bunu hiç söylemediğime eminim.

"Söyledin," dedi Andie, kendini dik tutup bacak bacak üstüne atarak. "Dilinin çok büyük olduğunu söylemiştin.

Gülümsememi engellemek için dudağımı ısırardım ama yine de çıktı. "Yani sana göre ben sadece tuhaf vücut parçalarına sahip erkeklerle çıkıyorum.

Andie işaret parmağıyla başının yan vurarak, "Sadece nasıl düştüğünü hatırlatıyorum," dedi. 'Çelik tuzak, biliyorsun. Dünyaca ünlü bir araştırmacı gazeteci olduğumda çok işime yarayacak.

Bu, konuşmayı Andie'nin parlak geleceğine yöneltmek için bir fırsat olabilirdi ama bunu kıl payı kaçırdım.

'Peki, aşık olduğun şu adam... o bu resmin neresinde? Memleketten ciddi biriyle hiç çıkmadığını söylediğini sanıyordum. O bir tatil aşkı mıydı?'

Neden yalan söylemediğimi ve yabancı gökyüzünün altında ateşli bir yerli ile yaz kaçamağı hakkında ateşli bir hikaye uydurmadığımı bilmiyordum. Gerçi Andie muhtemelen bana inanmazdı.

"Haydi Lily," diye ısrar etti, son iki yıldır bizi sayısız kulüp ve bara bedavaya sokan o cilveli ses tonuyla. "Kalbini kıran adam kimdi?

Bu sefer cevap vermeden önce göz kalemimi tekrar sürene kadar bekledim. "Kalbimin hiç kırıldığını kim söyledi?

Andie'nin sırtışı yavaşça kaybolduğunda, kaçtığını bile fark etmediğim bir şey gözlerime yansımış olmalıydı.

"Sorun değil Lily," dedi, sesi beklenmedik bir şekilde pişmanlık dolu çıkmıştı. 'İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin. Her ne kadar sana her şeyi anlatsam da.

O biliyordu. Çıktığı erkekler hakkında hiç istemediğim kadar çok şey biliyordum. İffetli biri değildim -tabii ki değildim- ama beynime kazınan ve muhtemelen asla silemeyeceğim görüntüler vardı; tutku dolu ilişkilerinin son kullanma tarihi buzdolabımızdaki süttten daha kısaydı.

"Kimse değildi," dedim uzun bir iç tartışma anından sonra. Andie'yi tanıyordum, şimdi bir şey söylemezsem daha fazla bilgi almak için bütün gece peşimi bırakmazdı. Partide beni kararlı bir sapık gibi takip edecek, iyi araştırmacı gazetecilerin hikâyelerini bu şekilde elde ettiğine ikna olacaktı. Tek bildiğim, bunun doğru olabileceğiydi.

"Yan komşum olan çocuktu.

Andie bir an için bu klişe karşısında biraz hayal kırıklığına uğramış gibi göründü ama belki de şu anda bile Josh'u her düşündüğümde sesime sızmayı başaran hüznün kokusunu almıştı. . artık bunu yapmamak için çok uğraşmama rağmen.

'Ahh . . . Anlıyorum, klasik yan komşu numarası,' dedi akıllıca başını sallayarak. 'Siz daha küçük bir çocukken havuzda su sıçratırken aşık oldunuz, ama o sizin varlığınıza hiç haberdar olmadı, ta ki siz on altı yaşına gelene kadar, birden ... bam ... kafayı yedi.

"Ben on altı yaşına geldiğimde taşınmıştı," diye düzelttim. "Ve aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı.

Öne doğru eğildi, ağırlığını kollarının üzerinde dengeleyerek ızgarama doğru konumlandı. Yüzü, bu gece makyajını ne kadar özenle yaptığını görebileceğim kadar yakındı. Görücü usulü randevusu için kesinlikle büyük bir çaba sarf etmişti.

"Oh, bu daha da kötü. Karşılıksız aşk. Ona nasıl hissettiğini hiç söylemedin, ama o yine de senin hassas genç kalbini kırdı, değil mi?

"Gazeteci olmak yerine romantik kurgu yazmayı düşünmelisin," dedim ona, partide giydiğim siyah askılı bluzaya uzanarak. 'Biz arkadaşlık, hepsi bu. Gerçekten iyi arkadaşlardık. Kalbim kırıldıysa, bunun tek nedeni, iyi niyetimize rağmen, o taşındıktan sonra hiç iletişim kurmamış olmamızdır.

Sonunda, ona 'Hafif İlginç, Ama Hiç de Baharatlı Değil' başlığı altında dosyalayabileceği bir hikaye anlatmış gibi görünüyordum.

"Oh, pekala. Bu gece partide kimin olacağını asla bilemezsin. Belki gizemli adamım yanında bir arkadaşını getirir. Ya da belki vücudunun büyük bir parçası olan başka bir adam ilginizi çeker.

Kahkahalarla homurdandım. 'Evet, belki,' dedim.

Biz oraya vardığımızda parti tüm hızıyla devam ediyordu. Daha otobüs durağından tepeye doğru yürümeye başlamadan müziğin gümür gümür sesini duyabiliyorduk.

Andie'nin gülünç derecede yüksek ayakkabılarını çıkarması ve sıkışan ayak parmaklarını ovması için beş dakikalık yürüyüşte iki kez durmak zorunda kaldık.

"Madem ayağını bu kadar acıtıyordu neden giydin? Makul bir şekilde sordum.

Küçük ayak parmaklarına kan gitmesi için ikna etmeye çalışırken bana kaşlarını çattı. "Darren arkadaşının gerçekten uzun boylu olduğunu söyledi. Başını kaldırdı ve sarı saçlarının arkasından muzipçe sıırttı. 'Ve fit. Süper, süper fit. Bundan daha önce bahsetmiş miydin?

Aşırı abartılı, uzun süre acı çekmiş bir iç çektim. 'Sadece bin kere. Kuzeninin ondan hoşlanacağını düşünmesi dışında onun hakkında başka bir şey biliyor musun?

Andie umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bilinecek başka ne var ki?

"Başlangıç için ismi iyi olabilir. Ya da ne okuduğu. Ya da neyle ilgilendiği.

Sanki gerçekten zor bir mülakat sorusuyla karşı karşıyaymış gibi kaşlarını çattı. "Sanırım adı John... ya da belki Johnnie? Ve ne okuduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Neyle ilgilendiğine gelince...' Saatini kontrol etti. "Şey, umarım on dakika kadar sonra bunun cevabı "ben" olacak.

"İmkânsızsın," dedim gülerek, ayakkabılarını giymek için tek ayağının üzerinde zıplarken ucuz şarap şişelerini elinden aldım. "Belki de bu senin yatak direğine bir çentik daha atmak istemiyordur.

Andie bir an durakladı, sanki bu ifadenin saçmalığı tüm dikkatini hak ediyormuş gibi. Başını salladı ve kulağındaki gümüş halkalar sokak lambasının altında parladı. "İşte şimdi saçmalamaya başladın.

Ama reddedilmeye karşı ekstra bir sigorta olarak öne doğru eğildi ve göğüs dekoltesini sallayarak pozisyonunu aldı.

"Zavallı hiç şansı yok," dedim, masum sevgilisi için neredeyse üzülyordum. Bir karadul örümceğinin avına yaklaşmasını izlemek gibiydi.

Mekân tıklım tıklımdı ve ön yol, ellerinde teneke kutular, şişeler ya da ucuz içkilerle dolu plastik kaplar tutan insanlarla dolup taşmıştı bile.

"Bir gün boya skc olarak kullanılmayan bir ŗarap içmek güzel olurdu," dedim diğerk zinelerce birlikte getirdiğimiz ŗişeleri mutfak masasına yerleştirirken.

Rastgele bir ŗişe seçtim ve iki plastik bardağı ağızına kadar doldurdum. Andie hâlâ telefonuyla meşguldü.

"Kuzenin geldi mi?"

Telefonu kot pantolonunun cebine geri koydu ve odayı tekrar gözden geçirmeden önce başıyla onayladı.

"Yaklaşık yarım saat önce geldiklerini söyleyen bir mesaj attı. Ama o zamandan beri mesajıma cevap vermedi ve telefonunu amıyor.

"Muhtemelen mziğın sesini duyamıyordur," diye homurdandım ve sesimi duyulacak kadar yükselttim.

"Pekâlâ büyükanne," diye takıldı Andie, ikisinin yarısını dikişte mideye indirirken. "Etrafta dolaşıp onları bulabilecek miyiz bakalım mı? oktan mutfaktan çıkmaya başlamıştı.

Andie'nin bir ekriye ihtiyaı yoktu, kendi başına gayet iyiydi - ve özellikle de bu gece ihtiyaı yoktu, görücü usulü randevusu zaten antadaydı. Yine de onu tıklım tıklım dolu koridorda takip ettim. Birbirimize göz kulak olmak için sözsüz bir anlaşma yapmıştık. Kuzeninin bu bilinmeyen John denen adama kefil olduğuna biliyordum ama onu bizzat görmeden yanından ayrılmak istemedim. Çocuklar başka bir ŗehirde niversiteye gidiyorlardı ve Darren'ın onu ne kadar iyi tanıdığını bilmiyordum.

"ŗurada," dedi, dönüp ayak uydurduğumdan emin olmak için dirseğimi tutarak. "Soldaki, pencerenin yanındaki Darren ve tahminimce doğırusu umuyorum ki- yanındaki geniş omuzlu ve harika popolu adam da benim flrtm.

Baktığı yn takip etmeye çalıştım ama Andie'nin aksine gökdelen topukluları giymiyordum ve mziğın ritmiyle aşığı yukarı sallanan kafalar denizinin üzerinden görmek zordu. Ancak odanın yarısına geldiğimizde kalabalık nereye gittiğimizi görebileceğim kadar azaldı.

Açık pencerenin yanında duran iki figür vardı. İkisinin de sırtı bize dönüktü. Andie'nin kuzeni bir ışık havuzunun içindeydi ama yanındaki kişiyi seçmek çok daha zordu çünkü yarı yarıya gölgelerin içinde gizlenmişlerdi. Kesin olarak görebildiğim tek ŗey saçlarının koyu renk olduğı ve arkadaşımın fiziğı hakkındaki değıerlendirmesinin doğıru olduğıuydu. Bir tişört bir çift kaslı omuza gerilmişti. Kot pantolonu solmuştu, modaya uygun bir ŗekilde

Yırtık pırtıktı ve dar kalçalarına öyle bir oturmuştu ki tercih ettiği külotun markasını okuyabiliyordum. Kapladıkları poponun Andie'nin iddia ettiği kadar sevimli görüldüğünü kabul etmek zorundaydım.

Kıskançlığa çok benzeyen bu ani duygu beni hayal kırıklığına uğrattı. Hiçbir zaman bir insanın sadece dış görünüşüyle ilgilenen biri olmamıştım ama bu adam arkasını dönmeden önce bile onunla ilgileniyordum. Ve o benim değildi. O Andie'nindi.

"Hey, Darren," diye seslendi Andie, sesini duyurmak için şarkılar arasında bir geçiş bulmayı başarmıştı. Kuzeni arkasını döndü, onu görünce yüzünde geniş bir sırıtış belirdi. Arkadaşını kaburgalarından dürtükledi, o da döndü.

O anda birkaç şey oldu. Andie'nin takdir dolu 'Phwoar' sesini, hemen olmasına rağmen sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi duydum. Dizlerim aniden jöleye dönüştü, ayaklarım yere yapıştı ve midemdekiler istenmeyen bir şekilde yeniden ortaya çıkmayı düşündü.

Andie artık onu takip etmediğimi fark etmemiş gibiydi. Dikkati sadece pencerenin yanındaki iki figürdeydi. Kollarını kuzenine kocaman bir sarılmayla doladı ve bir şekilde gözlerini onun yanında duran adamdan hiç ayırmamayı başardı. Adam onun ötesine bakıyor ve doğrudan bana bakıyordu.

Andie kuzeninin kollarından kurtuldu ve bin megavatlık gülümsemesini arkadaşına çevirdi.

"Merhaba. Ben Andie, ve gerçekten John olduğunuzu umuyorum."

Onu duyup duymadığını bile bilmiyorum çünkü hala oldukça şaşkın görünüyordu. Böylece iki kişi olduk.

Darren kuzeninin omzunu şakacı bir şekilde iterek, "İyi bir izlenim bıraktın Andie," diye takıldı. 'Adının John olduğunu hiç söylemedim, sadece-'

"Josh," dedim, sesime en az elli farklı duygu .

Andie'nin kafası yüzümü incelemek için bir tango dansçısından daha hızlı döndü. Hâlâ şok içinde donmuş gibiydi. Gözlerinde yüzlerce soru vardı ama hiçbirini yanıtlayabilecek durumda değildim. Andie kör randevusuna dönüp baktığında ve onun gözlerinin hâlâ yüzümde kilitli olduğunu gördüğünde anlamaya başladı.

"Sik beni," dedi usulca, kuzeninden çok daha çabuk kavramıştı.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz? Darren eliyle Josh ve benim aramı işaret ederek sordu.

Görünüşe göre ne Josh ne de ben cümle kurma becerisine sahip değildik, bu yüzden onu eğitmek Andie'ye kalmıştı.

'*Tabii ki birbirlerini tanıyorlar, aptal. Josh eskiden Lily'nin yan komşusuydu.*'

Bunu nasıl bu kadar çabuk anladığına dair hiçbir fikrim yoktu, ama hiçbir şey olmasa bile bu onun mükemmel bir kariyer seçimi yaptığını kanıtlıyordu. Harika bir araştırmacı gazeteci olacaktı.

Josh'la aramızda hâlâ iki metre vardı. Ve bu sahneyi kafamda sayısız kez yaşamış olmama rağmen, hiçbir kurala uymuyordu. Şimdiye kadar kocaman bir kucaklaşmaya girmiş olmalıydık ya da o beni kollarında döndürüyor olmalıydı - gerçi odanın kalabalığına bakılırsa bu biraz zor olurdu. Ya da öpüşüyor olmalıydık. Dudaklarının dokunuşunu hissettiğim tek bir an olduğu ve bunun da beş yıl önce Baker'ların taşındığı gün olduğu düşünülürse, bu sonuncusu her zaman biraz zorlama olurdu. Ama kimse ilk öpücüğünü unutmaz, değil mi? Ve Josh benimkiydi.

Ama tüm fantezilerimde aramızda, görünüşe göre ikimizin de nasıl köprü kuracağını bilmediği garip bir uçurum olmamıştı.

Josh'un yüzündeki şaşkın ifade yavaş yavaş bir gülümsemeye dönüştü. Her zaman olduğu gibi yavaşça büyüdü, dudakları kenetlendikten çok sonra gözlerine ulaştı.

"Lily. Adımı bir şarkı sözüymüş gibi söyledi ve öyle de olabilirdi, çünkü birden kalbim şarkı söylemeye başladı. Sesi son duyduğumdan daha derindi. On yedi yaşında olduğundan daha alçak ve bir şekilde daha duygusaldı.

"Sen olduğuna inanamıyorum," dedi. "Öyle görünüyorsun ki...

Güvensizliklerim bu cümledeki boşlukları doldurmak için adeta bir gün geçirdi. Yirmi yaş on beş yaştan çok farklı görünüyordu ve gözleri üzerimde gezinirken kendimi ham ve savunmasız hissediyordum.

"Daha yaşlı? Aradaki boşluğu kapatmak için çaresizce önerdim. "Fantastik," diye düzeltti. Bu kez önce gözleri gülümsedi.

Etrafımızda müzik gümbür gümbür çalıyordu ama odanın bu köşesinde bir sessizlik cebi içindeydik.

Andie kuzenine işaret ederek, "Neden gidip bize biraz daha içki getirmiyorsunuz?" diye sordu.

Darren'ın gözleri onun yarı dolu plastik bardağına kaydı. "Hâlâ biraz var," dedi makul bir şekilde.

Andie fincanı kaldırdı ve bir dikişte boşalttı. "Ve şimdi içmedim," dedi ona gözleriyle şevkle seslenerek. Ne yazık ki bu onun pek aşına olduğu bir dil gibi .

"Sanırım bizim hakkımızda konuşmak istiyorlar, bu yüzden gitmemiz gerekiyor," dedi Josh, gözleri eğlenceyle parlayarak.

Darren şaşırmış görünüyordu. "O zaman neden öyle demediler?" diye sordu kuzeninin elinden boş beheri alarak.

Josh hâlâ büyük ölçüde dolu olan bardağıma baktı. Hiçbir şekilde Andie'nin yaptığı gibi bardağı geri deviremezdim. İçimden bir ses aklımı başımda tutmam gerektiğini söylüyordu.

"Kontör ister misiniz?

"Evet, lütfen," dedim, şarabı benden alırken parmakları benimkileri sıyırdığında ürperdim.

"Eskiden sadece vişneli kola içerdin," dedi, sanki gördüğü tüm değişiklikler arasında en dikkat çekici olanı buymuş gibi.

"Buzdolabımızda altılı paket var," dedi Andie, Darren'ı mutfağa doğru hafifçe iterek.

Josh arkadaşını takip giderken, ", " dedi.

Başımı salladım, boğazım konuşmama izin vermeyecek kadar doluydu.

Andie, sadece piyango talihlilerinin çıkardığını düşündüğüm türden bir ses çıkarmadan önce onların duyamayacağı kadar uzaklaşmalarını zar zor bekledi.

"Lanet , Lily. Buna inanabiliyor musun, çünkü ben .'

Başımı iki yana salladım ve bakışlarımı kalabalığın arasında ilerleyen Josh'un geri çekilen sırtından zorla ayırmak zorunda kaldım. Takip kolaydı, çünkü odadaki neredeyse tüm diğer erkeklerden daha uzundu.

"Sanki onu geçmişinden büyüyle getirmişsin gibi," dedi Andie dramatik bir şekilde. "Vudu büyüğü gibi.

Ne demek istediğini biliyordum. Birkaç saat önce bahsettiğim kişinin bu gece ortaya çıkma ihtimali neydi?

'Eğer bir büyü yaptıysak, feci şekilde yanlış gitti, değil mi? Bu mu?'

Andie'nin güzel yüz hatları kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?" "senin için burada, değil mi? O senin kavalien, benim değil. Darren ona ve bunca yolu tanışmak için geldi.'

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Andie, sanki bu gece etrafının tamamen aptallarla çevrili olması kaderiymiş gibi sordu. 'Sana bir baktım mı, orada çırılçıplak dursam bile beni fark etmezdi. Hadi ama Lily, biriyle takılmayalı o kadar uzun zaman olmadı ki, birinin gözlerinin sadece sende olmasının nasıl bir şey olduğunu unutmuşsun.

"Öyle .

"Gözlerini senden alamadı.

"Benimle tekrar karşılaştığı için şaşırıldı.

"Evet, görünüşe bakılırsa çok yakında birbirinize tamamen farklı bir şekilde tekrar rasthissediyorum.

Sözlerini yalanlamadan önceki bir saniyede, kafamdan atmakta zorlanacağım bir görüntüyle doldu. 'Josh ve ben sadece arkadaşlık. Asla daha fazlası olmadı.

"O zaman öyleydi, şimdi ise böyle," dedi Andie vurgulu bir şekilde, iki adamın bize doğru yol açmaya başladığını fark edince sesi gereksiz yere alçaldı.

"Beni istemiyor," dedi Andie, hâlâ bir şüphem varsa diye açık açık söyleyerek. "Ve seni ne kadar sevsem de, senin yarım yamalak saniyelerini istemiyorum.

Josh ve Darren artık ona bu konuda hak veremeyeceğim kadar yakındı, bu yüzden ona görmezden gelmeyi seçtiği bir bakış attım. Josh'un bana gülümsediğini gördü ve bana yeni bir kadeh şarap uzatırken, kelimenin tam anlamıyla bir kenara çekildi.

"Devam et," diye sessizce mırıldandı, kolunu Darren'ın koluna doladı ve onu kalabalık tarafından yutulana kadar sürükledi.

Partiden ayrılmayı öneren Josh'tı ama sanki aklımı okumuş gibiydi - umarım çok doğru değildir, çünkü orada kesinlikle bilmesini istemediğim bazı şeyler vardı.

Partide sohbet etmek imkânsızdı ve ne dediğini dudaklarından okumaya çalışmak, odaklanabilmem için ağzının içine biraz fazla bakmamı gerektiriyordu. Beşinci "Özür dilerim, ne dedin?" den sonra Josh eğildi, ağzını kulağıma o kadar yaklaştırdı ki sözleri muhtemelen tenimde ateşli yanık izleri bıraktı.

"Buradan çıkmak istiyor musun?"

Başımı salladım, onunla yalnız kalma düşüncesi beni yarı dehşete düşürmüş, yarı heyecanlandırmıştı; geçmişte birbirimizle geçirdiğimiz binlerce saat düşünüldüğünde bu çok saçmaydı. Ama Andie'nin çok kısa ve öz bir şekilde ifade ettiği gibi, o o zamandı, bu ise şimdi.

"Gidersek arkadaşın iyi olacak mı? Josh sordu, onun değil de benim düşüncelerimin başında olmalıydı bu soru. Ama onca yolu Andie'yle tanışmak için gelmişti. Belki de gündeminde hâlâ bu vardı?

"Bizimle gelmesini isteyebilir miyiz? Bunun olmasını ne kadar az istediğimi görmemesini umarak söyledim.

Josh başını salladı ve bir tutam saç alnına düştü ve orada kaldı. O kadar çok geri taramak istedim ki, kendimi rezil etmeden önce elimi kot pantolonumun cebine sokmak zorunda kaldım.

"Sadece ikimizin olmasını tercih ederim," dedi Josh ve kalabalık partide bana rehberlik etmek için elini belime koyarken kalbimin ritmini bir anlığına bozdu. Siyah askılı bluzum kısıydı, solmuş kot pantolonumun düşük bel bandıyla tam olarak buluşmuyordu. Acaba parmakları daha önce hiç o dar tene dokunmuş muydu? Dokunmuş olabileceklerini sanmıyordum, çünkü bununla ilgili hiçbir şey en ufak bir tanıdıklık ya da rahatlık hissettirmiyordu. Eskiydi ama aynı zamanda çok ama çok yeniydi.

Koridorda Andie ya da Darren'ı hiçbir yerde göremiyordum, bu yüzden cep telefonuma uzandım, Josh'un belimde dolaşan elini çekmesine neden olunca bu hareketten hemen pişman oldum.

Onu aramak için çok gürültülüydü, bu yüzden hızlı bir mesaj attım. Neredeyse anında cevap verdi.

İyi eğlenceler. Sonra görüşürüz. Prezervatif kullanın. xx

"Ne söyledi? Josh sordu. Mesajı olabildiğince hızlı bir şekilde kapatmıştım ama yine de ekranda görmediğinden emin olamıyordum. "Tek başına iyi olacak mı?

Daha yeni tanıştığı birinin iyiliğini düşünmesi hoşuma gidiyordu, tabii gerçekten ilgilendiği kişi Andie değilse. Beni platonik olarak düşünmekten başka bir şekilde düşünebileceği fikri hâlâ mümkün görünmüyordu.

Benim duygularım çok daha az karmaşıktı. O, bir hırsızlığın gerçekleştiğine dair en ufak bir fikre sahip olmadan kalbimi çalan çocuktu. On beş yaşındaki ben, hissettiklerini saklamakta şaşırtıcı derecede iyiydim. Beş yıl sonra hâlâ bu tekniği hatırlıyor olmayı umuyordum.

Gece havası, evden çıktığımız anda yüzümüze çarpan serinletici bir merhemdi. Garaj yolu hala parti müdavimleriyle doluydu, bu yüzden tepeden aşağıya doğru yürümeye başlayana kadar her türlü konuşma girişimine ara verdik.

"Seni yeniden bulmak inanılmaz," dedi Josh, sokak lambalarının kehribar rengi ışığının altında geniş bir sırtışla.

"Kaybolanın ben olduğumu sanmıyorum," dedim ve yakalamak için yeterince hızlı olamadığım filtresiz karşılıktan hemen pişmanlık duydum.

Biraz suçlu görünme nezaketini gösterdi. Alt dudağını ısırdı ve hassas derisinde küçük beyaz izler bıraktı.

'Sanırım bunu hak ettim,' dedi.

"Sadece iletişimde kalmaya çalışacağımızı düşünmüştüm, hepsi bu. Bu kesinlikle benim on beş yaşındaki halimdi ama onu susturacak gücüm yoktu.

"İstedim. Yani, niyetliydim, gerçekten istedim. Ama araya başka şeyler girdi. Ve bunu ne kadar uzun süre ertelersem, sözümü tutmadığım için o kadar kızacağımı biliyordum.

"Aradan beş koca yıl geçtikten sonra şimdi nasıl hissettiğim konusunda gerçekten korkuyor olmalısın.

Gözleri ciddi değildi ama sözleri . 'Kızgın mısın Ben mi?'

"Lanet olası öfke," dedim ve sırtarak bunu mahvettim. 'I seni asla affetmeyebilir.'

Kendi gülümsemesi geri gelmişti, ona uzun süre kızgın kalmayacağımdan emindi, çünkü geçmişte bunu hiç sürdürememiştim.

'Bu bana üzerinde çalışabileceğim bir şey verecek,' dedi ve her ne kadar sözlerini duymazdan gelmeye çalışsam da, bu gece onu görmenin tek seferlik bir şey olmayacağı izlenimini uyandırdı.

Otobüs durağına kadar olan yürüyüşümüz ailelerimiz hakkında karşılıklı sorularla geçti. Josh ailemin nasıl olduğuyla gerçekten ilgileniyor gibiydi ve bu ona bir sürü puan kazandırdı.

"Eski evimizde şimdi kim yaşıyor?" diye sordu, düşünceleri bildiği ilk ahır evine geri dönerken nostaljik görünüyordu.

"Ailen burayı sattıktan sonra birkaç avukat buraya taşındı.

"Çocukları var mıydı?" Sorusu beni şaşırttı. Başımı salladım, saçlarım akşam esintisine kapılıp yüzümün etrafında uçtu. Gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordum.

'Hayır. Onlar yaşlı bir çiftti. Neden sordunuz?'

Rahat görünmeye çalışan ama bunu pek de başaramayan bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Bilmiyorum. Sanırım ağacımıza birlikte tırmanacak başka birini bulup bulmadığını merak ediyordum.

Sakin davranabilirdim. Unutulmasının kolay olduğunu düşünmesini sağlayabilirdim. Ama ne anlamı vardı ki? Yalan söylediğimi ikimiz de bilirdik. "Hayır. Sen gittikten sonra bir daha ağacımıza tırmanmadım.

Yavaşça başını salladı ve daha önce orada olmayan bir şey karanlıkta parıldamaya başladı.

Nereye gideceğimizi konuşmamıştık ve tepenin dibine varana kadar ne yapmak istediğini sormak aklıma gelmedi. "İstersen bir bara gidebiliriz," diye önerdim. "Buradan çok uzakta olmayan oldukça iyi bir bar var.

Burnu biraz kııştı. "Bunun sadece gürültülü bir ortamı diğeriyle değiştirmek olup olmadığından emin değilim.

Dudağımı ısırđım, alternatif bir öneride bulunurken Andie'nin mesajı hâlâ aklımdaydı. 'Ya da benim otobüsle dönebiliriz. Herkes akşam için dışarıda.

Gözleri benimkilere kaydı.

'Bu senin için sorun olur mu? Bunun sadece Bize mi?'

Bana bunu sorma zahmetine girecek tek bir erkek tanıımıyordum. Birdenbire Josh ile genelde çıktığım çocuklar arasındaki iki yıllık yaş farkı daha da belirginleşti.

"İyiden de öte," dedim, çok mu belli ediyorum diye düşündüm ama pek de umursamadım.

"O zaman yapalım," dedi ve kolunu tamamen arkadaşça bir tavırla omuzlarıma doladı.

Otobüs durağının yanında küçük bir dükkanlar geçidi vardı, bunlardan biri yirmi dört saat açık bir SPAR'dı.

"İçecek bir şeyler alalım mı? Josh parlak ışıklı dükkâna bakarak sordu.

"Vişneli kola içmek istemiyorsanız, muhtemelen .

Gülüşü aynıydı, ama garip bir şekilde daha büyümüştü. Çok fazla değişiklik vardı. Onları ortaya çıkarmak bir hazine avı gibiydi ve ben de hevesli bir kaşıftım.

Dükkânın içinde, damak tadına uymasa da öğrenci bursumun tercih ettiğı şarapların bulunduğu özel teklifler bölümüne yöneldim. Ancak Josh

tamamen farklı bir bölüme gitmişti.

"Merlot sever misin?" diye sordu, baktıklarımın dört kat daha pahalı bir şişeyi havaya kaldırarak.

Bilmiyorum. Diş minesini sökmekte ne kadar iyi?

Genelde bu tipleri tercih ederim.

Yine o kahkaha. Tuhaf görünmeseydi telefonumu çıkarıp kaydederdim, belki hayatımdan tekrar çıkıp gitmeden önce elime geçecek tek şey bu gecedir diye.

Şişeyi satın aldı ve benim herhangi bir ödeme yapmama izin vermedi. Şişeyi partideki palto yığınının altından sırt çantasına yerleştirdi. Kapağını kapatırken, rulo haline getirilmiş bir uyku tulumuna gözüm ilişti ve bu gece nerede kalacağını merak ettim.

Otobüs yolculuğu çok hızlı geçti. Alt kat neredeyse boş olmasına rağmen üst kata çıktık. Merdivenleri ilk ben çıktım, üzerime gardırobumdaki diğerlerinden daha iyi oturan kotu giymeyi tercih ettiğim için mutluydum. Josh sürekli bir konuşma akışı sürdürüyordu, ama arkamdan merdivenleri çıkarken kısa bir süre için düşünce trenini kaybetmiş gibi durakladı.

Evimizin salonu açıkçası berbattı. Koltuklar pütürlü ve rahatsızdı ve onları gizlemek için ne kadar renkli örtü ve minder kullandığımızın bir önemi yoktu, yine de iğrençlerdi.

"İstersen burada oturabiliriz," dedim, isteksiz bir emlakçı gibi kapıyı açıp ona kasvetli seçeneği göstererek, "ya da benim odamda takılabiliriz.

Kulağa geldiği kadar kışkırtıcı değildi. Benim yatak odam zemin kattaydı ve ev sahibi burayı kiralık öğrenciye dönüştürmeden önce evin resmi yemek odası olarak kullanılıyordu. Diğer yatak odalarından daha büyüktü, şöminesi ve hiçbir şey yapmadığımız bir bahçeye açılan Fransız kapıları vardı, yani bir tür ormandı.

Josh, içinde çift kişilik yatak, gardırop, çalışma masası ve iki kişilik küçük bir çekyat bulunan odaya hayretle bakarak, "Burası çok büyük," diye haykırdı. Odayı geçerek Fransız kapılarının önünde durdu. "Bunlar açılıyor mu?

"Yapışmış boyayı atlatabilirsen yapıyorlar," dedim, şarap kadehlerini almak için mutfaka yönelmiştim bile.

Ben dönene kadar iki kapıyı da açmayı başarmış, odaya ılık bir yaz esintisi girmesini sağlamıştı. Kokulu bir şey

Komşunun bahçesi havadaydı ve odayı yumuşak bir misk kokusuyla dolduruyordu.

Josh şarabı sırt çantasından çıkardığı bir çakının üzerindeki tirbuşonla açtı.

"Yanında hâlâ çakı mı taşıyorsun? Tanıdığım çocuğun özelliklerinin hâlâ orada olduğunu keşfetmenin beni neden mutlu ettiğinden emin olmadan sordum.

İçkilerimizi yudumlarken ve anılarımızın yollarında gezinirken sohbet ve şarap kolayca aktı. Her cümle *"hatırlıyor musun"* ile başlıyor gibiydi. Hepsini hatırlıyordum. Her zaman hatırlıyordum ve nedense Josh'un da hatırlamasına şaşırmıştım.

Ailemin aldığı çekyatta yan yana oturduk - o zamanlar söyledikleri gibi *'misafir ağırlamak istersen diye'*.

Josh'a sırtarak, 'Sanırım daha çok gece kalanların yatağımı paylaşmak zorunda kalmamasını sağlamak içindi,' dedim.

Sözlerime tuhaf bir şekilde şaşırmış gibi baktı, sonra yavaşça başını salladı. 'Artık büyüdüğünü unutup duruyorum. Seni hâlâ on beş yaşındaymışsın gibi düşünüyorum.

Birkaç kez göz kırptım, kelimeleri söyleyecek kadar cesur olup olmadığımıdan emin değildim ama gelmelerini engelleyemeyeceğimi de biliyordum.

"Artık çocuk değilim, Josh.

Merlot'dan büyük bir yudum aldım ve onun bakışları üzerimdeyken kendimi hiç bu kadar olgun hissetmediğim düşüncesini bastırmaya çalıştım. Onu birkaç kez bana bakarken yakaladım ve her seferinde nefesimin boğazımda düğümlenmesini engelleyemedim.

Gözleri şimdi benim üzerimdeydi, dudaklarımda oyalandıktan sonra kasıla kasıla yutkunmakta olan boğazıma, oradan da kısa bir süreliğine aşağıya, göğüslerimin arasındaki gölgeli boşluğa iniyordu. Biraz daha dikkatli bakarsa, üstümdeki kumaşın altında çılgınca atan kalbimi görebileceğinden emindim.

Şaraptan bir yudum daha aldım ve şişenin neredeyse boş olduğunu görünce şaşırdım.

"Seni tekrar görmek çok güzel Lily," dedi Josh, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Çok bilinçli bir şekilde şarap kadehimi yere bıraktım ve ona doğru biraz daha yaklaştım. İstedğim şey daha açık olamazdı ama yine de şüpheyi düşerse diye dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim.

Nefesi kesildi. İçimde gürleyen kanın üstünde bile duydum.

kula

klar. Çok yavaşça, sanki ne bunu yaptığına inanabiliyormuş gibi, ne de Josh kendini durdurarak uzandı ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirip enseme kavradı.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum, Lily," dedi, sesi aniden tereddütlü çıkmıştı.

Gözleri siyahtı, gözbebekleri neredeyse tüm irisi kaplıyordu ve hayatımda ilk kez, sadece romantik kurgularda var olduğunu düşündüğüm türden bir arzu hissettim.

"Eminim öyledir," dedim sesim kısık bir şekilde. 'Bu çok iyi bir fikir. Hatta bence şimdiye kadarkilerin en iyisi.

Sözlerimi yalanlamasına fırsat vermeden aramızdaki mesafeyi açtım ve dudaklarımı onunkilere bir santim kadar yaklaştırdım. Sonra durdum. Bütün işi ben yapmış olmak istemiyordum. Onun da beni istemesini istedim.

Dudakları dudaklarımı ezdi. Geçici bir alay yoktu. Daha derin bir şeye dönüşmek için kurnazca büyüyen bir gagalama yoktu. Altmışa sıfırdı ve sonra daha fazlası ... çok daha fazlası. Dili benimkini buldu ve ben öpücüğe doğru eğilirken onu memnuniyetle karşıladım. Başım dönüyordu, Merlot'tan da olabilirdi ama aslında Josh olduğundan emindim. Her zaman Josh. Sonsuza kadar Josh.

On Dokuzuncu Bölüm

ON BİR YIL ÖNCE

"Bekle.

Tüm İngilizce dilinde en az sevdiğim yeni kelimeydi, daha da fazlası, çünkü Josh'un erimiş lav gibi içimden akan arzuyu kırmadan önce iki kez söylemesi gerekiyordu.

"Lily, lütfen, bekle.

Transa girmiş gibi yavaşça gözlerimi kıptım. Dantelli askısız sutyenin içinde açıkta kalan göğsüm gözle görülür şekilde kabarmıştı ve nefes nefese kalmıştım. Dürüst olmak gerekirse, ikimiz de öyleydik.

"Lütfen, Lily. Josh'un sesinde tutkuyu bir kova buzlu su gibi söndüren bir çaresizlik vardı. Kot pantolonunun bel bandının altına kaymış olan elim şimdi kendimi istenmeyen bir davetsiz misafir gibi hissediyordu. Dikkatlice çıkardım, bunu yaparken Josh'un anatomisinin bazı kısımlarının bunu durdurmamız gerektiğini açıkça kabul etmediğini fark ettim.

'Bunu enine boyuna düşünmeliyiz. Konuşmamız gerek,' dedi Josh, sesi hâlâ arzudan titriyordu.

Birkaç saniye önce konuşmak gündemin en alt sıralarında yer alıyordu. Ağzı benimkinden ayrılıp boğazıma doğru bir öpücük izi bıraktığında ve boynumun omzumla birleştiği hassas deriyi nazikçe ısırduğunda kesinlikle bir öncelik değildi. Askılı üstümün bağlarına uzanıp onları çözdüğünde kimsenin aklında tartışma yoktu. Bana baktı, gözleri benimkilerde olduğunu bildiğim aynı duyguyla parlıyordu. Tişörtünü başından çekti ve tişört benim terk edilmiş üstümün yanında yere düştü. Bir şekilde kendimi onun altında, küçük kanepede bulmuştum; bacaklarımız sanki Twister'ın yetişkinlere yönelik, yatay bir versiyonunu oynuyormuşuz gibi birbirinin etrafına dolanmıştı.

Fermuarının arkasındaki baskıdan beni ne kadar çok istediğini, bunu istediğini anlamıştım. Bu da şimdi buna son verdiğine inanmamı daha da zorlaştırıyordu.

Çok nazikçe ellerini omuzlarıma koydu ve bir kanyon kadar geniş hissettiren bir uçuşum yaratarak kendini benden uzaklaştırdı.

"Bunu yapmamız gerektiğinden emin değilim," dedi Josh, sanki benim kadar kendini de ikna etmeye çalışıyormuş gibi bir sesle.

"Neden?" dedim, sesimde reddedilmenin acısını duyarak. "Birkaç dakika önce sen de istedin.

Gözlerim kot pantolonuna kaydı; pantolonunun dış hatları hâlâ kumaşa baskı yapıyordu. Onun gözleri de benimkilerle aynı yolu izledi. "Hâlâ istiyorum," dedi boğazında onu şaşırttığını düşündüğüm bir düğümle. 'Seni tekrar bu kanepeye yatırmayı, kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmayı ve seni ne kadar çok istediğimi göstermeyi ne kadar istediğimi bilemezsin.

Gülümsemem sanki ince bir buzun üzerinde yürüyormuşum gibi kararsızdı. "O zaman yap. Elimi uzattım ve göğsüne koydum. Kalbi avucumun altında gümbür gümbür atıyordu.

"Yapamam. Ya da daha doğrusu, yapmayacağım.'

Gözlerinde geçmişten tanıdığım bir kararlılık vardı. Şimdi ne söylersem söyleyeyim bir fark yaratmayacaktı. Kararını vermişti.

"Neden olmasın? En azından bunu bilmeyi hak ettiğime emin misiniz?

Josh hafifçe kıpırdandı ve elimi bıraktı. Çünkü o sensin. Ve çünkü o benim. Biziz,' diye cevap verdi, ki bu bana kesinlikle hiçbir şey anlatmıyordu, bunu fark etmiş gibiydi çünkü kısık bir sesle ekledi, 'Ve çünkü bunu daha önce yaptığını hiç sanmıyorum.

Yanaklarım kızardı. Seks konusunda gerçekten bu kadar kötü müydüm, gerçekten bunun ilk seferim olduğunu mu düşünüyordu?

"Ben bakire değilim, Josh.

Bir an için gülümsemesi geri döndü, ama bu gülümseme yumuşak bir şeyle yumuşatılmıştı.

"Öyle olduğunu düşünmemiştim. Dudağını ısırды ve bir anlığına arzu ateşi yeniden alevlendi. Bunu gördüm ve o da biliyordu. "Demek istediğim, senin tek gecelik ilişkiler yaşadığını sanmıyorum. Sen tek gecelik bir kız değilsin. Bu-' Yarı çıplak bedenlerimizin arasında bir el salladı. "Bunun senin için bir anlamı var.

Eğer bir hançer çıkarıp kaburgalarımın arasından geçirseydi, bana daha fazla zarar verebileceğinden şüpheliyim.

"Senin için öyle değil mi?

Kısasa kısas bir saldırıydı ve sözlerimden yara almadan çıkmadığını söyleyebilirdim.

'Bu benim için çok şey ifade eder. Bu yüzden bunu yapamayız.

Başımı salladım, reddedilmeyi onun sözleriyle bağdaştıramıyordum.

'Ben yirmi iki yaşında, sağlıklı bir seks dürtüsüne sahip bir adamım ve evet, muhtemelen bir daha asla görmeyeceğimi bildiğim biriyle tek gecelik ilişkiler yaşayabilir ve harika seks yapabilirim. Ama sen bunu yapmıyorsun, değil mi?

Meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Olmadığımı kim söyledi?

Gülümsemesi yürek parçalayıcıydı, çünkü gülümsemesinde beni ne kadar çok düşündüğünü görebiliyordum.

Ben. Ben tanıyorum. Seni tanıyorum, Lily.'

"Beni *tanıyordunuz*," diye düzelttim, cesurca gururumun parçalanmış kalıntılarını onarmaya çalışarak.

"Seninle sevişip sonra da çekip gidemem.

Buna daha dünyevi bir şey 'sevişmek' demesi hoşuma gitse de, beni kıran şey 'çekip gitmek' oldu.

"Peki neden çekip gitmek *zorundasın*?

Sanki biri onu yavaşça ikiye ayırıyormuş gibi görünüyordu ve bir yanımda bunun onun için tamamen kolay olmadığına seviniyordu.

'Bunun bir yere varabileceğini düşündürecek hiçbir şey yapmak istemiyorum - en azından şu anda. İki gün içinde ayrılıyorum, Lily.'

"Nereye gidiyorsun?

'Ülkeden ayrılıyorum. On iki aylık bir üniversite değişim programının parçasıyım. Pazartesi günü Asya'ya gidiyorum. İşim bittiğinde de seyahate çıkmayı planlıyorum.

Ellerime uzandı ve onları teslim etmediğimde kısa bir mücadeleden sonra onları kendi ellerinin içine katladı.

'Bir şeylere başlamamız için doğru zaman değil. Bu gece seni tekrar bulmak, eski dostumla yeniden bağlantı kurmak, benim için hızlı bir ilişkiden daha önemli-'

"Siktir," dedim, onun cümlesini tamamlıyor muydum yoksa kendi hayal kırıklığımı mı ifade ediyordum emin değildim.

"Kesinlikle," dedi üzgün bir şekilde başını sallayarak. 'Arkadaşlığımızı bir kez kaybettim çünkü tutunmak için çok daha fazla çaba göstermem gereken bir şeye karşı çok dikkatsiz davrandım. Tek gecelik bir ilişki için bunu tekrar mahvetmeyeceğim.

"Burada iyi bir adam olmaya çalışıyorum Lily," dedi Josh, sesi neredeyse yalvarır gibiydi. "Seni yönlendirmek ya da bir şeyler ummanı sağlamak istemiyorum.

İkimiz de sana veremeyeceğimi
biliyoruz. "Hangisi?"

"Gerçek bir ilişki.

Beni geri dönüşü olmayan bir sessizliğe sürükledi, çünkü bir yanımda onun haklı olduğunu biliyordu. Josh yakın ilişkilerden uzak duruyordu. Bu onun geçmişinden kalan bir yaraydı, tüm fiziksel olanlar solup gittikten çok sonra bile. Daha ileri gitmemizi engellemiştir çünkü ona sadece bir gece sahip olup sonra veda etmek zorunda kalmanın beni daha çok inciteceğini biliyordu. Beni korumaya çalıştığı için ona minnettar olmak istedim ama bu çok fazla acı veriyordu.

Josh bir elini kaldırıp yanağıma götürdü ve kaçtığını bile bilmediğim bir damla gözyaşını sildi.

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu, ayağa kalktı ve yerdeki atılmış tişörte uzandı.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Bu gece burada kal.

"Bu çok garip olmaz mı?"

"Bu geceyle ilgili her şey biraz tuhaftı.

Ayağa kalktım, kasıtlı olarak askılı bluzuma uzanmadım. Sanırım bir yanımda hâlâ ona neyi kaçırdığını göstermek istiyordu. Gözlerinin vücudumda gezinme şeklinden, zaten bildiğini fark etmenin küçük bir tatmin ölçüsü vardı.

Yirminci Bölüm

Vakit erkendi. Ağaç dallarının arasından süzülen sabah ışığı, pencerenin karşısındaki duvarda gölge dansı yapan bir grup gri hayalet yaratmıştı. Onları, beni A sınıfını hak eden ağır kesiciler yerine ucuz şarap ya da tekila shotlarının suçlu olduğu öğrenci akşamdan kalmalarına geri götüren bir sis içinde izledim.

Yüzümü odanın köşesine, hap paketinin üzerinde adı yazan adamın geceyi geçirdiği yere döndüm. Ama düzgünce katlanmış bir battaniye ve bir yastık dışında sandalye boştu.

Saatime baktım; saat yedi bile değildi ama Josh çoktan gitmişti. Yatak, içinde daha uzun süre kalmaktan mutluluk duyacağım rahat bir yuvaydı, ama banyoya gitme ihtiyacım artık oldukça acildi ve bunu Josh tanık olmadan -ya da daha kötüsü, yardım etmek zorunda kalmadan- yapma şansı kaçırılmayacak kadar iyiydi.

Destek için duvarı kullanarak beceriksizce banyoya doğru zıplamayı başardım. Ellerimi yıkarken lavabonun üzerindeki aynadan kaçındım, çünkü camda yakaladığım kısa anlık görüntü hiç de iyi değildi. Saçlarım en iyi şekilde Kuş Yuvası Şıklığı olarak adlandırılabilir bir stile sahipti.

Fletcher banyo kapısının dışında beni bekliyordu ve ayağa fırlayıp pençelerini göğsüme koyduğunda neredeyse uçuyordum. Yine de dilinin sıcak bir şekilde yanağıma değmesi en azından *birinin* beni gördüğüne sevindiğini hatırlattı.

Kulaklarını karıştırdım ve sonra doğrulduğumda endişe verici bir şekilde yalpaladım. Kaybolan dengemi bulmaya çalışırken, denge becerilerim üzerinde ciddi bir şekilde çalışmam gerekeceğini yoksa kığımın üzerinde çok fazla zaman geçireceğimi fark ettim.

Koridorun ahşap zemininin Fletcher'ın ayakları yüzünden ıslak ve kaygan olması da işe yaramadı. Josh onu bu sabah çoktan dışarı çıkarmış gibi görünüyordu.

'Şimdi nerede, evlat? Mutfakta mı?'

Adam'ı tanımadan önce, köpeklerinin onları anladığına inanan sahiplerin deli olduğunu düşünürdüm. Bir gün en anlamlı sohbetlerimden bazılarını sadece havlayarak cevap verebilen biriyle yapacağımı söyleseydiniz gülerdim. Ama o zamanlar benim için yaşlı olan pek çok şey vardı.

asla anlayamazdım. O zamanlar, birlikte yaşlanmanız gereken kişiyi kaybetmenin, bazı günler kendinizi yataktan zor çıkarmanıza neden olacak kadar zor olacağını bilmiyordum. Eğer Fletcher ve Adam'a ona bakacağıma dair verdiğim söz olmasaydı, karanlık yatak odamızda haftalarımı geçirebilirdim. Ama kocama söz vermiştim ve şimdi olduğu gibi o zaman da sözümü tutmuştum.

"Gidip bakalım," diye köpeğimi teşvik ettim, kasvetli koridorda zıplamadan önce sağlam bacağımın üzerinde döndüm. Alışkanlıktan ötürü elektrik düğmesine uzandım ve bir an bile koridorun hemen ışıkla dolacağını beklemeden düğmeye bastım.

Elektrik geri gelmişti. Bir sevinç çılgılığı attım ve çocuksu bir neşeyle yanından geçtiğim her ampulü yaktım, her yandığında genişçe sııttım.

Mutfak odun sobasından dolayı sıcaktı ve tepe lambalarının gölgeleri dağıtmasıyla şimdi çok daha rahat görünüyordu. Etrafıma bakındım, bu heyecanı paylaşacak kimse olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

Tezgâhın üzerinde, birkaç dilimi eksik Victoria süngerinin yanında kırıntılarla dolu bir tabak vardı. *En azından pastamı beğendi*, diye düşündüm memnun bir gülümsemeyle, ön kapının tık sesini duyduğumda hala yüzümdeydi. Biraz fazla hızlı döndüm, sallandım ve kendimi sabitlemek için tezgâha tutunmak zorunda kaldım. Gerçekten de, eğer günü düşmeden atlatabilirsem, bu bir mucizeden başka bir şey olmayacaktı.

'Elektrik geri geldi,' diye bağırdım muzaffer bir edayla, botlarındaki karları temizlerken.

"Anlıyorum," diye cevap verdi çarpık bir gülümsemeyle.

"Harika değil mi?" diye sordum, henüz dokunmadığım bir düğmeyi fark ederek. Dolap altı ışıkları tezgâhı aydınlatırken sııttım. "Hediye gibi bir şey.

"Noel'de sana bir şey almak çok kolay olmalı," dedi Josh, paltosunu çıkarıp duvardaki kancaya fırlatırken, ilk kez takıldı. Gerçekten de okul için fazla havalıydı ama zaten hep öyleydi.

Medeniyete dönmeye ve bu orman sığınağından ayrılmaya bir adım daha yaklaşmıştım; heyecandan başımın dönmesi gerekirdi ama garip bir şekilde dönmüyordum. Ben nedenini araştıramadan Josh arkasındaki duvara dayadığı bir şey uzandı.

"Hediyelerden bahsetmişken..." dedi ve yeni restore edilmiş ışığın altında parıldayan cilalı bir tahta parçasını uzattı.

Yüz ifadem bir anda şaşkınlıktan sevince dönüştü.

"Bana bir koltuk değneği buldun!

"Sana bir koltuk değneği yaptım," diye düzeltti.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum, parmaklarımı hafif kavisli üst kısmı olan pürüzsüz ahşapta gezdirerek. "Ne zaman? Neden? Nasıl?

Josh neredeyse gülümseme olarak geçebilecek bir şey yaptı ve değneği geri alarak karo zemin üzerinde dik durmasını sağladı. "*Ne zaman?* Bu sabah uyuyamadığımda. *Neden?* Çünkü az önce şahit olduğum yalpalamaya bakılırsa, önümüzdeki birkaç gün boyunca bir değneğe ihtiyacın olacak. "*Nasıl?*" sorusuna da mesleki açıdan hakaret sayılacağı gerekçesiyle cevap vermeyi reddediyorum.

"Teşekkür ederim Josh," dedim, uzanıp koltuk değneğini ondan aldım. "Gerçekten çok . Sözlerim karşısında rahatsız bir şekilde kızardı, bu da beni çok şaşırttı. Sanki birbirimize karşı nasıl nazik olacağımızı unutmuştuk... ama bu onun olduğu kadar benim de hatam olabilirdi.

Koltuk değneğinin başını koltuk altına yerleştirdim ve dengesiz bir adım attım. Josh, yürümeye başlayan bir çocuğu izleyen gergin bir ebeveyn gibi kollarını açmış, devrilmemi bekliyordu. Bu, dik durma kararlılığımı güçlendirdi ve şaşırtıcı bir şekilde bunu başardım.

Josh'a baktığımda ormanda bir şeyler olmaya başladığını fark ettim. Suçu ağır kesicilere atmak istedim ama yaşadığım şey, olası yan etkilerin uzun listesinde belirtilmemiştir. Josh Metcalf'a aşık olmayalı uzun zaman olmuştu ve kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da ikimizin de bunun bir daha olmasını istemediğiydi.

Bu Stockholm sendromu, dedim kendime inatla. Rehinelerin kendilerini esir alanlara ısınmaya başladığı o garip fenomen. Ama ben Josh'un ormandaki tutsağı değildim ve onun misafiri de değildim. Adı olmayan başka bir şeydim. Ve bu her neyse, yıllardır düşünmediğim geçmişten rastgele anıları aklıma getiriyordu. Ve bazılarını yeniden hatırlamak iyi hissettiriyordu.

..

'Bunu kolayca , değil mi?

Kaskatı kesildim ve hayır kurumu montumun altından bunu hissedip hissetmediğini merak ettim. Üniversiteden ayrılalı bir yıl olmuş olabilirdi ama hâlâ

Bir öğrenci.

Josh'un kolu omuzlarıma dolanarak beni yanına çekti ve keskin sonbahar esintisine karşı hoş bir bariyer oluşturdu.

"Neyi , tam olarak? Ben sordum.

Beni patikanın bir tarafına sürükledi, o sırada bir bisikletli vızıldayarak geçti ve neredeyse beni biçiyordu. Josh daha önce hiç duymadığım bir cümle mırıldandı.

"Yine mi Çince küfür ediyorsun?

Çarpık sırtışı hâlâ nabzıma aptalca şeyler yapıyordu.

"Belki.

Son iki yılda kelime dağarcığı kesinlikle yeni ve ilginç şekillerde genişlemişti. Ziyaret ettiği ülkelerin herhangi birinin ana dilinde nasıl sohbet edileceğini bilip bilmediğinden emin değilim, ancak birçok farklı dilde bir denizci gibi küfür edebiliyordu.

"Soruma hiç cevap vermedin," dedim, onun yanına geri dönerek. Mükemmel bir senkronizasyon içindeydik, sanki uyumluluk için yaratılmıştık.

"Neyi berbat etmiş olabiliriz ki?" Yorumunu sterilize edişime gülümsedi.

"Biz". Sen ve ben. Arkadaşlığımız. İki yıl önceki o parti gecesinde neredeyse izlediğimiz yoldan gitmeyi seçmiş olsaydık, şu anda bunu yapabileceğimizi sanmıyorum - eve her döndüğümde yaptığımız gibi birlikte takılabilirdik.

Bir yığın yaprağı tekmeledim, hıncımı onlardan çıkardım ve fark etmemesini umdum.

"Bunu özlerdim," diye devam etti, elime uzandı ve parmaklarımı sıcak bir şekilde sıktı. "Bu seks yapmaktan çok daha iyi.

Ona baktım. Bakmak zorundaydım.

"Eğer buna gerçekten inanıyorsanız, bence yanlış yapıyorsunuz. Kahkahası yoldan geçen birkaç kişinin dikkatini çekti.

"Demek istediğim, seninle yatmaktansa bu şekilde seninle olmayı, eğlenmeyi ve birlikte takılmayı tercih ederim.

"Üzgün müsün? Bu bir iltifat mı yoksa hakaret mi? ." "İltifat tabii ki.

"Bence artık konuşmayı bırakmalısın," dedim, "kazdığın çukur asla çıkamayacağın kadar derinleşmeden önce.

Konuşmamızı kafasında geri sararken ara sıra sessiz kıkırdamasıyla bozulan bir sessizlik içinde yürüdük. Muhtemelen ben de öyle yapardım, ama gecenin bir yarısına kadar beklerdim onun konuşmasını adli olarak incelemekten önce.

kelimeler. Belki bir gün, bu tür yorumları yeterince duyduğumda, Josh'un mucizevi bir aydınlanma yaşamasını ve birlikte olması gereken kişinin başından beri tam karşısında durduğunu fark etmesini beklemeyi bırakacaktım.

Parti gecesine dair anıları unutup sadece arkadaş olmaya odaklanma kararımızın ortak bir karar olduğuna gerçekten inanıyordu. Ama öyle değildi. Ve İngiltere'ye dönüp kapıma her gelişinde, istediğimin bu olmadığını ona söylemeye biraz daha yaklaştım. Ama son anda hep vazgeçtim.

Son ziyaretinde, her zaman yanında getirdiği uyku tulumunu sırt çantasından çıkarırken, "Bir gün döndüğümde seni evli ve çocuklu bulacağıma bahse girerim," diye alay etmişti. "Hala nasıl hep bekar olduğunu anlamıyorum.

"Belki de sadece Bay Doğru'yu bekliyorumdur," dedim, ona uzun uzun baktım ve aklımı okumasını diledim.

Sessiz mesajımı almadı. Belki de en iyisi buydu. 'Bu şehirdeki erkeklerin hepsi kör mü yoksa sadece aptal mı? Çok güzelsin, komik, nazik ve süper zeki. Sen bir avsın. Bu heriflerin hepsi aptal.'

Aptal olan sensin, diye sessizce ona bağurdım. Ya da belki de şimdiye kadar asla gerçekleşmeyeceğini bilmem gereken bir şeyi beklemeye devam ettiğim için öyleydim.

Belki de bugün nihayet sesimi yükselteceğim gündü. Ama ben daha cesaretimi toplayamadan, dikkatimiz patikada az ilerimizdeki üç genç kıza çekildi. Yüksek bir meşe ağacının dibinde toplanmışlar, yüksek dallara doğru sesleniyorlardı.

Biz yaklaşırken bir kız gruptan ayrıldı ve bize doğru koştu.

"Lütfen bize yardım edebilir misiniz?" diye yalvardı, çılgınca kolumu tutarak. On altı yaşından büyük görünmüyordu ve çilli yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişti.

"Sorun nedir? diye sordum.

'Missy. Benim kedim.

"Kediniz kayıp mı?" Josh yanlış duydu.

'Missy. Kedisinin adı Missy,' diye düzelttim.

Kız bana sanki beni ablası olarak evlat edinmek istiyormuş gibi bir bakış attı. "Bazı moronlar bahçemize havai fişek attılar," dedi, parka sırtını veren bir sıra evi işaret ederek. 'Missy ürktü, atladi

Çitten atlayıp bu ağaca tırmandı ve şimdi onu göremiyoruz ve aşağı inmiyor.

Kız hikâyesini anlatırken Josh'un ifadesi karardı ve gözlerinde yeni ve tehlikeli bir bakışla parkı taradı. "Neredeler? Hâlâ buradalar mı?"

Kız başını salladı. 'Hayır, bizi görür görmez kaçtılar. Yardım edebilir misiniz?'

"Elbette," dedim cebimden cep telefonumu çıkararak. 'Sizin için itfaiyeyi ararız. Onlar böyle şeyleri her zaman hallederler.

Kız başını salladı ve bize duyduğu güvenin bir kısmı gözlerinden kayboldu.

'Bunu zaten yaptık ama biraz zaman alabileceğini söylediler. Ve Missy'nin şimdi yardıma ihtiyacı var. Ya yaralanırsa?'

"Eminim değildir," dedi Josh, kollarını ceketinden çıkarıp bana uzatmaya başlamıştı bile.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. diye sordum, ağaca bakıp tutunacak bir yer aradığı için bunun cevabını korkuyordum.

'Ağaca tırmanıp kediye alacağım,' dedi.

Üç genç kız ona baktı ve hep birlikte iç geçirdiler.

"Teşekkür , teşekkür , teşekkür ederim," diye bağırdı Missy'nin genç sahibi.

Josh ona hızlı bir gülümseme gönderdi ama elimi koluna koyup onu durdurduğumda bu gülümseme kısa sürdü.

'Bu ağaca tırmanmayı aklından bile geçirme. Düşüp boynunu kıracaksın.'

Josh sanki bu düşünce aklına bile gelmemiş gibi üst dallara baktı.

'Hayır, tırmanmayacağım. Kaç ağaca tırmandığımı herkesten daha iyi biliyorsun.

'Bu farklı. Artık daha yaşlısın.'

'Lily, ben yirmi dört yaşındayım, seksen dört değil. Hâlâ böyle basit bir ağacı idare edebileceğime eminim.

'Yolda uzatılabilir merdivenleri ve uygun kedi kurtarma ekipmanları olan adamlar var. Neden onları beklemiyoruz?'

"Çünkü Minnie'nin bize ihtiyacı var.

"Adım Missy," diye düzelttim. Ama Josh beni dinlemiyordu. Günü kurtarma fırsatının tadını çıkarıyordu ve söylediğim hiçbir şey onu durduramayacaktı. Meşeye doğru döndü, ama alttaki bir dala uzanmadan önce geri döndü ve

dudaklarıma hızlı ve sert bir öpücük kondurdu. 'Bu sadece düşme ihtimalime karşı,' dedi sırıtarak.

Josh sonunda kediye bulduğunu söylediğinde ağaca bakmaktan boynum ağrıyordu, bu yorumu hemen ardından dehşete kapıldığı belli olan Missy'nin yüksek sesle bağırması ve Josh'un yeni hayran kitlesi için kesinlikle yaşına uygun olmayan bir küfür .

Ondan sonra her şey biraz bulanıklaştı. Yapraklar titredi ve kedi ağaçtan aşağıya doğru fırladı, çimenlerin üzerinden hızla geçerek kendi bahçesine geri döndü. Onu üç genç takip ediyordu. Birkaç dakika sonra Josh saçında yapraklar ve dal parçalarıyla ve ön kolunda iki uzun kanlı sıyrıkla yeniden ortaya çıktı; kedinin hediyesi olan bu sıyrıkların kurtarılmaya hiç ihtiyacı olmamıştı.

'Ah! Bu acıtıyor.'

"Bebek gibi davranma," dedim, TCP ile ıslatılmış bir pamuğu çiziklerine bastırarak. "Süpermen gibi davranmaya çalışırsan böyle olur.

Josh buna sırıttı.

'Seni süper kahraman becerilerimle etkilemeye çalışıyordum. İşe yaradı mı?" "Hayır," dedim. Ama işe yaramıştı ve bunu bildiğine dair güçlü bir his vardı içimde.

Yirmi Birinci Bölüm

"Bu gerçekten çok lezzetliydi.

"Sesin şaşırmış gibi çıktığı için alınmalı mıyım? Josh ayağa kalkmak üzere olduğumu görünce tabağı elimden çekip alarak sordu.

"Ben sakat değilim," diye itiraz ettim, koltuk değneğini kolumun altına yerleştirmeye çalışırken endişe verici bir şekilde yalpaladım.

"Endişelendiğim sen değilsin," dedi Josh bulaşık makinesine doğru yürürken omzunun üzerinden. "Sadece hepsini paramparça etmene yetecek kadar çanak çömleğim yok.

'Bir tabak. Küçük bir tabak,' diye mırıldandım içimden, kafamı bile kaldırmadan sırtacağına biliyordum.

"Peki neden mutfakta beceriksiz olduğumu düşündün?" diye sordu, bir kutu kremalı pilavı kaldırıp bekleyen iki kaseye sallayarak.

"Şey, a) aslında çok iyi güveç yapabilen bir adam için çok fazla konserve ürününüz var," dedim, sıfırdan yaptığı yemekten sonra hala tatmin edici bir şekilde doluydum. "Ve b) çünkü biz çocukken yaptığın tek şey fıstık ezmeli sandviçlerdi.

Josh olması gerekenden daha fazla sır barındırıyormuş gibi görünen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sanırım kapı komşusu olduğumuzdan beri ikimiz de defalarca değiştik, Lily.

Bu kesinlikle doğrudu, ancak dürtmeye hiç niyetim olmayan bir yorumun arı kovanına çomak sokmasıydı.

Tatlı kâselerini masaya koydu ve ardından dumanı tüten iki fincan sade kahve getirdi.

"Adam iyi bir aşçı mıydı?

Bu soru ortamdaki havayı pencereden giren bir taş gibi dağıttı. Josh irkildiğimi gördü ve yüzü hemen bir pişmanlık ifadesine büründü.

"Özür dilerim," dedi, sanki fincanına şeker atarken aniden tüm konsantrasyonunu toplaması gerekmiş gibi başını öne eğerek. Belki de öyleydi, çünkü kahvesine hiç şeker koymadığını unutmuş görünüyordu. "Bunu sormama neden olan neydi bilmiyorum. Düşüncesizlik ettim.

Başımı salladım ve ne kadar tatlı olduğunu fark etmeden birayı yudumlayışını izledim. 'En kötü şeylerden birini bilmek ister misin?

"Kocanı kaybettiğin için üzgün müsün? diye sordum, sesim küçük ama kararlıydı.

Josh başını kaldırdı ve gözleri mutfak masasının genişliği boyunca benimkilerle buluştu. Başıyla onayladı.

"Kimse onun hakkında bir şeyler duymak istemiyor. Nasıl biri olduğunu ya da sevdiği şeylerin neler olduğunu sormuyorlar. Kimse onu neyin güldürdüğünü ya da neyin çıldırttığını bilmek istemiyor. Onu her konuşmadan çıkarıyorlar çünkü onun hakkında konuşmanın sizin için çok acı verici olacağına inanıyorlar. Ama aslında en acı verici şey onun hakkında *hiç konuşamamaktır*.

"Benimle konuşabilirsin.

Bu uzun zaman önce bir zamanlar doğruydu. Bir zamanlar her düşüncemi onunla seve seve paylaşırdım. Ama şimdi?

Josh başını sallayarak beni cesaretlendirdi.

Kafamın içinde bir kapının yavaşça açıldığını hissettim, çok farklı bir gülümseme dudaklarıma doğru yol buldu. Bu benim Adem gülümsememdi.

"Bu sorular neredeyse çok kolay," dedim bir elimi parmaklarıyla yanıtları işaretlerken. 'Adam nazik ve düşünceli biriydi. Herkesin arkadaş olarak görmek isteyeceği türden biriydi.

Josh'un yüz ifadesi değişmedi ama gözünün kenarındaki bir kasın seğirdiğini gördüm.

"Ve en çok sevdiği şey ... bendim. Ve bunu bana her gün söylerdi. Benim hakkımda ne hissettiğini her zaman biliyordum, çünkü yalan söylemekten acizdi.

Ben devam ederken kasım daha da seğirdi. 'Ve Fletcher onu güldürürdü. O köpeğe bayılırdı.

Josh onaylar gibi küçük bir ses çıkardı. "Peki onu çıldırtan şey neydi?

Yüksek bir tahtadan atlamaya hazırlanan temkinli bir dalgıç gibi durakladım. "Sen. Onu delirttin."

"Ben mi?" Cevabımın onu şok ettiğini söyleyebilirdim. "Neden?

Birdenbire gözleriyle buluşmak zorlaştı. "Bilmiyorum. Ama sadece adının anılması bile ..."

"Benim ismimden bahsetmek için ne gibi bir sebep olabilir ki?

Josh'a güvenerek cevaplamaya hazır olmadığım tek soruyu sordum. Soğukkanlılığımı kaybettim, kelimeler sanki bir anda geçilemeyecek kadar garipleşmiş gibi tökezledim.

"Konuşmadım. Senin hakkında hiç konuşmadık. Sanırım geçmişimde senin de olduğunu bilmek, aramızda bir geçmiş olduğunu bilmek-"

"Eski tarih," diye düzeltti Josh, en az benim kadar rahatsız görünüyordu.
hiss
etti ateşkes arasında bize aniden hissettim içinde tehlike içinde
m. çöküş ve,
Onu kurtarmaya kararlı olan dilim, beynimin yetişmesini beklemeden hızla
yola koyuldu.

"Neyse, yemek pişirme konusundaki sorunuza cevap vereyim: Adam'ın balık parmaklı sandviçle zirveye ulaşan üç yemeklik bir repertuarı vardı. Geri kalan her şeyi yakardı. Doğal olamayacak kadar yüksek sesli bir kahkaha attım. 'Bu gece senin yaptığın gibi bir şeye kalkışsaydı evdeki tüm duman alarmlarını çalıştırırdı. Sen kesinlikle daha iyi bir aşçısın.

Josh aniden ayağa kalktı ve yenmemiş tatlısını çöpe atmak için makas gibi keskin adımlarla mutfığa doğru yürüdü. Kızgın olduğuna hiç şüphe yoktu; kanıtı da pedallı çöp kutusundaydı.

'Bana bir kemik atmama ihtiyacım yok, Lily. Adam ve ben artık birbirimizle rekabet halinde değiliz. Kahkahası çok az mizah içeriyordu. 'Sağdıç kazandı, değil mi... ve sonra da damat oldu.

Kapanış cümlelerine bakılırsa, bu cümleyi yenmenin zor olduğunu kabul etmek zorundayım.

Öğleden sonra geç saatlerden beri giderek artan rüzgâr, pencere çerçevesindeki camı öfkeyle tıkırdatarak mutfaktaki havaya uyum sağladı. Bu durum Josh'a benden uzaklaşmak için mükemmel bir bahane verdi ki bunu yapmakta oldukça iyiydi. Ceketini kapıldığı gibi 'bir şeyleri kontrol etmek' için dışarı çıkması gerektiğine dair bir şeyler mırıldandığında şaşırmadım.

Fletcher, beni olması gerekenden daha fazla rahatsız eden bir bağıllık değişimiyle, tıpkı Adam onu gecenin son yürüyüşüne çıkardığında yaptığı gibi Josh'un yanına koştu. Josh sözünü sakınmadan köpeğimin tasmağını takmak için eğildi ve köpeğimle birlikte mutfaktan çıkıp gözden kayboldu.

Temizliği her zaman gerginliği azaltmanın harika bir yolu olarak görmüşümdür. Adam gerçekten hastayken ve geleceğimiz pamuk ipliğine bağlıyken, evimiz hiç bu kadar lekesiz olmamıştı. Ama Josh'un dağınık mutfakını toparlamak hayal kırıklığını azaltmıyordu bile. Burada yaşayan adama olan kızgınlığımı bastırmak için birkaç pırıl pırıl çalışma yüzeyinden daha fazlası gerekeceğinden şüpheleniyordum.

Burnumu sokmuyordum. Ama Josh'un temiz çay havluları için çekmeceyi karıştırdığını görmüştüm ve bardakları kurulamak için bir tanesine ihtiyacım vardı. Katlanmış bir havluya uzandığımda

çekmecenin arkasındaki bir şeye takıldığını hissettim. Biraz daha sertçe çektim ve arkasına takılmış olan şeyi de beraberinde getirerek serbest kaldı.

"Ah!" Küçük ünlem boş odada yüksek sesle yankılanırken, ben de mutfaktaki ıvır zıvırların üzerinde uyumsuz bir şekilde duran kar küresine baktım.

Hemen tanıdım. Uzun çam ağaçlarından oluşan bir açıklıkta oturan gülen kutup ayısı, onu ilk gördüğümde olduğu kadar sevimli ve eğlenceliydi. Sanki cam bir sabun köpüğü kadar kırılganmış gibi dikkatle süslemeye uzandım. Hafifçe salladım, yapay kar ağaçların üzerine düşüp neşeli ayıyı girdap gibi içine çekerken avucumun içine yerleştirdim. Fiyat etiketi hala tabanındaydı ve kürenin tüm hayatını suçlu bir sır gibi çekmecenin arkasında saklı geçirip geçirmediğini merak ettim.

Derin bir nefes aldım ve birden burnum keskin kış havası ve sıcak şarap anısıyla doldu.

Yirmi İkinci Bölüm

YEDİ YIL ÖNCE

"İyi vakit geçiriyor musun?"

Adam'a baktım ve gülümsedim. 'Gerçekten öyleyim. Noel pazarına bayılırım.

Adam sırtıttı ve beni biraz daha yanına çekti, bu yeri sonsuza kadar işgal etmekten mutlu olabileceğimi hızla fark ediyordum. "Yeterince sıcak mı?" diye kontrol etti, beni daha da yakınlaştırmak için.

"Öyleyim ama sen donuyor olmalısın.

Benimle Winter Wonderland extravaganza'da buluşmak için işten doğrudan takım elbisesi ve kravatıyla gelmişti, festival barları, sokak yemeği tezgahları ve eşsiz tatil hediyelikleriyle pazara göz atmayı ne kadar çok istediğimi biliyordu.

"Üşüdüysen daha fazla kalmamıza gerek yok," dedim ama henüz keşfetmediğimiz esnaf tezgâhlarının bulunduğu caddeyi gördüğümde gözlerim bambaşka bir şey söylüyordu.

"Göz atmaya devam edeceğim için mutluyum," dedi Adam, geri kalanı olmasa bile gözleri sıcaktı. "Seni böyle heyecanla parlarken görmek çok eğlenceli.

'Bunun kötü olduğunu düşünüyorsanız, Noel gerçekten gelene kadar bekleyin,' diye uyardım.

İtişip kakışan kalabalığa rağmen beni kendine doğru çekti ve sıcak bir şekilde öptü.

".

Yakındaki hoparlörlerden gelen Noel müziği ve kalabalığın uğultusu arasında bile sesindeki samimiyeti duyabiliyordum. "Seninle ilgili sevmediğim tek bir şey yok Lily Williams, belki de" - yarım kalp atışı kadar durakladı - "soyadın dışında. Bu gerçekten değiştirmeyi düşünmemizi istedi bir şey. Küçük bir duraklama daha. "Yakında bir gün," diye usulca bitirdi.

Bunu ya da benzer bir şeyi ilk kez söylemiyordu. Bu bir teklif değildi, tam olarak değil. Ama suların test edilmesiydi, beni ölçmeye çalışıyordu.

Bir zamanlar ördüğüm duvarların hâlâ orada olup olmadığını görmek için. Değillermiş. Onları o kadar zahmetsizce yıkmıştı ki toz haline geldiklerini bile fark etmemiştim.

Geçtiğimiz altı ay, hayatlarımızda birbirimize yer açtığımız neşeli bir dönemdi. Yatak odasında bir çekmecem vardı; banyo malzemeleri benim banyo dolabımdaydı. Ailemi ve arkadaşlarımı seviyordu ve sonunda onları tanıştırdığımda Andie'nin onu Skype üzerinden sorguya çekmesine aldırmanmıştı bile.

Nihayet görüşmeyi sonlandırdığımızda yarı şaka, "Daha zor iş görüşmeleri geçirdim," demişti. "Sence sınavı geçtim mi?"

Kucağına tırmandım, vücudumu onun kine doğru kıvırdım - yeni favori pozisyonlarımdan biri - her ne kadar bir numaralı noktayı düşürmekle tehdit eden birkaç yeni yatak odası pozisyonu olsa da.

"Kesinlikle," dedim ona, boynuna sokulup tıraş losyonunu içime çekerek. 'Andie senin zaman harcadığını düşünseydi sana söylerdi. Onun filtresi yok ve her zaman arkamı kolladı.

"Sırf bu yüzden bile onu seviyorum.

Ve sonunda tanıştıklarında, duyguların karşılıklı olacağından hiç şüphem yoktu.

'Tüm ailenizin ve arkadaşlarınızın benim için ne kadar değerli olduğunuzu anlamalarını ve sizi incitecek hiçbir şey yapmayacağımı bilmelerini istiyorum.

Bunu zaten biliyorlardı. İş jüri kararına kalırsa, hayatımdaki önemli herkes Adam hakkında kararını çoktan vermişti. Henüz oyunu kullanmamış tek bir özel kişi vardı. Josh. Ancak Josh seyahat etmeye bağımlı olduğu ve bir seferde birkaç haftadan fazla ülkede nadiren bulunduğu için ikisi henüz tanışmamıştı.

Tezgâhtan tezgâha dolaştık, buz oyma gösterilerini izledik, satıcıların sokak yemeklerinden tattık ve benim için taşıdığı çantayı sıra dışı Noel hediyeleriyle doldurduk.

"Bira ister misin? Adam başını Oktoberfest tarzı bir bira çadırına doğru eğerek önerdi.

Tam evet demek üzereydim ki bir şeyin beni sıranın sonuna sıkışmış son bir tezgâha doğru çektiğini hissettim. Uzun bir sehpa üzerine yerleştirilmiş bir dizi kar küresini aydınlatan büyük, gözyaşı damlası şeklindeki peri ışıklarıyla süslenmişti.

Adam'ın nefesi soğuktan bulut gibi şişiyordu ama yüzümdeki ifadeyi gördü, elimi sıktı ve sözsüz bir şekilde beni yönlendirdi

Bizi el yapımı biralardan uzaklaştırıp tezgâha yöneltti.

Kar küreleri. Her şekilde, boyutta ve renkte. Tezgâhtar, sırtı bize dönük olan başka bir müşteriyle ilgilenirken biraz daha yaklaştım ve bakışlarım karla kaplı çeşitli sahnelerin üzerinde gezindi.

Eski komşumuz ve Josh'un koruyucu annesi Janette Baker hevesli bir koleksiyoncuydu. *"Bazı insanlar için porselen çaydanlıklar, ama benim için kar küreleri,"* dediğini hatırlıyorum bir keresinde, onun hiç de azımsanmayacak koleksiyonunu sergileyen mutfak dolabına hayranlıkla baktığımda. Şimdi bile, ölümünden yıllar sonra, onu düşünmeden bir kar küresinin yanından geçemiyorum.

Gözüm standın ön tarafına yakın, özellikle eğlenceli bir küreye takıldı. Bir başka kar fırtınasına daha katlanmak zorunda kalan neşeyle sırıtan kutup ayısına genişçe gülümseyerek onu aldım.

"Çok şirin," dedi Adam.

Ona Josh'tan bahsetmiştim gerektiğini düşündüğüm kadarını- ama Janette'ten ya da hobisinden hiç bahsetmemiştim.

"İster misin? Adam sordu, eli çoktan cüzdanının yarısına gelmişti.

Bir an tereddüt ettim. "Hayır. Sadece hatırlamamı sağladı-

"Lily! Tezgâhta önümüzde duran müşteri o kadar hızlı döndü ki başım döndü.

"Lily," diye tekrar bağırdı, kolları bana uzanırken elindeki küreyi yere bıraktı.

Adam'ın elini bıraktığımı hatırlamıyordum ama bırakmış olmalıydım. Çünkü bir zamanlar sevdiğim ve şimdi sevdiğim adam beni aralarına çekerken bir çekişme olmadı.

"Josh! Beni ayağa kaldıracak kadar büyük bir sarılmayla çevrelediğinde haykırdım. Bana Adam'dan daha sıkı sarılmıştı; erkek arkadaşımın pürüzsüz tenine kıyasla onun yanakları kirli sakallarıyla kaşınıyordu. Boyları arasında çok az fark vardı ama Josh'un kalın parkası onu Adam'dan daha geniş ve uzun gösteriyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordum sonunda beni serbest bıraktığında ve kaybolan oksijenin bir kısmının sıkışmış ciğerlerime geri dönmesine izin verdiğinde.

"Kar kürelerine bakıyorum," diye cevap verdi Josh kurnazca, gözleri kısa bir süreliğine sol omzumun üzerinden Adam'ın hâlâ durduğu yere kaydı.

"İngiltere'yi kastetmiştim. Noel'i Arnavutluk'ta, Litvanya'da ya da ...'da geçirmiyor muydunuz?

Josh sırtıttı. "Ya da sonu -ania ile biten başka bir yer?" diye alay etti.

Ayaklarım kaldırım taşlarına geri dönmüş olsa da Josh'un kolları hâlâ belimdeydi. Bu küçük bir hareketti ama kendimi onun elinden kurtarıp Adam'ın yanında durmak için bir adım geri çekildiğimde çok büyük bir hareketmiş gibi hissettim. Bu, eski dostumun gözlerini yanımdaki adama çevirmesine neden oldu.

"Adam," dedim, önce ona dönerek, çünkü tanışma sırasını doğru ayarlamak önemliydi. "Bu benim eski dostum Josh. Josh, bu Adam ... ortağım.

Bir an için çok sessiz oldu. Beklerken her bir saniyenin geçişini hissettim. Josh elini kaldırmadan bir saniye önce Adam elini Josh'a uzattı. Tokalaştılar ve kimin eli kibar bir selamlama için biraz fazla sertti bilmiyordum ama birinin elinin öyle olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Adam, sesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Lily bana sizden bahsetti.

Josh can sıkıcı bir şekilde kaşlarının kalkmasına izin verdi. "Öyle mi?" dedi, eline metaforik bir sopa aldı ve onunla ayıyı dürtmeye karar verdi bile.

Dönüp ona ters ters baktım ve sopayı hemen bıraktım. 'Söylediği güzel şeylerin sadece yarısına inanırdım. O Muhtemelen sadece nazik davranıyorum.'

"Peki ya kötü şeyler?

Arkamı döndüm ve bu sefer bakışlarımın hedefi olma sırası Adam'daydı.

Josh güldü ve neşeli bir şekilde 'burada hepimiz arkadaşız' der gibi omzumu sıvazladı. "Oh, kesinlikle hepsi doğrudu.

Josh'un bira içmek için Oktoberfest çadırında bize katılmasını kimin önerdiğini bilmiyordum. Ben olmadığımdan oldukça emindim. Ama aynı şekilde yol arkadaşlarımdan birinin de bu fikri ortaya attığını düşünemiyordum.

Çadır büyük ve hareketliydi. Uzun sehpa masaları, çok çeşitli butik biraları tatma şansını yakalayan insanlarla doluydu.

birkaç dakikalığına rahatlamak için. Girişte birkaç dakika durduk ve yer bulmak için masaları taradık. Belki de yer bulamazsak bu plandan vazgeçmek zorunda kalacaktık, diye umutla düşünüyordum ki çıkışa en yakın masanın ucunda oturan dörtlü ayağa kalktı ve Josh boşalan yerleri kapmak için içeri daldı.

Adam elindeki çantayı yere bırakmadan önce ben Josh'un karşısındaki banka oturana kadar bekledi. "Ne istersin?" diye sordu Josh'a. Nefesimi tuttum, Josh'un iğneleyici bir cevap vermemesini ve sadece lanet olası bir bira seçmesini diledim. Belki de telepati becerilerim sandığımdan daha iyiydi, çünkü o da öyle yaptı.

Josh bana dönmeden önce Adam'ın bardaki uzun kuyruğa katılmak için uzaklaşmasını bekledi. Eskiden iç organlarımı eriten gülümsemesi vardı ama ilk defa gücünün azaldığını hissediyordum.

"Böyle tesadüfen karşılaştığımıza inanamıyorum," dedi Josh, ağır ceketini silkip başındaki bereyi çıkararak. Tüm kararlılığıma rağmen, omuzlarını silkeleyip tekrar banka oturduğunda içimde bir şeyler kıpırdandı. Eski alışkanlıklar zor ölür, onları kasıtlı olarak görmezden gelmeye karar verdiğinizde protesto çılgınlıkları atarlar - ya da öyle görünüyordu.

"Noel için İngiltere'ye döneceğini bana söylemediğine inanamıyorum. Josh pek de güvenilir bir muhabir sayılmazdı. Seyahat ederken telefonunu nadiren kullanırdı ve kapıma habersiz gelme alışkanlığı vardı, bu her zaman sevdiğim bir şeydi ama şimdi kendimi huzursuz ve tıngır mıngır hissediyordum.

'Bu bir son dakika kararıydı. Claire sürekli uzakta olduğum için bana zorluk çıkarıyordu, ben de herkese sürpriz yapabileceğimi düşündüm.

Gözlerimin hâlâ sıranın başından biraz uzakta olan Adam'a doğru kaymasına izin verdim.

"Şaşırmış say beni.

"Aynen öyle," dedi Josh, kendi gözleri de Adam'a bakıyordu. Bira yapışkanlı masanın üstünden elime uzanmak istedi ama ben elini önünden çektim. Kaşları yine yukarı kalktı. "Bana biriyle görüşüğünü söylememiştin.

"Öyle mi yapmalıydım? Sorum tamamen masumane ve kayıtsızdı. "Yani, kiminle görüşüğünü asla bilemem.

Kaşlar birbirine yaklaştı. Gerçekten de Josh'la, onun tek kelime etmesine bile gerek kalmadan bütün bir konuşma yapabilirdim. "Çünkü "gördüğüm" insanların hepsi geçici ve önemsiz.

"Eminim hepsi bunu duymak ister," dedim, o kadar tatlı bir şekilde ki irkildi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Hiçbiri hayatımda uzun vadeli bir demirbaş olmayacaktı. En eski arkadaşınıza "partneriniz" olarak tanıtmak isteyeceğiniz türden.

Ah, demek acıyan buydu.

"Ortak, erkek arkadaş değil," dedi Josh, Adam'a servis yapıldığını görünce yüzünde paniğe benzer bir şey titreşti. "Durum ciddi gibi görünüyor, Lily.

Sinirle dudaklarımı yaladım. Bu her zaman geleceğini bildiğim bir konuşmaydı. Bilmediğim şey ise bu konuda nasıl hissedeceğimdi. Görünüşe göre şaşırtıcı derecede iyiydim.

"Durum ciddi Josh. Sanırım aradığım kişi o olabilir."

Sözlerim karşısında boğazı gözle görülür bir şekilde düğümlendi ama yüzü kayıtsız kaldı. Barmenin Adam'a üç bardak bira uzatmasını izlerken yavaşça başını salladı.

"İyi benziyor. Sizin adınıza sevindim. Onu daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum.

Bu birbiri ardına üç yalandı, ama Adam masaya dönüp yanımdaki boşluğa kaydığı için hiçbirinde ona meydan okuyacak zaman yoktu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Mutfağı toparlamam yirmi dakikamı aldı. Artık koltuk değneğiyle çok daha iyi hareket ediyordum ve Josh'un kasvetli tahminine rağmen tek bir tabak çanak kaybolmamıştı.

Kar küresi hâlâ elimdeyken uzun süre tereddüt ettim. Çekmeceye geri koyup hiç bulmamışım gibi davranabilirdim ya da duymak istemeyeceğim cevaplardan kaçmayı bırakabilirdim. Yeni bir kararlılıkla kar küresini mutfak penceresinin pervazına, gözden kaçırılmaması gereken bir yere yerleştirdim. Bunu yaparken, uzun zamandır unutulmuş ve hiç olmamış bir Noel hediyesinin anısı birden anlam kazandı.

Adam Noel sabahı üzüntüyle, *"Sana kutup ayılı o sevimli kar küresini almayı çok istiyordum,"* demişti. Yer, bana verdiği pek çok hediyein renkli ambalaj kağıtlarıyla doluydu. *"Ama ertesi gün Kış Harikalar Diyarı'na geri döndüğümde, tezgâhtar onu başka birinin aldığını söyledi."*

En azından şimdi, yedi yıl sonra, onun kim olduğunu biliyordum.

"Demek Josh'tı."

Ağzımdaki diş fırçasının etrafında gülümsedim. Bu konuşma için bir saatten fazladır bekliyordum ama Adam'ın ben kuduz bir köpek gibi ağzımdan köpükler saçarken konuşmaya başlamayı seçeceğini tahmin etmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse, Kış Harikalar Diyarı'ndan eve dönerken taksiye bineceğimizi düşünmüştüm. Şansımız yaver gitmiş ve bira çadırından çıkar çıkmaz bir taksi bulmuştuk ve taksinin çatlak deri koltuklarına gömüldüğümde Adam'ın eski dostum hakkında ne düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyordum.

Ama bunu asla öğrenemeyecektim çünkü Adam şoföre ikimizin de adresini vermişti ve yolda neredeyse hiç trafik olmadığı için muhtemelen on dakikadan kısa bir sürede daireme varacaktık. Bu konuşmanın bundan daha uzun sürmeyi hak ettiğini hissediyordum.

Evime doğru yol alırken, belki de bu tartışmaya izin verilmemesi gerektiğine dair içimdeki endişeyi görmezden gelmek zordu.

gece boyunca iltihaplandı. Tamamen içgüdülerimle hareket ederek şoförle konuşmak için öne doğru eğildim.

"Aslında, ilk adresi unutup ikimizi de ikinci adrese götürebilir misiniz lütfen?"

Adam şaşırmış görünüyordu. Umarım hoşuna gitmiştir.

"Sabah erkenden bir müşteri toplantınız olduğu için gelemeyeceğinizi söylediğinizi sanıyordum?" diye sordu.

Sevdim. Ve bazen işimi birlikte geçirdiğimiz zamanın önüne koymam gerektiğinde hiç şikâyet etmemesini seviyordum. Ama bu gece önceliklerle ilgiliydi ve Josh'la karşılaştığımızdan beri gözlerinde daha önce görmediğim bir şey vardı. Bunun -ya da herhangi bir şeyin- aramızı açmasını istemiyordum.

"Toplantıma yetişmek için çok erken kalkabilirim," diyerek ona güvence verdim ve yanına sokuldum. Bir kolunu bana doladı ve ben de öpmek için yüzümü yukarı kaldırdım.

Gözlerim kapanmadan önce, son bir iki saattir beni belli belirsiz endişelendiren ve planlarımı değiştirmeye karar vermeme neden olan şeyi aradım. Hâlâ oradaydı.

Şimdi ağzımı çalkaladım ve bir havluyla kuruladım, bu da Adam'ın alt dudağını endişeyle nasıl kemirdiğini görmesini engelledi.

"Evet. Arayan Josh'tı. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Cevap o kadar hızlı geldi ki bunun onun dürüst görüşü olduğuna tam olarak güvenemedim. Anlık bir tepkiydi. "Çok iyi birine benziyor.

Beklenmedik bir engel parkurunda yolumu bulmaya çalışırken tarağımı elime aldım ve saçımdaki karışıklıkları düzelttim.

"Hayır, yapmadı," dedim Adam'ın banyo aynasındaki yansımasıyla konuşurken. Üzerinde sadece bir havlu vardı, birkaç dakika önce duştan çıkmıştı. Konuşmayı kesip kendimi ona doğru kaydırma isteği güçlüydü ama direndim. "Josh bu gece garip davranıyordu. Neden bilmiyorum ama normalde böyle değildir. Genelde bu kadar huysuz değildir.

Adam biralarla masamıza döndüğü andan itibaren her şey yolunda gitmemişti ve ne yazık ki Josh'un 'doldurulmuş gömlekli, takım elbiseli ve kravatlı' bir adamı tercih edeceğimi hiç düşünmediğime dair tamamen gereksiz bir yorum yaptığına kulak misafiri oldum.

Adam tepki vermemişti ama dudaklarının nasıl gerildiğini fark etmiştim. Görünüşte, gecenin geri kalanının bir dökümünü okursanız, her iki adam tarafından da herhangi bir düşmanlık veya altta yatan saldırganlığı ima edecek hiçbir şey söylenmemişti. Ama bu, bunun dünyanın en büyük sessiz sidik yarışı olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Sanırım Josh biriyle görüştüğümü ve bunun ciddi olduğunu öğrenince çok şaşırdı.

Sözlerim üzerine Adam'ın yüz hatlarındaki gerginliğin bir kısmı kayboldu. "Yıllardır senin için bir meşale taşıdığı için mi?

Başımı öylesine şiddetle salladım ki az önce taradığım düzgün saç telleri birbirine karıştı.

"Tanrım, hayır. Benim hakkımda hiç de öyle hissetmiyor. Biz sadece arkadaşız.

Josh ona bizden bahsetmediğim için kızgındı.'

Uzun bir duraklama oldu ve ben nefesimi tutarak Adam'ın o malum soruyu sormasını bekledim: Neden yapmadın? Bunu yapmamayı seçtiği için çok memnundum çünkü bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum.

Onun yerine, kalçalarına bağıladığı havluyu bıraktı ve parmaklığı geri koydu. Onu her çıplak gördüğümde olduğu gibi kalp atışlarımla hızlandığını hissettim. Hep böyle mi olacak diye merak ettim. Gerçekten öyle olmasını umuyordum.

"Eğer onu tanırsanız - onu tanıdığınızda," diye hemen düzelttim, "bence onu seveceksiniz. Biliyorum, zaman zaman biraz budala olabiliyor, ama tüm bunların altında gerçekten iyi adamlardan biri.

"Belki de onu hazırlıksız ya da kötü bir gecede yakaladık," dedi Adam makul bir şekilde ve banyonun ışığını kapatıp elimi tuttuğunda sessiz bir rahatlama hissettim. Konunun kapanıp gittiğini düşünmüştüm ama yatağına doğru yan yana yürürken Adam usulca, 'Hayal ettiğim gibi görünmüyordu,' dedi.

Birdenbire ayaklarımla altındaki halı değil, bataklık oldu ve yanlış bir şey yaparsam, yanlış bir şey söylersem, rahatsız edici bir durum kolayca felakete dönüşebilirdi.

"Oh?

Adam kendini küçümseyen küçük bir kahkaha attı. "Kafamda onu hep daha kısa hayal etmişimdir. Durakladı. "Belki bira göbeğiyle. Tekrar durakladı. "Ve daha çirkin. Onu kesinlikle daha çirkin hayal ettim.

Göründüğü gibi bir şaka olduğunu umarak güldüm, bir yandan da aşık olduğum adamda beklenmedik bir güvensizlik olduğunu fark ettim.

Daha önce hiç görmemiştim.

"O sadece Josh," dedim, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, öyle olmadığını bilsem de. 'O bana ağaçlara nasıl tırmanılacağını gösteren ve en iyi küfürleri öğreten çocuk. Hayata gerçekten boktan bir başlangıç yaptı ve bazen tüm bunları geride bırakmayı henüz tamamlamadığını düşünüyorum. Bir gün biri için harika bir ortak olacak, eninde sonunda olduğunda. Ama bu ben olmayacağım. Çünkü ben piyasada yokum.'

Sonunda Adam'ın gözleri açıldı ve beni kollarına çekti. Yatağına geri döndüğümüzde ve iç çamaşırlarımı çıkarmaya başladığında, Josh'un Adam'ın düşüncelerinden olduğu kadar benimkilerden de uzak olması için sessiz bir dua gönderdim.

Josh yüzünde şaşırtıcı derecede pişman bir ifadeyle mutfığa döndü. Onun mahcup çekiciliğinin hâlâ içimdeki bir düğmeyi çevirme yeteneğine sahip olması garipti.

"Özür dilerim, Lily. Hıyarlık etmek istememiştim.'

Şaşırmıştım ama tam olarak doğru notaya isabet eden bir karşılık buldum. "Ama kendine engel olamadın, değil mi?"

Bir süre durakladı, yanlış mı oynadım diye yetecek kadar uzun bir süre, sonra güldü.

Gerçekten üzgün görünüyordu. 'Yalnız yaşamının nazikçe oynama yeteneğimi geliştirdiğini sanmıyorum. Bunun üzerinde daha çok çalışmam gerekiyor.

Başımı salladım, önceki konuşmamızın aldığı ekşi notun altına bir çizgi çekmek istiyordum, ama Josh elini kaldırarak beni oyaladı. 'Ne olursa olsun, geçmişte Adam'a verdiğim tepki hiçbir zaman tamamen ... mantıklı değildi. Geçmişte nasıl davrandığımla gurur duymuyorum, Lily.

Bu, odadaki tüm havayı emmiş gibi görünen büyük bir itiraftı. Josh'un hatalı olduğunu kabul ettiğini en son ne zaman duyduğumu hatırlamıyordum. Bu onu tuhaf bir şekilde savunmasız ve eskiden tanıdığım çocuğa daha çok benzetmişti.

'Bence ikiniz de en az birbiriniz kadar kötüydünüz. Bunu burada bırakalım, olur mu?'

Gözleri pencerenin pervazına ve kutup ayısı kar küresine gitmeseydi her şey sona erecekti. Bir tepki vermesi için yüzünü dikkatle izledim ama hiçbir tepki yoktu. Sessizlik rahat hissettirmeyecek kadar uzadığında, onu ben doldurdum.

"Bunu mutfak çekmecesinin arkasında buldum. Tanıdık geliyor mu?"

Josh kayıtsız görünmeye çalışarak başını salladı ama ben onun yüz ifadelerini inceleme konusunda eski bir uzmandım. Dünyayı tanıdı; tanıdığını biliyordum. "Janette hayattayken onları hep toplardım," dedi. umursamaz bir tavırla. Gözlerini küreden ayırdı ve benimkilerle buluşmak için çevirdi. "Kabindeki diğer çekmeceleri karıştırırsan daha fazlasını bulacağına eminim.

Azarlama -ki bunu gizlemek için pek bir şey yapmamıştı- canımı yaktı ama bunun Josh'un bana söylemeyi reddettiği bir şey daha olduğunun farkına varmam kadar değil.

"Bunu tanıdığımı eminim," dedim, itiraf etmesi için ona son bir şans vererek.

Ama Josh konuşmadan sıkılmış gibi omuz silkti. "Bana hepsi aynı görünüyor," dedi ve konuyu hiçbir incelik denemeden değiştirdi. "Sanırım bir DVD koyacağım. Film izlemek ister misin?"

Başımı salladım, birçok açıdan hayal kırıklığına uğramıştım, beni en çok neyin rahatsız ettiğini bilmek zordu.

"Hayır, sanırım erken yatacağım.

Fletcher sadık bir şekilde yanımda yürürken odadan çıktım ve hırkama bir sandalyenin arkasında unuttuğumu fark etmeden önce neredeyse yatak odasının kapısına varmıştım. Adımlarımı geri çektim ama mutfığa geri dönemedim. Koridorda gölgelerin gizlediği bir yerde durakladığımda, Josh'un küreyi pencere pervazından kaldırışını ve yüzünde anlaşılabilir bir ifadeyle, iri, çalışmaktan yorgun düşmüş ellerinin arasında tutarak hareketsiz duruşunu hayranlıkla izledim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Her şeyin biraz daha iyi hissettirmeye başladığı gündü.

Düştüğümünden beri ilk kez, Josh'un benim için yaptığı koltuk değneğine dayanmadan ve sallanmadan yatak odasının karşısına geçmeyi başardım.

Hava nihayet düzelmeye başlamıştı. Perdesiz pencerenin ötesinde güneş ışığı kardan öylesine parlak bir şekilde yansıyor ki, yanıma almayı akıl etseydim güneş gözlüğü takardım. Etraftaki ağaçların dalları hâlâ dondan ağırlaşmıştı ama sabah güneşinin dalların arasından parıldamasıyla artık bunaltıcı görünmüyorlardı. Josh'un evini yaptığı ormanın ham güzelliği hiç bu kadar net olmamıştı.

Ama belki de en büyük gelişme Josh ve benim aramda meydana gelen değişimdi. Kırılan arkadaşlığımız için bir plato bulabileceğimizi, sessizce onarabileceğimiz bir yer bulabileceğimizi ummaya başlamıştım. Belki hiçbir zaman eskisi kadar güçlü olamayacaktı ama en azından doğru yönde ilerliyor, altı yıl önceki o korkunç kavgada silah gibi savurduğumuz korkunç kelimelerden uzaklaşıyordu. Bu hâlâ rahatsız edici sessizliklerin ve gerginliklerin olmadığı anlamına gelmiyordu. Josh'un gözlerinin üzerimde olduğuna yemin edebileceğim anlar vardı ama bakışlarını karşılamak için başımı kaldırdığımda hep başka tarafa bakıyordu. Aramızda zaman zaman sesi ve kelimeleri olmayan, ama bir yıldırım çarpması kadar tehlikeli bir şey yayılıyordu. Neyse ki ikimiz de bunu görmezden gelecek kadar akıllıydık.

Ancak iyileşmeyen tek şey telefon sinyaliydi. Ne kadar kontrol edersem edeyim - ki çok kontrol ettim - cep telefonumun ekranı her zaman kabul ettiğim sembolden inatla yoksun kalmaya devam etti.

Banyodan sürekli bir su sesi geliyordu, bu da Josh'un hâlâ duşta olduğu anlamına geliyordu. İçimden gelen bir dürtüyle kahvaltı hazırlayarak ona sürpriz yapmaya karar verdim. Son otuz altı saatini beni el pençe divan bekleyerek geçirdiğini düşünürsek, bu adil bir davranıştı.

Yatağın üzerinde duran koltuk değneğime uzandığımda, pencereden içeri sızan bir güneş ışığı koluğun alt tarafını aydınlattı. Parmak uçlarımı daha önce hiç görmediğim bir dizi küçük oyuk üzerinde gezdirdim.

daha önce fark etmiştim. Garip işaretleri görmezden gelerek, değneği yataktan bando takımındaki bir baton çeviricisi gibi salladım. Ağır çekimde havada süzüldüğünü ve aşağı doğru inmeye başladığını gördüm. Josh'un yatağının başucundaki büyük seramik lambaya doğru. Lambanın sert ahşap zemine çarpıp yankılanan sesini duymadan önce bile irkilmiştim. Ses sadece benim dehşet çılgılımla gölgelendi.

Lamba, *Antika Roadshow*'da insanların karşısına çıkan ve bir servet değerinde olduğunu keşfettikleri bir şeye benziyordu. *Lütfen değerli olmasın*, diye sessizce dua ettim.

Koridorda koşan - hayır, çarpan - ayakların sesi gözlerimi parçalanmış lambadan ayırdı. Josh kapıyı çalmak için duraklamadı, sanki kabin yanıyormuş gibi yatak odasının kapısından içeri daldı.

Beni hâlâ dimdik ayakta görünce bir an için irkilmiş gibiydi. Endişeli bakışları daha sonra, sakarlığımın kanıtlarının seramik gibi etrafa saçıldığı yere gitti.

Neredeyse çıplak olmasaydı ve hala duştan gelen su damlacıklarıyla kaplı olmasaydı, bir eşyasını daha kırdığım için özür dileyerek başlayacağımdan eminim, ama kalçalarında bir sarong gibi duran son derece yetersiz bir el havlusunun kumaşında kaybolmadan önce su perçemleri tonlu karnının düzlemlerinden aşağı akarken konsantre olmak zordu. Sanki bana ulaşmak için bir mesafe koşmuş gibi göğsünün nasıl inip kalktığını görmek için daha kuzeye bakmam bir iki saniye sürdü. Sadece küçük bir kulübe olduğu için bunun sebebinin endişe olduğunu düşündüm.

"Tanrım, Lily, yine düştün sandım.

Yutkundum, uzunca bir süredir neredeyse çıplak bir adama bu kadar yakın olmadığımın rahatsız edici bir şekilde farkındaydım.

"Hayır. Her ziyaretimde sadece *bir kez* olağanüstü bir şekilde düşmeye çalışıyorum.

Belli ki mizah için çok erkendi çünkü gülümsemedi bile.

"Seni yerde başka bir kan gölünün içinde bulacağımı sanmıştım.

Ona aslında *hiçbir zaman* böyle bir şey olmadığını hatırlatmak için yanlış bir an gibi görünüyordu.

Kan yoktu, sadece ahududu reçeli vardı. Gerçekten çok tedirgin görünüyordu.

"Özür dilerim Josh. Korkarım lambanla ilgili bir aksilik yaşadım.' "Boş ver lambayı. Ben senin için endişeleniyordum.'

İlginç.

Yavaş yavaş ; bunu karın kaslarının artık sert bir şekilde sıkılmamasından anlayabiliyordum.

"Pahalı mıydı?" diye sormayı düşünmeden önce, "Parasını ben ödeyeceğim tabii ki," dedim. Çok geç, bu soruların muhtemelen ters sırada olması gerektiğini fark ettim.

"Bu sadece nesillerdir ailemde olan eski bir Ming olayı," dedi kayıtsızca. Hâlâ o kadar şaşkındım ki, beni gaza getirdiğini anlamam gerekenden daha uzun sürdü.

"Hiç de antika değil, değil mi?"

Sonunda, nihayet, gülümsedi. 'Hayır, Lily, değil. Aile geçmişimi herkesten daha iyi biliyorsun. Evlatlık çocuklar genellikle değerli aile yadigarlarıyla gelmezler.

Dudağımı ısırdım. Pek çok şey için üzgündüm, en önemlisi de ona unutmak için çok uğraştığı bir geçmişi hatırlattığım için. Ama Josh böyleydi. Onun yaptığı buydu. Bir şey onu incittiğinde, kasıtlı olarak hayatındaki her izi silmeyi seçerdi.

"Ben süpürgeyi getireyim," dedi Josh, bu kadar dar bir havlu giyen bir adam için fazla hızlı dönerek. Bakmamaya çalıştım ama ben de bir insandım ve bakmamak çok zordu. Boğazımı temizledim, çünkü ağzım aniden çok ama çok kurudu.

"Ee, sen gidip daha büyük bir havlu getirirken ben de bunu yapayım," dedim, gözlerim dikkatle göbeğinin altına düştü ve sonra asla görmemem gereken bir şeyi bir kez daha gördüğümde anında uzaklaştı.

Josh bu garip anın üstesinden çok daha iyi geldi.

Havluya uzandı ve onu daha sıkı bir şekilde yerine sıkıştırdı.

"Bunun için üzgünüm. sahiplerinin misafirlerine gösteriş yapmaları gerektiğini sanmıyorum, değil mi?"

Neyse ki komik bulmuş gibi görünüyordu. Onun şakalarına kendi şakalarımınla karşılık verdim.

kendi.

'Bence onları ilk başta kalmaları için davet etmediyseniz sorun yok. yer.'

Sırıttı ve bir anlık tereddütten sonra ben de sıırıttım.

Garip bir şekilde, sabahın geri kalanında aklımdan çıkmayan şey, bir daha asla çıplak göremeyeceğimi düşündüğüm bir bedenin beklenmedik görüntüsü değil, sıırıışıydı.

Bulaşık makinesinden dolaplara geçip eşyaları yerleştirirken Josh, 'Çok daha iyi hareket ediyorsun,' diye gözlemledi. Sadece birkaç gün sonra, onun mutfak raflarının düzenini neredeyse kendi raflarım kadar iyi biliyordum.

"Öyleyim," dedim hem kalbimde hem de adımlarımda daha önce kesinlikle eksik olan bir hafiflikle. Havadaki değişikliğin ruh halimde yarattığı fark . "Bu sabah Fletcher'ı yürüyüşe çıkarabilirim diye düşünüyordum.

Josh kahve fincanına doğru başını salladı. "Elbette. Seninle geldiğim sürece sorun yok. Artık bana bakıcılık yapmana ihtiyacım yok Josh. Artık daha fazla

mobil.'

"Kesinlikle," dedi muzaffer bir edayla. 'Neredeyse daha iyisin ve ikimizin de isteyeceği son şey senin bir kez daha takla atman ve burada daha da uzun süre kalmak zorunda kalman.

Bu istediğim son şeydi, ama yine de gittiğimi görmek için sabırsızlandığını duymak canımı yaktı.

"Ayrıca," diye devam etti Josh tamamen farklı - neredeyse tereddütlü - bir tonda. 'Şimdi dışarıda buzlar çözülüyor, önümüzdeki bir iki gün içinde yolları ve devrilen ağaçları temizleyecekler. Ve ben hala sana etrafı doğru dürüst gösterme fırsatı bulamadım.

"Eğer zaman ayırabileceğinden eminsen," dedim, ormandan ayrılmak konusunda garip bir şekilde çelişkili hissediyordum. Muhtemelen hayal kırıklığıydı, çünkü Adam'ın son talimatının özüne inmeyi asla başaramamıştım. Kocamın beni neden Josh'a gönderdiğini ya da neden onu affetmem gerektiğini düşündüğünü *asla öğrenemeyecekmişim* gibi hissediyordum.

Çantamda kalan tek temiz kazağı üzerime geçirdim ve bir kez olsun saçlarımı toplamakla uğraşmadan fırçaladım. Ormanın yumuşak suyu saçlarımı, süslü salon bakımlarının bile asla başaramadığı bir şekilde parlatmıştı. Yine de iyi saçlar, hayatınızın geri kalanında bir ormanda yaşamak için yeterli bir neden değildi.

Burada kalıcı olarak yaşama gibi saçma bir fikrin nasıl olup da düşüncelerime girdiğinden emin olamadan mutfığa döndüğümde Josh beni bekliyordu. Dışarıda giymek için giyinmişti ve paltomu giymem hazır tutuyordu. Ben içine girerken koltuk değneği ve kollar hafifçe sallanıyordu. Josh'un eli boynuma gitti ve saçlarımı yakadan kurtardı, hem sıkışmış saç tellerini hem de saçlarımın arasında dolaşan tuhaf bir hissi serbest bıraktı.

omurgamın uzunluğu. Vücudum, Adam'ın parmakları boynuma srtndğnde eskiden gibi haince tepki vermişti. Sinir ularıma, bunun yanlış yerde, yanlış adam olduğunu ve böyle tepki vermemeleri gerektiğini anlamadıkları için fkeliydim.

Doğal olmayan neşeli bir sesle, hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdüm. 'Turumuzun ilk durağı neresi? Atlyeniz mi?'

Josh'un kaşları birbirine yaklaştı. Eskiden birbirimizi ne kadar iyi tanıdığımızı, bir zamanlar en küçük nüansları bile ne kadar kolay anladığımızı unutup duruyordum. Beni unutmak için harika bir iş çıkarmıştı ama ne yazık ki beni hâlâ bir kitap gibi okuyabiliyor gibiydi.

'İstersen oradan başlayabiliriz, gerçi görecektir pek bir şey yok. Sadece bir sürü odun ve alet var.

"Harika! Dedim, sesim o kadar sahte bir şekilde neşeli çıkıyordu ki bana bunu söylemesini bekledim. Gariptir, demedi ama Fletcher'ın ipini alıp beni kapıdan çıkana kadar takip etmeden önce bana garip garip baktı.

Atölye tahmin ettiğimden daha büyüktü. Bir havayolu hangarı ile bir et dolabının karışımı gibiydi. Josh titrediğimi görmüş olmalı ki özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "zr dilerim. Burası her zaman oldukça soğuktur. Bir dizi düğmeye bastı ve elektrikli ısıtıcının yanı sıra iki sıra floresan vızıldayarak çalışmaya başladı.

Hava odun talaşı, balmumu ve vernik kokuyordu. Josh'a özel bir kolonya gibi yapıştığını fark ettiğim hafıf bir aromaydı.

Atölyede, her biri farklı tamamlanma aşamalarındaki projeleri içeren çok sayıda tezgah vardı. Bir tezghtan diğerine dolaşırken tamamlanmakta olan eserlerin birçoğunu web sitesinden tanıdım.

"Bunların hepsi gerçekten çok iyi," dedim, becerisinden gerçekten etkilenmiştim. akısı olan ve adını ağaç gövdelerine kazımaya meraklı sorunlu bir gençten çok yol kat etmişti.

Ona yan gözle bir bakış attım ve belli belirsiz rahatsız göründüğünü görünce şaşırdım. Ne kadar yetenekli olduğunu biliyordu herhalde?

"Peki, bunun altında ne var? Diğerlerinden farklı olarak büyük bir patiska toz örtüsüyle örtülmüş olan son tezgâha doğru yürürken sordum.

"nemli bir şey değil," dedi Josh, ben gizemli bir şekilde örtülmüş banka yaklaşırken adımlarını hızlandırarak. "Daha bitmedi.

Bu maddelerin *hiçbirinin herhangi bir* banklardan. Ama gözden uzak değillerdi.

"Bu bir komisyon işiydi ama başarısız oldu. Sesinde kesin bir tedirginlik vardı.

Merakımı uyandırdı. "Alabilir miyim? diye sordum, elim çoktan toz tabakasının üzerindeydi.

Josh neredeyse işkence görmüş bir bakışla, isteksizce başını salladı.

Toz tabakası yere düşerken 'Lily,' dedi. Adımı söyleme biçiminde çok farklı duygular vardı ama hiçbirini çözemiyor ya da tanımlayamıyordum.

"Ah," dedim, yarı bitmiş beşiğe bir adım daha yaklaşarak. Daha önce hiç görmediğim bir tür ahşaptan yapılmış, klasik bir tasarıma sahipti. Damarları güzeldi, ışığı yakalıyor ve ayna gibi yansıtıyordu ama parçayı öne çıkaran karmaşık oymalarıydı. Detaylı orman yaratıkları ahşaba yontulmuştu ve beşiğin bir tarafında birbirlerini kovalıyorlardı; diğer tarafta ise yarım kalmış bir tavşan oyması vardı.

"Bu çok güzel Josh. Bu sadece mobilya değil, sanat.'

Küçük bir homurtu çıkardı ama toz tabakasını almak için eğilirken yüzünde küçük bir gurur parıltısı gördüğümü sandım.

"Ne oldu? Ben sordum. "Neden iptal ettiler? Bu sorunun cevabının üzücü olacağından zaten korkuyordum.

Josh omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece siparişi iptal ettiler.

"Nedenini sormadın mı?

"Bu beni ilgilendirmez. Sesinde, bunun beni de ilgilendirmediği anlamına geldiğini anladığım bir alt akıntı vardı. Ama bitmemiş beşikte sessiz bir trajedi vardı, sanki hiç gerçekleşmemiş bir rüya gibi. İçimde kederle çalan bir çan gibi yankılanıyordu.

Bu kez sezgisel olma sırası ondaydı.

Özür dilerim. Bu sizin için özellikle zor olmalı. Bir bebek sahibi olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum.

Tam da kederin tüm sivri uçlarını paketlediğinizi düşündüğünüzde, içlerinden biri kaçmayı ve sizi kesmeyi başarıyor. İstenmeyen yaşlar gözlerime hücum etti. Onları öfkeyle kırıştırdım.

"Böyle olması gerekmiyordu," dedim. "Şansımız yaver gitmedi. Sonra Adam hastalanınca tüm planlar rafa kalktı. Dudağımı ısırdım, çünkü Adam'ın çocuğuna sahip olma ihtimali *hala* buzun üzerindeydi. Gerçek anlamda.

'Bunu görmek sizi üzdüyse özür dilerim. Muhtemelen onu atmalıyım.

Başımı salladım. 'Sakin buna cüret etme. Bu çok güzel ve bittiğinde daha da güzel olacak. Onu yok etmeyeceğine söz ver.

Biraz şaşkın bir gülümseme verdi. "En tuhaf davaları savunmayı ne kadar sevdiğini unutmuşum," diye nazikçe takıldı. "Bu kirpi geçidi gibi bir şey.

Güldüm, konuşmanın daha güvenli sulara doğru yönelmesinden mutluydum. "Trafığı yavaşlatmaları gerekiyordu," dedim, neredeyse yirmi yıl önce onun bahçesinde oturup yerel konseye yaptığımız iki kişilik protesto için pankart hazırlarken yaptığım gibi hararetle.

"O geçidi koydurduğuna hâlâ inanamıyorum.

"Bir şey önemliyse, onun için savaşmalısın," diye ısrar ettim.

Josh'un ifadesi bir anda okunamaz hale geldi.

"Beşiği çöpe atmayın," dedim kararlı bir şekilde.

İlk hangimizin başlattığından emin değilim. Küçük aptalca bir oyundu; her seferinde bizi gülümseten özel bir şakaydı. Adam ve ben Future Us'ın bir gün sahip olacağını bildiğimiz çocuklarımız hakkında konuşur, onlara en saçma isimleri verirdik.

"Pocahontas'ın mum boya kalemleriyle bu duvar kağıdının her yerini karalayacağı günü iple çekiyorum," dedim Adam'a, "çünkü o zaman değiştirmemiz gerekecek.

"Pokey bunu asla yapmaz," diye ısrar etti. "Kaliteli dekoru takdir edecektir.

Ya da . . .

"Spartacus bir numaralı oğlumuz olarak onun yerini aldığında Fletcher'ın nasıl hissedeceğini bilmiyorum.

Bunun üzerine bir ağız dolusu kahve sıçradım.

"Spartacus? Öksürüğüm bittiğinde haykırdım.

"Ben Spartacus'um," dedi Adam ciddiyetle, filmin ikonik sahnesinden alıntı yaparak. 'Herkes onun gibi olmak isterdi. Bir çocuk için harika bir isim. Ama en çok sevdiğim anı ...

Adam bir sabah makyajımı yaparken beni izledikten sonra, "Umarım küçük Bellatrix büyüyünce tıpkı annesine benzer," dedi.

"Kızımıza kötü kalpli bir cadıyla aynı ismi mi vermek istiyorsun?

"Şey, Hagrid'i düşünüyordum ... ama bunun çok ileri bir adım olabileceğini düşündüm.

Ancak gerçek hayattaki bir bebeğe isim seçmek, asla deneyimleyemediğimiz bir başka değerli andı.

Atölyeden ayrıldıktan sonra uzun çamların arasından geçen çok sayıdaki patikadan birine doğru ilerledik. zemin karla kaplıydı ve iç içe geçmiş dallardan oluşan dantelli bir kubbe tarafından güneş ışığından korunuyordu.

Koltuk değneğim kayarak benden uzaklaşırken Josh, "Dikkatli ol," diye uyardı. Eli dirseğimi tutmak için uzandı ve kıvrımlı patikada ilerlemeye devam ederken elini çekmeyi unuttu. Ben de ona hatırlatmayı unuttum.

Sonunda beni yönlendirdiği yere geldik. Burası doğal bir açıklıktı ve büyük bir kısmını yüzeyi buz pisti gibi donmuş olan büyük bir göl kaplıyordu. Yine de Josh eğildi ve tasmayı Fletcher'ın tasmaına geri taktı. Muhtemelen aşırı ihtiyatlıydı, çünkü Fletcher'ın donmuş yüzeye çıkmak gibi aptalca bir şey yapacağından şüpheliydim.

'Dikkatli olmaktan zarar gelmez. Eskiden tanıdığım bir adam buzdan düşen bir köpeği kurtarıırken hayatını kaybetmişti.

"Ne kadar korkunç," dedim eğilip Fletcher'ın yakasındaki tokayı iki kez kontrol ederek.

'Merak etme. Adam'ın köpeğine kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim,' dedi Josh ciddiyetle. Bu basit sözlerin ardında beni neredeyse yere seren bir ağırlık vardı.

Sohbet havasını bozma riskini göze almak beni cesaretlendirdi ama buranın neredeyse kiliseye benzer bir havası vardı. Göl, buzla kaplı ağaçlar ve ormanın sessizliği... burayı bir günah çıkarma yeri gibi gösteriyordu.

Neredeyse kendi isteğiyle ortaya çıkana kadar bu soruyu soracağımı bilmiyordum. Beni hala rahatsız ettiğini bile bilmiyordum. Ama belli ki rahatsız etmiş.

'Bunu neden yaptın, Josh? Neden düğünümde hemen önce gelip beni gördün?

"Lily. Gözleri oraya gitmemem için bana yalvardı.

Ama bu sefer ısrar ettim. Yakında buradan ayrılacaktım ve bunca yıldan sonra bana en azından bu soruya bir cevap borçluydu.

"Neden, Josh?"

'I . . . Bu bir hataydı.'

"Ne oldu? Beni görmeye gelmeniz mi, yoksa daha sonra bu yüzden olanlar mı?"

"Hepsi," dedi, gözleri okunmuyordu. 'Hepsi büyük, korkunç, aptalca bir hataydı ...'

Yirmi Beşinci Bölüm

ALTI YIL ÖNCE

Orada olmaması gerekiyordu. Ama Josh bu konuda iyiydi. Ortaya çıkmaması gereken pek çok yer vardı ... ve yine de çıktı.

Gecenin bir yarısı eski bir rüyadan uyandığımda ve onun adının dudaklarımdan kaçmasını ancak engelleyebildiğimde olduğu gibi.

Ya da sokakta mürekkep karası saçları olan birini her gördüğümde aklımdan geçiyordu.

Ya da ne zaman bir çınar ağacının yanından geçsem kafamın içinde.

Ama gerçekten ama gerçekten olmaması gereken tek yer, iki gün sonra evleneceğim mekanda, kaldığım otelin kapısında duruyordu.

"Josh. Ne oluyor be?"

"Pek de beklediğim gibi bir karşılama olmadı," dedi. Yüzünde, orada olması gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi görünen bir gülümseme vardı. Olmamalıydı da. Tıpkı ait olduğu adam gibi.

"Burada olmaman gerekiyordu," dedim, nezaketen giydiğim havlu bornozu bilinçli bir şekilde belime daha sıkı sararak. Adam'ın gece gezintisine çıkmaya karar vermemiş olmasını umarak omzunun üzerinden otel arazisine endişeli bir bakış fırlattım. Onun odası ana binadaydı, ben ise ağaçların arasında yer alan bir grup kulübeden birinde kalıyordum. Komşu loca, neyse ki sabaha kadar gelmeyecek olan ailem için ayrılmıştı.

"Madem burada olmamam gerekiyordu, neden bana düğün davetiyesi gönderdin? Josh tamamen mantıksız olmayan bir şekilde sordu.

"Çünkü kıbarca reddedeceğinizi düşünmüştüm, ki unuttuysanız, reddettiniz.

Josh'un LCV kartında Katılamayacak kutucuğu işaretli olarak geri döndüğünde kimin daha çok rahatladığından emin değilim.

Josh ve ben arkadaşlığımızı yeniden canlandırmayı başardığımız için sonsuza dek mutlu olacaktım, ama bu imkansız olsaydı görmezden gelmek

Nişan partimizde tekrar karşılaştıklarında Adam'la aralarında bir gerginlik oluşmuştu. Tabii ki Josh, koluna yapışmış aynı derecede sarhoş, çarpıcı bir kızıl saçlı ile biraz daha fazla sarhoş olarak ortaya çıkarak meselelere yardımcı olmamıştı.

"Yıllar önce genç kalbini kırdığı için o adamın burnuna yumruk atmakla, dünyanın en iyi kızını elinden kaçırdığını fark etmeyecek kadar kör olduğu için ona teşekkür etmek amacıyla bir içki ısmarlamak arasında gidip geliyorum. Romantik bir şarkıda ağır ağır dans ederken Adam'ın sesi kulağımda alçak bir mırıltıya dönüşmüştü. Josh odanın diğer tarafında sevgilisiyle barı destekliyordu ama dans pistinde yavaş daireler çizerken gözlerinin üzerimizde olduğunu hissetmiştim. Ve Adam'ın da hissettiğinden oldukça emindim.

Bu yüzden Josh düğün davetini reddettiğinde, bu bir hayal kırıklığından çok bir rahatlama olmuştu.

Ama şimdi buradaydı.

"Gelmek zorundaydım," dedi Josh, kulübemin kapısında dururken garip bir şekilde gergin görünüyordu.

"Hayır, yapmadın," dedim kararlı bir şekilde, o ne yaptığımı anlamadan kapıyı kapatmaya çalışarak. Bir çizme ayağını açıklığa yerleştirerek planımı olduğu yerde durdurdu.

"İçeri girebilir miyim?"

"Hayır," diye bağırdım, kendine saygısı olan her Viktorya dönemi genç kızı gibi şok olmuşum. "Ben terbiyeli değilim. Havlu bornozun kalın olmasına ve boynumdan ayak bileklerime kadar beni örtmesine rağmen aklıma gelen ilk bahaneyi öne sürdüm.

"Seni bundan daha azını giyerken de görmüştüm," diye hatırlattı Victorian Me'nin suratını dağıtmayı ciddi ciddi düşündüğü kısacık bir gülümsemeyle.

'Eh, şimdi sadece Adam'ın gözleri için,' dedim.

Josh gözle görülür bir şekilde irkildi. "Lütfen, Lily. Sadece seninle konuşmak istiyorum.

"İki gün sonra evleniyorum," dedim ona, sanki bu küçük ama önemli ayrıntı aklından çıkmış gibi.

"Bu yüzden buradayım.

Bunun onu içeri almak için yeterli olup olmadığına karar vermeden, aniden, cırcır böceklerinin cıvıltısının üzerinde, yaklaşan bir golf arabasının vızıltısını duydum. Otel sakinleri arazide bu şekilde dolaşıyordu ve Adam'ın arabadan inip beni gizli bir randevunun ortasında gördüğünü hayal ederek dehşete kapıldım. Kendimizi bir Fransız komedisindeymişiz gibi hissederek Josh'un kolundan tuttum ve onu eşikten içeri çektim.

Birkaç dakika sonra Adam kapıyı çalarsa ne yapacağımdan emin değildim ama içimden bir ses Josh'u bir gardırobun içine tıkmak ya da banyo penceresinden aşağı itmek gibi korkunç bir şey yapacağımı söylüyordu. Neyse ki dışarı baktığımda oda hizmetçilerinden birinin havlu ve çarşaf yüklü bir arabanın direksiyonunda olduğunu gördüm.

Kapıya yaslandım, kalbim hızla çarpıyordu.

"Bana söylemeye geldiğin şeyi söyle ve Adam gerçekten ortaya çıkmadan önce buradan defolup git.

Josh başını salladı. "Bu gece buraya gelmeyecek.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

'Çünkü o geleneksel bir stand-upçı. Kurallara uyar, onları çiğnemez. *Benden farklı olarak* havada asılı kaldı, ama ikimiz de bunun söylenmemiş gerçeğini kabul etmedik.

Ama Josh haklıydı. Zamanımızı büyük ölçüde benim dairemle onun arasında bölüştürmemize rağmen, Adam ve ben otelde ayrı ayrı kalmayı kabul etmiştik. Düğünden önceki iki gece ayrı kalmanın tuhaf ve romantik bir yanı vardı.

Neredeyse bir yıl önce, kıvrımlı, ağaçlarla çevrili yoluna çıktığımız anda mekâna aşık olmuştuk. Bir nehre sırtını dayamış, düğünlerin yapılabileceği en muhteşem araziye sahip, güzel bir şekilde restore edilmiş görkemli bir evdi. Binayı gezerken bir yerde Adam düğünden önce birkaç gün kalmamızı önermişti.

Düğün koordinatörü kibarca fark etmemiş gibi davranırken, beni kollarının arasına alıp öperek, "Ay öncesi için," dedi.

"Böyle bir şey var mı ki? Omzuna doğru gülerek söyledim. Ama bu fikre bayıldım, özellikle de lüks spa tesislerini gösterdikten sonra.

'Bu bizim düğünümüz, müstakbel Bayan Tennant. İstedğin her şeyi yapabiliriz. "Bayan Lily Tennant," dedim, bu ismi dilimin üzerinde yuvarlayarak.

deniyordum. Bir an için aklıma okul defterinin her yerine 'Lily Metcalf' yazdığım ve bunun mükemmelleştirmem gerekmeyen bir imza olduğunu fark etmediğim istenmeyen bir anı geldi.

Şimdi kapıdan uzaklaştım ve kulübenin küçük oturma alanına doğru yürüdüm.

"Burada ne yapıyorsun Josh? İstenmeyen misafirim orada rahat edecek kadar uzun kalmayacağını fark etmesini umarak, basma kaplı koltukları kasıtlı olarak görmezden geldim. 'Beş tane

dakika,' diye uyardım, zaman tutmak istercesine bileğime baktım. Ne yazık ki saatimi banyoda unutmuştum. Buna neredeyse gülümseyecekti ve bir zamanlar bu komedi anının tadını çıkarabilirdik. Ama bu gece değil.

"Beş dakika, sonra gitmek zorundasın," diye tekrarladım, sadece üç yüz saniye içinde ne kadar zarar verebileceğini merak ediyordum.

Anlaşıldığı üzere, çok fazla. "Onunla evlenme, Lily. Nefesim kesildi.

Ciddiyim. Onu sevdiğini düşündüğünü biliyorum, belki de seviyorsundur. Ama beni sevdiğin kadar değil.

Öfke bir an için ciğerlerimdeki havayı çaldı.

"Ne oluyor lan? Tanıdığım en iyi insanla evlenmeme kırk sekiz saat kala buraya gelip böyle saçma sapan konuşma hakkını nereden buluyorsun? Kafadaki her saçma düşüncüyü duyduğumu sanıyordum ama-'

"Ama sen bunu hiç duymadın. Josh gözle görülür bir şekilde yutkundu, boğazı fazla mesai yapıyordu. "Seni seviyorum, Lily. Seni her zaman sevdim. Kalbimde senden başka hiç kimse olmadı. Ve evet, bunu sana söylemek için olabilecek en kötü zaman olduğunu biliyorum. Ama sen bunu yaptıktan sonra olmasındansa şimdi olması daha iyi. Gelmek zorundaydım. Bay Doğru, Bay İyi Adam, Bay İyi Adam olsa bile yanlış adamlarla evlenmeni engellemek zorundaydım. Birlikte olman gereken kişi o değil. Sen benimle olmalısın.'

Adımlamak yardımcı oldu. Tek bir kelime etmeden önce küçük salonda beş tur atmış olmalıyım. Josh konuşmadı. Sadece kafese kapatılmış bir hayvan gibi odanın çevresini dolaşmamı izledi. Sonunda öfkem bir cümle kurmamı sağlayacak kadar yatıştı.

I bükülmüş üzerinde benim Topuk, yakalamak onu anlık olarak kapalı bekçi ve yüzünde dengemi bozan bir ifadeyle karşılaştım. Tüm hayatı tehlikede olan bir adam gibi gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu. 'Lanet olsun sana, Josh. Bunu bana neden şimdi yapıyorsun? Sen Bana karşı bir şeyler hissettiğini söylemek için on dört yılın vardı, ama uzaktan bile olsa kişisel olan her konuşmayı geçiştirdin. Aslında, tek istediğinin benim arkadaşım olmak olduğunu açıkça belirttin.

"Bu tam olarak doğru değil," dedi dikkatle. 'O an vardı . . ' Bahsettiği kişiye tanıyordum ve neredeyse çıplak bedenlerimizin görüntüleri düşüncelerime girmesin diye başımı salladım.

Bir anda, havlu bornozumun altında tamamen çıplak olduğumu ve sadece on adım arkamda çift kişilik bir yatak bulunan bir oda olduğunu korkunç bir şekilde fark ettim. Bu çılgınlığın tam bir deliliğe dönüşmesini kim engelleyecekti? Çünkü birinin bunu yapması gerekiyordu.

"İki gün içinde Adam'la evleniyorum," dedim, sesim kararlıydı. "İkinci tercihim olduğu için değil, onu sevdiğim için.

Josh başını salladı. "Bunu biliyorum. Ama sen de beni seviyorsun.

"Bunu bir kez bile söylemedim," diye ısrar ettim, beşinci maddeyi savunan bir mahkum gibi. 'Söylemene gerek yoktu. Ben bunu hep biliyordum.

Yanaklarım tutuştu. Duygularımı gizli tutmak buraya kadarmış.

Bir adım daha yaklaştı ve geriye doğru bir adım atmam gerektiğini biliyordum ama ayaklarım yere yapışmış gibi hissediyordum.

'Ve bunu bilmemin nedeni, benim de aynı şeyi hissetmemdi. Aynı şeyi hissetmek.'

Konuşmak imkansızdı, bu yüzden tek yapabildiğim çaresizce başımı sallamaktı.

"Bu birdenbire gerçekleşen bir şey değil Lily. Kalplerimiz yıllar önce buna karar verdi. Bunu fark edemeyecek ya da her zaman doğru olduğunu bildiğim şeyi dinleyemeyecek kadar aptal olduğum için çok üzgünüm. Bunu şimdi, bugün yaptığım için üzgünüm. Ama bunu yaptığım için üzgün değilim.

Şu anda gözlerim için tek güvenli yer olan halıyı yoğun bir şekilde incelerken başımı kaldırdım.

Josh yumuşak bir sesle, 'Sen ve ben birlikte olmalıyız,' dedi. "Ben senin evlenmen gereken kişiyim.

"Peki ya Adam? Meydan okudum. 'Çünkü onunla birlikte olmak istemediğimi düşünüyorsan, o zaman düşündüğümde daha da kandırılmışsın demektir. O harika bir insan ve beni çok seviyor. Asla ama asla onu incitecek bir şey yapmayacağım. Ve düğünümüzü iptal etmek bundan çok daha kötüsünü yapar - onu yok eder.

'Bir gün beni sevmekten asla vazgeçmediğini fark etmesinden daha mı fazla?

Hiç de eğlenceli olmayan bir kahkaha attım. "Kendini gerçekten bu kadar çok mu düşünüyorsun?

Josh başını salladı. 'Hayır. Değilim. Seni hak etmediğimi, sana layık olmadığımı biliyorum. Senin gibi inanılmaz biri, bir kadına aşık olmamalı.

benim gibi bir aptal. Ama bence - biliyorum - öylesin. Ve hayatını seninle geçirmek isteyen başka birinin de olduğunu bilmene izin vermeden koridorda yürümene izin veremezdim.

Dizlerimden beni desteklemelerini istemek çok fazlaydı ve tuvale düşmüş bir boksör gibi basma koltuklardan birinin üzerine yığıldım.

'Her şey rezerve edildi. Dünyanın dört bir yanından konuklar geliyor. Çiçekler ayarlanıyor ve şimdiye kadar yaptığım en iyi düğün pastası otelin mutfağında duruyor. Artık çok geç. Çok geç kaldın,' dedim sesimde bir tutuklukla. "Gelinliğim hemen şurada," dedim, şimdiye kadar sahip olduğum en güzel gelinliğin ipek bir giysi çantasının içinde asılı olduğu yatak odasını göstererek. 'Ailem bu günün hayatımızın en inanılmaz günü olması için göz kamaştırıcı miktarda para harcadı. Tüm bunları için bir kenara atacağımı düşünmek için deli olmalısınız. O kadar kızgın, o kadar öfkeliydim ki kelimeleri bir araya getirmek gerçekten zordu.

"Ergenliğimizde başlayan ve hiç bir aşk üzerine mi? Josh nazıkçe söyledi.

"Gerçekleşemeyecek ve gerçekleşmemesi gereken saçma bir peri masalı üzerine.

Josh sandalyemin önünde yere çöktü ve korkunç bir an için bir yüzük çıkarıp evlenme teklif edeceğini düşündüm, bu da durumumuzu hiçbir düğün adabı kitabının ele almadığı bir hale sokardı.

Neyse ki tek yaptığı elime uzanmak oldu.

"Senden tek istediğim söylediklerimi düşünmen, Lily. Düğüne daha iki gün var. Fikrini değiştirmek için çok geç değil. Adam seni benim sevdiğim kadar seviyorsa, senin mutlu olmanı ister.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı ve Josh Metcalf'ı daha önce hiç bu kadar sevip nefret etmemiştim.

"Lütfen," diye yalvardı Josh, sesi duygusallıktan çatlıyordu. 'Lütfen bunu bir düşün. Doğru nedenlerle bile olsa yanlış adamla evlenme.

Ertesi akşam döneceğine dair söz vererek kısa bir süre sonra ayrıldı. Beni hiç bu kadar az taşıyabildiğini hissetmediğim bacaklarımla onu kapıya kadar takip ettim.

Eşikte bir an durakladı. 'Şu anda seni öpmeyi ne istediğimi bilemezsin. Ama o çizgiyi geçmeyeceğim çünkü bu sana haksızlık olur.

"Ama benden düğünü iptal etmemi istemek öyle mi?" dedim acı bir kahkaha atarak.

"İyi geceler Lily," dedi Josh yumuşak bir sesle, mürekkep gibi karanlığa karışırken. "Bunu uyu ve yarın tekrar konuşuruz."

Ama tabii ki o gece uyuyamadım. Vermek zorunda kalacağım en kötü kararlar karşısında karşıyayken nasıl uyuyabilirdim ki? Elimde bir el bombası vardı ve hangi seçimi yaparsam yapayım hayatlar yok olacaktı.

Yirmi Altıncı Bölüm

ALTI YIL ÖNCE

Bir spa merkezini ziyaret etmenin tüm amacı sizi huzurlu ve sakin bırakmasıydı, ki bu iki şeyi hissetmekten daha uzak olamazdım.

Bana masaj yapan genç kadın, 'Son derece gerginsiniz,' diye gözlemledi.

Adam yan masadan başını kaldırdı, o kadar rahatlamış görünüyordu ki neredeyse komadaydı. "Gergin hissediyor musun?" diye sordu, sesi endişe doluydu.

"Hayır," diye reddettim, şu anda omuzlarımdaki düğümlere ekmek hamuru yoğuran Paul Hollywood'un iştahıyla saldıran kadının bana karşı çıkmaması için dua ettim. "Şey, belki biraz," diye kabul ettim. "Düğün öncesi gerginliği sanırım.

Söylenecek yanlış bir şeydi, çünkü Adam'ın kendini kollarının üzerine kaldırmasına neden oldu. Çiftler masajımızın onun tarafını yöneten kadın, bu kesintiden belli belirsiz rahatsız olmuş görünüyordu.

"Düğün için gergin değilsin, değil mi?" diye sordu, görünüşe göre iki yabancının önünde bu konuşmayı yapmaktan rahatsız değildi. Bugün bana bu soruyu üçüncü kez soruyordu ve daha sabahın ortasındaydık.

Hayır. Tabii ki değil. Neden olayım ki? Neden böyle düşünüyorsun? Uzaklardan gelen bir iç ses bana çok fazla itiraz ettiğimi söylüyordu ve başka bir şeyi ele vermeden önce dudaklarımı kenetledim. Josh'un önceki günkü itirazını her düşündüğümde korku dolu spazmlarla kaskatı kesilen omuzlarım ya da vücudumun geri kalanı için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Josh'la yaptığım konuşmanın bende yarattığı kargaşayı gizlemekte oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum. Neyse ki hava bir kış sabahı için alışılmadık derecede aydınlıktı, bu yüzden kahvaltıya güneş gözlükleriyle geldiğim için sadece biraz gülünç görünmüştüm. Otelin güzel bakımlı bahçesine bakan resimli bir pencerenin hemen yanında oturuyorduk.

onları üzerimde tutmama izin verdi. Ama Adam dikkatli ve gözlemciydi, geçmişte her zaman sevdiğim iki özellik. Bugün o kadar da değil.

Masajdan sonra yüzmeye gitmiştik - benim önerimdi, itiraf etmeyi reddediyordum çünkü suyun içinde koşturup durmak, uzun uzun yürümek konuşmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

"Vay canına," diye haykırdı Adam, ben derinlerde nefes almak için durakladığımda bana yetişerek. "Gizlice olimpiyatlara mı katılmaya çalışıyorsun?" diye şaka yaptı. Otel havuzunun pırıl pırıl fayanslarına yaslanmış olan elime uzandı. "Tanrım, Lily, nabzın deli gibi atıyor.

"İyi bir kardiyo," dedim, kesik kesik, hırıltılı bir nefesle.

Gözleri sıkıntılı bakıyor. 'Sadece biraz yavaşla. Bunun eğlenceli olması gerekiyor; eğitim kampı değil.

"Eğleniyorum," diye ısrar ettim, öylesine kasvetli bir kararlılıkla ki onu endişelendirdiğinden emindim. Kendimi gülümsemeye zorladım, çünkü istediğim son şey bir sorun olduğundan şüphelenmesiydi. Çünkü bir şey yoktu. Dünyanın en berbat aşk üçgeninin ortasında değildim, çünkü kalbim Adam'a aitti ve hep öyle kalacaktı. Neredeyse tüm hayatım boyunca gizlice sevdiğim adamın şimdi beni de sevdiğine karar vermesi berbat bir zamanlamaydı. Bu çok kötüydü. Çok geç. Her şey için çok geç. Gözlerim aniden batmaya başladı ve bir kez daha kenardan iterken suçu klora atıp atamayacağımı merak ettim. "Sadece birkaç boy daha," diye omzumun üzerinden söz verdim, yüzümü suya daldırmadan ve diğer tüm konuşmaları susturmadan önce.

Soyunma odasından çıktığımda Adam duvara yaslanmış beni bekliyordu. Ben yaklaşırken cep telefonunu kot pantolonunun arka cebine soktu.

"Ee, sırada ne var? Bana bir çocuk televizyonu sunucusu olarak iş bulabilecek türden bir neşeyle sordum.

'Aslında, daha sonra halletmem gereken bir şey var. Seni biraz yalnız bırakmamın sakıncası var mı?'

Minnettar görünmemek için gerçekten çok çabaladım, çünkü taktığım maske rahatsız edici bir şekilde ağırlaşıyordu.

"Tabii ki hayır.

Adam kolunu omuzlarıma doladı ve hızlı bir öpücükten daha fazlasını hissettiren bir öpücük için beni kendine çekti.

Düğünden önceki birkaç hafta boyunca düşünceli jestler ve beklenmedik hediyelerle beni şımartmıştı. Bu beni şaşırtmadı.

bu akşamki prova yemeğinden önce bir tane daha hazırlamıştı. Onu hak etmiyordum. Onu gerçekten hak etmemiştim ve o da gecenin yarısında uyanık kalıp başka birini düşünen biriyle evlenmeyi kesinlikle hak etmiyordu. Korkunç, korkunç bir insandım.

"Belki annemle babam gelmeden önce beni manikür-pedikür için araya sıkıştırabilirler mi diye bakarım.

"İyi fikir," dedi Adam ve bir an için sesinde ikimizi de ikinci sınıf bir oyundaki aktörler gibi gösteren bir şey olduğunu düşündüm. Sonra bana baktı ve gülümsedi ve bunun sadece benim yansıtmam olduğunu anladım.

"Sanırım golften sonra görüşürüz. Adam otelin etkileyici sahasında bir tur için rezervasyon yaptırmıştı ve bu bana boyanın kurumasını izlemek kadar heyecan verici gelmişti. "Tabii bana katılma konusunda fikrini değiştirmediyse," diye ekledi, sesi sıcak ve alaycıydı. "Golf arabasını sen kullanabilirsin.

"Kulağa ne kadar cazip gelse de, sanırım tırnaklarımı kestikten sonra odama dönüp biraz dinleneceğim," dedim. 'Herkes prova yemeği için gelmeye başladığında ortalık karışacak.

Kuafördeki randevum boyunca gergindim ve kıpır kıpırdım, iki ayak tırnağımı ve yüzük parmağımın tırnağını lekeledim - her ne kadar öyle hissetsem de bunu bir alamet olarak görmeyi reddettim.

"Kahretsin. Bana gerçek bir kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun? Josh odamdaki basma koltuktan kalktı.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordum, odada zorla girildiğine dair bir işaret ararken.

"Beni içeri alması için hizmetçiyi çağırdım. Anahtar kartımı içeride unuttuğumu söyledim.

Beni en çok ne şaşırttı bilmiyorum, onun cüreti mi yoksa otel güvenliğinin eksikliği mi? Josh gibi görüldüğünüzde açılan kapılar - kelimenin tam anlamıyla - inanılmazdı.

"Ya Adam'la birlikte içeri girseydim? Dedim, onun umursamaz tavrı karşısında nabzım hâlâ dört nala atıyordu.

Yüzünde tuhaf bir ifadeyle, "Senin yapmayacağına dair şansımı denedim," dedi.

Geleceğimle Rus ruleti oynamaktan mutlu olduğu için öfkelenerek başımı salladım.

"Bu iyi değil, Josh," dedim, odamdaki varlığını belirtmek için bir el salladım. "Bunların hiçbirini doğru değil.

koltuğun yanında duruyordu ama sanki azarlanan bir çocuk gibi ayaklarını sürüyerek . Bu beni, gerçekten olmamasını dilediğim bir şekilde etkiledi.

'Eğer buraya bir çeşit cevap için geldiyseniz-'

"İstemiyorum," diye araya girdi, ayakkabısını halının üzerinde yumuşak bir şekilde karıştırırken başını kaldırdı. 'Senden hiçbir şey istemiyorum, Lily. Özellikle de bir cevap.

Omurgamda bir korku parmağı dolaştı. Bu ne anlama geliyordu? Ne yapmıştı ... ya da daha kötüsü, kiminle konuşmuştu?

"Neden benden bir cevap beklemiyorsunuz?"

"Çünkü soruyu iptal ediyorum. "Ne yapıyorsun?

'İptal etmek. Geri almak gibi-'

"O lanet kelimenin ne anlama geldiğini biliyorum Josh.

Sanki kelimeler yerine kırbaçla saldırmışım gibi irkildi.

"Artık benim hakkımda ne hissettiğini bilmeme gerek yok... hiçbir şey hakkında, çünkü bir hata yaptığının farkındayım.

Yelkenlerimin rüzgârının kesildiğini söylemek hafif kalır.

"Yani, düğünümü sabote etmeye çalışmanın yanlış bir şey olduğunu kabul ediyorsun?" Sahip çıkılması gereken onca geçerli duygu varken neden birdenbire bu kadar öfkelendiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Josh başını salladı ve kış güneşinin saçlarındaki abanoz telleri yakalayışı o kadar büyüleyiciydi ki, bir zamanlar olduğum kızın kalbini paramparça eden sözleri söylediğinde yüzüne bakmıyordum.

"Sana aşık olmadığımı fark ettim. Durakladı, yutkundu ve sonra öldürücü darbeyi indirdi. "Hiçbir zaman olmadım.

"Sen gerçek misin?" diye bağırdım, ayağa fırladım ve bir kalp atışından daha kısa bir sürede aramızdaki boşluğu geçtim. 'Bunu nasıl bir insan yapar? Son yirmi dört saattir nasıl bir eziyet içinde olduğumun farkında mısın?

Omuz silkti ve içimde çok uzun zamandır canlı olan bir şey yavaşça öldü.

Özür dilerim. Yanlış anladım ve düşünmeden hareket ettim. Ama hey, iyi haber şu ki, gerçek bir hasar oluşmadan önce zamanında aklım başıma geldi.

"İnanılmaz," dedim, her bir heceyi telaffuz ederek. "İnanılmazsın amına koyayım. O bencil beyninden neler geçiyordu böyle?

Senin mi?'

Tekrar ırkıldı. "Hiçbir şey. Açıkça.'

Daha fazlasını bekledim ve ekleyecek bir şeyi olmadığını anlamam gerekenden daha uzun sürdü. Ama ben anladım.

"İnsanlar sevdiklerini iddia ettikleri birine böyle davranmazlar. "Evet, dediğim gibi... Sana aşık değilim. Yüksek sesle söylemek

Dün sen ve ben bir şey olsaydık vazgeçmek zorunda kalacağım her şeyi ciddi ciddi düşünmemi sağladı ve biliyordum ki ...' Sanki bir senaryodaki yerini arıyormuş gibi duraksadı. "Ve sana "düşkün" olmanın benim için yeterli olmadığını fark ettim.

"Düşkün mü? Bu kelimeyi sanki arseniğe batırılmış gibi tiksintiyle söyledim. "Dün bana karşı hissettiğini iddia ettiğin duygu düşkünlük değildi.

"Sana söyledim, yanılmışım," dedi, sesi yükseliyor ve aniden daha az istikrarlı çıkıyordu. "Kötü bir karar verdim ve seninle birlikte olmak istediğimi düşündüm. Ama neyse ki ikimiz için de bunun doğru olmadığını zamanında anladım. Son yirmi dört saati silip atabilir ve hiç yaşanmamış gibi davranabiliriz.

Titriyordum. Öfkeyle, reddedilmişlikle ve ölüm gibi acı veren bir şeyle.

"Seni tanıdığımı sanıyordum Josh. Gerçekten tanıdığımı. Ama orada durmuş, bana tüm bu saçmalıkları söylerken, verdiğin zararın farkında bile değilsin, şey ...' O anda neredeyse ağlamaya başlıyordum ve gözyaşlarım düşmeden önce onları durdurmak için sahip olduğumu bilmediğim bir güce ihtiyacım vardı. "İnsanlar bunu arkadaşlarına yapmaz, Josh. Her zaman yanlarında olan birine bunu yapmazlar. Ne zaman isterlerse hayatlarına girip çıkmalarına izin veren ve hiçbir talep ya da beklentide bulunmayan birine. Bu affedilemez bir davranış. Bunun ne kadar yanlış olduğunu nasıl fark edemezsin? Kurtlar tarafından mı yetiştirildin?"

Yüzünde ilk kez gerçek ve samimi bir duygu vardı. 'Nasıl yetiştirildiğimi biliyorsun. Kurtlar bir üst sınıf olurdu.'

Beni daha önce hiç kimsenin incitmediği kadar incitmiş olsa da, sözlerimi geri almak için her şeyimi verirdim. Ama artık çok geçti. Hasar çoktan verilmişti.

"Seninle bir hayat istemiyorum, Lily.

"Bu bana uyar Josh, çünkü zaten hiçbir zaman bir tane sahibi olamayacaktın.

Koyu renk gözleri parlıyordu. 'Hayır, sen her zaman güvenli seçeneği seçerdin. Risk alamayacak kadar korkaksın.

"Ben neyim? Onu mükemmel bir netlikle duymuş olmama rağmen söyledim. 'Mükemmel küçük peri masalı balonunun dışına çıkmaktan çok korkuyorsun.

İçinde yaşadığın. Ve ben sizin dünyanızda yaşayamam; bu beni boğar.

Onu boğmak o anda kulağa oldukça iyi bir seçenek gibi geliyordu ve en yakın yastığı alıp denememek için olması gerekenden daha fazla kendimi tutmam gerekti.

"Peki, tamam. O iki yüzlü yalancı halini odamdan def etmeni öneririm, çünkü katılmam gereken bir prova yemeği var,' dedim, o kadar çok titriyordum ki kesinlikle bunu görebiliyor olmalıydı.

Josh kapıya doğru bir adım attı ve o adım attığında aklıma iki düşünce geldi: Onu kaybediyordum ve yaşadığım sürece onu bir daha asla görmek istemiyordum.

"Bence artık birbirimizi görmemeliyiz," dedi, arkasını dönüp gözlerimde gerçekten görmesini istemediğim şeyleri yakalayarak. "En azından bir süreliğine.

"Sanırım bunun kalıcı olmasını sağladın," dedim, bu korkunç sahnenin son birkaç dakikasında kendimi toparlamaya çalışarak. Parçalanmaya o kadar yakındım ki beni ayakta tutan tek şey gururumun ipliği idi. 'İşimiz bitti, Josh. Bitti. Bir zamanlar çok iyi arkadaşlık ama arkadaşlar birbirlerine bunu yapmaz. Belli ki aile, arkadaşlık ve bağlılıkla ilgili sorunların var ve boktan çocukluğun yüzünden senin için bahaneler üretmekten bıktım usandım.

"Oraya gitme Lily," dedi, sesi karanlık ve tehlikeliydi.

'Peki,' dedim, buz gibi soğuk bir sesle. 'Neden böyle olduğun önemli değil ve biliyor musun, umurumda bile değil. Hayatının geri kalanının tadını çıkar, Josh. Sadece benden çok ama çok uzakta bir yerde yaşadığından emin ol.

Bunun içinde bir yere düştüğünü düşündüm ama kapıya doğru yürüdü ve bir daha arkasına bakmadı. Ayrılmadan önce son bir veda yorumu yaptı ve bu sözler ruhuma silinmez bir şekilde kazınacağını zaten biliyordum.

"Haklısın. Bence birbirimizi bir daha görmememiz herkes için daha iyi olur.

Ve sonra gitmişti.

Yirmi Yedinci Bölüm

"Bir hata yaptım," diye tekrarladı Josh, sözleri uzun ağaçların arasında sekerek beni zamana geri sürükledi. "Doğru olmayan bir şey söyledim çünkü aptaldım, önemsizdim ve senin arkadaşlığını kaybetmekten korkuyordum.

'Yani bunun gerçekleşmesi için neredeyse *garanti* olan tek şeyi mi yaptın? O kavga çok vahşiceydi, Josh. Söylediğimiz şeyler ...'

Josh elini saçlarının arasında gezdirdi, konuyu onun istediği şekilde kapatmadığım için kızgın olduğu belliydi.

"O zamanlar konuşulanların yarısını bile hatırlamıyorum. Hepsi çok uzun zaman önceydi. Bildiğim tek şey, birisine onu sevdiğinizi söylerken ciddi olmadığınız ve başka biriyle evlenmek üzere oldukları halde bunu söylemenin bir arkadaşlığı mahvetmek için kesin bir yol olduğudur. Ben de bunun için üzgünüm.

Başını kaldırdı ve gözlerinde hüznü bir bakış vardı.

'O zamanlar çok saçmalamıştım. Şimdiye kadar hepsini unutmuşsundur diye düşünmüştüm.

Onun sözlerinin kafamda bir kayıt gibi tekrar tekrar çaldığı tüm gece yarısı uykusuz anları düşündüm. Başımı üzüntüyle salladım.

'En başından beri Adam'ın senin için doğru adam olduğunu biliyordum. Bir koca, bir hayat arkadaşı olmaya hazırdı. Baba olmaya hazırdı ve ikimiz de bunun benim asla istemediğim bir şey olduğunu biliyoruz. Esprili bir kahkaha attı. "En azından bu değişmedi.

Üç gündür duymadığım bir ses aniden açıklıkta yankılandığında, bir kasa kapısı nihayet açılıyormuş gibi hissettim. Cep telefonum hayata geri dönmüştü. Elim kot pantolonumun arka cebine daldı ve onu çıkardım. Elbette, ekranın üst köşesinde nihayet bir sembol vardı.

"Tekrar çevrimiçi olduk! O kadar sevinçliydim ki, interneti bizzat icat ettiğimi düşünüp affedilebilirdiniz.

"Bu harika," dedi Josh, her ne kadar benim kadar memnun görünmese de.

O küçücük sesin yarattığı heyecanı gizleyemesem de, geldiğimden beri yaptığımız en aydınlatıcı sohbetlerden birini böldüğü için üzgündüm.

Mesajlarımı tıkladım. Annem ve babamdan birkaç, Raegan'dan da birkaç mesaj vardı. Ama hiçbirini açamadan sinyal kayboldu.

"Lanet olsun. Yine kaybettik."

"Geri gelecektir," dedi Josh, umursamaz bir sesle. "Muhtemelen hâlâ direği tamir ediyorlardır.

Sanki kanıt olarak görmesi gerekiyormuş gibi telefonumu uzattım. "Ama telefonum çekiyordu. Tam şuradaydı. Sesim hissettiğim kadar ezilmiş geliyordu.

'Ağaçlar muhtemelen yardımcı olmuyor,' diye açıkladı, 've burada biraz çukurdayız. Sinyal bu kadar zayıfken onu alabilmek için yüksekliğe ihtiyacın var,' dedi gözlerini gökyüzüne çevirerek.

İçimden ani bir ürperti geçti. 'Umarım bu çamlardan birine tırmanmayı önermiyorsa, çünkü ağaçlara tırmandığım günler kesinlikle geride kaldı. Umarım sizinki de öyledir.

Josh bir karar vermekte zorlanıyor gibiydi ama iç çekerek kararını verdi. "Bir çözüm olabilir ama buradan daha engebeli bir arazide yaklaşık on beş dakikalık bir yürüyüş mesafesinde.

"Senin yardımınla yapabilirim," dedim, ona tekrar güvenmeye ne kadar hazır olduğuma şaşırarak. Birkaç gün içinde gerçekten çok uzun bir yol kat etmiştik.

"Tamam," dedi elini uzatarak. Hiç tereddüt etmeden kendi elimi içine koydum. Eldivenlerimizin yünleri arasından parmakları kısa bir süreliğine benimkileri başka bir yaşamda olduğu gibi sıktı. Ben de sıktım.

Orman gittikçe sıklaşıyor, çam ağaçları yerlerini devasa meşelere ve gökyüzünü kaplayan çınarlara bırakıyordu.

"Fazla uzak değil," dedi Josh. Burası, kışın güneş ışınlarının nüfuz edemediği ormanın en kalın kısmı daha soğuktu. Adam'ın paltosuna daha da sokuldum ve onun tıraş losyonunun ani ve beklenmedik esintisiyle ödüllendirildim. Sanki bana bir mesaj gönderiyor gibiydi ama beni ilerlemeye mi teşvik ediyordu yoksa geri çekilmemi mi istiyordu, hiçbir fikrim yoktu.

"İşte geldik," diye duyurdu Josh, sol omzunun üzerinden yorumunu yönlendirerek, çünkü yol o kadar daralmıştı ki artık tek sıra halinde yürümek zorundaydık. Önden fırlayan Fletcher ağaçların arasından geri fırladı ve sevinçle aramızda zıpladı.

Josh bir kenara çekildi ve bir açıklığa daha ulaştığımızı gördüm, ancak öncekilere kıyasla bu ağaçlar arasında büyük bir boşluktan fazlası değildi. Meşelerden oluşan halka gün ışığını engellediği için burası gölgeliydi. İlk bakışta tek fark ettiğim, muhtemelen Josh tarafından kesilmiş birkaç ağacın kütükleriydi. Gözlerim filtrelenmiş ışığa daha iyi uyum sağlayınca, tam ortada devasa bir ağaç olduğunu gördüm, gövdesi o kadar genişti ki, eğer ağaca sarılma havasında olsaydım kollarım ancak yarısına kadar ulaşabilirdi. Fakat odak noktam netleştikçe, meşeyi çevreleyen, basamakları devasa gövdeye tek tek çentiklenmiş, yüzen bir spiral merdiven olduğunu gördüm.

Gözlerim merdivenleri adım adım çıkarak orman zemininden yaklaşık altı metre yükseklikte bir platforma ulaştı; bu platformun üzerinde öyle mükemmel bir ağaç ev vardı ki peri masallarından fırlamış gibi görünüyordu. Gökyüzündeki mini kulübeyi, camlı pencereleri ve dar, etrafı saran bir balkonun üzerinde asılı duran eğimli çatısıyla incelerken gülümsememi gizleyemedim.

'Bu bir ağaç ev. Bir ağaç ev yapmışsın,' diye sevinçle haykırdım, sanki burada olduğunu unutmuş olabilirmiş gibi.

"Yaptım," dedi Josh, sesi gurur ve alçakgönüllülüğün tuhaf bir karışımıydı.

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldım, üstümdeki inşaatı seyrederken beynim onun yirmi yıl önce Matematik alıştırmalar kitabımın arka kapağına çizdiği taslağı üst üste koymakla meşguldü. Emin olmak zordu ama bana ikisi mükemmel bir eşleşme gibi görünüyordu.

"Oraya çıkabilir miyiz?" diye hevesle sordum, döner merdivenin ilk basamağının yer seviyesinden yaklaşık dört fit yukarıda olduğunu fark ettiğimde kaşlarım çatıldı.

'Biz yapamayız ama *ben* . Bana telefonunuzu verirsiniz, yukarı tırmanıp oradan daha iyi sinyal alıp alamayacağıma .

"Asla," dedim kararlılıkla, telefonumu benden alma planları varsa diye cebimin derinliklerine ittim.

"Lily, basamaklar güvenli değil. Henüz tırabzanı yapmadım ve en alt basamak yerden bir metre yükseklikte. Oraya asla çıkamazsın. En alt basamağa çoktan yaklaşmıştı ve kendini yukarı çekmeye hazırlanırken kollarını ahşap yüzeye dayamıştı.

"Ne yani? Erkekler ağaca tırmanabiliyor da kızlar tırmanamıyor mu? Bu sözler bana son derece tanıdık gelmişti, çünkü aynı konuşmayı yirmi yıl kadar önce de yapmış olduğumuzu hissediyordum.

Josh durakladı, ağırlığı hala kollarının üzerindeydi, sanki bir yüzme havuzundan çıkmak üzereydi. "Ağaçlara tırmanmanın nesi seni huysuz bir ergene dönüştürüyor?

"Bilmiyorum," dedim inatla, koltuk değneğini yere bırakıp ağaca doğru yürürken. "Ama seni tekrar bir çocuk suçluya dönüştüren de aynı şey.

Ergen benliklerimiz yetişkin gözüyle birbirimizi alt etmeye çalışırken uzun bir sessizlik anı oldu. İlk kimin kahkaha attığından emin değilim. Fotoğraflı bir final olabilir.

"Bu çok saçma," dedi Josh, spiral merdivenin ilk basamağında ayağa kalktı ve bana elini uzatmak için aşağı indi. 'Eğer düşüp boynunu , cesedini ormana gömmek ve burada olduğunu inkâr etmek zorunda kalacağım.

'Sağlam bir plana benziyor,' dedim.

Josh'un eli benimkini sıkıca kavradı. Ona artık on bir yaşında, neredeyse hiçbir ağırlığı olmayan sıska bir çocuk olmadığımı hatırlatmak üzereydim ki beni sanki öyleymişim gibi havaya kaldırdı.

"Vay canına," dedim, gücünden cidden etkilenmişim.

"Tek parça halinde yere döndüğünde spor becerilerim konusunda bana iltifat edebilirsin," diye hırladı, neredeyse Fletcher'ın postacıya yaptığı kadar sert bir şekilde. 'Şimdilik sadece ayaklarını nereye koyduğuna konsantre ol ve elini ağaç gövdesinden ayırma. Sesi, duruma herhangi bir ciddiyet katma fırsatına izin . Son derece ciddiydi ve endişeli yüz hatlarına kısa bir bakış, ağaç eve tırmanmama izin verdiği için şimdiden pişmanlık duyduğunu gösteriyordu.

Josh, ağacın tepesine doğru tırmandığımızı görünce üzüntüyle mızımızlanan Fletcher'a 'Kal,' dedi.

Adam'ın köpeği itaatkâr bir şekilde karnının üzerine çöktü ve yapraklı dalların arasında kaybolmamızı izledi.

Tırmanış ne dik ne de çok zordu. Tırabzan yerinde olsaydı, çok kolay olurdu. Ama kalbim hâlâ göğsümde davul gibi çarpıyordu. Josh'un sağ elinin arkamda sıkıca dikilmiş olması da yardımcı olmuyordu.

Avucunun sıcaklığını sağ kalçamda hissederek, "Bunun bu sabahki gösterişinden bile daha sapıkça olduğunun farkında mısın?" dedim. Güldüğünü, elinin içinden geçip içimde titreşen titremeden anladım.

"Sadece tırmanmaya konsantre ol," dedi sertçe, sanki Cheshire kedisi gibi sırtıttığının farkında değilmişim gibi.

Saklamaya çalışmadığım rahat bir iç çekişle perona vardım ve elini bıraktım. Josh yanıma geldi ve camlı çift kapının koluna uzandı.

"Burayı kilitli tutmuyor musunuz? Kapı açılıp ağaç eve adımımı attığımda, kafamdaki her düşünce bir anı dalgasıyla bir kenara savrulmadan önce sordum.

"Bir gün bir ağaç evde yaşayacağım," dedim ve elimdeki son iki sakızı da çıkarıp bir tanesini yanımda, üvey babasının bahçelerindeki çınar ağacına kurduğu platformda yatan Josh'a attım.

Yer seviyesinde olsaydık Josh muhtemelen onu ağzıyla yakalamaya çalışırdı ama etrafımızda duvar olmadığından ve Janette'in özenle baktığı gül fidanlarının on beş metre yukarısında olduğumuzdan bu pek de iyi bir fikir değildi.

'Her tarafta pencereler olacak, hatta belki bir tavan penceresi bile olacak, böylece yere uzanıp geceleri yıldızlara bakabileceğim. Ve her tarafa uzanan bir balkonu olacak.

"İçinde mobilya yok o zaman? Josh bir dirseğinin üzerinde durup bana bakarken gülümsemesi sıcacıktı. Ergen kalbim göğsümde titriyordu ve yüzüncü kez daha güzel olmayı, daha uzun kirpiklerim olmasını ve sınıfimdaki diğer kızlar gibi düzgün göğüslerim olmasını diledim. Geç gelişmiş olmamın bir önemi yoktu, çünkü Josh'un beni bir kız olarak gördüğünü hiç sanmıyordum. Bu gerçekten berbattı, çünkü son iki yıldır düşündüğüm tek erkek oydu.

'Hayır. Mobilyaya ihtiyacı olmayacak. Belki köşede bir kanepa olabilir. Bir kolumu platformun kenarındaki boşluğa doğru salladım. "Ah evet. Üzerinde büyük gri tüylü bir örtü olabilir. Yerde de her yerde tüylü koyun postu halılar olurdu. Ve pencerelerde pötikareli perdeler olurdu. Kırmızı ve beyaz olanlar.'

On beş yaşındaki Josh bana 'Pötikarenin ne olduğunu bile bilmiyorum' dedi.

Sanırım bir yerlerde bunu öğrenmiş olmalı, çünkü gözlerim ağaç evde gezinirken, üzerine gri bir örtü örtülmüş rahat görünümlü bir kanepenin ve pencerelerdeki neşeli, kırmızı kareli perdelerin yanından geçti.

"Bunu sen yaptın," dedim şaşkınlıkla, nemli botlarımla koyun derisi halılara basmamaya dikkat ederek odaya doğru ilerledim. "Ağaç evimi sen inşa ettin.

Josh kaşlarını öyle derin çattı ki, kaşları sert bir çizgi oluşturdu. 'Ben *bir* ağaç ev yaptım. Senin olduğunu düşündüren ne?"

"Çünkü burası benim ağaç evim," dedim elimle odanın içinde gezinerek. 'Bu bina, onu inşa etme şekliniz, hatta onu dekore etme şekliniz bile ... *tam* olarak tarif ettiğim gibi.

Josh bana deliymişim gibi bakıyordu. 'Gerçekten neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Burayı bir prototip olarak inşa ettim çünkü ısmarlama ağaç evler yapmaya başlamayı düşünüyordum. Onlar için büyük bir pazar var.

İkimizin de ağaç evlere 'dallanıp budaklanmak' gibi kolay bir şakaya başvurmaması durumun ne kadar gerginleştiğinin bir ölçüsüydü.

"Ama yaptığınız her şey yıllar önce tarif ettiğim şekilde. Sanki birer sergiymiş gibi her bir eşyayı işaret ettim. "Kanepenin üzerinde tüylü bir örtü var - gri bir örtü," dedim vurgulayarak. 'Yerde koyun postundan halılar ve kırmızı pötikareli perdeler var. İstedığimi söylediğim tavan penceresini bile takmışsın.

Josh derin bir iç çekti ve merdivenleri çıkmama izin vermemesinin gerçek nedeninin çocukluk fantezimin bu yeniden yaratılışını görmemi istememesi olup olmadığını merak ettim.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Lily, ama örtülerin, kilimlerin ya da perdelerin telif hakkı sana ait değil.

'Ama... ama tam da hayal ettiğim gibi yaptınız. Bunu neden yaptınız?"

"Bilmiyorum, belki de sadece bir tesadüftür," dedi, o kadar kesin bir ifadeyle ki ilk kez kendimden şüphe etmeye başladım. 'Ya da belki de bir ağaç evin nasıl görünmesi gerektiğini söyleyip duruyordun ve burayı dekore ederken yaptığım seçimler konusunda bilinçaltımda beynimi yıkadın.

Sözlerinde doğru gibi gelen bir şeyler vardı. İllüzyonistlerin bilinçaltı mesajlar yoluyla ikna gücünü gösterdikleri TV şovlarını izlemiştim. Burada olan da bu muydu? Muhtemelen öyleydi. Çünkü başka bir şey tamamen farklı bir solucan kutusu açardı.

Size karşı hiçbir şey hissetmediğini iddia eden bir adam, neden asla ziyaret etmemeniz gereken bir ormanın ortasına hayalinizdeki ağaç evi inşa etsin?

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Tanrı'ya şükür iyisin. Billy Amca'nın dans figürlerinin seni onunla Gretna Green'e kaçmaya ikna ettiğine inanmıştım.

Raegan'ın saygısız espri anlayışını ne kadar özlediğimi fark ederek güldüm.

"Öyle bir şansım yok," diye cevap verdim. 'Dediğim gibi, korkunç bir fırtına yüzünden burada mahsur kaldım ve bu sabaha kadar telefonum hiç çekmedi.

'Neredesin o zaman? Kulağa ıssız bir yerdeymişsin gibi geliyor?'

"Hemen hemen öyle.

Ağaç evin pencerelerinden birinden dışarı baktım. Josh, muhtemelen aramalarımı yapabilmem için bana biraz mahremiyet sağlamak amacıyla balkona çıkmıştı. Ama yine de üç metreden daha yakınımda dururken onun hakkında konuşmaktan rahatsız oluyordum.

'Peki bu eski arkadaşın kim olduğunu söylemiştin? Onun hakkında konuştuğunuzu hiç duymadım. Adam'ın cenazesinde miydi?'

Rahatsızca yutkundum. 'Hayır. Değildi. Bir süre önce irtibatı kaybettik.

"Yine de durup ona uğramaya mı karar verdiniz?" "Öyle bir şey işte.

Raegan'ın evinden ormana kadar uzanan hava dalgalarında dolaşan şüpheyi neredeyse duyabiliyordum.

"Döndüğümde sana her şeyi anlatacağım," diye söz verdim, ama anlatmak isteyip istemediğimi sorgulamaya başlamıştım bile. Bir sürü yarım yamalak teori ve daha da fazla cevaplanmamış soru dışında anlatacak ne vardı ki?

"Bana sadece ürkütücü bir tarikat üyesi tarafından rehin tutulmadığını söyle.

O kadar yüksek sesle güldüm ki Josh ağaçların tepesindeki manzarayı incelemeyi bırakıp omzunun üzerinden bana baktı. Gülümsedi ve içimde bir şeyler kıpırdadı.

"Zamanınızı tek başınıza Netflix'te polisiye gerilim filmleri izleyerek mi geçirdiniz?

"Belki," diye yanıtladı Raegan, sesi biraz savunmacı geliyordu, "ama yine de güvende olduğundan emin olmak istiyorum.

Josh'la burada mahsur kaldıktan sonra endişelendiğim onca şey arasında güvenliğim bunlardan biri değildi.

'Ben gayet iyiyim ve yol yakında açılacak, böylece eve dönebileceğim.

"Güzel. Çünkü sana sormak için can attığım milyonlarca sorum var.

Güldüm, muhtemelen şaka yapmadığımı biliyordum. MI5 muhtemelen Raegan'dan bir iki numara öğrenebilirdi.

Saat farkı yüzünden ailemi paniğe kapılmadan arayamıyordum, bu yüzden sadece Fletcher'la birkaç gün geçirdiğimi bildiren bir mesaj yazdım ve bana ulaşmaya çalıştıkları ve endişelendikleri için özür diledim. Onlara kiminle kaldığımı söylemedim ve nedenini de bilmiyordum.

"İhtiyacın olan herkesle temasa geçtin mi? Josh rustik korkuluklara yaslandığı yerden doğrulurken sordu.

Evet, söyledim. Teşekkür , Josh.'

"Ne için?

Bakışlarımın onunkilere kilitlendiğinden emin oldum.

"Beni buraya getirdiğin için. Duraksadım. Söyleyecek miydim yoksa her şeyi oluruna mı bırakacaktım? Görünüşe göre aptallık günün yeni düzeniydi. Arkamı döndüm ve ağaç evi işaret etmek için elimi salladım. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim.

Uzun süre gözünü kırpmadı, ben de kırpmadım.

"Burası senin ağaç evin değil Lily.

"Evet. Her neyse,' dedim.

Dönüş yolunda sohbetimizin kontrolünü Josh ele geçirdi ve ormandan çıkıp evi gördüğünde ağaç ev yapımı hakkında istediğimden daha fazla şey biliyordum. Kulübeye yaklaştığımızda, buranın huzurundan ayrılmak üzere olduğum ve bir daha geri dönme ihtimalimin olmadığı için anlık bir üzüntüye kapıldım. Orman evinde neredeyse ruhani ve gençleştirici bir şeyler vardı.

"Wildwood'u genişletmenin harika bir yolunu düşündüm," dedim heyecanla, fikir kafama dank ederken. 'Birkaç ağaç ev daha inşa edebilirsin - insanların bahçelerine değil, onları *buraya* inşa etmelisin. Burası lüks bir orman inzivası için mükemmel bir yer olurdu. Onları gözlerden uzak kaçamaklar için kiralayabilirsin.

Kendimi bu fikre o kadar kaptırmıştım ki Josh'un yavaşça başını salladığını fark etmedim bile. 'Buraya herkesten *uzaklaşmak* için geldim. Dünya yanıma taşınabilsin diye bir sürü tatil evi inşa etmeye değil.

Onu ön kapıdan mutfığa kadar takip ettim, arkasından konuşuyordum, çünkü garip bir şekilde arkasını dönmeye isteksiz görünüyordu.

'Neden herkesten uzaklaşmak istedin, Josh? Senin gibi sosyal bir adamın birdenbire kendini arkadaşlarından ve aileden koparmak istemesinin sebebi neydi? Her şeyden?'

"Neredeyse kesildim.

Kaşlarımı anlamlı bir şekilde kaldırdım.

Tamam. Şu anda *bağlantımız* kesik. Ama bu bir anormallik. Normalde istediğim zaman gelir ve giderim.

'Ama yine de yapmıyorsun, değil mi? Yılın büyük bir bölümünde kendini buraya kapatıyor, bir münzevi gibi yaşıyorsun. Bu neden Josh?'

Bir an durakladı, hâlâ bana arkasını dönmüştü. Bana dönmeden önce omuzlarını kasıtlı olarak yuvarladığında, omuzlarında zonklayan gerginliği neredeyse hissedebiliyordum.

"Neden Josh? Yumuşakça sordum. "Benden mi?"

Sanki beni görmek ona gerçekten acı veriyormuş gibi bir an için gözlerini kapattı. Verdiği cevaptan hoşlanmayacağımı daha o söylemeden anlamıştım çünkü yüzündeki ifade alaycı bir eğlenceye dönüşmüştü.

'Lily, özgüvenli olmak için her şeyi yaparım, ama gerçekten kendini aşman gerekiyor. Önce sırf senin için bir ağaç ev inşa ettiğime ikna oldun, şimdi de ilişkimizi bitirdik diye beni münzevi olmakla suçluyorsun.

- dostluk.'

Cümlelerin son kelimesinde tökezlediğinde hislerim alarma geçti. Josh derin bir iç çekti ve telefonunu tezgahın üzerindeki şarj kablosundan kurtardı.

'Birkaç telefon görüşmesi yapabilir miyim diye bakmak için geri dönüyorum. Devrilen ağacı yoldan çekebilecek bir traktörü olan tanıdığım bir çiftçi var.

Buradaki görevimin istediğim soruların hiçbirini yanıtlamadığını hatırlatan sözsüz bir girdabın içinde odadan kayboldu. Tek yaptığı çok daha fazlasını gündeme getirmektir.

Josh o kadar uzun süredir ortalıkta yoktu ki, sınırın kuzeyindeki tüm traktör sahipleriyle sistematik olarak iletişime geçtiğini ve kendisini istenmeyen misafirinden bir an önce kurtarabilecek *birini* bulmayı umduğunu hayal edebiliyordum.

Bu arada öğleden sonrayı çantamı hazırlayarak geçirdim, yakında yola çıkacağıma ikna oldum ve bunun neden artık içimi olması gerektiği gibi bir sevinçle doldurmadığını kabul etmeyi reddettim.

Josh akşamın erken saatlerine kadar dönmedi, bu sırada hazırladığım yemeği tek başıma yiyeceğime yarı yarıya ikna olmuştum.

"Daha önce olanlar için özür dilerim," diyerek mutfağa doğru yürüdü ve yokluğunda neler yaptığımı anlayınca şaşkınlıkla durdu. Fırında pişmekte olan dana bourguignon'un mis gibi kokusu burnunun direğini sızlattı. Josh'un gözleri odayı taradı, akşam yemeği için kurulan masaya ve buradaki ilk gecemde kullandığı uzun mumlara dikkat etti.

"Bugün benim doğum günüm mü?" diye sordu, dudakları gülümsemeye çalışıyordu. "Ya da senin?"

Başımı salladım, şaka yaptığını biliyordum çünkü doğum günlerini hatırlamak onun için her zaman büyük bir mesele olmuştu. Bir keresinde "*Herkesin unutulması berbat bir şey,*" demişti. Bu, bakım altındaki genç bir çocuk olarak hayatına dair yürek parçalayıcı bakışlardan bir diğeri idi.

"İçin de zor birkaç gün oldu," diyerek mecazi bir zeytin dalı uz. Josh'un başıyla onaylaması bunu kabul etmekten mutlu olduğunu gösteriyordu. "Ayrıca, bu muhtemelen birlikte son akşam yemeğimiz olacağı için, unutulmaz olmasını istedim.

"Sanırım son birkaç günle ilgili her şey öyle ya da böyle oldu.

Mutfağın karşısında birbirimize baktık, ikimiz de aramızdaki uçurumun beklenmedik bir şekilde kapısına ilk geldiğim zamanki kadar geniş olmadığını biliyorduk.

"Bu benim size teşekkür etme ve Fletcher ile bana kalacak güvenli bir yer sağladığınız için ne kadar minnettar olduğumu bildirme şeklim.

Josh alaycı bir gülümseme verdi. "Her zaman" diyecektim ama bir daha bu yoldan geçeceğinden şüpheliyim.

Başımı biraz üzgünce salladım. "Hayır, sanırım .

Sanki cevap tam da beklediği ve duymayı umduğu şeymiş gibi başını salladı. Ama gözlerindeki ifadeyle pek uyuşmuyordu.

"Rory yarın sabah burada olacak.

"Bu harika," dedim zayıf bir gülümsemeyle. Akşam yemeğimizin içinde piştiği şaraptan bir kadehe uzandım ve büyük bir yudum aldım. "Peki Rory tam olarak kim?

'Traktörü olan adam. Devrilen ağacı temizleyecek.'

Josh gerçekten de tek bir anı bile boşa harcamamıştı. Yarın bu saatlerde muhtemelen otoyola çıkmış ve eve dönüş yolunu yarılarmış olurdum.

Yemeğin kokusu kadar lezzetli olduğunu düşünmek isterdim ama kendimi yemeğin tadını çıkaramayacak kadar dalgın buldum. Burada geçirdiğim zaman giderek azalıyordu ve Josh'a hâlâ sormadığım ve muhtemelen bundan sonra da sormayacağım pek çok soru vardı. Yine de, bir tanesi beklenmedik bir şekilde ağzımdan kaçtığına, bu kadar uzun zaman öncesine ait olması beni şaşırttı.

"Baker'lar taşındığında neden bana yazmadın?

Josh şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ne? Bunca yıldan sonra, bu seni neden hala rahatsız ediyor?

"Rahatsız olmuyorum," dedim, bakışlarımı kaçırıp tabağımdaki çatal bıçak takımını gülünç bir hassasiyetle düzelttim. "Sadece merak ediyorum.

Josh masanın diğer tarafında rahatsız bir şekilde kayarken bir sandalyenin sürtünme sesini duydum. Cevap vermek üzere olup olmadığını bilmiyordum ama hızlı bir düzeltmeyle girdim.

'Hayır. Boş ver onu. Rahatsız *oldum*. Kendim için değil, en iyi arkadaşı taşındıktan sonra çaresizce yalnız kalan on beş yaşındaki bir kız için. Bir yılın büyük bir bölümünü ondan haber almayı bekleyerek geçiren ve hiç haber alamayan bir kız için.

Başımı kaldırdım, gözlerim gençliğim için aptalca yaşlarla parlıyordu.

Josh dudağını ısırды. "Özür dilerim. İrtibatta kalacağımızı söylediğimi biliyorum ama korkmuştum.

"Neyi? Postacı mı? Ben mi?"

Başını salladı ve yüzünde gerçek bir pişmanlık vardı.

"Cevap yazmayacağından korkuyordum. Uzaklara taşındığımda beni unutacağından ve tekrar hayal kırıklığına uğrama riskini almaktansa hayalet gibi dolaşmanın daha kolay olacağından. Eğer iletişime geçmezsem, fikrini değiştiremezdin ve her şey eskisi kadar mükemmel olabilirdi. Kafamda.'

Yirmili yaşlarımızda arkadaş olduğumuz, her şeyi konuştuğumuz onca yıl boyunca bunu bana bir kez bile itiraf etmemişti. Şimdi ona baktım ve bir an için masayı benimle paylaşan otuzlu yaşlarında kendinden emin bir adam değil, birçok kez reddedilmiş ve bir darbenin daha asla atlatamayacağı bir darbe olabileceğini düşünen bir çocuktı.

"Kendimi korumaya yönelik bir şeydi ve kendimi kurtarıırken sana zarar verdiğimi fark edemeyecek kadar genç ve bencildim.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Seni affediyorum. Bunun söylenecek uygun bir şey olup olmadığı ya da duyması gereken bir şey olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sonunda bunu dile getirmek iyi hissettirdi.

Nazik gülümsemesi ihtiyacım olan cevaptı.

Ayağa kalktım, tabaklarımızı toplamaya hazırlanıyordum ki mutfak penceresinin önünden aniden parlak bir ışık geçti. Başımı ona doğru çevirdim, tam zamanında başka bir ışığın ilkinin yolunu izlediğini gördüm.

Josh hızla hareket ederek tam arkamda durdu. Pencereden bakmak için daha da yaklaştığında vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Elini hafifçe omzuma koyduğunda, kafamın içindeki bir ses uzaklaşmamı söylerken, bir diğeri - aynı derecede güçlü - ona yaslanmamı söyledi.

İkisini de yapmadım, çünkü Josh beklenmedik bir aciliyetle aniden, 'Çabuk, ceketini al. Bu bir meteor yağmuru.' dedi.

Dediğini yaptım ve omuz silkerek giydim. Eldivenlerimi bulamadım ama bunun bir önemi yoktu çünkü kulübenin karla kaplı merdivenlerinden inerken Josh elimi tuttu ve ondan yayılan bir sıcaklık beni alev gibi ısıttı.

"Bu sık sık olur mu?" diye sordum, daha önce hiç görmediğim kadar berrak bir gökyüzünde beyaz ışık izleri belirirken bakışlarımı gökyüzüne diktim.

"Buraya geldiğimden beri birkaç kez oldu ama hiç bu kadar parlak ve canlı olmamıştı.

Sanki bir havai fişek gösterisindeymişiz gibi 'ooh' ve 'ahh' yapmamak çok zordu. Yukarı doğru bakmaktan boynum ağrıyordu ama bakışlarımı mürekkep siyahı gökyüzünde süzülen ışıklardan ayıramıyordum. Josh'un eli hâlâ benimkiyle birleşmişti ve yan yana durmuş, doğanın en mucizevi halini izliyorduk. Bu deneyimi paylaşmayı tercih edeceğim hiç kimsenin hayatta olmadığını fark etmek beni biraz şoke etti.

"Sanki bu gece sana veda etmek için gelmişler gibi," dedi Josh, sesi her zamankinden daha kısıktı.

Bu, uzun zamandır birinin bana söylediği en romantik şeydi. Belki de bu yüzden gözlerim birdenbire acımaya başladı ya da belki de sadece meteorlara uzun süre bakmanın verdiği yoğunluktandı.

Doğru cevabı arıyordum ki birden ışıklar söndü, bittiği için değil, Josh artık

Önümde duruyordu, o kadar yakındı ki nefesinin buharı benimkine karışıyordu.

Başı yavaşça aşağı iniyordu, o kadar temkinliydi ki bu çılgınlığı durdurmam için bana zaman tanıdığını biliyordum. Sanırım bir bakıma neredeyse durdurmamı *istiyordu*. Ama yapamazdım. Durduramazdım. Beni ilk kez çınar ağacında öptüğü kadar çok öpmesini istiyordum.

Dudaklarım sessiz bir davetle aralandı. Onun ağzı ve dili çekingen, neredeyse nazikti ama benimkiler öyle değildi. Daha önce dile getirmeye cesaret edemediğim ve dile getirsem bile onun duymak istemeyeceği şeyleri söylemekle meşguldüler.

Kendini tutuyordu, bunu biliyordum, bu yüzden parmaklarımı omuzlarına doğru kıvırdım ve birden gökyüzünde patlayan havai fişekler aramızda tutuşanların yanında hiçbir şeydi. Josh beni kendine doğru bastırdı, ta ki vücudunun her bir parçası içime girene kadar. Beyaz sıcak ve erimiş arzu damarlarımda dolaşırken ona yapıştım.

Adam'dan sonraki ilk öpücüğümden korkmuştum. Benden iğreneceğinden ya da daha kötüsü bana kaybettiğim her şeyi hatırlatacağından ve bir şekilde onun anısını sileceğinden korkmuştum. Ama Josh'un öpücüğü öyle değildi. Aynı anda hem yeni hem de eskiydi. Onu önce çocukken, sonra da bir erkekken öpmüştüm, bu dünyada bir Adem olduğunu bile bilmeden önce. Bedenim Josh'u tanıyordu ve hala hatırlıyordu ve o, ruhumda sevdiğim - ve *hala* sevdiğim - kocamdan tamamen farklı bir yere sahipti. Josh'un öpücüğünün Adam'ınkinden sonra beni yok etmeyecek *tek* öpücük olduğunu fark etmek garipti.

Ellerimi yavaşça omuzlarından çektiğini hissettiğimde daha da kötü oldum. bir kanyon kadar geniş bir boşluk yaratırken gecenin soğuk havası beni üşüttü. Gözlerim hâlâ teslim olduğum arzunun etkisindeydi. Gözlerimin açılması biraz zaman aldı ve sonunda önümde duran, birkaç dakika önce hissettiğini bildiğim tutkunun hiçbirini yansıtmayan yüze odaklandılar.

Hafif sarhoş gibi sendeleyerek geriye doğru bir adım daha attı.

"Çok üzgünüm, Lily. Bunu asla yapmamalıydım."

Dudaklarım hâlâ ağzının baskısından şişmiş gibiydi ve belki de bu yüzden onları bir inkâr çerçevesi oluşturmaya ikna edemiyordum. Ya da belki de reddedilişinin ani buz gibi şokuydu.

Sanırım o an elimden kaçtı. Işıklar, anılar, yakında gideceğini bilmek. . .' Bıçak saplanmış gibi bir acı kaburgalarımın kalbime doğru ilerledi. "Beni gittiğim için mi öptün?

Kaşları çatıldı ve gözleri şaşkınlıkla doldu. 'Evet. Hayır. Bilmiyorum. Sadece bir an için kontrolümü kaybettim. Özür dilerim. Bir daha olmayacak. Özür dilemek için ellerini kaldırdı ama bana sanki beni savuşturuyormuş gibi geldi. "Bunu yapmamalıydım. Seni öpmek bana düşmez. I-'

Bu. Değil. Senin. Yerin değil mi? Her kelime bir kılıç tarafından kesilmiş gibi hissettiriyordu.

"Hayır. Tabii ki değil.

Kendi kuyusunu kazmakla o kadar meşguldü ki, beni öpmeyi bırakmasını istemediğimi fark etmemiş gibi görünüyordu.

Yavaşça başımı salladım ve bu hareket her şeyi daha da kötüleştirdi.

"Tanrı aşkına, Lily. Burada özür dilemeye çalışıyorum. Özür dilememe izin versen ve bunu geride bıraksak olmaz mı?"

Yerdeki buz, kalbimin etrafında yavaşça donan halkanın yanında hiçbir şeydi.

"Yapmak istediğin bu mu? Olanları unutmak mı?" "İstiyorum," dedi, bir evlilik yemini kadar ciddiyetle.

Titreyerek bana ihanet etme ihtimaline karşı dudağımı ısırdım. "Tamam o zaman. Bunu unutulmuş say.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Mutfaktan sesler geliyordu. Sadece birini tanıyabildim - Josh'unkini. Diğerlerinin kalın İskoç aksanlarını çözmek için altyazıya ihtiyacım olabileceğini düşündüm. Başımı yastıktan kaldırdım ama büyük ölçüde uykusuz geçen bir gecenin ağır akşamdan kalmalığını üzerimden atmak zordu.

Kızarmış pastırma kokusu ve kahkaha sesleri koridordan yatak odasına doğru ilerledi. Bunu bir dizi keskin, heyecanlı havlama izledi. Saatin ilerlemiş olmasına rağmen mutfakta olunması gereken bir yer gibi görünüyordu. Gerçi telefonumu kontrol ettiğimde hiç de erken olmadığını gördüm.

Uyuyakalmış olmama şaşırmadım, gecenin büyük bir bölümünü yatak odasının tavanına bakarak, öpüşmenin ardından söylemem *gereken* her şeyi düşünerek geçirmiştım. Bunlar özlüden acıklıya kadar değişiyordu ve sabahın soğuk ışığında, muhtemelen bunlardan herhangi birini söyleyemeyecek kadar şok olmuşum.

Kot pantolonumu ve sweatshirt'ümü giydim ve karışmış saçlarımı taradım. Mutfak erkeklerle dolu görünüyordu ve ben odaya girdiğimde hepsi gülüyordu. Beni gördükleri anda bu eğlence kayboldu ve yerini hemen mahcup bir utanç havası aldı. Bunun, Josh'un bir gece önce aramızda geçenleri arkadaşlarıyla paylaşmasından değil de, birinin az önce müstehcen bir fıkra anlatmış olmasından kaynaklandığını umuyordum.

Odada yabancıların arasında onun yüzünü aradım ve sorunun cevabını aldım. Gözlerimiz kilitlendiğinde irkilmesinden içgüdüsel olarak arkadaşlarına hiçbir şey söylemediğini anladım. *Tabii ki anlatmamıştı*; hâlâ umutsuzca olanları unutmaya çalışırken olmazdı.

Derin bir nefes aldım ve Josh'ın hiç öpmemiş olmayı dilediği dudaklarına doğal bir gülümseme gibi görünmesini umduğum bir şey yapıştırdım.

"Herkesе günaydın," dedim, selamlamamın odadaki üç iri yarı çiftçiye de kapsadığından emin olarak, görünüşe göre hepsi de ekose gömlek, koyu renk kot pantolon ve ağır iş botları giymeleri için aynı notu almışlardı.

Josh ise tamamen siyah giyinmişti, bu da garip bir şekilde sembolik hissettiriyordu. Boğazını temizledi. "Lily, bunlar Rory, Giles ve Cameron.

Adamlar koro halinde selam verdiler ve hangi ismin kime ait olduğunu anlamama fırsat vermediler.

"Çocuklar, bu benim ... Bu Lily."

Eğer içlerinden biri bana uyacak bir etiket bulamadığı için tökezlediğini fark ettiyse bile bunu göstermeyecek kadar kibardı.

Josh gereksiz yere, "Devrilen ağaçları temizlemeye geldiler," diye ekledi. Onu rahatsız hissettiğini anlayacak kadar iyi tanıyorlar mıydı? Çünkü benim için bu apaçık ortadaydı.

"Ağaçlar mı? Çoğul olarak mı?" Ben sordum.

Birbirinin yerine geçen çiftçilerden biri cevap verdi ve ne kadar uğraşsam da sadece diğer kelimeleri yakalayabildim.

Odaya girdiğimden beri ilk kez Josh'un yüzünde neredeyse rahatlamış bir gülümseme gördüm. 'Merak etme, benim için bir şeyleri tekrar etmeye alışkınlar. İnsanların ne dediğini anlayabilmem neredeyse iki yılımı aldı. Bu süre zarfında neleri kabul ettiğimi Tanrı bilir," dedi Josh ve yanındaki adamdan muhtemelen daha az kaslı birini devirecek ağır bir omuz darbesi aldı.

"Arsız herif.

Bunu anladım.

Herkes güldü ve ben de katıldım, çünkü bu adamlar bugün gitmeme yardım etmek için buradaydı ve gitmeye hazır olup olmadığımdan şu anda tam olarak emin olmamam onların suçu değildi.

Josh kupasının içindekileri boşalttı ve yağ lekeli bir tabağa koydu. "Giles, biz fırtınanın olduğu gece geri döndükten sonra devrilmiş olması gereken daha fazla ağaç bulduklarını söyledi. Kederli görünüyordu. "Seni bu sabah yola çıkarabileceğimizi umuyordum ama Rory bunun biraz daha uzun sürebileceğini düşünüyor.

Sıradan bir omuz silkme gibi görünmesini umduğum bir hareket yaptım. Josh gitmemi istediğini daha fazla belli edebilir miydi?

'Evet, pekala, işe koyulsak iyi olur. Seninle tanıştığıma memnun oldum Lily,' dedi üç adamın en yaşlısı, sanki yabancıymışım gibi her kelimeyi dikkatle telaffuz ederek.

Josh ceketine uzanarak, "kahve var ve senin için ısıtma çekmecesine birkaç pastırmalı sandviç bıraktım," dedi.

"Oh. Onlarla mı gidiyorsun? Ağır iş eldivenlerini çıkarırken sordum.

"Öyleyim. Josh'un gözleri kapalıydı. Beş dakika sonra uyanmış olsaydım, kulübenin çoktan terk edilmiş olacağını düşündüm.

"Sadece yolumuza çıkacak," diye mırıldandı İki Numaralı Çiftçi.

"Ya da kestiğimiz her daldan bir sandalye yapmaya çalışıyor olabiliriz," diye şaka yaptı arkadaşı içten bir kahkahayla.

Onların iyi huylu şakalaşmalarını dinlerken içimde bir şeyler değişti. Josh'un ormanda saklandığı yerde yalnız ve potansiyel olarak yalnız bir hayat sürmesinden korkuyordum ve burada iyi arkadaşları olması benim için en ufak bir önem taşımaması gerekirken, olduğu için mutluydum.

Adamlar iş botlarının şangırtısıyla mutfaktan çıktılar ve ben pencerenin önünde durup ağaçların arasında kaybolmalarını izlerken sessizlik bir perde gibi çöktü. Gün durgun geçiyordu ve pastırmalı sandviçler bile keyfimi yerine getiremeyince başımın belada olduğunu anladım.

Josh'un duşunun sıcak fiskiyelerinin altında, onun beklenmedik bir şekilde geri dönmeyeceğini bilerek rahatlamış hissetmeliydim. Ama aynada açtığım buharsız ovalde yansımanı incelediğimde, sanki daha önce hiç tanımadığım birine bakıyormuşum gibi hissettim. "Çünkü beni çıplak yakalaması kötü bir şey olurdu, değil mi? Camdan bana bakan kadına sordum. Yavaşça gözlerini kırıştırdı ve gözlerinde beni rahatsız eden bir şey vardı. Dün gece Josh'ta benim kaçırdığım bir şey mi görmüştü? Tek bir öpücüğün kıvılcımı uzun zamandır sönmüş bir ateşi yeniden alevlendirebilir miydi?

Fletcher'ın zaman geçirmek için yaptığımız ekstra uzun yürüyüşten çok memnun olduğu belliydi. Beni ağaç eve doğru çekmeye çalışsa da, omzumun muhtemelen yarın itiraz edeceği enerjik bir yakalama oyunuyla dikkatini dağıtmayı başardım. *Yarın... ormandan kilometrelerce uzakta ve ait olduğum yerde olacağım zaman.*

Kulübeye döndüğümde, çantalarım çoktan toplanmıştı, Josh dönene kadar doldurmam gereken çok fazla gün vardı. Dün gecedен sonra aramızdaki ilişkinin bu şekilde kalması hoşuma gitmemişti. Arkadaşlığımız uzun zaman önce bir tartışmayla yerle bir olmuştu. İkinci bir saldırıya dayanamazdı.

Saat dört olduğunda hava çoktan kararmıştı ve bütün gün kimseyi görmemiş ya da bilgi almamıştım. Kabin kapısında yüksek sesli bir gümbürtü duydum.

vidaları menteşelerinden gevşetme tehdidiyle, Fletcher peşimdeyken beni koridora koşturdu.

Verandada çizmeleriyle karları ezerek yürüyen çiftçinin Rory olduğunu anlamıştım.

"Evet, tavuk, sonunda çıkman için yol açıldı.

Bu yoruma uygun yüz ifadesinin ne olması gerektiğini merak ediyordum, çünkü yüz hatlarımın hiçbirisi hangi yöne gideceğini bilmiyor gibiydi. Rory bunu fark etmiş gibi görünmüyordu, çünkü merakla benden öteye, karanlık koridora bakmakla meşguldü. "Josh'a bunun için bana birkaç kavanozdan fazlasını borçlu olduğunu söyle.

Sanki ben de kulübenin sahibini arıyormuşum gibi arkama baktım.

"O seninle değil mi? Nedense kalbimin etrafına ördüğüm zırhın içinden bir korku titremesi geçti.

Hayır. Öyle mi? Ağır iş başlar başlamaz çekip gitti. Tipik marangoz. Eksik azı dişlerini sayabileceğim kadar geniş bir şekilde sırttı. "Bugün yapması gereken bir şey olduğunu söyledi.

"Ne dedi? Adam eve geç kaldığında garip bir şekilde hiç olmadığım gibi, endişeli bir eş gibi konuştuğumun farkında olarak sordum. Ama Josh'un telefonu sinir bozucu bir şekilde hâlâ mutfaktaki şarja takılıyken, kocam geciktiğinde her zaman bana mesaj atardı. Daha iyi bilmesem, ona ulaşamayayım diye kasten geride bıraktığını düşünürdüm.

Rory umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Hayır, . Gerçi o sırada elektrikli testereyle meşguldüm.

Rory beklemediğim bir anlayışla omzuma rahatlatıcı bir el koydu. 'Şimdi Josh için endişelenme. O bu ormanı avucunun içi gibi bilir. İzini kaybettirmek onun yaptığı bir şey.

Bu muhtemelen beni rahatlatmak içindi ama tam tersi bir etki yarattı.

"Ona bir şey olmuş olabileceğini düşünmüyor musun? Nedense donmuş gölün görüntüsü kafamda belirdi ve kaybolmayı reddetti.

'Hayır. Bilmiyorum. Her an çıkıp gelebilir, sözüne kulak verin.

Onları işaretledim. Ayrılmaya hazırlanırken çantalarımı koridora sürüklediğimde işaretledim, Fletcher'a akşam yemeğini yedirdiğimde işaretledim ve fırında bizimkilerden kalanları yeniden ısıttığımda da işaretlemeye devam ediyordum. Sığır eti ve şarabın aroması ağız sulandırıcıydı ama tek bir ısırtığı bile mideme indiremeyeceğimi biliyordum.

Panik, siz farkına varmadan ılımlı bir kaynamadan şiddetli bir kaynamaya geçen garip bir yemektir.

Fletcher botlarımı ve Adam'ın ağır paltosunu giymemi izlerken sitemle bana baktı.

"Fazla uzağa gitmeyeceğim," diye söz verdim ona. "Sadece etrafı kontrol etmek istiyorum.

Elbette bu bir film olsaydı, Josh'un kokusunu takip edebilmesi için köpeğimi de yanıma alırdım ama Fletcher'ın güvenilir bir şekilde takip edebildiği tek şey mama kokusuydu, bu yüzden onu geride bırakmak daha akıllıcaydı.

'Yakında döneceğim,' diye teminat verdim ona. "Kaybolmayacağım. Ve kaybolmadığımdan emin olmak için, telefonumun beni kulübeye geri götürebilmesi için konumuma bir iğne bıraktım; bu, ormanda ekmek kırıntılarının izini bırakmaktan çok daha güvenilir bir araçtı ve Hansel ve Gretel'i sonsuz kederden kurtarabilirdi.

Verandaya adım attığımda soğuk nefesimi kesmişti. Josh gerçekten de veda etmeden gideceğime inanmış mıydı, diye düşündüm öfkeyle. Sonunda döndüğünde evini boş bulmayı bekliyorsa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Üstelik Rory'nin veda sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

'Yerinde olsam gün ışıyana kadar güneşe dönmeyi düşünmezdim, tavuk. Bazı yollar hala oldukça tehlikeli, özellikle de karanlıkta.

Josh'un atölyesini kontrol etmem uzun sürmedi, onu orada bulamayacağımdan neredeyse emindim. Yine de floresanlar yanıp sönerken her köşeyi aydınlatırken umutla etrafıma bakındım. Tezgâhlar arasında yürüdüm, sadece bir kez bitmemiş beşiğin yanında durakladım. Araştırmama devam etmem gerektiğini hissetmeme rağmen, toz tabakasının bir köşesini kaldırmak için durakladım ve terk edilmiş komisyona hüznle gülümsedim. Josh bitirmemiş olabilirdi, ama gördüm ki

Beşğin yolluklarından birinin üzerinde, koltuk değneğimin altında bulduğum tuhaf sembollerin aynısını fark etti. Ona bunların ne olduğunu sorma fırsatım olmamıştı. Hiçbir zaman fırsat bulamayacağım ani bir korku içimde kontrolsüzce yükseldi. Adam hastalandığından beri, sevdiğim insanları kaybetme korkum beni gafil avlamak gibi bir alışkanlığa sahipti.

Atölye kapılarına doğru geri dönüyordum ki düşüncelerimin beni beklenmedik bir şekilde nereye götürdüğünü fark ettiğimde adımlarım duraksadı. Josh'un güvenliği için artan korkum bana aklımın kabul etmeyi reddettiği bir şey mi söylüyordu? Josh'u hâlâ önemsiyor muydum? Rahatsızca yutkundum, 'aşk' kelimesinden sanki beni yok edecekmiş gibi kaçıyordum.

Bunlar *eski* duygulardı, özenle paketlediğim duygular. Havasızlıktan boğulana kadar onları kasıtlı olarak karanlıkta tutmuştum. Josh'ı sevmiyordum. Onu sevemezdim, sevebilir miydim? Adam'a hâlâ bu kadar aşıkken bu nasıl mümkün olabilirdi?

Rahatsız edici düşüncelerimden kaçmak istercesine açıklık boyunca hızlı adımlarla yürüdüm ama onlar da benimle birlikte tırıs tırıs yürüdüler. Bilinçli bir düşünce olmadan donmuş göle doğru ilerliyordum. Josh'un ince buzdan düşen biriyle ilgili uyarıcı hikâyesi aklımdan çıkmıyordu ve onun gölü geçmeye çalışmak gibi aptalca bir şey yapmayacağından emin olsam da oraya gitmeliydim.

Bir önceki günden kalan ayak izlerimiz karda hâlâ görülebiliyordu, bu da yolumu bulmamı kolaylaştırıyordu. Ama bu, ağaçların arasında yürürken midemde dönen gergin hissi yatıştırmadı.

Patikayı aydınlatmak için yanımda getirdiğim feneri kullanarak göle beklediğimden daha erken ulaştım. Ay, bulutların dağıldığı bir gökyüzünde saklambaç oynuyordu ve buzda göreceğime kendimi yarı yarıya inandırdığım sivri kenarlı delik için gölü kontrol etmemi zorlaştırıyordu.

Ellerim o kadar titriyordu ki, fener ışığını gölün üzerinde gezdirirken takip etmem zorlaşıyordu. Buzlu yüzeyin bozulmadığından emin olmadan önce birkaç deneme yaptım. Tuttuğumu bile bilmediğim nefesimi dışarı verdim.

Artık en kötü senaryo elendiğine göre, en mantıklı seçenek muhtemelen kulübeye dönüp Josh'u beklemektir. Ama bu mantıklı olmak için uygun bir gece değildi.

Karanlıkta bulabileceğimden emin olduğum tek bir yer daha vardı. Ağaç ev. Gölün kıyısında kararsızca dururken, bir şeyin beni oraya çektiğini hissettim. Fletcher tam anlamıyla bunu yapmaya çalışmamış mıydı?

Bugün erken saatlerde? Adam'ın köpeği bana Josh'ın orada başının belada olduğunu mu söylemeye çalışıyordu? Bu ya mucizevi ya da tamamen saçmaydı ve hangisini seçeceğimi bilememem ne kadar kötüydü?

Bu sefer karanlıkta ayak izlerimizi bulmam daha uzun sürdü. Ne zaman yanlış gittiğimden emin olsam, Josh'un iş botlarının karda bıraktığı, küçük bir Timberland tabelası gibi belirgin izi fark ediyordum.

Ay mecburen yerleşmek için açık bir gökyüzü parçası bulmuştu ve sonunda sık ağaçların arasından çıktığımda o kadar rahatlamıştım ki dizlerimin bağı çözülme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Beni en çok neyin şaşırttığından emin değilim: ağaç evi gerçekten bulmuş olmam mı, yoksa içgüdülerimin doğru çıkması ve Josh'un buraya gelmiş *olması* mı? Orada olduğunu üstümdeki dalların arasından süzülen titrek ışıktan anladım. Ağaç evin pencerelerinin arkasında dans eden turuncu bir parıltı vardı, mum olamayacak kadar parlak, meşale olamayacak kadar akıcıydı. Elektrikler kesildiğinde kullandığımız fırtına fenerlerinin ışığına benziyordu.

Derin, sakın bir nefes aldım ve ağacın dibine doğru ilerledim. İşte o zaman gecenin bir sonraki şokunu yaşadım. Sağlam, rustik tarzda bir tırabzan inşa edilmiş ve bir gün önce tırmandığım yüzer basamaklara sıkıca sabitlenmişti. Ağaç gövdesinin dibinde de güverte benzeri yeni bir platform vardı. Josh bu sabah diğerlerinden ayrıldığı andan itibaren canla başla çalışmış olmalı ki bunu yapabilmisti. Bir yanım bunu *neden* yaptığını sormak . Diğer bir yanım ise zaten biliyordu.

Tırabzanla bile olsa, ağaca tırmanırken kalp atışlarım hızlanmaya devam ediyordu. Tahta basamaklar yaklaşırken çıkardığım sesi bastırdı ve artık yalnız olmadığından habersiz, büyük pencereden Josh'u bir anlığına da olsa görebildim. Yüzü kapıya dönüktü, yerde oturuyor ve yanında altılı bira paketiyle ahşap duvara yaslanıyordu.

Başı öne eğikti ve yüzünde yenilmiş gibi bir ifade vardı. Kapıya doğru belli belirsiz bir adım attım ve altımdaki platformun gıcirtısını duymuş olmalı ki başı döndü. Panjurlar takırdayarak inmeden önceki o ilk birkaç saniyede her şeyi yüzünde gördüm. Çok iyi tanıdığım derin bir hüznü gördüm; Adam'ın ölümünden beri baktığım her aynada bu hüznü vardı. Ve sonra, duygularını göz kırparak yok etmeden önce, şu soruları yanıtlayan bir şey gördüm

Bu ağaç evin neden inşa edildiğini ve Josh'un neden ben ayrılmadan önceki akşam karanlıkta içinde oturduğunu.

Altı yıl önce Adam'la evlenmemem için bana yalvardığı, nişanlığının bana ne kadar değer verirse versin, beni asla onun kadar sevemeyeceğini söylediği geceden beri yüzünde o ifadeyi görmemiştim.

Kapı koluna uzanıp kapıyı açtığımda geçmiş kafamın içinde duruyordu. Josh yüz hatlarını yeniden düzenlemek için çok uğraşıyordu ama çok geçti. Gerçeği çoktan görmüştüm ve o da bunu biliyordu.

"Yalan söyledin.

Bunu söyleyeceğimi bilmiyordum. Kelimeler, o anda hissettiklerime karşı tüm kontrolü ve sağduyuyu bıraktığım bir yerden geliyor gibiydi. Bunlar altı yıl önce Josh bana yanlış adamla evlenmek üzere olduğumu söylediğinde beni sarsan duygularla aynıydı.

İnkâr etmedi. Neden bahsettiğimi bile sormadı. Bu tek anda, aramızdaki diğer her şeyden daha fazla, o kadar uyumluyduk ki neden bahsettiğimi *tam olarak* biliyordu.

"Yapmak zorundaydım.

"Neden?

Başını iki yana salladı. Gözlerinin ortaya çıkardığı gerçeği kontrol edemeyebilirdi ama dilini daha sıkı tutuyordu.

'Neden olduğu önemli değil. Benim sebeplerim vardı.'

'Fikrini değiştirmedin. O zamanlar beni seviyordun.'

Yüzünde öyle bir ıstırap vardı ki, bunu belli etmemeye çalışıyordu. saklan.

". Sanki boğazı aniden sıkışmış gibi yutkundu

Sırada ne olduğunu susturmaya çalışırken. "Hâlâ istiyorum.

Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca nefes almayı unuttum. Başım, boynumun taşıyamayacağı bir ağırlık gibi hissediyordu. Dizlerim de benzer şekilde etkilendi ve ben de yerde, onun yanında diz çökene kadar altımda katlandılar. Elim havada donmadan önce omzuna doğru uzandı.

Ama bu hiç fark etmez Lily. Senin hakkında ne hissettiğim sorun değil. Hiçbir zaman da olmadı.'

Kolum ağırlaştı, şimdi ve burada ile "olabilirdi" arasında asılı kaldı. Yavaşça yanıma doğru indirdim.

"Anlamıyorum. Sesim kısıktı ve neredeyse on beş yaşındaki kalbi kırık halime taşındığında onu unutmamanın en iyisi olacağını söylediği zamanki kaybolmuş gibiydi.

Ama ben hiç yapmadım. Adam yıllarında bile Josh hep oradaydı, ruhumun gizli bir köşesinde kilitliydi.

Eli benimkine uzandı. Elinin titrediğini görünce şok oldum.

'Hayatında ihtiyacın olan adam ben değilim, Lily. Hiçbir zaman da olmadım.

"Bu kararı ben vermedim mi, sen vermedin mi?

Yüzünü buruşturdu ve sözlerimin küçük oklar gibi hedefini bulduğunu anladım.

'Sırf geçmişinden gelen bir ezik, hayatının büyük bir bölümünde tanıdığı en iyi insandan kaçtığını nihayet fark etti diye Adam'ı, mükemmel düğünü, gösterişli resepsiyonu ve büyük beyaz gelinliği bırakıp gider miydin?

'Sen kaybedenlerden değildin,' diye savundum sadakatle.

Gülümsemesi acı-tatlıydı. "Ben doğru adam değildim. Yakınında bile değildim. Sen bütün paketi istiyordun. Seninle aynı hayalleri kuran bir adamı hak ediyordun: bir aile, her gece kapıda onu karşılamak için koşan bir köpek isteyen birini. Sahip olmak için yanıp tutuştuğunu bildiğim çocuklara baba olacak birini istiyordun. Bu asla ben olmadım. Ama Adam'dı. Sana fikrimi değiştirdiğimi, seni sevmediğimi söylememiş olsaydım bile, *yine* de onu seçerdin.

Sözleri kalbimi parçalıyor, binlerce yara açıyordu.

"Sanırım ikimiz *de ne* söylemiş olabileceğimi asla bilemeyeceğiz, çünkü bana hiç şans vermediniz.

'Eğer zamanda geriye gidebilseydim, Lily, her şeyi tamamen aynı yapardım. Hayatta tamamen farklı şeyler isteyen iki insan için gelecek yoktur.

Kaçmaya kararlı gözyaşlarımı durdurmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Ama yine de kapalı göz kapaklarımın altından sızmayı başardılar. Josh'un parmak uçlarının işlenmiş pürüzlü teninin onları nazikçe uzaklaştırdığını hissettim.

"Ağlama, Lily. Sen eve döndükten sonra sana yakın hissetmek için buraya her çıktığımda seni böyle hatırlamak istemiyorum.

Gözlerimi açtım, odağa gelene kadar birkaç kez gözlerimi kırptım.

"Burası *benim* ağaç evim, değil mi?

O yarım gülümsemeyi ölene kadar hatırlayacaktım. "Öyle olduğunu biliyorsun.

İlk hamleyi yapmayı planlamamıştım ama bedenim çoktan eğilmiş, beynimi çok geride bırakmıştı. Gerçi yetişmiş olsaydı bile çok fazla itiraz etmezdi.

Hâlâ dizlerimin üzerinde, daha da yaklaştım ve kollarımı boynuna doladım. İtiraz etmeye ya da beni itmeye fırsat bulamadan dudaklarım dudaklarının üzerindeydi. İkisini de yapmayacağını düşünmek istiyordum. Bu öpücük bir gece öncekinden farklıydı. Bu kez *onu* öpen *bendim* ve bu bilinçli ve kasıtlıydı ve o anda istediğim ya da ihtiyaç duyduğum tek şey buydu. Ve Adam'a ihanet ediyormuşum gibi hissetmedim, çünkü belki de beni buraya bu yüzden göndermişti. Josh'un Adam'ın bilmemi istediği sırrı açıklamaması ya da ortada bir sır olup olmaması önemli değildi. Adam benden Josh'la aramı düzeltmemi istemişti. . ve şu anda, bu mükemmel ağaç ev fantezisinde, sanki bunun hep olması gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Josh'un kucağına oturmak için döndüğümde, kolları bana dolandı ve öpüşmemizi derinleştirdi. Dili ağzımı okşarken, Adam'ı hâlâ her zamanki kadar çok seviyordum. Ama Josh'u da seviyordum.

Bir zamanlar olduğumuz gençler gibi öpüştük. Ve sonra açlık ve aciliyet yoğunlaştı ve ben öğrenci odama geri döndüm, onun çıplak vücudunu benimkine karşı hissetmekten başka bir şey istemiyordum. Neredeyse bunu yaşadığımız ve sonra elimizden kayıp gitmesine izin verdiğimiz çok fazla an olmuştu. Ama bu sefer öyle olmadı.

Parmaklarım gömleğinin düğmelerine gitti. Elleri benimkilerin üzerine gelip beni durdurmadan önce üç tanesini çözmüştüm.

"Lily," dedi üzüntüyle.

Beni daha önce de durdurmuştu. Ama bu gece farklıydı.

Sorun yok Josh. Benden faydalanmıyorsun. Bunun ne olduğunu biliyorum.

öyle.'

Başını sallıyordu, gözleri sıkıntılıydı. 'Yanlış yönlendirmek istemiyorum Sana. İhtiyacın olan şeyi sana veremem.

"Bunu biliyorum. Sesim, duyguları üzerinde bu kadar az kontrolü olan biri için şaşırtıcı derecede sakindi. Vücudumdaki her sinir ucu ona doğru yarılıyordu. "Ama bu gece ihtiyacım olan şeyi bana verebilirsin," dedim, bu küstah itiraf karşısında biraz şok olmuşum. 'Sana ihtiyacım var, Josh. Lütfen beni bir daha geri çevirme.

Gözlerinde tutku parlıyordu. "İstesem bile yapabileceğimi sanmıyorum ve Tanrı yardımcım olsun, yapmak istemiyorum.

Bu kez gömleğinin bir sonraki düğmesine uzandığımda beni durdurmadı. Ellerime baktı, gözleri arzudan ağırlaşmıştı, ben giysiyi belinden çekip çıkarırken ve kemerinin ağır tokası üzerinde çalışmaya başlarken.

Bana yardım etmedi. Belki de fikrimi değiştirmek isteyip istemediğimi görmek için bana hâlâ zaman tanıyordu. Değiştirmedim. Kemerini attıktan sonra kot pantolonunun düğmesini açtım ve fermuara uzandım. Bir an durakladım, gözlerim onunkilere kaydı. Başını hafifçe eğerek izin verene kadar ondan izin istediğimi fark etmemiştim. Fermuarın sesi yumuşak bir mırıltıydı, ardından elim açıklığa kayarken Josh'un kısık iniltisi geldi.

Parmaklarımın altında sıcak ve sertti ve bir ritim bulduğumda beni öpmeye devam ederken nefesi daha hızlı ve daha acil hale geldi.

'Yavaşlamalısın,' diye inledi dudaklarıma karşı. 'Bunu sadece bir kez yaparsak, doğru yapmak istiyorum ve eğer böyle devam edersek, yaklaşık on saniye içinde gerçekten hayal kırıklığına uğrayacaksın.'

Sözleri tutkumu kamçılamış olsa da usulca güldüm. Bu tek seferlik bir şeydi. Bir daha asla olmayacaktı. Bu gece bedenlerimizin uzun zamandır gizli tuttukları her şeyi söylemesine izin verecektik ve yarın arabama binip bir daha dönmek üzere buradan uzaklaşacaktım.

Bir an durakladım. Josh haksız değildi. Bunu, başka bir yoldan neler olabileceği sorusunu nihayet cevaplamak için yapıyorduk. Ama hayat tarihi yeniden yazmanıza izin vermiyor. Eğer elimizdeki tek bu geceyse, o zaman bununla barışabilirdim.

"Fikrini değiştirmek için çok geç değil Lily," dedi Josh, parmaklarını saçlarımdan arasından geçirip yüzümü kendine yaklaştırarak. "Karar senin."

"Bunu istiyorum Josh. Kapanış için buna ihtiyacımız var."

Çenesi gerildi. "Doğru yapmak için sadece bir şans," diye mırıldandı, elleri belime doğru kaydı. Kazağımın eteklerinin altından kaydılar ve işle uğraşan avuç içleri yavaşça göğüs kafesimden yukarı çıkıp göğüslerimi kavradığında nefesim kesildi. Bu kez inleyen bendim. Beni sütyenimden kurtardı ve ardından giysilerimizin geri kalanı ağaç evinin zeminine dağılmak üzere çekştirilerek çıkarıldı.

Bir heykel kadar mükemmeldi ve gözleri üzerimde gezindiğinde kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim, çünkü daha önce kimsenin bana Josh'un baktığı gibi baktığını sanmıyorum.

"Bana ne istediğini söyle," dedi, sesi arzudan boğuklaşmıştı. Ellerimi sırtında gezdirdim. Omuzlarının genişliğini ya da kaslı hatlarını onun yerine evlenmeyi seçtiğim adamla karşılaştırmadım.

'Her şeyi istiyorum. Bu tek gecede seninle bir ömür boyu sevişmek istiyorum.

Bunun üzerine kaşlarının kalkmasına bayıldım.

Koyun postundan bir avuç kilim alıp ahşap zemine serdikten sonra beni nazikçe üzerlerine bastırmasını çok sevdim.

Parmaklarının sıcak, ıslak ve onun için çok hazır olan yeri bulma şeklini sevdim. Kendini kalçalarımın arasına yerleştirdiğinde kısa bir saniyeliğine aklım başıma geldi. "Prezervatif," dedim, anı bozmaktan nefret ediyordum ama bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum.

"Biz iyiyiz," dedi Josh, parmakları hâlâ beni arzudan yarı deli ediyordu. "Birkaç yıl önce her şeyi hallettim.

Bunun beni üzmesi gerektiğini biliyordum, çocuk sahibi olma konusunda kadar güçlü hissediyordu ki bu kararı vermişti, ama tek düşünebildiğim içimdeki yanan ihtiyaçtı. Sonunda içime girdiğinde vahşi bir yaratık gibi haykırmama neden olan bir ihtiyaç.

Hayal ettiğim her şey vardı.

Hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Otuzuncu Bölüm

Sabahın serinliğinde benimkine uzandığında elleri üşümüştü. Çantalarımı çoktan arabanın bagajına yüklemiş ve gece boyunca her camda oluşan kalın buz tabakasını kazıyarak temizlemişti. Motor çalışıyordu, araba sıcak ve davetkâr görünüyordu ama yine de dünyada gitmek isteyeceğim son yerd.

"Kahretsin. Bu çok zor," dedi Josh, gözleri buz gibi rüzgârda sulanarak. Belki de havanın bununla hiçbir ilgisi yoktu. Zaten ondan birkaç adım öndeydim. Boğazımda bir kömür parçası kadar büyük bir yumru vardı ve gözyaşlarım kirpiklerimin ucuna sırıyordu.

Başımı salladım. Çünkü söyleyecek sözüm kalmamıştı. Hepsini bir gece önce kullanmıştım. İkimiz de kullanmıştık.

"Otoyola nasıl döneceğimizi biliyor musun?"

"Telefonumda rota var.

Başını eğdi. Gözlerinin altında, banyo aynasında gördüklerime benzeyen koyu halkalar vardı. Biri hayvanat bahçesine gönderilince ayrılmak üzere olan bir çift panda gibiydik. Buna neredeyse gülümseyecektim. Neredeyse.

Soğuk sonunda bizi ağaç evden indirip kulübesine geri götürmüştü. Ormanda yaptığımız yürüyüşü zar zor hatırlıyordum. Oraya gidişimizden daha uzun sürdüğünü biliyordum, yolumuzdan saptığımız için değil, son bir kucaklaşma, son bir öpücük, son bir vedalaşma ihtiyacı duymadan yirmi adımdan fazla gitmek imkânsız olduğu için.

"Belki ... belki bir yolu olabilir ... Kamarasında açık bıraktığım ışıklar nihayet görüldüğünde tereddütle söze girdim.

Josh'un kolları beni bir kez daha kendine doğru çekerken etrafımda sıkılaşıyordu.

Yapma, Lily. Umutlarını bana ya da bize bağlama. Zaten çok fazla incindin. Bunu tekrar yapacak kişinin ben olmama izin verme.

Yüzümden akan gözyaşlarını göremeyeceği kadar karanlıktı. 'Belki sen beni incitmezsin, ben de seni incitmem. Belki de bir Bunu düzeltmenin henüz çözemediğimiz bir yolu var.

Ay bir bulutun arkasından çıktı. Keşke çıkmasaydı çünkü yüzündeki acıyı görmemeyi tercih ederdim.

"Benimkinden farklı diye hayallerini değiştirmemelisin.

Başımı ona yasladım ve onu tanıdığım onca yıl boyunca birbirimize ne kadar uygun olduğumuzu nasıl olup da bir kez bile fark etmediğimi düşündüm. Boynunun çukuru alnımı yastıkladı. Dudaklarının fırçasının alnımı sıyırdığını hissettim.

"Dışarıda bir yerlerde senin için mükemmel bir erkek var. Güçlü ve sağlıklı olacak ve sana Adam'la benim veremediğimiz her şeyi vermek isteyecek. Bir ev dolusu çocuğun olacak, sonra da torunların ve bundan elli yıl sonra oturup onun yaşlı, buruşuk elini tuttuğunda, şu anda benden uzaklaşmanın yaptığıın en iyi şey olduğunu anlayacaksın.

Beceriksizce burnumu çektim. "şu anda öyle hissetmiyorum. Yavaşça başını salladı ve bunun onu da incittiğini biliyordum. "Biliyorum, Lily. Biliyorum.

Tekrar sevişmemiştik. Nedense bu sadece ağaç evin mahremiyetine aitmiş gibi görünüyordu. Ama gecenin geri kalanını Josh'un kollarında, onun yatağında, kırkyama yorganının altında tamamen giyinik bir şekilde yatarak geçirmiştim.

Uyumak istemiyordum, çünkü eğer bu böyle geçireceğimiz tek geceyse, bunu boşa harcamak bir suçtu. Böylece saatlerce konuştuk, kollarını bana doladı, başımı omzuna koydum ve bazen boşa harcadığımız geçmişten ve asla sahip olamayacağımız gelecekte bahsederken sesindeki çatlağı duyabiliyordum. Göğsü birkaç kez kasıldı ve kolları etrafımda sıkılaştı ve biliyordum ki bu gece hissettiğim her neyse ... Josh da hissetmişti.

şafaktan hemen önce ikimiz de uyuyakalmıştık ve nihayet uyandığında, elinde dumanı tüten bir fincan kahve ile yatağı doğru yürüyordu.

Saçları duştan dolayı nemliydi ve tamamen giyinikti. O anda onu bir daha asla çıplak göremeyeceğimi bildiğim için içimde bir sızı hissettim.

Gecenin bir yarısı ona "*Sence bundan sonra tekrar sadece arkadaş olmaya dönmek mümkün mü?*" diye sordum.

Cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki, cevabının şöyle olacağından korktum

Hayır.

"Her şey mümkün," demişti Josh usulca ve Tanrı yardımcım olsun, bu sözler kalbimde hiçbir şeyin söndüremeyeceğini bildiğim bir umut ışığı yakmıştı. Ertesi gün veda edebilirdim, eğer yapmamız gereken buysa, ama onunla hâlâ arkadaş olabileceğimiz bir yer olduğunu bilmeliydim. Kalbim Adam'dan hemen sonra başka bir büyük kaybı atlatacak kadar güçlü değildi.

"Beni nerede bulacağını biliyorsun... eğer ihtiyacın olursa... istersen?" Fikrini değiştirirsen diye eklememek için büyük bir çaba harcadım. Bir gece önce bunun tek ve mükemmel bir an olarak kalması konusunda anlaşmıştık, ama işte buradaydım, henüz onun mülkünden çıkmamıştım ve şimdiden anlaşmayı bozmaya çalışıyordum.

"Evet," dedi Josh kollarını açarak. Son kez orada olabileceğimi bilerek kollarına girdim.

"Bana ihtiyacın olursa, Lily. Başın belaya girerse. Bir sorun olursa... anında yanında olurum.

"Ben de. Kelimelerim sanki çakıl taşlarının üzerinde sürüklenmiş gibiydi. Sesime tekrar güvenmeden önce boğazımı temizledim.

'Sanırım gitmem gerekiyor. Kat etmem gereken çok yol var.' "Seni otoyola kadar takip etmemi istemediğine emin misin?

'Hayır, ben iyiyim,' dedim, gerçi ben de o da iyi değildi. 'Buraya gel, Fletcher. Hoşça kal de.

Adam'ın köpeği, kokusuyla işaretlediği her çalıyı incelediği yerden itaatkâr bir şekilde sekerek geldi. Josh eğildi ve köpeğin kulaklarını karıştırdı. 'Onu beladan uzak tut, dostum. Yalnız kalmasına ya da üzülmesine izin verme. Josh yerdeki pozisyonundan başını kaldırdı ve köpeğime son bir talimat verirken gözleri benimkilerle buluştu. "Ve bir sonraki adama iyi davranmayı unutma, tamam mı?

Bu çok fazlaydı. Adam'ın evcil hayvanıyla son çok yakın bir anıydı.

Bir yerlerden arabama doğru bir adım atacak gücü buldum. Ama ben daha içeri girmeden Josh yolcu kapısına dayalı duran bir şeye uzandı. Çarpık bir gülümsemeyle bana uzattı.

"Ne? Bunu bana neden veriyorsun?"

Benim için yaptığı koltuk değneğini uzatıyordu.

Omuz silkerken çocuksu görünüyordu. 'Bilmiyorum, ama senin almanı istiyorum. Nasıl biri olduğunu biliyorum. Ayağın bir şeye takılacak ya da ağaçtan düşeceksin ve düştüğünde buna ihtiyacın olacak.

"Öngörülebilir bir gelecekte daha fazla ağaca tırmanacağımı sanmıyorum," dedim usulca ve gözlerimiz buluştuğunda sözlerimin bizi bir gece önceki sevişmemize geri götürdüğünü anladım. Soğuk bir günde birden kendimi çok sıcak hissettim. Josh hoyratça cevap verirken kendi yanaklarında da hafif bir kızarma oldu.

"Çok dikkatli olamazsın. Al şunu, Lily.'

Düzgünce oyulmuş tahta parçasını uzattı ve bana bir sopa gibi uzattı, bu garip bir şekilde sembolikti. Artık onsuz ilerliyordum. Onun parçası olmadığı bir hayata doğru yarışıyordum, çünkü bu onun istediği bir gelecek değildi.

Sopayı arabanın arka koltuğuna koydum ve ardından Fletcher'ı koşum takımına bağladım.

Josh bana tekrar sarılmadı ya da son bir kez öpmeyi. İkimizin de bununla başa çıkabileceğini sanmıyorum.

"Bu son beş günü asla unutmayacağım Lily," dedi açık sürücü kapısının yanında yanımda dururken.

"Ben de," dedim fısıltıyla.

'Doğru olanı yapıyoruz,' dedi ve bu sözlerle hangimizi ikna etmeye çalıştığını bilmiyordum.

'Öyleyiz,' dedim, en az onun kadar yalan inanarak.

Yapacağını bildiğim gibi uzaklaşmamı izledi ve orman onu görüş alanımdan çıkarana kadar dikiz aynasından geriye bakmaya devam ettim.

'Tamam, Fletch. Hadi eve gidelim, olur mu evlat?'

Otuz Birinci Bölüm

Havada ağır bir tereyağı kreması ve şüphe kokusu vardı.

"Tek söylediğim, bu dağ adamı arkadaşınızdan daha önce hiç bahsetmemiş olmanızın garip görüldüğü, hepsi bu.

"Pek sayılmaz. Dedğim gibi, irtibatı kaybettik ve yıllardır onu düşünmüyordum.

Raegan sinir bozucu bir şekilde sessiz kaldı. İşte o zaman, zaten yalanlarla dolu olan bir çukuru daha da derin kazmak yerine konuyu değiştirmeliydim.

"Ve hiç dağ yoktu," diye düzelttim, "sadece çok sık bir orman vardı.

'Orman sık olabilir Lily, ama ben değilim. Belli ki sen yokken *bir şeyler* olmuş.

Sanki bir silahı teslim ediyormuş gibi sıkma başlığımı indirdim. Elim muhtemelen kremasını pastayı bitiremeyecek kadar dengesizdi. Raegan'ın bakışlarıyla karşılaştım ve kaşlarının ulaştığı etkileyici yüksekliğe hayret etmek için bir an durakladım. Neredeyse saç çizgisine ulaşmışlardı.

"İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin

Soğukkanlı olmaya çalıştım ve bir mille ıskaladım.

'Gerçekten anlatacak bir şey yok. Eski bir dostumu gördüm, hasret giderdik ve sonra eve geldim.

"Sadece döndüğünden beri biraz dikkatin dağınık.

Başımı salladım, haklı olduğunu bilmeme rağmen sözlerini reddettim.

" sanmıyorum.

Raegan bilmiş bir şekilde başını salladı. "Yani sipariş kağıdında yazan yerine müşterinin soyadını *bilerek* pastanın üzerine mi yazdınız?

Bir dehşet çılgılığıyla pastaya baktım. O haklıydı. "Oh, lanet olsun.

Raegan boru başlığına uzandı. "Ver onu, ben tamir ederim. Çarpık bir gülümseme takındı. 'Ve döndüğünden beri dilin kesinlikle daha renkli. Senin yanında kendimi Rahibe Teresa gibi hissetmeye başladım.

Raegan'ı neden işe aldığımı tekrar hatırladım. En karanlık anlarda bile beni hep güldürebiliyordu.

'Sanırım bu efelenme ve körleşme de Highlands'in Bear Grylls'e verdiği cevaptan kaynaklanıyor. Sizi ormanda rehin tutarken başka neler öğretti merak ediyorum.

Beni tuzağa düşürüyordu ama bu sefer dayanamadım.

Tabii ki, Raegan bildiğim gibi araştırmaya devam etti. Çay fincanları ve değerli çikolatalı Hobnob'larımız eşliğinde, aniden tezgahın üzerinden uzanıp elimi sıkarak beni şaşırttı. Onun parmaklarında en az bir düzine gümüş yüzük vardı ama benimkinde sadece bir altın yüzük vardı.

"Bana tek bir şey söyle, Lily. Bu yenilenen dostluk heyecanlanacak bir şey mi? Gözlerinde umutlu bir ışık parlıyordu.

Başımı üzüntüyle salladım. 'Hayır, daha çok muhtemelen yeniden açmamamız gereken bir kapıyı kapatmak gibiydi. Olsa olsa eski bir hayaleti dinlendirmek gibi bir şeydi.

"İlginç bir kelime seçimi," dedi Raegan ve sonra beni istercesine ellerini kaldırdı. "Ama bir daha bundan bahsetmeyeceğim. Sözünü bozmadan önce kupasından iki yudum aldı. 'Yine de çok yazık. Şu salıncaklı kapılardan oduncu tipli, sakallı, fit bir adamın girip ayaklarını yerden kesmesini umuyordum.

Çayıma gayri ihtiyari bir şekilde homurdandım ama gözlerimin mutfak atölyesinin çift alüminyum kapısına kaymasına engel olamadım.

'Bu asla olmayacak,' dedim, konunun altına bir çizgi çekerek.

Ama telefonuma her mesaj geldiğinde kalbimin hızlanıp, Josh olmadığı her seferinde diyaframımda dibe vurmak gibi sinir bozucu bir alışkanlık geliştirdiğini fark ettim. Ve asla da olmayacaktı, çünkü ben ayrılırken yaptığımız anlaşmaya sadık kalıyordum.

Josh'tan cevap alma görevim temelde başarısız olmuş olsa da, Adam'ın onu aramam için başka bir nedeni olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Ziyaretimin geçmişe ışık tutmaktan daha fazlasını yapmasını mı istemişti? Bunun geleceğe giden bir yolu da aydınlatabileceğini mi umuyordu? Belli ki Josh'la değil - Adam'ın *bu konuda* mühendislik yaptığını hayal bile edemezdim.

bir milyon yıl. Ama belki de bana birlikte kurduğumuz hayallerin hâlâ mümkün olabileceğini göstermek istemişti.

Beni hayatımın geri kalanını değiştirmeye iten telefon görüşmesi benim için bile değildi. Raegan içindi.

Cupcakes and Rainbows atölyesinde yalnız olmam gerekirdi çünkü Cumartesi günü öğleden sonraydı ve Raegan asla hafta sonları çalışmazdı. Ama Polly bir doğum günü partisine son dakika daveti almış ve annesinin gelip hafta içinde büyük bir sipariş için bana yardım etmesini sağlamıştı.

"Bana sorarsanız, Pol'ün davet edilmesinin tek nedeni sınıfındaki birkaç çocuğun çiçek hastalığına yakalanması.

"Tavuk" mu yoksa "küçük" mü?

Raegan'ın sıkı dudaklı ifadesi bunun üzerine gevşedi. 'Dün sadece B-listers'a sormuş olmaları beni biraz kızdırdı. Hayır demek istedim ama Polly gerçekten gitmek istiyordu. Görünüşe göre, uğruna ölünecek bir şişme şato kiralamışlar.

"Umarım gerçek anlamda değildir.

Raegan alay etti. 'Bu gruptaki anneleri o kadar iyi tanımıyorum. Onlar daha çok "tasarım spor kıyafetleri" ve "hadi brunch yapalım" çetesi. Oysa ben daha çok "hadi Costco'ya gidelim" kalabalığıyla evimdeyim.

"Tanrım, ilkokul bahçesinde gerçekten böyle bir hiyerarşi var mı?

"Hiçbir fikrin yok," dedi Raegan anlamlı bir şekilde.

Bu doğrudan kalbime saplanan bir oktu, çünkü ne yazık ki şu konuda haklıydı

Bu.

"Polly'nin annesiyle mi konuşuyorum?" Telefonun diğer kimin olduğunu bilmiyordum ama her kimse sesi paniklemiş gibiydi.

'Hayır. Üzgünüm, bir dakikalığına dışarı çıktı. Yardım edebilir miyim? Birkaç vuruş uzunluğunda bir duraklama oldu.

"Cep telefonu numarası sende var mı?

", ama ..Odanın diğer ucuna baktım ve Raegan'ın çantasının yanında duran fuşya pambesi telefonunu gördüm. ' . . .ama şu anda üzerinde değil.

An. Mesajınızı alabilir miyim? Bir şey almak için bir dakikalığına dışarı çıktı.'

Telefonun diğer ucundaki kadın bunu yakınlarda duran birine iletti. Tek duyduğum telaşlı bir 'orada değil' oldu.

'Bakın, ben ailenin yakın bir arkadaşım. Polly iyi değilse ya da alınması gerekiyorsa ben-' Cümlemi tamamlayamadım çünkü arka planda biri bağırmaya başladı ve çocukların ağlama seslerini duyabiliyordum.

"Polly'nin annesinin numarası hiçbirimizde yok, anlıyor musunuz?" diye devam etti hattın ucundaki ses. "Ama sonra birisi onun bu pastanede çalıştığını hatırladı.

Arayanın karşısında ben olsaydım, yemin ederim şimdiye kadar ağzından laf almak için onu omuzlarından sarsmış olurdum.

'Bir sorun mu var? Bir sorun mu var?" diye sordum benimkine hiç benzemeyen bir sesle.

Kadın sesli bir şekilde yutkundu ve kalbim öyle şiddetli çarpmaya başladı ki bir ya da iki kaburgamı kırabilirmiş gibi hissettim. Şaşırtıcı bir şekilde sesim nispeten sakindi ve hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak tonlarda konuştum.

"Lütfen bana tam olarak ne olduğunu anlatın ki Raegan'a haber verebileyim. "Zıplama kalesinde bir kaza oldu - daha çok bir aksilik, aslında," diye alttan aldı kadın, arka plandaki genel kaosun üzerinde şimdi duyduğum bir ses olmasaydı bu bir olabilirdi.

Bir sirendi.

Sipariş defterimin ön yüzüne ayrıntıları karaladığımı hatırlamıyordum ama karalamış olmalıydım çünkü yırtılmış kapak, Raegan'ın dönüşünü beklerken elimde buruş buruş duruyordu. Her şeyi çoktan kapatmışım ve arkadaşımın paltosunu koluma geçirmiş kapının yanında duruyordum.

Önce odanın karanlığını fark etti.

"Yine mi elektrikleri kestiler?" diye şaka yaptı, almak için dışarı çıktığı dört litrelik süt kutusunu yere bırakırken. "İki litrelik süt kalmamıştı, ben de almak zorunda kaldım-

"Ceketini giy, Raegan.

Gözleri büyüdü, muhtemelen sesimin tonunu tanıdığı için. Ben de tanıdım. Bu benim Adam sesimdi: sıkı ve kontrollü ve genellikle kötü bir şeyi tartışmak için ayrılmış.

Ne oldu Lily? koparıyorsun.'

Söyleyeceklerimi duyunca arabasına doğru kaçmasını engellemek için elini tuttum. Onun bir aracın direksiyonuna geçmesine asla izin veremezdim.

'Partiden biri aradı ve zıplama kalesinde bir *olay* olduğunu bildirdi. . zıplama kalesinde. Polly biraz takla atmış ve onu kontrol için St Luke'a götürmüşler.

"Kontrol edildi" mi? Bu da ne demek oluyor? Ne tür bir olay?"

Daha önce kimsenin yüzündeki rengin bu kadar hızlı aktığını görmemiştim.

"Kolunu kırmış olabileceğini düşünüyorlar. Bunu söylemek en güvenli yol gibi görünüyordu.

"Lanet olası şişme kaleler," diye araya girdi Reagan öfkeyle. "Onu dikkatli olması ve büyük çocuklardan uzak durması konusunda uyarmıştım.

Kötü haberi vermeyi henüz bitirmediğimi fark ettiğinde öfkesi dondu.

"Ayrıca başını çarptığını söylediler. *Bu* yüzden ambulans çağırmanın daha iyi olacağını düşündüler.

Raegan, benim çivi gibi sert, 'dünyayı tek başına ele geçiren' arkadaşım, Viktorya dönemi romanlarındaki bir kadın kahraman gibi ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Kolum anında beline dolandı. O kadar çok titriyordu ki, her titreyişinin içimde titreştiğini hissedebiliyordum.

", bizi hastaneye götüreceğim," dedim ve onu arabaya doğru ittim.

Kapı.

Hayır. Doğruca partiye gitmeliyim. Polly bir saat içinde tek ambulans. O çok küçük. Çok korkar.'

Bunu söylemenin kolay bir yolu yoktu, bu yüzden açıkça ifade etmek zorundaydım.

"Bildiğini sanmıyorum, tatlım. Telefon eden kadın Polly'nin tam olarak uyanmadığını söyledi. Aslında kadın Polly'nin düşerek bayıldığını söylemişti ama Reagan'ın bu korkutucu bilgiyi henüz kaldıracabileceğini sanmıyordum.

Arabayı olması gerekenden daha hızlı sürdüm, neredeyse bir polis arabasının bizi kenara çekip sirenler çalarak hastaneye kadar eşlik etmesini umuyordum. Sanırım yolda en az iki hız kamerasının flaşını yakaladım, ama Reagan'ı kızına bir dakika bile daha hızlı kavuşturursam cezalara değecekti.

Arkadaşım, Adam'la yaşadığım en karanlık anlarda bana sarsılmaz bir destek kaynağı olmuştu ve ara sokaklardan geçerek

Hastanedeyken tek umudum, roller tersine döndüğünde onun için de aynı derecede güçlü olabilmektir.

Sadece iyi olmasına izin ver, diye yalvardım sevdiğim adama yardım etmesi için yalvardığımda beni dinlemeyen Tanrı'ya.

Nadiren sessiz kalan Raegan yirmi dakikalık yolculuk boyunca neredeyse hiçbir şey söylemedi. Gözümün ucuyla içindeki gerginliği görebiliyordum, bacaklarını öyle şiddetli sallıyordu ki, arabayı o kullanıyor *olsaydı*, araba hastaneye kadar kanguru gibi giderdi.

'Ona bir şey olmaz,' diye güvence verdim. 'Polly çetin cevizdir. Neredeyse teflondan yapılmış gibi. Parktaki salıncaktan düşüp dizlerini çok kötü sıyırdığı ve yine de eve gidip temizlenmeyi reddettiği zamanı hatırlayın.

Sanki gözlerini yoldan ayırmak bizi bir şekilde yavaşlatacakmış gibi isteksizce koltuğunda dönen Raegan, daha önce hiç olmadığı kadar kısık bir sesle konuştu.

Onun için ambulans çağırdılar, Lily. Lanet olası bir ambulans. Bunu üzerine yara bandı yapıştırabileceğin bir şey için yapmazsın.

Rahatlatıcı cevap aradım, bulamadım ve gaza biraz daha sert bastım.

"Kolunu kırmış ve başından yaralanmış," diye devam etti Raegan hıçkırarak. "Bu bana pek teflon gibi gelmedi.

F1 yarışına katılır gibi hastane arazisine daldım. Ziyaretçi otoparkı tabelalarını takip etme zahmetine girmedim, doğrudan ana girişe doğru sürdüm, ki bunu sadece acil durum araçlarının yapmasına izin verildiğinden oldukça emindim. Muhtemelen bu da bir başka ceza demektir.

"Git," dedim yanımdaki boş koltuğa. "Park ettiğimde seni bulurum.

Arabamı hastanenin çok katlı katında, garip bir açıyla ve iki bölmenin arasında ; muhtemelen bu da başka bir ihlaldir. Umursadığımdan değil. Polly'nin iyi olması anlamına gelecekse bugün seve seve bir servet ceza öderdim.

Beton otopark merdivenlerinden zemin kata doğru pervasızca koştum, asansörün bana ulaşmasını bekleyemeyecek kadar sabırsızdım. Botlarımın şangırtısı merdiven boşluğunda gürültüyle ama kalbimin gümbürtüsü daha yüksekti. Bu özel hastanenin planını bilmiyordum. Adam'ın daha önce tedavi gördüğü bir hastane değildi ama resepsiyonda muayene olmak için bekleyen insanların oluşturduğu uzun kuyruğa katılmamam gerektiğini biliyordum.

Kaza ve Acil Servis bölümü iyi bir şekilde işaretlenmişti, bu yüzden koridorlarda hızla ilerledim, tekerlekli sandalyelerdeki ve hastane yataklarındaki hastaların yanından sanki bir saldırı parkurundaymışım gibi kayarak geçtim. Mucizevi bir şekilde hiçbirini uçurmadım. A&E'nin kapısından içeri daldım, yüzüm kıpkırmızıydı, nefes nefese kalmıştım ve bekleme salonunun yarısından daha fazla oksijene ihtiyaç duyuyordum.

Sandalye sıralarını gözden geçirdim ama Raegan'ı hiçbir yerde göremedim. Aceleyle masaya yöneldim ve sanki Perspex ekranın sözlerimi boğmayacağına güvenmiyormuşum gibi sesimi yükselttim.

"Arkadaşımın küçük kızı az önce ambulansla getirildi. Polly Taylor. Annesi Raegan buralarda bir yerde olmalı."

Resepsiyon görevlisi klavyesine uzanamadan, arkasında duran genç bir hemşire elindeki klasör yığınına yere bıraktı ve bana sempatik bir gülümseme verdi. Kadın yabancıydı ama ben o gülümsemeyi tanıyordum ve kalbimin çarpıntısını durdurmak için çok az şey yaptı.

'Az önce arkadaşınızı küçük kızına götürdüm. Doktorlar şu anda onlarla birlikte ama isterseniz sizi onlara götürebilirim.

Ona ulaşmak için neredeyse masanın üzerinden atladım, bu da bu soruyu etkili bir şekilde yanıtladı.

"O nasıl? Polly, yani."

Hemşire ya bilmiyordu ya da endişe verici bilgileri arkadaşlarından ve ailesinden saklamakta çok becerikliydi. Sayamayacağım kadar çok kez her iki alternatifin de muhatabı olmuşum.

"Konuşmanız gereken doktorlar. Koluma rahatlatıcı bir el koymak için protokolü bir anlığına bozdu. 'Ama o emin ellerde. Buradaki pediatri personeli inanılmaz.

Beklenmedik nezaket Adam hastayken beni her zaman alaşağı etme gücüne sahipti ve görünüşe göre hâlâ da öyle. Başımı salladım ve bir sonraki çift kapıdan geçmeden önce titreyen alt dudağımı daha iyi kontrol edebilmek için mücadele ettim. Kendi duygularıma gem vuramaz ve hastanelerin sadece kötü haberlerin verildiği yerler olduğunu düşünmekten vazgeçemezsem Raegan'a hiçbir faydam dokunmayacaktı.

Bir sıra perdeli kabinin önünden hızla geçtik. Birkaçından uğursuz inleme ve homurtular geliyordu ama sıranın sonundakinden kısık sesler geliyordu.

"Görünüşe göre doktorlar hâlâ onunla ilgileniyor," dedi hemşire, bizi yakındaki bir koltuk sırasının önünde durdurarak. 'Burada beklerseniz, işleri biter bitmez arkadaşınızı görebilirsiniz' dedi.

Her ne kadar kabindeki sağlık görevlileri kalabalığına katılmak için ısrar etmek istesem de, bana söyleneni yaptım, sert plastik sandalyenin en ucuna tnedim, böylece perdelerin ilk kıpırtısında ayağa fırlamaya hazırdım.

ileden ıkarıcı bir Şekilde, kabindeki seslerin hepsi alçak sesle konuşuluyor ve kısık ve birkaç kişinin konuştuğunu anlayabilsem de hiçbir Şey deşifre edilecek kadar net değildi. Bunun yerine, perdenin altından görünen ayakları saydım ve küçük bir kızla ilgilenen endişe verici sağlık görevlisinin iyi mi yoksa kötü bir Şey mi olduğuna karar vermeye çalıştım.

Perdeler papağan gibi metal halkaların gıcirtısıyla açıldığında hâlâ kararsızdım. Beyaz önlüklü dört kişi önümden geçip gitti, sadece Reagan ve bir hemşire Polly'nin daha önce hiç görmediğim bir versiyonunun bulunduğu yatağın yanında duruyordu.

Polly canlı bir teldi, asla durmazdı, uyurken bile. Bunu bilecek kadar ona bebek bakıcılığı yapmıştım. Bu yüzden, onu çok büyük hastane yatağında solgun ve hareketsiz görmek, battaniyelerin içinde bir yığından biraz daha fazlası gibi göründüğü gerçek bir şoktu. Başını çevreleyen bir bandaj vardı, bandajın altından müthiş bir şişlik ve şakaktan elmacık kemiğine kadar uzanan çirkin mor bir çürük görebiliyordum. Sol koluna atel takılmıştı ama henüz alçıya alınmamıştı. Gözlerim minik göğsüne gitti ve sürekli yükselip alçaldığını görünce rahatladım. Ama göz kapakları kapalıydı, kırılğan cildinde daha önce olmadığına yemin edebileceğim mavi rmcekli damarlar görünüyordu.

"O nasıl? Fısıldadım.

"Buraya geldiğimde bir an için gözlerini açtı," dedi Reagan.

Yüz hatlarımı daha olumlu bir tepkiyi yansıtacak Şekilde düzenlemek bir iki saniyemi aldı. "Bu çok iyi. Bu çok iyi.

Sanırım ikimiz de gerçekten olmadığını biliyorduk. "Bir Şey söyledi mi?

Reagan'ın cevabını çıkarabilmesi için iki sert yutkunması gerekti. "Kafası karışmış gibiydi. Reagan dudağını o kadar sert ısıırıyordu ki hassas derisinde beyaz izler bırakıyordu. "Bunun ne olduğunu bilip bilmediğini bilmiyorum. Ben, Lily. Kendinde değil gibiydi.'

"şimdi ne yapıyorlar? Polly'nin tutmadığı ele uzanıp onu sıkıca kavrayarak sordum.

Reagan'ın cevap vermek için gözle görülür bir çaba sarf ettiğini gördüm.

"Onu tomografiye götürmek için birazdan gelecekler ve Tanrı başka hangi testlerin yapıldığını bilir. Yatağa baktı ve başını salladı

yavaşça. "Son derece normal bir Cumartesi öğleden sonrasında bu hale nasıl geldik?

Bu sefer elimi sıkmak yetmedi, ben de kolumu omuzlarına doladım ve onu kucaklamak için kendime çektim.

"Olur böyle şeyler," diye mırıldandım omzuna. 'Ve olduğunda da, bunu hak eden insanlara asla olmaz. Ama bu sadece küçük bir kırılma. Polly iyi olacak, Raegan. İyi olacağını biliyorum.

Hastalandıktan sonra Adam'a da aynı şeyi söylediğime dair korkunç bir anım vardı ama düşüncelerimin o yola girmesine izin vermeyi reddettim.

Ayak sesleri üzerine ikimiz de başımızı kaldırdık ve perdelerdeki açıklığın yanında bir hemşire ve bir hastane görevlisi bulduk.

Hemşire, "Radyolojide onu bekliyorlar," diye bilgi verdi. Gözleri Raegan'inkilere kaydı. "Onunla yukarı gelebilirsin anne.

Raegan başıyla onayladı ve ben de hemşirenin, arkadaşımın tam olarak bunu yapmasını engellemek için kaç kişinin gerekeceğinin farkında olup olmadığını merak ettim.

"Ama korkarım sizden resepsiyonda beklemenizi istemek zorundayım," diyerek benden özür diledi.

"değil. Herhangi bir yere oturmaktan mutluluk duyarım.

Raegan bana doğru döndüğünde yatağı koydan çıkarmışlardı bile.

'Aslında Lily, bana gidip Polly için bir şeyler alabilir misin? Taramaların sonucu ne olursa olsun kesinlikle bir gece burada kalacağını söylediler ve Murphy olmadan uyuyamadığını biliyorsun. Belki yeni pembe pijamalarını da getirebilirsin - üzerinde gökkuşağı olanlardan.

Çantasını karıştırdı ve bir grup anahtar çıkarıp elime tutuşturdu.

"Burada, hastanede kalmamı tercih etmeyeceğinizden emin misiniz?

Raegan başını salladı, odağını ve bakışlarını tekrar, yatağın hareketiyle hafifçe mırıldanan Polly'ye çevirdi.

"Tamam o zaman. Elimden geldiğince çabuk olacağım,' diye söz verdim ve ona son bir kez sarıldım ama bu sarılma hastane yatağının kabinden dışarı itilmesiyle kısa kesildi.

Otuz İkinci Bölüm

Döner kapılar beni hastane fuayesinden çıkarıp öğleden sonranın büyüyen karanlığına fırlattı. Doğruca taksi durağına yöneldim ve sıradaki ilk taksiye Raegan'ın arabasını alabilmek için atölyemin adresini verdim. Bilmediğim bir aracı sürmek, Raegan'ın işlek caddesine park etmek ve sonra bana ait olmayan bir çift ayakkabıyla yürüyormuşum gibi kendimi onun evine bırakmak garip hissettirdi. Elbette evlerine sayısız kez girmiştım ama hiçbirinde Raegan ya da Polly olmadan girmemiştım. Koridorun yanlış tarafındaki ışık düğmesini beceriksizce aradım ve yarı aydınlık geçitten küçük mutfağa doğru yürürken kalçamı orada olduğunu unuttuğum bir masaya çarptım. Çaydanlığa doğru özlem dolu bir bakış fırlattım ama doldurmak için harekete geçmedim. Raegan'a dönmek için tek bir dakikamı bile boşa harcamak istemiyordum. Hastanede yatak başında nöbet tutmanın ne kadar yalnızlık verici olduğunu çok iyi biliyordum. Ve beni bekleme odasına geri götüren hemşireyle yaptığım konuşma hâlâ aklımdaydı.

"Diğer aile üyeleri yolda mı?" diye sordu, sanki bu soruyu sormasına izin verildiğinden yüzde yüz emin değilmiş gibi biraz rahatsız görünüyordu. "Sadece onlara göz kulak olmamız gerekip gerekmediğini bilmemiz için," diye mırıldanarak ekledi.

Bana ne sorduğunu biliyordum. Ama neredeyse hiç filtresi olmayan ve hemen her konuda konuşabilen Raegan, Polly'nin babası hakkında, kimsenin ebeveyni olabilecek türden bir adam olmadığını söylemek dışında bir kez bile konuşmamıştı. Bunu ilk söylediğinde aklım doğrudan Josh'a ve onun sorunlu geçmişine gitmişti ve bugün de öyle oldu.

Hayır. Başka kimse yok. Sadece ikisi var. Raegan'ın tüm ailesi İskoçya yakınlarında yaşıyor.

Ve işte Josh yine düşüncelerimin tam ortasında duruyordu. Onu zapt etmeye çalıştığım kutuya geri yerleştirmek istercesine başımı salladım.

Mutfak masasının üzerinde öğle yemeğinden kalma iki yumurta lekeli tabak, yanında yarı içilmiş bir fincan kahve ve bardağını süt tabakası kaplamış bir bardak vardı. Onları duruladım ve süzme tahtasının üzerinde kurumaya bıraktım. Belli ki partiye gitmek için aceleyle çıkmışlardı, buzdolabına bir küvet margarin taşırken fark ettim.

izimler sebze Şeklindeki mıknatıslarla kapıya asılmıŐtı. Bir havuç, bir gökkuşağı çizimini ve endişe verici bir Şekilde uzaylılara benzeyen, el ele tutuŐan iki figürü sabitlemiŐti. Uzun ET'nin eflatun renkli saçlarından onların Raegan ve Polly olduğunu anladım. Yanında Polly'nin bebeklik okulunda yapmış olması gereken bir Sevgililer Günü kartı vardı, o kadar çok sim ve pulla süslenmişti ki domates Şeklindeki mıknatısın onu tutabilmesine Şaşırmıştım. Kırmızı pastel boyalı bir kalbin ortasında, Polly'nin titrek el yazısı olduğunu fark ettiğim kocaman harflerle yazılmış bir mesaj vardı.

Annemi çok ama çok seviyorum.

Hiçbir sebep yokken gözlerimin arkasının yaşlarla doluğunu hissettim.

Flora'yı buzdolabına geri koyarken kendime *bunun sadece günün duygularına bir tepki olduğunu* söyledim. Ama sonra duvar takvimi beni aynı derecede kötü etkiledi. En sevdiğiniz fotoğraflardan bastırdığınız türdendi ve her ay Raegan ve Polly'nin birlikte kurdukları hayatın değerli bir anısını gösteriyordu. Deniz kenarındaki bir plajda balık ve patates kızartmasından gökyüzüne baloncuklar üflerken birbirlerine aptal suratlar yapmaya kadar, aile birliklerinin ne kadar güçlü olduğunu gösteren bir katalogdu.

Raegan nadiren biriyle çıkardı ve ne zaman konu aılsa, Polly'nin hayatına girecek kadar iyi biriyle tanışmadığını söylerdi. Bu bana garip bir bahane gibi gelmişti ve Adam'a bekar arkadaşlarının listesini ıkarttırıp onu biri var mı diye baktırmıŐtım. O zaman anlamamıŐtım. Ne kadar aydınlanmış olduğumu düŐünsem de, hala bir erkeğin küçük ailesini tamamlayacağına inanıyordum. Onların zaten mükemmel bir aile *olduğunu* fark etmeyecek kadar krdm.

Raegan'ın hastaneye getirmemi istediği eşyaları almak için merdivenleri tırmanırken sanki at gözlüğü takmıŐım gibi her Şeye farklı bakıyordum. Banyo kapısının arkasında, biri yukarıda diğeri Polly'nin hizasında, sabahlıklarının asılı olduğu kancalar vardı. Diş fırçası tutucusunda bir Barbie modeli vardı, ben de onu daha kullanıŐlı bir tanesiyle birlikte aldım. nc bir fırçanın ya da kancanın olmaması hiç önemli değildi. Aslında, muhtemelen o kapıda başka bir sabahlık için yer bile yoktu ve ilk kez bunu anladım. Gerçekten yaptım. Ve bu o kadar büyük bir keŐifti ki, nefesimin kesilmesine ve ellerimin titremesine neden oldu.

Polly'nin yatmadan önce yastığının üzerinde sabırla onu bekleyen sevgili oyuncak ayısı Murphy'ye uzandı.

Polly'nin gökkuşağı pijamalarını ve hem onun hem de Raegan'ın temiz kıyafetlerini bir çantaya attım ama nedense Murphy'yi bırakmadım. Yatak odasından çıkmadan önce ayıyı yüzüme yaklaştırdım ve bir keresinde Raegan'ı Polly'nin yatağını hazırlarken yakaladığım gibi derin derin içime çektim. Arkadaşımın kızardığını gördüğüm ender anlardan biriydi.

'Sadece onun kokusu var. Tüm dünyada en sevdiğim koku,' demişti utanarak, neredeyse ona gülmem için bana meydan okuyordu. O zaman da gülmemiştim, şimdi de kesinlikle gülüyorum.

Onlarınki gerçek bir aşk hikâyesiydi; o kadar güçlü, o kadar kuvvetliydi ki birbirlerinden başka kimseye ihtiyaçları yoktu. Ve birden kafamda her şey netleşti çünkü benim de istediğim *buydu*. Bu benim hayalimdi, Adam'la başlayan ama hâlâ devam eden bir hayal. İdeal bir koca olmak için mükemmel bir adam bulmama gerek yoktu; bunu zaten bulmuş ve kaybetmiştim. Nabzımı hızlandıran ve kafamı asla olamayacak düşünceler ve hayallerle dolduran bir adama da ihtiyacım yoktu, çünkü onu da bulmuş ve kaybetmiştim.

Hayatımı, dünyamı ve geleceğimi tamamlamak için ihtiyacım olan şey zaten oradaydı. Beni bekliyordu. Ve o anda hayatımın bir sonraki inanılmaz, hayat değiştiren aşamasının başlamasına hazır olduğumu biliyordum.

Döndüğümde henüz akşamın erken saatleri olmasına rağmen pediatri koğuşu çoktan karanlığa gömülmüştü. Hemşire istasyonuna yol tarifi istedim ve sonra kötü bir pandomim sanatçısı gibi abartılı bir şekilde koridorda ilerledim.

Koyun uzak köşesindeki perdeli yatağa yaklaşırken midemde çalkalanan belirsizlik girdabından hoşlanmamıştım. Kapalı perdelerin arasından tepedeki panelden gelen yumuşak bir ışık halesi görebiliyordum. Sakin bir nefes aldım, perdeyi tutup çekerken her şeye hazırlıklı olmak için kendimi eğittim.

İlk gördüğüm şey, yatakta bir yastık yığınının yaslanmış, çok daha tanınabilir bir Polly oldu. Morluk ve bandaj hâlâ dikkatimi çekiyordu ama bunların altında Polly'nin peygamber çiçeği mavisi gözleri artık kapalı değildi. Doğru, koyu halkalarla çevriliydiler ve göz kapakları

Yorgunluktan bitkin düşmüşlerdi ama ben açıklıktan geçerken hâlâ bana doğru titriyorlardı.

Yanı başındaki Raegan, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle kızının elini tutuyordu. Onu o tanı mıyordum ama beş yıl önce yeni doğan bebeğini kucağına verdiklerinde taktığı yüz ifadesinin aynısı olduğuna dair banka hesabım üzerine bahse girebilirdim.

Başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştuğunda hiçbir söze gerek kalmadı. Annesinin dünyasının merkezi olan ve bugün benim dünyamda da neredeyse aynı derecede önemli olduğunu fark ettiğim küçük kıza döndüm.

"Hey, Pickle, ?

"Aptal zıplama şeyinden düştüm, Lily Teyze.

Yatağın yanına bir sandalye çektim ve üzerine çöktüm.

"Bunu duymuştum. Yapılacak aptalca bir şey gibi görünüyor. Neden yaptın bunu?" ", " diye tekrarladı bıkkın bir iç çekişle, sanki ben kafasını çarpan biri. "Sonra beynimin fotoğraflarını çekmek zorunda kaldılar ama onları eve götürmenize izin vermiyorlar.

Gülümsememi bastırmak için büyük çaba sarf ederek Raegan'a baktım. 'Her şey ,' diye sessizce mırıldandı. Eğer bir sözlükte 'rahatlamış' kelimesine baksaydınız, yanında arkadaşımın şu anki yüzünün resmi olurdu. "Önlem olarak onu bu gece burada tutuyorlar ama sabah eve gidebileceğiz.

Raegan uzun ve titrek bir nefes verdi. "Tanrım, Lily. Bu ebeveynlik işi yüreksizlere göre değil.

Yutkundum ve koğuşun, sözleri üzerine yanaklarımda oluşan ani kızarmayı göremeyeceği kadar karanlık olmasını umdum. Ama neyse ki şu anda sadece Polly'ye odaklanmıştı. Kararımı onunla paylaşmak için yeterince zamanım olacaktı ama şimdilik bunu bir sır gibi saklıyordum.

Çok kısa bir süre sonra beni mümkün olan en nazik şekilde koğuştan çıkardılar. Raegan için Polly'nin yatağının yanına katlanabilir bir koltuk ve battaniyeler konmuştu ve yapabileceğim en iyi şey oradan çıkıp ikisinin de biraz uyumasına izin vermektir.

Murphy kırılmamış kolunun altında güvenle saklanırken, Polly açıkça uyanık kalmak için mücadele ediyordu.

Çantamı ve paltomu toplarken, "Sabah geri gelebilirim ya da istersen senin evinde buluşabiliriz," diye gönüllü oldum.

'Sorun değil. Gereğinden fazlasını yaptın,' dedi Raegan. 'Annemle babamı aradım ve sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yola çıkıyorlar. Bir hafta kadar benimle kalacaklar.

Uzandı ve Polly'nin yanağındaki bir tutam saç fırçaladı. 'Büyükanne ve büyükbabayı görmek çok güzel olacak, değil mi? Seni daha iyi hissettirecekler.

Uyanık olmaktan çok uykuda olduğu her halinden belli olan Polly, hüznü bir gülümsemenin ardından usulca mırıldandı: "Yavru bir köpek de öyle.

Raegan gözlerini devirdi ama ilginç bir şekilde her zamanki reddinin yerini çok daha umutlu bir "Bakalım, olur mu?" aldı.

İkisine de veda öpücüğü verirken, 'Bu çocuk beni parmağında oynatıyor' diye fısıldadı.

Otoparka doğru yürürken gülümsüyordum, Raegan'ın başka türlüünü istemeyeceğini biliyordum.

Eve döndüğümde ailemi aradım, onlarla sadece iki gün önce konuşmuş olmama rağmen. Planlarımı anlattığımda annem ağladı ve babamın sesi o kadar hırçınlaştı ki neredeyse anlaşılmıyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde suçu hâlâ atlatmaya çalıştığı soğuk alınlığına attı ama ben buna bir an bile inanmadım.

Otuz Üçüncü Bölüm

Beyaz zarf kahvaltı barımın üzerinde duruyordu. Ağustos güneşi zarfa doğru açıyla vuruyor, sanki adım bir spot ışığıyla aydınlatılmış gibi görünüyordu. Muhtemelen içinde sadece tek bir kâğıt olduğunu bilmeme rağmen zarf ağır geliyordu. Cupcakes and Rainbows faturalarını gönderirken kullandığım kırtasiye malzemelerine hiç benzemiyordu. Ama mütevazı bir pasta catering şirketinin kaynaklarını özel bir doğurganlık kliniğiyle karşılaştıramazdınız.

"Dondurulmuş spermlerinizi saklamaya devam etmemizi isteyip istemediğinizi öğrenmek için her yıl size yazacağız.

'Yapacağız. Her zaman,' diye cevap verdi Adam kendinden emin bir şekilde ve elimi sıktı. Karşımızda oturan yönetici anlayışlı bir gülümsemeye alt dudakım titremeye başladığında bana sempatiyle baktı.

"Bunlar da daha önce bahsettiğim formlar," dedi, sanki ne anlamamışız gibi yavaş ve dikkatli bir şekilde konuşarak. 'Lütfen bunları okumak için ihtiyacınız olan süreyi ayırın. Bu formları imzalamanız, eşinizin bir çocuk sahibi olması durumunda dondurulmuş spermlere yasal olarak erişmesini sağlayacaktır.

... 'O noktaya kadar çok iyi gidiyordu ama son engelde bocaladı.

"Benim ölümüm," diye tamamladı Adam, o kadar sakindi ki neredeyse gülümseyecektim, bunun nedeni tamamen yürek parçalayıcı olmasından başka bir şey değildi, ama burada zavallı, bilinmeyen bir kadını kötü hissettirmemek için çok uğraştığı içindi. Çünkü o masada oturan hepimiz biliyorduk ki, Adam ne kadar mücadele ederse etsin, kazanamayacağı bir savaşa girme ihtimali çok yüksekti.

O gün klinikten eve dönerken çok zorlandım.

"Yanımda olmasaydın kullanmak istemezdim," dedim yolcu penceresinin camına. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı göremeyeceği tek yer orasıydı.

"O zaman yapma," dedi Adam, bir elini direksiyondan çekip benimkini bularak. 'Burada hiçbir şey için söz vermiyoruz. Tedavimde her şey giderse, hala eski usul bebekler yapabiliriz. Ne yapabiliriz?

Bugün yaptığımız şey," diye devam etti, sesi nazikti, "işler yolunda gitmezse diye bir sigorta poliçesi oluşturmaktı. Elimi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi bir öpücükle sıyırdı. "Bu, en iyisini ummaktan vazgeçmemiz gerektiği anlamına gelmiyor.

Ama tabii ki en iyisini ummak pek işe yaramamıştı. Ve şimdi klinik bana Adam'ın zaten cevapladığı soruyu sormak için yazıyordu.

"Ya hiç kullanmak istemezsek ya da ihtiyacımız olmazsa? Ona sormuştum. ' zaman saklayalım. Gerçekten uzun bir raf ömrü yok mu?'

İnanılmaz bir şekilde buna gülmüştüm. "Sanırım bunu donmuş waffle ile karıştırıyorsun.

zaman gülümsedi, tam olarak yapmak istediği şeyi yaptığını biliyordu. Beni bir kez daha uçurumun kenarından döndürdü.

"Onu orada tut, Lily. İşlerin nasıl sonuçlanacağını asla bilemezsin ve eğer kullanmazsan, eBay'de satarak bir servet kazanabilirsin.

Zarfı açtım ve kimsenin yüksek sesle dile getirmediği bir soruya cevap veriyormuş gibi yavaşça başımı salladım. Mektubu bekliyordum ve acaba bir parçam, beş ay önce Polly kaza geçirdiğinde karar verdiğim hareket tarzına nihayet başlamadan önce mektubun gelmesini mi bekliyordu diye düşündüm. Mektubun, son kararsızlığımı bir kenara bırakıp klinikle bizzat iletişime geçmeye karar verdiğim gün paspasımın üzerine düşmesi bana tesadüf gibi geldi.

Hiçbir zaman işaretlere inanan biri olmamıştım ama birdenbire evren işaretlerle dolmuştu. Sokakta yanından geçtiğim her kadın ya hamileydi ya da bebek arabası itiyordu. Bu hep böyle miydi? Hiçbir fikrim yoktu ama tesadüfler hızla üst üste yığılıyordu. Posta kutuma, dairemin hemen köşesinde açılan yepyeni bir kreşle ilgili bir broşür düşmüştü ve ardından, birkaç gece önce televizyon kanalları arasında gezinirken, bir çiftin IUI yolculuğunu detaylandıran bir belgesele rastladım.

'IUI. İntrauterin inseminasyon,' dedim boş mutfakta sessizce. Bu konu hakkında şimdi, beş ay önce Raegan'ın evinde kendi başıma bir bebek sahibi olma fikri ilk kez aklıma geldiğinde bildiğimden çok daha fazla şey biliyordum.

Prosedürü kapsamlı bir şekilde araştırmıştım ve ilk IUI turumda başarı şansımın düşük olduğunu biliyordum, özellikle de hormon enjeksiyonları veya ilaçlar kullanmadan doğal yoldan gitmek istiyorsam. Bana en cazip gelen seçenek de buydu.

Adam her zaman kaderci olmuştur. *Bir keresinde beni öpmek için kendine doğru çekmeden önce, "Eğer bir şeyin senin olması gerekiyorsa, o şey sana ulaşmanın yolunu bulur," demişti. "Benim seni yolun kenarında bulmam gibi.*

Ben de onu öptüm ve güldüm.

"Bunu ifade etmek için gerçekten daha iyi bir yol bulmalısın aşkım.

Gözleri parlamıştı. Olması gerekiyorsa, gerekiyordur.

İşte buradaydım, anne olma çabalarımda onun tamamen asılsız teorisini uygulamak üzereydim. İlk IUI denemem ilaçsız ve rahmetli kocanızın bebeğine hamile kalmanın mümkün olabileceği kadar doğal ve normal olacaktı.

"Sadece arkanıza yaslanın ve on dakika kadar rahatlayın. Sonra kıyafetlerini giyebilirsiniz.

Bu kadar mıydı? Biraz kuşkulu hissederek merak ettim. Dişçiye daha travmatik ziyaretlerim olmuştu.

Önceki gece iyi uyuyamamıştım - aslında dürüst olmak gerekirse son birkaç haftadır iyi uyuyamamıştım. Prosedür hakkında endişeleniyordum ama şaşırtıcı derecede hızlı, kolay ve neredeyse iş gibi olmuştu.

"Bebek yapmanın daha büyük bir olay olacağını düşünmüştüm," dedim boş tedavi odasında usulca.

Ah, ne günlerdi, dedi kafamın içindeki Adam. Gözlerindeki eğlence pırıltısını hayal etmek çok kolaydı.

Bana söylenen süre boyunca muayene masasında kaldım ve sonra kendimi garip bir şekilde gerçeküstü hissederek giyindim ve arabaya doğru yol aldım. Bana verilen literatür paketini tutarak çıkışa doğru yürürken resepsiyonist sıcak bir şekilde gülümsedi. Hepsini dikkatle okuyacaktım ama son birkaç aydır yaptığım tüm araştırmalardan sonra IUI hakkında kendi broşürümü yazabileceğime dair bir his vardı içimde. Unutmayı çok istediğim tek gerçek, ilk kez denenen başarılı girişimlerin düşük yüzdesiydi. Ne yazık ki bu bilgi aklıma takılmıştı.

ve muhtemelen hamilelik testi yapana kadar önümüzdeki iki hafta boyunca orada kalacaktı.

Zarif bir şekilde döşenmiş fuayede yürürken, isimlerinin okunmasını heyecanla bekleyen birkaç çiftin yanından geçtim. Kıskançlıktan ziyade, bugün nereye gideceğimi kimseye söylemediğim, hatta bana eşlik etmelerini bile istemediğim için pişmanlık duydum. Raegan kolayca yanımda olabilirdi ve eminim Andie bile isteseydim New York'taki evinden uçağa atlayıp gelebilirdi. Adam'a ilk teşhis konulduğunda da gelmişti, öldüğünde de.

Otoparktan geri dönerken yanımda yürüyen başka bir gölge daha olması gerektiğini hissetmem için hiçbir neden yoktu. Ama yine de hissettim.

Ona sorabilirdin. Ona ihtiyacın olursa yanında olacağını söyledi, dedi Adam'ın kafamın içindeki sesi, o kadar netti ki adımlarım gerçekten de *sendeledi*.

"Böyle bir şeyi kastetmemiştin," dedim yüksek sesle, rahmetli kocamın çirkin önerisi karşısında gerçekten dehşete düşmüş gibiydim. Kliniğin logosunu taşıyan üniformalı iki genç kadın bana doğru baktı.

"Affedersiniz, bir şey mi dediniz?" diye seslendi biri.

Mutlaka görünmem gerektiğini bildiğim bir aptal gibi kızardım.

'Hayır, özür dilerim. Sadece sesli düşünüyordum,' dedim arabamın anahtarlarını ararken. Klinikteki randevumu beklerken, son zamanlarda kafamın içinde çok daha fazla ses çıkaran Adam'a, "Beni hastaneye yatıracaksın," mırıldandım. Sanırım yaptığım şeyin onu yapabileceğim tek şekilde hayata döndürmek için bir şans olduğu düşünüldüğünde pek de şaşırtıcı değildi.

İşin püf noktasının meşgul olmak ve hayatımın geri kalanını değiştirebilecek bir şeyi nasıl harekete geçirdiğimi düşünmemek olduğunu keşfettim. Serbest bırakılmayı bekleyen bir mahkum gibi her geçen günü takvimden silmemin de muhtemelen bir faydası olmadı.

Prosedürü takip eden günlerde kendimi, yaptıklarımı hiç tanımadığım insanlarla paylaşmak isterken buldum - belki de bunu benim için *gerçekten* önemli olan insanlarla paylaşma düşüncesi beni gerdiği için.

Annem ve babam planlarımdan olmalarına rağmen onlara randevumun tarihini vermemiştim çünkü bunun benim için yeniden endişelenmelerine neden olacağını biliyordum ve on sekiz ay boyunca tetikte olduktan sonra daha yeni rahatlamaya başlamışlardı. Ama belki de asıl neden, şimdilik sadece Adam'la benim aramda olmasıydı ve birlikte son bir sırrımızın olması gerçekten hoşuma gidiyordu.

Atölyenin kapılarını çift kilitledim, günün sonunda bitmiş olmasından dolayı rahatlamıştım. İş yerinde normalden daha geç saatlere kadar kalmış, telefonda kayıp bir sevkiyatın peşinde koşarak ve zor bir müşteriyle uğraşarak geçen yorucu bir öğleden sonranın ardından arayı kapatmaya çalışmıştım.

Fletcher ve ben otoparkı geçerken hava sıcak ve nemliydi ve bu sabahki parlak mavi gökyüzü kararmış ve şimdi kızgın bir çürüğü andırıyordu. Meteoroloji uzmanları sonunda bir tanesini doğru tahmin etmiş gibi görünüyordu. Bir yaz fırtınası kesinlikle yoldaydı. Hava bozmadan önce eve varıp varamayacağımızı merak ederek yukarı baktım.

Yağmurun ilk damlaları düşmeye başladığında arabamı daha yeni park etmiştim. İsteksiz bir Fletcher'ı arkama alarak, sıçrayan yağmurun içinden binamın ana kapısına giden kısa mermer basamaklara doğru koştum. Ayaklarımın altı kaygandı ve ilk defa çocuk çıkmanın ne kadar zor olacağını fark ettim. Ve onları aştıktan sonra, daireme ulaşmak için hala üç iç katın üstesinden gelmem gerekecekti. Bilinmeyene doğru pervasızca koşmadan önce bu pratiklikleri daha fazla düşünmem gerektiğini çok geç fark ettim.

Nasıl başa çıkacağım sorusu dikkatimi , Fletcher'ın yanımda alçak sesle tehditkâr bir hırıltı çıkardığını fark etmekte geciktim. Dikkati, ortak ön bahçenin güvenlik ışıklarının dışında kalan bir bölgesine sabitlenmişti.

İçgüdüsel olarak el çantamı sıkıca kavradım ve elimdeki aşırı kalabalık fobun üzerindeki Yale anahtarını aradım. Fletcher'ın diş etleri şimdi alışılmadık tehditkâr bir hırıltıyla ortaya çıkmıştı. Omzumun üzerinden kaldırıma doğru baktım ama sokak alışılmadık bir şekilde ıssızdı.

Sonunda ana kapının anahtarını bulduğumda içimi bir rahatlama kapladı ama anahtarı kilide sokamadan ağaçların altında uzun bir gölge diğerlerinden ayrıldı. Fletcher ipini öyle bir şiddetle çekti ki

beni şaşırttı ve anahtarları düşürmeme neden oldu. Anahtarlar takırdayarak kapının yanındaki büyümüş çalılardan arasına düştü. Fletcher'ın hırladığı figür bize doğru bir adım daha atarken çömelip ıslak yapraklar ve toprak arasında el yordamıyla ilerledim.

Arayan parmaklarım soğuk ve metalik bir şeye dokundu ve bir zafer çılgılığıyla anahtarlarımı aldım. Ağaçların arasında gizlenen her kimse bize ulaşmadan önce kapıyı açıp içeri girecek zaman yoktu, yüzden en uzun, en keskin anahtara tutunmamı ayarladım ve Andie'nin bizi katılmaya zorladığı üniversite kendini savunma dersinde gösterildiği şekilde kavradım.

Uğursuz gölgeli figürle yüzleşmek için döndüğümde sert ve hızlı nefes alıyordum. Yanımda, Fletcher saldırmaya hazırlanıyordu, tüyleri diken dikendi.

İlk çılgılığımı atmak için kendimi hazırlamıştım ki nefesim tek bir kelimeyle kesildi. Benim adım.

Nefesim kesildi, sesi anında tanıdım. Gölgeler bir şekle büründü ve kapımın eşğinde bir soyguncudan bile daha az hoş karşılanan tek kişi ışığa doğru adım attı.

Claire.

"Eve *hiç* gelmeyeceksin sandım.

Çoğu insan 'Merhaba' diye başlardı ama Claire çoğu insan gibi değildi. Kalbim hala göğsümde vahşi bir şey gibi çarpıyordu, bu da cevabımın keskinliğinden sorumlu olabilir ya da olmayabilir.

'Gölgelelerin içinde insanlara sinsice yaklaşarak ne halt ediyorsun?

Beni ölümüne korkuttun.'

"Öyle mi?" diye sordu ve yarı aydınlıkta bunu söylemek zor olsa da, bir gülümseme parıltısı gördüğümü sandım.

"Orada ağaçların altında gizlenerek ne yapıyordunuz?

Sanki gezegendeki en aptal insanlarla uğraşmak onun kaderiymiş gibi başını salladı.

"*Gizlenmiyordum*. Bekliyordum, daha doğrusu sığınıyordum. Fark etmediysen diye söylüyorum, yağmur yağıyor. Sanki yağış kavramını anlamamışım gibi gökyüzünü işaret etti. "Sen eve gelene kadar kuru kalmaya çalışıyordum.

"Yani, beni mi bekliyordun?"

Muhtemelen o alaycı bakışı hak etmiştim. *Tabii ki* beni bekliyordu. Burada sorulması gereken soru bu değildi. Asıl sormam gereken *neden* sorusuydu.

"Bak, içeri girebilir miyiz, Lily? Bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyorum.

'Bunun' ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Claire tarafından başlatıldıysa, bundan hoşlanmama ihtimalim yüksekti.

Karşıya uzandım ve dönüştürülmüş malikânenin siyah beyaz kiremitli koridoruna açılan çift kapıyı açtım. Fletcher hâlâ alçak sesle, uğursuz bir gırtlak gürültüsü çıkarıyor ve güvensiz gözlerle bizi binaya kadar takip eden meçhul kadına bakıyordu. *İyi köpek.*

Kapıları arkamızdan kapattım ve Claire'e döndüm. Onu Adam'la paylaştığım daireye davet etmeye hiç niyetim yoktu. Bana söyleyeceği her şeyi burada, koridorda da söyleyebilirdi.

Ama yapamayacağı ortaya çıktı.

"Burada olmaz," dedi Claire, gözleri az önce açılan alt kattaki dairenin kapısına doğru kayarak. "Bunu duymak için daha özel bir yer isteyeceksin.

Daireme çıkan üç kat merdiveni çıkarken sessizce beni takip etti, her katta tedirginliğim artıyordu. Ama ön kapının kilidini açıp eşikten içeri adımımı atar atmaz kendimi daha iyi hissettim. Koridorda gizlenemeyen bir merakla etrafı inceleyen davetsiz misafirime döndüm.

"Güzel yer," dedi ve bunun muhtemelen bana söylediği en sevimli şeylerden biri olduğu anlaşılıyordu. Bu benim kendi görgü kurallarımı hatırlamamı ve onun yanındayken alışkanlık haline getirdiğim ergen düşmanlığı moduna girmemek için daha çok çabalamamı sağladı.

Pişmanlık içinde, gecikmiş bir selamla elimi uzattım. Claire ve ben hiçbir zaman sarılan ya da öpüşen tipler olmamıştık. Sadece düşüncesi bile ikimizin de yüzünü buruşturmasına neden olurdu.

Elime baktı, kuşkusuz çalının altındaki toprağı eşeleyen elime. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, elimi sıkmamayı tercih etti. Onu suçlamadım.

"Üzgünüm, ön bahçeyi yıkamalıyım.

Koridorda kalacağını düşünerek mutfağa yöneldim ama o beni takip etti. Davet edilmeden ceketini çıkardı ve bir sandalyenin arkasına attı.

Lavabonun başında küçük, teslimiyetçi bir iç geçirdim. Görünüşe bakılırsa süpürgesiyle yapacağı bir ziyaretten daha fazlasına hazırlanıyordu. Dudaklarım kıpırdadı ve bir an için Josh'un bana, gençlik yıllarımızda yüzlerce kez yaptığı gibi, onu rahat bırakmamı söylediğini duyduğumu hayal ettim. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, misafirperver davranmıyordum ve bu gerçekten ben değildim.

"İçecek? Ellerimi kabarık beyaz bir havluya kurulayıp çaydanlığa uzanarak sordum.

"Varsa şarap alacağım.

Bu kulağa gerçekten olmak istediğimden daha sosyal geldi ama yine de buzdolabına gittim ve bir şişe beyaz şarap çıkardım.

"Bu iyi mi? Dolaptan tek bir bardağa uzanırken sordum.

"Sen içmiyor musun?" diye sordu, Chardonnay'i doldururken beni izliyordu.

Aslında alkolü hiç bu kadar çok istememiştim ama hamile olup olmadığımı öğrenmeme daha on gün vardı ve iyi bir sonuç alma şansımı hiçbir şey için, özellikle de Claire şarabımı içerken ona eşlik etmek için tehlikeye atmaya hazır değildim.

"Benim için biraz erken," dedim, bardağı masaya bıraktım ve karşısındaki sandalyeyi çektim.

Muhtemelen salonda daha rahat ederdik, ancak mutfağımın temiz ve keskin hatlarında bunun normal bir sosyal ziyaret olmadığını hatırlatan iş benzeri bir kalite vardı.

"Peki, tüm bunlar ne için Claire? Sahte nezaket girişimlerini bir kenara bırakıp doğrudan ziyaretinin konusuna girmeye karar vererek sordum.

Bir an için gözlerinde bir saygı parıltısı gördüğümü sandım. Bu işin bitmesini o da en az benim kadar istiyordu.

"Gidip onu bulman gerekiyordu, değil mi? Claire, duruşmadaki bir savcının bakışıyla sandalyesinde arkasına yaslanarak konuştu. "Onu öylece kendi haline bırakamazdın. Onu yalnız bırakamazdın, değil mi?"

Eldivenlerin bu kadar çabuk çıkacağını bilmiyordum. "Anladığım kadarıyla Josh'ı kastediyorsun.

Bana attığı bakış başka birini soldururdu ama beni zar zor etkileyecek kadar çok kez boynuz tokuşturmuştuk.

"Tabii ki Josh'u kastediyorum. İyi gidiyordu. Sonunda her şeyi çözmüştü ve sonra geri gelip onunla tekrar uğraşmak zorunda kaldınız.

Sözleri karşısında irkildiğimi fark ederek rahatsızca yutkundum.

"Buraya neden şikayet etmeye geldiğini bilmiyorum Claire, ama bu gerçekten seni ilgilendirmez.

Claire şarabını o kadar sert indirdi ki bardağın kırılğan sapı için endişelendim. 'Tabii ki bu beni ilgilendirir. Altı yıl önce onu mahvettin ve tam hayata tutunup yoluna devam edecekken balistik bir füze gibi saldırdın ve o yine en başa döndü.

Öfkem uzun, yavaş bir kaynamaydı ama içimde çoktan kaynamaya başlamıştı.

"Bak Claire, her ne kadar müdahalenden hoşlanmasam da, sana şüpheyile yaklaşımaya ve bu haneye tecavüz olayını varsaymaya hazırım-" Bunun üzerine homurdandı. Sakin bir nefes aldım ve tekrar denedim. '- Josh için endişelendiğim bir yerden geliyor, bu yüzden kendi evimde bana karşı kaba ve hatta nahoş olmanızı hoş görmeye hazırım. Ama bana Josh'un hayatını mahvettiğimi söyleyerek haddini aşıyorsun. Tamam, yıllar önce ayrıldığımızda aramız pek dostane değildi ama yedi ay önce vedalaştığımızda aramızda hiçbir düşmanlık yoktu.

Kısacık bir an için Josh'un kulübesinin dışındaki açıklığa geri döndüm, ayrılmadan önceki gece ay ışığında beni öperken parmaklarının saçlarımda dolaştığını hissettim. Hâlâ unutamadığım bir anıydı.

'Kapıyı hiçbir şeye kapatmadın, Lily. Ve son seferinde bunun onu ne kadar kötü etkilediği hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ve kapanışa gelince, er ya da geç onun hayatına tekrar gireceğin belliyken nasıl bir kapanış olabilir ki?

Sanki Josh'u incitmek gibi bir misyonum varmış gibi konuşuyordu ve altı yıl önce ilişkimizi bitirdiğimizde birbirimize öfkeli olduğumuzu kabul etsek de, bu kez ayrıldığımızda tamamen farklıydı. Şu anda bulunduğumuz yer için, şu anda *kim* olduğumuz için doğru bir karardı. Ama bu derece kişisel bir bilgiyi Clairele paylaşmamın imkânı yoktu.

'Bu yılın başlarında Josh'u görmeye gittim çünkü kocam Adam ölmeden önce benden bunu yapmamı istemişti. Josh'ın bana söyleyecek bir şeyi olduğunu söyledi. I

Ellerime baktım ve evlilik yüzüğümü parmağımın üzerinde evirip çevirdiğimi gördüm. Ama Josh, Adam'ın neden bahsettiğini bilmediğini söyledi. Karlar erir erimez ve yollar açılır açılmaz oradan ayrıldım. Büyük bir dram yoktu. Şu anda senin yarattığın hariç,' diye ekledim usulca, ama mutfağında oturan kadının duymayacağı kadar değil.

"Kendini çok zeki sanan biri için gerçekten de son derece aptalsın. Claire'in benimle ilgili her yorumu bir hakarete dönüştürmek gibi eşsiz bir yöntemi vardı. 'Nedenini ancak Tanrı bilir, ama kardeşim sana hâlâ aşık. O kadar ki seni ve duygularını üstün tutuyor. Sanki böyle bir delilik onu aşırıyormuş gibi başını salladı. 'Her. Tek. Zaman,' diye ekledi tiksintiyle.

Adam'la sayısız yemeği, planı ve sonsuzluk hayalini paylaştığımız masanın genişliği boyunca birbirimize bakarken odaya bir sessizlik çöktü. Claire'in gitmesini ne kadar istediğimi söylemek imkânsızdı ama henüz işi bitmemişti. Hem de hiç.

'Josh seni görmeye geliyor. Bu bir sürpriz olacak,' dedi ve en ufak bir pişmanlık belirtisi bile göstermeden her şeyi mahvetti. "Ama o buraya gelip kim bilir neler söylemeden önce, gerçeği öğrenmenin zamanı geldi.

"Hangi gerçek?" diye sordum sandalyemde daha dik oturarak, çünkü aniden tüm durum değişmişti. Havadaki iyonlar bile farklı hissettiriyordu.

"Kocanızın Josh'tan size söylemesini istediği şey. . . Ne olduğunu biliyorum. Ve kardeşimin aksine, seni korumak ya da yıllar önce sana söylenmesi gereken bir şeyi senden saklamak gibi bir arzum yok.

Otuz Dördüncü Bölüm

Her şey çok fazlaydı. Damarlarımda çok fazla adrenalin dolaşıyor, kulaklarımda çok fazla kan uğulduyordu. Ama daha da kötüsü, Adam'ın sırrını, benden nefret ettiği konusunda hiçbir zaman numara yapmamış bir kadının dudaklarından duymak çok fazlaydı.

Claire sormadan şarap şişesine uzandı ve kadehini doldurdu, sonra da bir bilim adamının böceği parçalamadan hemen önce ona baktığı gibi bana baktı.

"Bu, düğününüzün olduğu hafta sonu nehir kıyısındaki o yerde olanlara dayanıyor.

"Sonning," dedim usulca, evlenmek için seçtiğimiz mükemmel yeri düşündükçe düşüncelerim yumuşuyordu. Ama bu bir peri masalı değildi, bunu anlamak için anlatıcının yüzüne bakmanız yeterliydi.

"Josh bana o hafta sonu seni görmeye gideceğini söyledi, çok geç olmadan, sen başkasının karısı olmadan önce. Claire küçük, espriz bir kahkaha attı. "Onayımı mı arıyordu yoksa bunun gibi başka bir saçmalık mı bilmiyorum ama ona doğrudan büyük bir hata yaptığını ve kendini aptal yerine koyduğunu söyledim.

"Bu senin için destekleyici oldu," dedim, sesim alaycılıkla ağırlaşmıştı.

'Kahretsin, ne yapacağımı sanıyordun? Her şeyi yapmaya hazırı.

Hollywood'un büyük romantik jesti. Kilisenin camına vuran ya da evliliğe itirazı olan var mı diye sorduklarında sıralardan fırlayan o aşık salak olacaktı.

Öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı ve yüzünü rahatsız edici bir şekilde benimkine yaklaştırdı.

'Size kimin itiraz ettiğini söyleyeyim. *Ben itiraz* ettim. Seninle ilgili konularda doğru düşünemediği için itiraz ettim. Hiçbir zaman düşünemedi. Hâlâ da düşünemiyor,' diye ekledi dudaklarını acı bir şekilde bükerek. 'Her neyse, her şeyin nasıl geliştiğini sen benden daha iyi biliyorsun. Siz evlenmeden iki gün önce oraya gittiğini biliyorum ve ...'

Omuz silkti ve ben de Josh'un ona o hafta sonu tam olarak neler olduğunu anlatmamış olmasından dolayı sessiz bir rahatlama hissi duydum, geleceğim yeniden yazılabilirdi.

Claire acımasız mutfak sandalyesinde kıpırdandı ama sonunda gerçeği öğrenmeye o kadar yaklaşmışım ki bu konuşmayı başka bir yere taşımayı düşünemedim bile.

"Josh'un oldukça ikna edici olduğunu biliyorum, çünkü ilk gece beni arayıp her şeyin yoluna gireceğini düşündüğünü söyledi. Sanki haberleri tekrar duyuyormuş gibi burnunu kırıstırdı. "Tahmin edebileceğiniz gibi, pek memnun olmadım.

"Öyle olduğunu sanmıyorum.

'Ama sadece yirmi dört saat sonra bambaşka biriydi: Kalbi paramparça bir halde o otelden uzaklaşıyordu. . . ve bu senin suçun. Bunca yıldır kendini ıssız bir yerde saklamasının sebebi sensin. Darbeyi aldım, hatta belki de hak etmişim. Ama hiçbir şey beni daha sonra söyleyeceklerine hazırlayamazdı. 'Ama senden daha çok suçladığım kişi . . kocan.

"Adam mı? Adam'ın bunlarla ne ilgisi var? Josh'ın o hafta sonu bölgede olduğunu bile bilmiyordu. Ona kesinlikle söylemedim.'

Claire yanaklarını şişirdi, sanki bazen ne kadar aptal olduğuma gerçekten inanamıyormuş gibi. "*Elbette* biliyordu.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

"Çünkü kocanız Josh'u bulmak için yola çıktı ve ona bir şey söyledi - muhtemelen onun geri adım atmasını ve çekip gitmesini sağlayacak *tek* şey.

Beynim hâlâ Adam'ın düğünümüzün tehlikede olduğunu bildiği gerçeğiyle boğuşuyordu, bu yüzden Claire'in sözlerinin göğsümde eskiden kalbimin yaşadığı donmuş bölgeye - boğazıma taşınmadan önce - inmesi birkaç saniye sürdü.

Ne dedi? Adam Josh'a ne dedi?

Bir anlığına Claire'in gözlerinde neredeyse sempati dolu bir bakış belirdi, sonra bu bakış kayboldu.

"Adam Josh'a hamile olduğunuzu söyledi. İkinizin de bu haberden dolayı çok mutlu olduğunuzu ama düğün sonrasına kadar bunu gizli tutacağınızı söyledi. Ama Josh'un neler olup bittiğini bilmeye hakkı olduğunu düşündü, birlikte geçmişiniz göz önüne alındığında.

Ne? Sen neden ? Adam bunu Josh'a hiç söylemedi.

Neden yapsın ki?

"Bilmiyorum. Claire'in dudağı hırıltıyla kıvrıldı. "Ama Josh'un ona kendin söylemediğin için yıkıldığını biliyorum. Onca yıldan sonra

bunu kocanızın yapmasına izin verirsiniz.'

'Ama hamile değildim. Hiç hamile kalmadım. Bilinçsizce, masanın örtüsünün altında, elim karnıma gitti.

"Olabilir. Ama kocanız kesinlikle ikna edici konuşmayı başardı. Hatta Josh'a telefonundaki ultrason fotoğraflarını göstermeyi bile teklif etti.

İnkâr içinde başımı sallıyordum. Claire'in söyledikleri inanılmazdı ve evlendiğim adamın karakterine o kadar aykırıydı ki yanılıyor olmalıydı. Öyle olmalıydı. Ama o gece ilk kez kafamın içinde Adam'ın sesini duydum. *Hayır, yanılmıyor bebeğim. Doğruyu söylüyor.*

"Josh ertesi gün beni görmeye geldi," dedim, sesim donuk ve düzdü. "Bir hata yaptığını söyledi. Bana aşık olmadığını söyledi. 'Evet, diyecekti, değil mi? Çünkü onurlu davranıyordu. Suçlama havada bir kılıç gibi asılı kaldı.

'Josh asil olanı yaptı ve senin mükemmel küçük ikizini yetiştirmene izin vermek için çekip gitti-

nokta-dört aile huzur içinde.'

"Ama Adam neden Josh'a yalan söylesin ki? Adam'ın boyadığı mutfakta, bir türlü tamir edemediği damlayan muslukta ve tam olarak düz olmayan raflarda cevabı ararken sordum.

"Sanırım bunun nedeni en iyi adamın kazanacağını bilmesiydi. Sen Josh'ı , değil mi?"

Sanki göğsüme uzanmış ve kalbimi çekip çıkarmış gibi hissettim. Acı gerçek gibiydi, çünkü yine oradaydım, iki erkeği tamamen farklı şekillerde seviyordum ve birinin kalbinin kırılacağını biliyordum ve bu sadece benimki olmayacaktı.

"Josh kararınla ilgili hiçbir şüphe kalmamasını istiyordu - bu yüzden çekip gitmeden önce arkadaşlığınızın tüm bağlarını koparacak kadar çirkin bir tartışma tasarladı.

Yıllardır peşimi bırakmayan, karakterime hiç uymayan ve hiçbir anlam ifade etmeyen, açıklanamayacak kadar acı kavga sonunda anlam kazandı.

'Kardeşim kenara çekildi, çünkü o daha büyük adamdı, daha iyi adamdı, senin peri masalına sahip olmanı isteyen adamdı. Sonsuza dek mutlu olmanı. Kahretsin, doğuracağını düşündüğü bebek için sana beşik bile yapmaya başladı.

Gözlerim, etraflarındaki deri kâğıt inceliğinde gerilmiş gibi hissedene kadar açıldı. "Üzerine orman yaratıkları oyulmuş meşe bir beşik mi?"

Bu kez irkilmiş görünme sırası Claire'deydi.

'Evet. Facebook'ta senin ve Adam'ın bir plajda çekilmiş fotoğraflarını gördüğünde onu yapmanın yarısındaydı. Hamile olmadığınız o fotoğraflardan belliydi.

Parçalar korkunç bir netlikle yerine oturmaya başladığında başımı salladım.

"Josh bebeği kaybettiğini düşündü. Neredeyse sözünden dönüp sana ulaşacaktı. Tanrıya şükür yapmadı. yeterince büyük bir aptal gibi hissediyordu.

"Ama gerçeği ne zaman öğrendi?"

"Kocanız onunla iletişime geçtiğinde.

Ağzımda aniden çok fazla tükürük oldu. Konuşmayı neredeyse imkansız hale getirdi.

"Josh bana Adam onunla iletişime geçtiğinde hiç cevap vermediğini söyledi.

Claire'in yüzü anlamlıydı. "Görünüşe göre o da en az kocanız kadar iyi bir yalancı. Çünkü *kesinlikle* konuştular. Sanırım Adam başaramayacağını biliyordu ve ölmeden önce işleri yoluna koymaya çalışıyordu. Gözleri kısıldı. "Ama bazı şeyler asla düzeltilemez ve kocanızın bunu bilmesi gerekirdi.

İşte oldu. Sır nihayet ortaya çıkmıştı. Gizem ortadan kalkmıştı. Ve yakında, umarım Claire de öyle olacaktı. Ayağa kalktı, düşünceleriyle boğuşuyor gibi görünürken kollarını paltosunun içine soktu. 'Tarihi yeniden yazmaya çalışmanın bir anlamı yok. Sen ve ben aniden Arkadaşmışız gibi davran.'

Başımı kaldırıp baktım, yüzümde hâlâ tavşan gibi şaşkın bir ifade vardı.

"Hayır, yapamayız," dedim sessizce, sonra neredeyse fısıltıyla ekledim.

"Gerçi bunun nedenini hiçbir zaman tam olarak anlayamadım.

Claire başını yavaşça salladı. "Dediğim gibi, zeki bir kadına göre kesinlikle o kadar da zeki değilsin.

Daha önce pek çok kez yaptığım gibi, hakaretin yalan olmasına izin verdim.

"Josh'u ilk sen tanıdın, aranızda çok sıkı bir bağ vardı ve sonra o da ailemin bir parçası oldu ... hayatımın bir parçası ... ve yine de senin çekim gücün onu benimle vakit geçirmekten defalarca uzaklaştırdı. Seyahate gittiğinde bile, geri döndüğünde ilk ziyaret ettiği kişi hep sen oldun. Diğer herkes araya sıkıştırılmıştı.'

Omuz silktili, sanki köprünün altından çok sular akmış da artık önemi yokmuş gibi, ama gözlerinden hâlâ önemi olduğunu görebiliyordum.

'Belki de senin Adam'ın da sen ve Josh hakkında benim gibi hissediyordu. Ne yaparsa yapsın, aranızdaki bağa asla yetişemeyecekmiş gibi. Kim bilir, yıllar önce yeterince zeki olsaydım, belki *ben* de kocanızın yaptığına benzer bir şey yapardım.

Dikkatle kapıya doğru baktı ve muhtemelen ayağa kalkıp kalkmayacağını görmek için beklediğini fark ettim, ama bacaklarım hala beni tutamıyordu.

"O zaman kendimi dışarı , olur mu? Başımı salladım.

Claire kapının eşiğinde bir kez durakladı ve şaşırtıcı bir veda sözü söyledi.

"Bunu düzeltmelisin, Lily. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, öyle ya da böyle Josh'ın hayatında öngörülebilir bir şekilde yer alacağını kabul etmek zorundayım ve onun iyiliği için sonunda baltaları gömme zamanı gelmiş olabilir.

Claire'i tanıdığım kadarıyla akla en yakın şeydi ama şu anda bunu anlayamıyordum. Düşünebildiğim, görebildiğim ve tadabildiğim tek şey kafa karışıklığı ve ihanet hissiydi.

Adam'ın onu affetmem için bana neden yalvardığını artık biliyordum. Karanlık mutfağında iki saat boyunca otururken bilmediğim şey ise affedip affedemeyeceğimdi.

Otuz Beşinci Bölüm

Kafenin kapısı, tepedeki zilden gelen bir şangırtıyla açıldı ve anında kızarmış yiyecek ve sıcak vücut kokusuyla sarmalandım. Nefes aldım, neredeyse havadaki kalorileri ve altta yatan testosteron kokusunu tadıyordum. Mekan her zamanki müşterileriyle doluydu: minibüs şoförleri, taksiciler ve yakındaki şantiyeden gelen inşaatçılar. Formika kaplı tüm masalar doluydu ve tezgâhta kafenin huysuz sahibi Fred tarafından servis edilmeyi bekleyen olağan bir kuyruk vardı.

Raegan'ı işe girdikten kısa bir süre sonra bu yerle tanıştırmış ve dünyanın en iyi sosisli sandviçlerini yaptığını söylemiştim.

"Cesur bir iddia," demişti kuşkuyla.

Hala haftada en az bir kez Fred's'ten paket kahvaltı alıyor olmamız beni haklı çıkardı. Ayrıca akşamdan kalma olduğumuzda, moralimiz bozuk olduğunda ya da neşelenmeye ihtiyacımız olduğunda da oraya giderdik.

Raegan, solgun tenime ve gözlerimin altındaki ikiz koyu lekelere baktıktan sonra bugün iyileştirici bir sandviçe ihtiyacım olduğunu düşünmüştü.

"Hâlâ çok kötü görünüyorsun," diye gözlemledi her zamanki filtresiz haliyle.

"Teşekkürler.

'Gördüğüm gibi söylüyorum' der gibi omuz silkti.

'Sadece soğuk algınlığı olduğuna emin misin? Sence başka bir test yaptırmalı mısın?

Zaten vardı, ama Covid olup olmadığını söyleyen türden bir şey değildi.

"Bu sabah yaptım. Negatif çıktı.' Bu en azından yalan değildi.

"O zaman bunun için tek bir şey var," dedi Raegan, çantasına uzanarak.

Ama önce ben kendiminkini aldım. "İyi fikir, ama bırak gideyim - temiz hava bana iyi gelecek.

Bu da doğruydı. Kafam örümcek ağlarıyla öylesine doluydu ki kendimi temalı bir parktaki perili köşkte gibi hissediyordum. Her gece sadece birkaç saat uyuyabildiğinizde böyle oluyor, çünkü geri kalanı uykusuzlukla geçiyor.

Çift kişilik divanın diğer yarısını paylaşan kişiyle tek taraflı konuşmalar.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hâlâ her şeyi sindirmeye ve Adam'ın neden tüm zamanların en büyük sırrını benden sakladığını, bunu neden yaptığını artık ona soramayacağımı anladığında ise bir bomba gibi anlamaya çalışıyordum. Bundan daha iyi, daha yakın olduğumuzu düşünmüştüm ve şimdi 'bizi' daha önce hiç yapmadığım bir şekilde sorguluyor olmaktan nefret ediyordum. Her değerli anıyı ışığa tutuyor, fay hatları ya da çatlaklar olup olmadığını kontrol ediyordum.

Hem Cupcakes and Rainbows'a hem de Fred's'e ev sahipliği yapan sanayi bölgesinde tempolu bir yürüyüş yanaklarıma biraz renk getirdi ve temiz havanın iyileştiremediğini kapı eşiği büyüklüğünde bir sandviç düzeltebilirdi.

Kuyruktaki yerimi az önce sipariş veren ve damarları için endişelenmeme neden olan bir adamın arkasında aldım. Beline bakılırsa o da düzenli müşterilerden biriydi.

Farkında olmadan bir elimi dümdüz karnımda gezdirdim ve en azından şimdilik böyle kalacağını fark ettiğimde içimi bir hüznü kapladı.

Hamilelik testlerine başlamak için çok erkendi. *Bir tane* satın almak yeterince kötü olurdu, ama geçen hafta boyunca yerel süpermarketimin raflarını tek başıma temizlemiştim. Test yapmadan önce tam on dört gün bekleme konusundaki iyi niyetim, Claire'in beklenmedik ziyaretinden sonra pencereden dışarı çıkmış ve beni ilk IUI turumun işe yarayıp yaramadığını öğrenmek için yakıcı bir aciliyetle baş başa bırakmıştı. Ertesi gün nasıl olduysa bir gebelik testi alışveriş arabama girmişti. Bir kutu yumurta ve bir poşet Fletcher maması arasında duruyordu ve neredeyse onu rafa geri koymam için bana meydan okuyordu. Self-servis kasadan, iş çıkış saatindeki genç bir cumartesi çalışanının hızıyla geçirdim.

Sonucun negatif çıkmasına şaşırmamıştım. Ne de olsa test için henüz dokuz gün erkendi. Birdenbire bağımlısı olduğum forumlarda okuduklarımın aksine, ateş ve doktorların önerdiği şekilde hareket etmeniz için iyi bir neden vardı. Bu da o günden sonra her sabah test yapmaya devam etmemi daha da tuhaf hale getirdi, ta ki bugün, Sihirli On Dördüncü Gün, telefonumdaki iki dakikalık zamanlayıcının artık sonucu kontrol edebileceğimi söylemesini beklerken her şey çok farklı hissettirmişti.

Çubuğu banyonun yanındaki yüzüstü pozisyonundan çevirip son bir haftadır her sabah gördüğüm kelimeleri okurken ellerim titriyordu. *Hamile değilim*. Küçük plastik bir penceredeki dikey çizgilerin sayısını sayma becerime güvenemiyormuşum gibi, bunu kelimelerle ifade eden test türünü kasten seçmiştim.

Bir klik sesi dikkatimi tekrar buraya ve şimdiye çekti. Fred tezgâhın karşısına eğilmiş, bir hipnozcinun birini trans halinden uyandırması gibi parmaklarını burnumun birkaç santim ötesinde şaklatıyordu.

Her zamanki kaba tavrıyla, "Bütün gün bekleyemem, biliyorsun," dedi. Kızardım, yanaklarıma çok ihtiyaç duyduğum rengi verdim.

'Üzgünüm, Fred. Kilometrelerce .'

"Yani anlayabiliyorum. Her zamanki gibi mi?

Başımı salladım ve çantamdan bir onluk çıkardım. En azından Fred bugünlerde sandviçlerimin parasını ödememe izin veriyordu. Adam öldükten sonraki ilk birkaç ay boyunca, ona geri vermeye çalıştığım banknotları tezgâhın diğer tarafına itmişti. "*Benden olsun*," derdi huysuzca. Bir kez bile kaybım için üzgün olduğunu söylememiş ya da başsağlığı dilememişti; sadece sandviçlerimin parasını ödemeye devam etmişti, ta ki bir gün tekrar benden para almaya başlayana ve yas dönemimin, en azından Fred söz konusu olduğunda, resmen sona erdiğini fark edene kadar.

Siparişimdeki iki tur kalın kesilmiş sandviçi, parmakları için her zaman korku duymama neden olan bir hızla hazırladı ve son sayımda hala on tanesine sahip görünüyordu. Siparişleri keserken doğrudan müşterilere bakmak gibi bir alışkanlığı vardı ki bu açıkçası şaşırtıcı olduğu kadar ürkütücüydü de.

'Tabelalarınızın daha iyi konumlandırılması konusunda site yönetimiyle tekrar görüşmeniz gerekiyor. Bu sabah başka bir ahmak yine vaktimi harcayarak bana yerinizi tarif etti.

Tabaklardaki çatal bıçak şakırtıları ve sohbetin uğultusu kaybolmuş gibiydi. Yutkundum çünkü ağzım aniden inanılmaz derecede kurudu.

"Biri beni nasıl bulacağını mı soruyordu?

"Birileri *her zaman* seni nasıl bulacağını soruyor. Lanet tabela yanıltıcı. Herkesin sonu buraya çıkıyor.

"Bu muydu ... Sesimde papağan gibi bir ciyıklama vardı; boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Bu sabah mıydı?

"Öyle dedim, değil mi? Fred cevap verdi.

Aslında bırakmamıştı ama ben bırakmak için hiçbir hamle yapmadığımda on poundluk banknotu parmaklarımdan çekştirirken bunu belirtme zahmetine girmedim.

Arkamdaki müşteri, hizmet almak için sabırsızlandığı her halinden belli olan bir şekilde öne doğru kaydı. Bu durum beni *asıl* sormak istediğim soruya doğru hızlıca ilerlemeye zorladı.

"Bu kişi. Uzun boylu muydu?"

"Bana kıyasla herkes uzun boyludur.

Bu doğrudur. Fred ufak tefek bir adamdı, tavırları hariç. O çok büyüktü. Sorumu yeniden ifade ettim.

"Bu adamın siyah saçları ve koyu kahverengi gözleri var mıydı?"

Fred para üstümü sayarken durakladı ve biliyorum ki bu soruyu soran başka biri olsaydı, bütün gün müşterilerin gözlerinin içine bakmaktan daha iyi yapacak işleri olduğuna dair iğneleyici bir karşılık verirdi. Ama o bendim ve tek kelime etmemiş olsa da - ve muhtemelen bunu bir yığın İncil üzerinde inkar edecek olsa da - benim için yumuşak bir noktası olduğunu biliyordum.

"Hayır. Parlak kıvılc saçları, kırık bir ön dişi ve her iki kolunda da parmaklarından boynuna kadar uzanan dövmelemleri vardı.

"Pek ayırt edici değil o zaman? Yarım yamalak bir şaka yapmayı başardığım için kendimden memnun bir şekilde, "Pek de farklı değil o zaman," dedim.

Fred bana bir kamera flaşından daha hızlı bir sırtış attı. Eğer dikkatli bakmasaydınız, bunu kolayca kaçırabilirdiniz.

"Hayır. Hiç de değil.

Yağmur lekeleriyle kaplı kaldırımlardan atölyeye doğru yürürken kendime kararlı bir şekilde 'Buna bir son vermelisin' dedim. Claire, Josh'un yaklaşan ziyaretinin sürpriz unsurunu kazara ve bilerek mahvettiğinden beri her yerde onu görüyordum. Ama asla o değildi. Bir süpermarketin koridorlarında Josh gibi yürüyen bir yabancıyı takip etmiş, bir taksiden inen aynı tonda saçlara sahip bir başkasına el sallamış ve görüntülü kapı zilimin bulanık pikselleri arasından görünen geniş omuzlu bir DHL teslimat şoförünü aşırı hevesle selamlamıştım.

Claire'e karşı dürüst olmak gerekirse -ki bu bana her zaman doğal gelmeyen bir şeydi- Josh'un *ne zaman* ziyaret etmeyi planladığını hiç söylememişti. Ben sadece yakında olacağını düşünmüştüm. Bundan on dakika ya da on ay sonra olabilir. Belki de

Hatta o zamana kadar hamile kalabilir, bebeğimi kucağıma alabilirdim. Hafif çiseleyen yağmura rağmen bir an durakladım, çünkü bu düşünce hala beni yolumda durdurma gücüne sahipti. Bu ilk seferde benim için gerçekleşmemiş olabilirdi, belki bir sonrakinde de olmayacaktı ama Adam'ın Josh'a söylediği yalan hakkındaki hislerim ne olursa olsun, kocamın bebeğine sahip olma hayalim her zamanki kadar güçlüydü ve bunu gerçekleştirmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Yolculuğun son bölümünü koşarak, bitişikteki üç birimle paylaştığımız küçük park alanındaki su birikintilerinden geçerek tamamladım. Genellikle en yakın komşularımız olan panjur şirketinin müşterileriyle her zaman kalabalık olurdu. Bugün de bir istisna yoktu, ancak müşterilerinden birinin 'Cupcakes and Rainbows için ayrılmıştır' tabelasını görmezden gelerek doğrudan giriş kapımızın önüne park ettiğini sinirle fark ettim.

Kapıdan içeri girerken, başımdaki nemli bereyi çıkarıp saçlarımda hâlâ birikmiş olan yağmur damlacıklarını silkeleyerek, "Aptalın biri yine bizim bölmeye park etmiş," diye seslendim.

Raegan görüş alanıma girdi, yüz hatları garip bir ifade pandomimine büründü. Gözleri keskin bir şekilde sola döndü ve kaşları da onu takip etmek için elinden geleni yaptı.

"Sanırım o mankafa ben olmalıyım," dedi Josh, tezgâhın üzerindeki araba anahtarlarına uzanarak ve Fletcher'ın başını dizinin üzerinde taparcasına durduğu yerden nazikçe kaldırarak. "Ben taşırım.

"Buradasın," diye bağırdım aptalca, sanki ziyaretiyle ilgili düşüncelerim onu bir şekilde büyüyle var etmiş gibi. 'Neden buradasın? Ormanda bir şeyler yapıyor olman gerekmiyor mu?

Gülümsemesi bana kendiminki kadar tanıdık geliyordu.

'Arada bir iyi halden dışarı çıkmama izin veriliyor. Şartlı tahliye gibi bir şey.

Ağzım bir Japon balığınıninki gibi açılıp kapanıyordu. Sanırım en çekici görünüşüm bu değildi. "Geleceğini hiç söylememiştin.

Aslında, eve sağ salım vardığıımı bildiren tek bir mesaj dışında, kulübesinden ayrıldığıımdan beri hiç iletişim kurmamıştık. Josh'un planları hakkında beni bilgilendirme zorunluluğu yoktu ama Claire'in önceden uyarmasına rağmen kendimi hâlâ yanlış yönlendirilmiş hissediyordum.

"Son dakika kararıydı," dedi, uzun zamandır görmediğim kadar kızarmaya yakın görünüyordu. "Fransa'da satın almayı düşündüğüm bir meşe sevkıyatı var, o yüzden ... Ayaklarına baktı.

Aslında söylemek istediği şey botlarının üzerinde yazılıydı. "Önce birkaç gün bu bölgede kalabileceğimi düşündüm, bilirsiniz, ailemle görüşürüm ve ... Tereddüt etti ve bana uyacak bir tanımlama aradığını görebiliyordum. *Bu konuda iyi şanslar*, diye düşündüm, çünkü birbirimiz için ne olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Artık değiliz. "Eski dostlar," demekle yetindi.

'Size bir şey ikram edebilir miyim? Bir içecek, yani çay, kahve ya da başka bir şey?

Gevezelik ettiğimi duyabiliyordum ve göz ucuyla Raegan'ın rahatsızlığımdan fazlasıyla eğlendiğini gördüm. Ona bir bakış fırlattım ama o masum bir gülümsemeyle bunu savuşturdu.

"İş ortağınız çok nazik bir şekilde bana bir kahve hazırladı," dedi Josh, tezgâhın üzerindeki neredeyse boş kupaya doğru başını sallayarak.

"Çalışan," diye düzelttim, Raegan'a anlamlı bir "yapman gereken bir şey yok mu?" bakışı attım. Cevap olarak bir tabure çekti ve en sevdiği dizinin bir bölümünü izlemek üzere olan birinin beklentisiyle tezgâha yerleşti.

Josh bana doğru bir adım atarak ve kollarını açarak "Merhaba kucaklaması alabilir miyim?" diye sordu. Kollarına atılmamak için büyük bir mücadele verdim ama ayaklarımı yavaş ve sakın bir şekilde hareket ettirdim. Josh'un kolları beni sardığı anda normalden iki kat daha hızlı atmaya başlayan kalbim üzerinde böyle bir kontrolüm yoktu. Benimki de onun beline dolandı. İkimiz de bir an için 'sadece arkadaş' olamayacak kadar uzun süre birbirimize sarıldık ama sadece bizi dikkatle inceleyen biri bundan bir şey anlayabilirdi. Raegan'ın böyle biri olduğundan şüpheleniyordum.

"Buraya ne zaman geldin?" diye sordum, hemen nefes almamı kolaylaştıran tutuşundan kurtuldum.

"Bu sabah," dedi Josh, az önce boşalttığı tabureye rahatça geri tüneyerek. "Gece boyunca araba kullandım.

"Yorgun olmalısın," dedim, gözlerinin köşelerinden yayılan oluklu çizgilerdeki yorgunluk belirtilerini fark ederek.

"Buraya gelmek için biraz acele ettiniz, değil mi? Raegan araştırdı. "Öyle de denebilir," diye yanıtladı Josh kolayca.

"Gitmen gereken başka bir yer yok mu? Josh'un cevap vermek üzere olduğunu gördüm ama onu susturmak için elimi kaldırdım. "Bu Raegan içindi.

'Yok, ben iyiyim,' diye mutlu bir şekilde cevap verdi.

Dönerek vücudumu Josh'a doğru çevirdim, bu da arkadaşımın görüşünü kasten engelledi.

"Nerede kalıyorsun? Claire ile mi? Ormanda yaptığımız sohbetlerden hatırladığım kadarıyla, işi onu bölgeye getirdiğinde genellikle böyle oluyordu.

İçeri girdiğimden beri Josh ilk kez biraz garip görünüyordu. 'Şey, hayır, aslında değilim. Bu sefer Airbnb'de kalıyorum.'

İlginçti. Öyle olmasını istemezdim ama lanet olsun, .

Josh cesurca bastırmaya çalıştığı bir esneme hareketi yaptı ve saatine hızlıca bir göz attı. "Öğle yemeği için boş olabileceğinizi düşünerek doğruca buraya geldim. Gözleri, üniteyi enfes bir aromayla dolduran sosisli sandviçlerin bulunduğu taşıma çantasına gitti. "Ama görünüşe göre sen bunu çoktan halletmişsin.

'Hayır, onlar sadece on bir. Öğle yemeği için hâlâ yeri var,' diye söze girdi çöpçatanlık yaptığı belli olan arkadaşım.

"Tam burada duruyor," dedim, bir kez daha Josh'a dönerek, sesim şimdi daha yumuşaktı, "ve her ne kadar arayı istesem de, öğleden sonra kurye gelmeden önce bitirmemiz gereken büyük bir sipariş var.

Josh geri çevrilmekten dolayı tatmin edici bir şekilde hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, ki bunun sabahın geri kalanında kafamda tekrar tekrar çalacağını biliyordum. Bir esneme daha bana aşağıya inmenin ne kadar yorucu olduğunu bir çırpıda hatırlattı.

'Ayrıca, bence şu anda en çok ihtiyacın olan şey doğrudan yatak.'

Raegan'ın kaşlarını görmek için arkamı dönmeme bile gerek yoktu. keyifle sallanıyor olurdu. "Uyumak için," diye vurgulayarak ekledim.

Josh ayağa kalktı, omuzlarının yuvarlanmasını engelleyemedi. Muhtemelen direksiyon başında geçirdiği onca saat yüzünden kaskatı kesilmişlerdi ve eğer atölyede bir dakika daha kalırsa, Raegan muhtemelen benim masöz olarak hizmet vermem için gönüllü olacaktı.

"Tamam," dedi. "O zaman bu akşam yemeğe ne dersin? Eğer müsaitsen öyle.

' "Öyle.

Bu sefer Raegan'a attığım bakış o kadar da sevimli değildi.

"Öyle," diye tekrarladım, işine göndermek üzere olduğum adama dönerek

yol. "Harika," dedi Josh, Fletcher'ın kulaklarını karıştırmak için eğilerek.

Köpeğimin kuyruğu

Yer karolarına keyifle vurarak karşılık verdi.

"Seni geçireyim," dedim anlamlı bir şekilde ve bu kez Raegan bir şey syolememesi gerektiğini biliyordu.

Josh kapının hemen dışında, hafifçe yağan yağmurun altında durana kadar bekledi ve arkadaşların birbirlerine karşı kullanmadıkları türden bir ifadeyle bana baktı.

"ok eyimiz var, sanırım," dedi tereddütle, Claire'in ziyaretinin bulandırdığı girdaplı sulara ayak parmağını daldırarak.

," diye ciddiyle kabul ettim. "Hem de çok.

Buluşmak için bir yer ve zaman konusunda anlaştık ve onu arabaya binerken gördüğüme her türlü nedenden dolayı sevindim. Bunlardan biri, biraz dinlenmeye ihtiyaı olduğuydu.

Emniyet kemerini çekiştirdi ama yerine oturtmadan önce kaşları birbirine yaklaştı.

"Bugün buraya geldiğimde neden ... alışanınız ... bana "meşhur dağ adamı" olup olmadığımı sordu?" Dudakları bir kez daha seğiriyordu ve benimkilerin de aynı şeyi yapmaması çok zordu.

"*Eski alışan,*" diye düzelttim. 'İşten ayrılmak için alışıyor. Sadece henüz bilmiyor.

Josh'un güldüğünü duymak güzeldi ve bu sesin anısını, bir daha duyacağımdan tam olarak emin olmadığımdan başka bir nedenle kilitledim.

Otuz Altıncı Bölüm

Parlak kırmızı ruju temizledim. Çok zorlama ve çok fazla randevu makyajı gibi görünüyordu. Tıpkı daha önce sürdüğüm iki renk gibi. Sadece eski arkadaş olduklarına karar vermiş iki insanın sıradan bir akşam yemeğine hazırlanmak bu kadar zor olmamalıydı. Ancak bu akşam konuşulmayan bir gündemimiz olacağından şüpheleniyordum.

Belki de bugün Raegan'dan notlar almalıydım, çünkü onun sorgulama tekniği İspanyol Engizisyoncuların pek de çaba sarf etmemiş gibi görünmelerine neden olmuştu.

"Yani, Şubat ayında ormanda mahsur kaldığınızda ikinizin birlikte yattığınızı varsayıyorum? Bu cesur bir açılış bombasıydı ve Josh muhtemelen henüz sanayi bölgesinden bile çıkmamışken bunu söylemişti.

Isırmak üzere olduğum sandviçi bıraktım, iştahım aniden kesildi.

"Tabii ki yapmadık. Peki bizi iki dakika boyunca birlikte gözlemledikten sonra bu sonuca nasıl vardınız?

Raegan sanki o da gözlem gücüne şaşırmış gibi omuz silkti. 'Bu bir beceri. Bir süper güç gibi.

"Herkes gibi yüksek binalardan atlayamaz mıydın? Mırıldandım.

Gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi, belli ki daha fazlasını bekliyordu.

Ne olsun, örümcek hislerinin yeniden ayarlanması gerekiyor. Josh ve ben sadece iyi arkadaşız.'

"Sen öyle diyorsan," dedi Raegan, konunun kapandığını düşünerek beni yanlış bir güven duygusuna sürükleyerek. "Ama dürüst olmak gerekirse Lily, ikinizin yaydığı feromonları herkes fark edebilirdi. Cinsel gerilimi bir bıçakla kesebilirdin. Buzlanmayı düzeltmek için kullandığımız bıçaklardan birini aldı ve kesme hareketi yaptı.

Ona neden yalan söyleme ihtiyacı hissettiğimden bile emin değildim ama muhtemelen ailem dışında kimseyle paylaşmadığım IUI planlarımla çok ilgisi vardı. Bir yandan Josh hakkında konuşup diğer yandan Adam'ın bebeğini doğurmaya çalışmak nedense bana çok yanlış geliyordu.

Şimdi, banyonun acımasız halojen ışıkları altında, bitmiş makyajımı eleştirel bir gözle inceliyordum. Göz kapaklarım yumuşak dumanlı bir griyle gölgelenmişti,

gözlerimi normalden çok daha büyük gösteriyordu. Ne yazık ki aynı şey defalarca silindikten sonra dolgun bir şekilde şişen dudaklarım için de söylenebilirdi. Yeni dudaklarıma biraz parlatici sürdüm ve buluşmayı ayarladığımız gastro bara varana kadar geçmesini umdum.

Seçtiğim kıyafet yatağımın üzerinde duruyordu, yatak odasındaki sandalyenin üzerinde ise gardırobumdaki deneyip attığım diğer her şey yığılıydı. Saate baktım ve endişeyle dudağımı ısırdım, kararsızlığımın geç kalmama neden olduğunu biliyordum. Sorun şu ki, askıdan indirdiğim neredeyse her şey Adam'la ilgili bir anıyla birlikte geliyordu. Normalde giysilerimin bile ona kadar uzanan bir geçmişi olmasını severdim, çünkü sanki hâlâ görünmez bir şekilde yanımda yürüyormuş gibi hissettirirdi. Ama bu gece, daha fazla anıyı aramıza davet etmeden, yeterince şeyle uğraşmak zorunda kalacaktım.

Sonunda karar verdiğim siyah kot pantolon ve kısa kollu siyah dantel bluzun ikisi de yeniydi; Adam gittiğinden beri satın alınmışlardı. Bir gün tüm gardırobumun da bu şekilde olacağını fark ettiğimde bu düşünce beni durdurdu. Beni bunların hiçbirinin içinde görmeyecekti; yeni bir giysinin popomun boyutuyla ilgili klasik soruyu sorduğumda yüzünü asmak zorunda kalmayacaktı. Bu üzücü bir düşünceydi ve Fletcher için bir kase mama doldurmak üzere mutfağa koşarken bu düşünceyi omuz silkerek geçiştirmek için elimden geleni yaptım.

"Üzgünüm eski dostum ama bu gece tek başıma uçacağım," dedim hoşnutsuz köpeğime, ceketimi giydiğimde hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Telafi etmek için onu Spotify'da Adam'ın en sevdiği country müzik çalma listesini dinlemeye bıraktım.

Bar arabayla sadece on dakika uzaklıktaydı ama yine de bir Uber çağırdım. Bu sabahki negatif hamilelik testi artık içki içmenin güvenli olduğu anlamına geliyordu ve kesinlikle içkiye ihtiyaç duyabileceğim türden bir gece gibi hissediyordum.

Bara girdiğimde Josh masamıza oturmuştu bile. Bardaki ve kapasitesi dolmuş yemek alanındaki kalabalığa rağmen onu gördüm. Sanki görünmez bir çekim vardı ve o ne zaman yakınımaya gelse beni yakalıyordu. Belki o da bunu hissetti, çünkü ben restoranın kapısında dururken selam verilmeden koltuğunda döndü. Odanın genişliği boyunca, aradaki mesafenin etkisinden hiçbir şey kaybetmeyen bir gülümseme fırlattı.

Ona ulaşmak için masaların arasından sıyrıldığımda ayağa kalkmış ve boş sandalyeyi bana uzatmıştı. Yanağıma tamamen arkadaşça bir öpücük bıraktı. Tıraş losyonunun kokusunu içime çektim ve

şampuanının elma ağacı aroması. Yaşadığı orman gibi kokuyordu.

Josh'un soğukkanlı davranma konusunda benden çok daha iyi olduğundan şüpheleniyordum. Ya da ben öyle sanıyordum ... ta ki tıraş olurken iki kez elini kestiğini fark edene kadar. Bu küçük kesikler beni rahatlatmış ve onun ellerinin de şu anda benimkiler kadar titreyip titremediğini merak ettim. Gerçi Josh'un tamamen kontrol dışında bir şey yapmasını hayal etmek bile zordu.

Su bardaklarımızı masanın üzerindeki sürahidan doldurmaya gönüllü oldu, ki bu çok da iyi oldu. Bu görev benim olsaydı, her yer Evian ve buz küpleriyle dolup taşardı. Bu gecenin bizim için bir dönüm noktası olabileceği hissini reddetmek zordu. Sadece hangi yönde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İçecek siparişimizi almak için bir garson geldi ve ben vişneli kola istediğimde Josh'un eğlenen sırıtışını yakaladım. Gülümsemenin nadiren ulaştığı bir alanda beni etkiledi. İçki saf bir nostaljiydi, beni işlerin bu kadar karmaşık olmadığı ve Josh'ın arkadaşı olmanın nefes almak kadar kolay olduğu bir zamana götürdü.

"Daha önce olduğundan daha iyi görünüyorsun," dedim, uzamasından korktuğum sessizliği doldurmak için. Siyah gömleğine ve kot pantolonuna baktı - kıyafetleri benimkilere o kadar benziyordu ki sanki bazı çiftlerin yaptığı o tuhaf kıyafet eşleştirme olayını yapmıştık. *Ama siz bir çift değilsiniz*, diye hatırlattı kafamın içindeki bir ses.

"Demek istediğim, o kadar da yorgun görünmüyorsun.

'Bu öğleden sonra Airbnb'de birkaç saat uyudum,' dedi.
dedi.

Bir sonraki boşluğu kapatacak kadar hızlı değildim ve beklenmedik bir Aramıza bir sis gibi gariplik çökmüştü. Sanki yanlış bir adımın her şeyi havaya uçurabileceği bir mayın tarlasının karşı taraflarından birbirimize ulaşmaya çalışıyorduk.

"Neden buradayız Josh? Doğrudan tehlikeli sulara atlayarak sordum.

"*Bu restoranı seçtiğiniz için* diyebilirdim ama bu cevabın bana masanın altından bir tekme kazandıracağını hissediyorum.

Bu bir gülümsemeyi ortaya çıkardı. Sanki neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım bir insan yerine bir oditoryuma hitap edecekmişim gibi gergin bir şekilde boğazımı temizledim.

"Ormanda her şeyi mantıklı bir yerde bıraktığımızı sanıyordum," dedim, yorumlarımı masadaki çatal bıçak takımına yönlendirerek, çünkü gözlerine bakmaktan daha kolaydı. 'Şimdilik bu hikayede bizim için bir sonraki bölümün olmayacağı konusunda anlaştığımıza eminim.

"Sanırım kitabın sonuna geldim ve bitiş şeklini beğenmedim," dedi, edebi imamı aldı ve onunla devam etti. "Doğru düzgün düşünmediğimiz bir sonsöz olabileceğini düşündüm.

Sözümüzün kesilmesi için en kötü andı ama kötü zamanlama bizim için her zaman bir şey olmuştu. Cıvıl cıvıl genç bir ses sipariş vermeye hazır olup olmadığımızı sorduğunda ikimiz de sıçradık. Körü körüne parmağımı menüdeki iki tatlı ve bir patates kızartması olabilecek birkaç seçeneğe doğru uzattım. Josh da neredeyse aynı hızla seçimini yaptı. Sanırım ikimiz de konuşmamızın ipuçlarını tamamen çözülmeden önce toparlamaya hevesliydik.

Bir kez daha yalnız kalınca soda bardağına uzandı ve devam etmeden önce bir yudum aldı. İçinde daha sert bir şey olmasını dileyen bir adamın bakışları vardı yüzünde. "Şubat ayında kulübede vedalaştığımızda . ." diye başladı, sesi alçaktı, "ayrılıyormuşuz gibi hissetmişim. Ama mesele şu ki Lily, bu gerçekten bir ayrılık olamazdı, çünkü aslında hiç ilişkimiz olmadı.

"Son yirmi yıldır bir ilişkimiz var Josh.

"O bir arkadaşlıktı, ilişki değil," diye düzeltti usulca. Sandalyesini benimkine biraz daha yaklaştırdı. Sadece birkaç santimetrelilik bir mesafeydi ama sanki bir kanyonun üzerinde köprü kuruyormuş gibi hissettiriyordu.

"İnsanların önce birlikte olmadan ayrılmaması gerektiğini düşünmeye başladım.

"İncil'deki anlamıyla kastetmediğinizi varsayıyorum, çünkü sanırım o kutuyu çoktan işaretledik.

Ortamı yumuşatmak ve onun gülümsediğini görmek iyi geldi. "Aklımda olan bu değildi.

Bir bakıma verdiği cevap beni hayal kırıklığına uğrattı. Birlikte geçirdiğimiz tek geceyi yok saymayı kolay mı bulmuştu, yoksa benimkiler gibi onun da hafızasından silinmemiş miydi? Derin bir nefes aldı ve ancak o zaman bunun bu geceden önce prova ettiği bir konuşma olduğunu fark ettim. Nedense bunu prova ettiği, belki de banyo aynasının önünde okuduğu fikrini inanılmaz derecede sevimli buldum.

"Sana baskı yapmak istemiyorum Lily. Ve belki de çoktan hayatına devam etmişsindir - ve eğer devam ettiysen, senin adına , gerçekten. Isırdı

Dudağını ısırdı ve onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. "Ama bu olayı "Zaten asla yürümezdi" etiketli bir kutuya atmakta gerçekten zorlanıyorum ve belki - sadece belki - senin de aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ettim.

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim ve restorandaki tüm duman dedektörlerini çalıştırmaya yetecek kadar mumu olan bir doğum günü pastası taşıyan bir grup garson bizimkinin yanındaki masaya yaklaştığında buna hiç fırsatım olmadı. Odadakileri coşkulu bir 'Mutlu Yıllar' korosuna yönlendirdiler, ben de aslında kimin kutladığına dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen koroya katıldım. Josh sessizliğini korudu ve ben şarkı söylerken gözlerinin ağzımda olduğunu hissedebiliyordum, bu da dudaklarımın hala gülünç derecede büzük görünmesinden endişelenmeme neden oluyordu.

Mumlar söndürüldüğünde odada kesinlikle neşeli bir hava vardı. Ve ben bunu memnuniyetle karşıladım. Bir yanımda bu akşamın yüzeysel bir şekilde tadını çıkarmak istiyordu ama yapmamız gereken konuşmayı görmezden gelmek mümkün değildi. Ve kafamın içindeki sesi susturmak giderek zorlaşıyordu - Josh'a yıllar önce Adam'la aralarında geçenleri bana anlatmayı neden reddettiğini doğrudan sormak isteyen sesi.

Adam'ın şüpheli hareketlerinden Josh sorumlu değildi ama arkadaşım olarak bana neler olduğunu anlatmalıydı. Arkamı kollamalıydı. Onlara güvenmişim ve farklı şekillerde ikisi de beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Doğum günü partisi masasındaki biri bir kutu parti patlangıcı çıkardı ve rengarenk gökkuşağı flamaların arasından garsonun iki tabak dolusu yemekle bize doğru geldiğini gördüm. Ne sipariş ettiğimi görmekle o kadar meşguldüm ki Josh'un bir sonraki sözlerini neredeyse kaçırıyordum.

"Ama başka bir şey söylemeden önce Lily, sana bir özür borçluyum.

Başımı kaldırıp onun endişeli bakışlarıyla karşılaştığımda yüz hatlarımı nötr kalmak için çelikleştirdim. Konuşmadan önce sertçe yutkundum ve gözlerim fazla mesai yapıyor gibi görünen boğazına .

'Anladığım kadarıyla Claire geçen hafta sizi görmeye gelmiş. Bunu yapmaya hakkı yoktu. Sözleri beni gürültülü bir restoranın ortasında yapmaya hazır olduğumdan emin olmadığım bir konuşmanın içine fırlattı.

"Bunu bilip bilmediğinden emin değildim.

Josh, yanlış bir şey yapmamış birinin bakabileceği kadar suçlu görünüyordu.

"Yanlışlıkla seni görmeye geldiğini ağzından kaçırıldı.

"Sana ne söylediğini anlattı mı?

Başını salladı, yüzündeki ifadeyi yakaladı ve sonra kaşlarını çattı, aniden tereddüt etti. Mayınlar oradaydı, ayaklarının hemen altındaydı.

"Bana bulaşmaman için seni uyardığını söyledi. Yarım bir tebessüm etti ve ben bunun bir süre için dudaklarından dökülecek son tebessüm olmasından korktum. "Ama - Claire'i bilirsin - bundan daha renkli bir şekilde ifade etti. Her neyse, bunun bir daha olmayacağına dair söz veriyorum.

Orada bırakabilirdim; bırakmalıydım. Ama bırakmadım.

'Kediyi çantadan sadece bir kez çıkarabilirsin, değil mi? Ondan sonra her şey bitmiş sayılır.

Kafası karışmış görünüyordu. 'Ne kedisi? Ne çantası?'

O anda, Claire'in ziyareti sırasında neler olduğunu bilmediğini midemi bulandıran bir kesinlikle anladım. Yemek yiyen arkadaşlarımızdan özür dilemek istercesine etrafıma bir göz attım. İçimde her şeyin çok kötü gideceğine dair bir his vardı.

Josh masaya doğru eğildi ve elimi avucunun içine aldı. "Neden bahsediyorsun, Lily?

Omzunun üzerinden garsonun neredeyse bize ulaştığını görebiliyordum. Onunla göz göze geldik ve başımı sallayarak 'şimdi olmaz' der gibi bir tavır takındım. Ya bu çok sık oluyordu ya da masamızın etrafında bir hortum gibi dönen gerginliği hissedebiliyordu. Topuklarının üzerinde döndü ve yemeklerimizle birlikte mutfığa döndü.

"Lily, anlat bana. Sanki onları dizginlemesi gerekiyormuş gibi her kelime arasında fazladan bir vuruş vardı.

Parmaklarımı onunkilerden kurtardım. İş için ellerime ihtiyacım vardı ve onları ne kadar sıkı kavradığının farkında olduğunu sanmıyorum.

"Bana anlattı, Josh. Adam'la yaptığın konuşmayla ilgili her şeyi anlattı.

Neredeyse tam zamanında, yan masadaki parti kahkahalara boğuldu. En azından birileri bu gece eğleniyor, diye düşündüm üzüntüyle, gecemizin korktuğum şekilde yavaş yavaş dağılmasını izlerken.

Josh önce gürültüyle eğlenenlere sonra da bana baktı. "Buradan çıkmak istiyor musun?

Başımı salladım.

Sandalyenin üzerinden ceketimi aldı ve masanın üzerine bir avuç dolusu yirmi sterlinlik banknot bıraktı.

Bardan çıkarken bir akşam esintisi saçlarımı karıştırdı. Titredim ama bu soğuktan değildi.

"Josh, ben ... Sesim . Ne söyleyeceğim ya da soracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bu gece buraya arabayla mı geldin? Pragmatik sorusu beni bir an için şaşırttı. Başımı salladım. "O zaman arabamı alalım ve konuşmak için sessiz bir yer bulalım," diye önerdi, beni dirseğimden tutup kalabalık park alanına doğru yönlendirmeye başlamıştı bile.

Yolcu koltuğuna yerleştim ve 'yeni araba'nın o eşsiz kokusunu içime çektim.

Senin mi?

Josh kontağı çevirdi. 'Hayır, bu kiralık. Benimki Cameron'la birlikte tamirhanede - İskoçya'da tanıştığın adamlardan biri. Gelmeye karar verdikten sonra beklemek istemedim. Bir şeyler hakkında çok uzun süre düşünürseniz, işte o zaman kötü kararlar alırsınız.

Önceki kararlardan herhangi birinin ne olduğunu bilmek istediğimden emin değildim.

Josh bir kez daha gözlerini otoyoldan ayırmadan önce birkaç mil boyunca sessizlik içinde yolculuk ettik.

"Nereye gittiğimizi bilmem gerek Lily.

Bu ifadedeki çok bariz çifte anlamı görmezden gelerek, yolcu koltuğunda döndüm ve camdan dışarı baktım, kendimi haritadaki bir iğne gibi düşürmeye çalıştım.

"Sürmeye devam ederseniz, birkaç mil ileride küçük bir kayık gölüne giden bir sapak var. Suya bakan iyi büyüklükte bir otoparkı var. Gecenin bu saatinde boş olmalı.

"Mükemmel," dedi Josh, dikkati tekrar yola dönmüştü.

Yıllardır göle gitmemiştim ve gölü düşündüğümde aklıma Adam ve benim yaz aylarında köpek gezintilerimiz ya da çimlerin üzerinde pikniklerimiz, ördekleri ve kazları neşeyle kovalayan küçük çocukları izlememiz ve kendimizi bir gün çocuklarımızla oynarken ve çocuk arabasını iterken gülen ebeveynler olarak hayal etmemiz geliyordu. Belki de geriye dönüp baktığımızda, burası seçilecek en iyi yer değildi.

Josh arabayı tam gölün önüne park etti ve ön camı ay ışığının altında mücevher gibi parlayan su manzarasıyla doldurdu. Yüzümü ona döndüm ve araba bir anda küçülmüş, iki yetişkin için fazla küçük ve samimi gelmeye başlamıştı.

"Biraz yürüyelim mi?" diye sordu.

Gece artık daha serindi ama arka koltukta duran ceketine uzanmadı. Onu İskoçya'da giydiği kıyafetten tanıdım ve bu kıyafet bana geçmiş . Onu omuz silkerken görebiliyordum.

ve gece yarısı ağaç evinden kulübesine doğru yürürken omuzlarımdan geçirdim. Parfümüm kumaşta ne kadar süre kalmıştı? O gecenin anısı gibi solup gitmiş miydi?

Sessizce göle doğru yürüdük, ay ışığının su üzerindeki parıltılı çekimi bizi oraya çekiyordu. Zemin engebeliydi ve yazlık sandaletlerim arazi sürüşü için pek uygun değildi. Josh sendelediğimi görünce elime uzandı. Düz bir zemine çıkar çıkmaz elini çekip kurtarmalıydım ama yapmadım.

Ay, yıldızların saçıldığı gökyüzünde yükseliyordu. Bir sahnedeki aktörler gibi bizi aydınlatan bir spot ışığı gibi düşüyordu. Josh'un kızgın olduğunu görmek için onun süt beyazı ışınlarına ihtiyacım yoktu. Duyguları yüzünü minyatür bir Rushmore Dağı'na çevirmişti, sert düzlemler ve keskin kenarlar.

"Sinirli görünüyorsun.

"Muhtemelen öyle olduğum içindir.

Bana döndü ve gözleri yumuşadı. 'Sana değil. Kızgınım - hayır, onu geç - Claire'e çok kızgınım. Sana benden ve Adam'dan hiç bahsetmemeliydi.

"Hayır, Josh," dedim sessizce. "Bu senin işindi.

İrkildi ama inkar etmedi. "Şimdi kızgın görünüyorsun. Bunu anlamlı bir omuz silkmeyele savuşturdum.

"Muhtemelen Claire'e en hiçbir şey söylememeliydim.

"Neden yaptın? Kız kardeşi kapıma dayandığından beri aklımı kurcalayan bir soruydu bu.

Josh iç çekti. "Sanırım o sırada yüzde yüz benim tarafımda olacağını bildiğim biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı.

"O zaman doğru kızı seçmişsin.

"Her şey olup bittikten sonra pek iyi bir durumda değildim Lily. Asla iyileştiremediğim eski acılarım için bir suçluluk duygusu hissettim. Claire beni dinledi ve öğütler verdi.

"Hâlâ hayatta olduğum gerçeği, onu almadığınız anlamına geliyor olmalı.

Josh'un ani kahkahası küçük bir peçeli baykuşu ürküttü. Durduk ve kuşun gece gökyüzündeki geçişini izledik. Neredeyse büyülü hissettiriyordu.

'Düşündüğün kadar kötü biri değil, biliyorsun. Kalbi doğru yerde.'

Claire'in bir tane bile *olduğunu* bilmiyordum ama bunu ona söylememem gerektiğini de biliyordum. Josh'un kan bağı olan en yakın akrabasıydı ve ben de onun şiddetli sadakatine hayranlık duyuyordum. İsteyeceğim son şey ilişkilerine zarar vermek olurdu, hele de kendi biyolojik ailesi ona bu kadar kötü davranmışken. "Yine de İskoçya'ya taşındığım için beni asla affetmedi ve bunun için seni suçlamayı bıraktım.'

Adam'ın yalanı hiç bitmeyen bir patlama gibiydi ve hâlâ şok dalgaları yayıyordu.

'Peki ya sen Lily? Bana hala kızgın mısın?'

Yalan söyleyebilirdim ama bu gece sadece gerçeğin konuşulması gereken bir gece gibi geliyordu. "Kızgın olmaktan çok *hayal kırıklığına* uğradım.

Josh küçük bir gülümseme verdi. 'Bir gün harika bir anne olacaksın. Şimdiden akıcı bir dil konuşuyorsun. Gençken ne zaman işleri berbat etsem, Gordon ve Janette asla kızdıklarını söylemezlerdi - her ne kadar kızmaya hakları olsa da. Her zaman *hayal kırıklığına* uğradıklarını söylerlerdi.

Josh'un anne olmamla ilgili yorumu farkında olmadan bir kapı açmıştı. İşte ona Adam'ın bebeğini doğurma planlarımdan bahsetmek için bir fırsattı. Yine de dudaklarımı araladığımda kelimeleri bulamadım. Tek bir tane bile. Bu doğru zaman değildi.

"Teselli olacaksa," dedim onun yerine, "sana Adam'a kızdığım kadar kızgın değilim. Ona ne yaptığını sandığını sormak için her şeyimi verirdim. Bana güvenmediği ya da ilişkimize gerçeği söyleyecek kadar güvenmediği için ona bağışlamak istiyorum. Ama her şeyden çok, beni elinde tutmanın tek yolunun sana yalan söylemek olduğunu neden düşündüğünü bilmek istiyorum.

Josh cebini karıştırıp bir mendil çıkarana kadar sözlerimin beni ağlattığını fark etmemiştim. Onu aldım ve sonra bir tane daha almak için elimi uzattım. Zaten orada beni bekliyordu.

"İşte *tam da* bu yüzden Adam'la yaptığım konuşmayı öğrenmeni hiç istemedim," dedi Josh sessizce. 'Onu senin gözündeki değerinden düşüren kişi olmayı hiç istemedim. Onu ya da yaptıklarını sorgulamayı sağlayacak kişi olmayı hiç istemedim. Çünkü her şey söylendiğinde ve yapıldığında, o senin için doğru adamdı . . . En azından o zamanlar öyleydi.

Bu cümlelerin sonu bir bulut gibi üzerimizde asılı kaldı.

'Ama neden *özellikle* bu yalan? Herhangi bir şey söyleyebilir, gitmeniz için herhangi bir bahane uydurabilirdi'.

Josh hiçbir espri içermeyen küçük bir kahkaha attı.

"Bunu sormana gerçekten gerek var mı Lily?"

Bir doğa parkuruna giden patikanın yanında duruyorduk, göl arkamızda bir elmas havuzu gibi parlıyordu.

"Gerçekten istiyorum," dedim, yüzümü ona dönerek. Gölğelerin arasında Josh'un yüzünü okumak zordu.

"Öyle söyledi çünkü Adam'ın beni vazgeçirebilecek tek şeyin senin onun bebeğini doğurduğunu bilmek olduğunu fark ettiğine inanıyorum.

Otuz Yedinci Bölüm

Uyumak o kadar uzun sürdü ki neredeyse vazgeçiyordum. Yorganla o kadar huzursuzca mücadele etmişim ki Fletcher bile sonunda geceyi geçirmek için yerin daha iyi bir yer olduğuna karar vermişti. Ayın ışığında, doğru düzgün kapatmadığım yatak odası panjurlarının arasından, saat kadranındaki neredeyse her saatin komşusuna geçtiğini gördüm.

Acaba Josh da Airbnb'sinde bir yerlerde uyanık yatıyor, aynı aya bakıyor ve benim yaptığım gibi konuşmamızı kafasında tekrar tekrar canlandırıyor muydu?

Gölün etrafındaki üçüncü turumuzdan sonra ayaklarımız patikadan ayrılmış ve bizi gölün yanındaki ağaçların arasına götürmüştü. Bu sefer Josh elimi tuttuğunda, bunun arazinin engebeli olmasından kaynaklanmadığını biliyordum. Dalların arasından narin bir gümüş telkari gibi süzülen ay ışığında ona baktım. O anda kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar güvende hissettim. Bunu Adam'ın bana hissettirdikleriyle karşılaştırmak istemedim, çünkü o farklıydı. Her zaman da öyle olacaktı. Ama sanki kıyıdan yavaşça uzaklaşan bir tekneye adım atıyormuşum gibi hissediyordum. Adam'ın iskelede durduğunu, gidişimi izlediğini ve benden başka kimseye ait olmayan o nazık gülümsemesini verdiğini hayal edebiliyordum.

Josh, 'Bil diye söylüyorum, bütün bu konuşmayı sana vermek için hazırlamıştım,' dedi.

Gölgeler gülümsememi saklıyordu. Bunu biliyordum, ama sadece onu tanıdığım için, onun bile fark ettiğinden daha iyi tanıyordum. Gençlik yıllarımda hayatım Josh Metcalf'inkiyle iç içe geçmişti ve aradan geçen zamana ve arkadaşlığımızda yaşanan onca şeye rağmen kendi geçmişimi onunkinden ayırmayı asla başaramamıştım.

"İyi bir konuşma mıydı?

"Bununla gurur duydum," dedi başını sallayarak. 'Devam et o zaman. Can kulağıyla dinliyorum.

Josh başını salladı. "Şimdi sen buradayken, prova edilmiş bir açıklamaya ihtiyacım olmadığını fark ettim, çünkü ... Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. ' . . Çünkü o sensin. Ve benim. Her zaman sen ve ben vardık, Lily.'

"Öyle olmadığı zamanlar hariç," diye sessizce hatırlattım ona, beş yılını mutlu bir evlilikle ve başka bir adama derin bir aşkla geçirdiğim gerçeğini

bir şekilde aklından çıkmıştı.

Josh'un gülümsemesi nazikti. "Bu doğru. Gevşekçe benimkilere dolanan parmakları biraz sıkılaştı. 'Adam'ın her zaman burada olacağını biliyorum. Ve bu sorun değil, çünkü o senin bir parçan . . ve senin değiştirmek isteyeceğim tek bir parçan bile yok.

Adımlarım yavaşladı, böylece yüzünü görebildim, her zaman orada olan şüpheleri aradım, ama bu gece onlardan hiçbir iz bulamadım.

"Yedi ay önce seni açıklıktan çıkarken izlediğimde her şeyi yanlış anladığımı biliyordum. Seni başka birini bulmaya göndererek aptalca bir hata daha yaptığımı biliyordum, başka bir adamın kollarında olduğunu düşünmek bile beni paramparça ediyordu. Araban gözden kaybolur kaybolmaz peşinden koştum.

"Öyle mi?" Şaşkınlığımı gizleyemedim.

Başını salladı. "Sonra arabamın anahtarlarını almak için geri koştum. Aklım başıma gelmeden önce toprak yolun kenarına kadar gelmişim. Gitmene izin vererek doğru şeyi yaptığımı söyledim kendime. Sana veremeyeceğim bir hayat istiyordun, hiç deneyimim olmayan bir hayat. Seni çok seven ve o gittikten sonra yalnız kalmana dayanamayan bir adamla zaten bildiğin bir hayat. Hatalı olduğunu kabul etmek ve Adam'ın yaptığı gibi işleri yoluna koymak için büyük bir adam olmak gerekir.

Küçük, neredeyse isteksiz bir kahkaha attı. "Adam'ı severdim. Gerçekten istedim. Yani, uzun yıllar boyunca onu olabilecek en kötü şekilde öldürmek istedim.

. . . ama onu severdim. O iyi bir adamdı. Başına gelenleri hak etmiyordu ama seni hak ediyordu. Ve arabamda otururken, senin peşinden gitmenin eşiğindeyken, hala hak etmediğimi fark ettim. Eğer seni sevdiysem, eğer seni gerçekten sevdiysem, daha iyi birini bulman için seni özgür bırakmalıydım. Bu kadar zarar görmemiş birini.'

Bana baktı ve sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi başını salladı.

'Şimdiye kadar başka birini bulmuş olman gerekiyordu. Sana dünyayı verebilecek yeni bir adama yarı yolda aşık olman gerekiyordu.

"Bu asla bu şekilde olmayacaktı, Josh. Bunu senin ormanından ayrılırken bile biliyordum. Çoğu insan - eğer şanslıysa - hayatında tek bir muhteşem aşk hikayesi yaşar. Ben zaten iki tane yaşadım. Bundan daha fazlası açgözlülük olurdu.

"Bunca aydır seninle neden görüşmediğimi anlıyor musun, Lily?"

"Ediyorum," dedim. Çok uzun zaman önce başka bir adama ettiğim yemine benziyordu.

"Ama Şubat ayından bu yana çok düşündüm ve tüm zamanların en büyük aptalı olduğum için kendime çok kızdım.

O zaman bana baktı, sanki ona karşı çıkmamı bekliyormuş gibi.

'Benden hiçbir itiraz alamayacaksın,' dedim.

"Her neyse, fark ettim ki nasıl yapacağımı bilmediğim, hissetmekten korktuğum her şey, aramızdaki bu şeyi yürütmeye çalışmama düşüncesi kadar korkunç değilmiş. Çözmemiz gereken çok şey olduğunu biliyorum. Açılması gereken bir sürü yük var - çoğunlukla benimkiler -. Ve hala istediğin - beklemekte haklı olduğun- ama sana veremeyeceğim şeyler olmasından korkuyorum.

"Bir bebekten mi bahsediyorsun? Dedim, sesim hâlâ bilmediği sırrın ağırlığıyla titriyordu. Başını salladı ve yüz hatlarından bir acı kasılması geçti.

"Belki birinden bunu istemek çok fazla ama nasıl hissettiğimi bilmeni istedim... Yıllar önce aşık olduğum çarpık gülümsemesini takındı. *"Her zaman nasıl hissettiğimi.*

Ona hemen bir cevap vermemi istemedi, ki bu da iyi oldu çünkü hem kafam hem de kalbim karmakarışık.

"Bu noktaya gelmek için aylarımı harcadım, son bir risk almaya değip değmeyeceğimize karar vermek için ihtiyacın olan süreyi kullanman adil olur. Uzandı ve ellerimi avuçlarının içinde kavradı. 'Ve eğer bunu yaparsan, işleri gerçekten yavaştan alabilir, birbirimizi yeniden tanıyabilir ve belki de genç Josh ve Lily'nin başından beri haklı olup olmadıklarını görebiliriz. Gerçekten de birlikte olmamız gerekiyor.

Şafak yavaşça panjurların arasından süzülürken uykuya dalmıştım, hala içeri atlayıp Josh'a doğurganlık kliniğinden ve çoktan harekete geçirdiğim planlardan bahsetmem gereken tüm zamanları sayıyordum. Ama ölümcül sahne korkusu olan bir aktör gibi, her bir ipucunu kaçırmıştım.

Başım ağrıyarak ve yeni bir kararlılıkla erkenden uyanmıştım. Bu sabah kiraladığı evde kahvaltı için buluştuğumuzda ona her şeyi anlatacaktım.

Dün gece ona 'Kruvasan getireceğim' demiştim.

Kaldırımın kenarına, malikane dairelerinin dışına, daha önce yaşadığım hayatın gölgelerine park etmiştik. Josh'u içeri davet etmemiştim ve onun da bunu beklemediğini biliyordum. Burası hâlâ Adam'ın eviydi.

Ama Airbnb'si tarafsız bir bölgeydi ve onu on saatten kısa bir süre içinde görme düşüncesinin kalp atış hızıma garip şeyler yaptığını itiraf edecek kadar . Ve bu beni öpmesinden önceydi.

Kalbimi eriten bir düşünce ve saygıyla evime doğru bakarken eli enseme hafifçe kavradı. Beni yavaşça yaklaşıyor ve uzaklaşmam için bana her türlü zamanı tanıyordu. "Bu iyi mi?" diye sordu, loş ışıklı arabada sesi kısıktı. "Burada olmak? Bunu yapmak?"

Başımı salladım.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı, başparmağı alt dudağıma hafifçe dokundu, "çünkü bu akşam restorana girdiğin andan beri seni öpmek için can atıyordum.

Bacaklarımı yataktan çıkardım, hafifçe horlayan Fletcher'ın üzerinden dikkatlice geçtim ve yalınayak mutfığa doğru yürüdüm. Büyük ölçüde otomatik pilotta çalışarak kahveyi demlemeye hazırladım, düşüncelerim hâlâ önceki gece konuştuklarımız ve ona söylemem gerekenler arasında sıkışıp kalmıştı. Belki de bir konuşma yazmalıyım, diye düşündüm alaycı bir gülümsemeyle dişlerimi fırçalamak için banyoya doğru ilerlerken.

Aynalı dolaptaki yansımamı gördüğümde yüzümü buruşturdum. Gözlerimin altındaki ikiz panda halkalarını gizlemek beceri ve endüstriyel güçte bir kapatıcı gerektirecekti.

"Nemlendirici," diye mırıldandım en sevdiğim markayı almak için dolaba uzandığımda ve sonra üst raftan bir şeyin dolaptan yuvarlanıp takırdayarak lavaboya düşmesiyle irkildim. Onu yerden kaldırmadan önce birkaç dakika boyunca dikdörtgen kutuya baktım. Neredeyse komediye varan bir kuşkuyla rafa birkaç kez yukarı aşağı baktım, üzerindeki hiçbir şeyi bozmadığımı biliyordum.

Ve her nasılsa ellerimde açılmamış bir hamilelik testi vardı. Diğerlerini lavabonun altındaki çekmeceye koymuştum ve bir kutuyu dolaba koyduğumu hatırlayamadığım gibi nasıl olup da lavaboya düştüğünü de anlayamıyordum.

Kazı yapan bir arkeolog merakıyla kiti elimde evirip çevirdim. Dünkü negatif testin ardından regl dönemimin geldiğini teyit etmek için takvime bakmama gerek yoktu. *Gecikti*, diye düzeltti kafamın içindeki bilgi  ses.

IUI'yi takip eden 14. gün gelip geçmişti ve *hamile olmadığımı* on kez öğrendikten sonra, *hamile* olabileceğim fikri uykusuz beynimin başa çıkamayacağı kadar büyüktü.

Teste gir.

Stres geç kalmana neden olabilir. Bunu biliyordum. Adam'ın hastalığı sırasında sık sık başıma gelmişti.

Ama şimdi stresli değilsin. Teste gir.

"Kesinlikle stresliyim," dedim, şimdi birkaç dakika öncesine göre daha da zirve yapmış görünen yansıma.

'Peki,' dedim kafamın içindeki ısrarcı ses dışında kimseye. 'Teste gireceğim. Ama şimdiden söyleyebilirim ki negatif çıkacak, tıpkı diğerleri gibi.

Talimatları okumama gerek yoktu - istenseydi kelimesi kelimesine ezberden okuyabilirdim. Yine de sonucun pencerede görünmesi için geçen o dayanılmaz yüz yirmi saniye boyunca sanki bir sınav için tekrar çalışıyormuşum gibi onları tekrar çalıştım.

Daha önce yaptığım testlerde olduğu gibi, çubuğu yüzü aşağı bakacak şekilde banyonun kenarına koydum ve telefonumun iki dakikalık zamanlayıcısı cevabı açıklama zamanının geldiğini bildirdiğinde, ellerim önceki sabahların hiçbirinde olmadığı şekilde titriyordu.

Pencerede beliren tek kelimeyi okurken gözlerimi kırpıştırdım, dikkatle bakarak beklenen *Not'un gelmesini* bekledim. Ama bu hiç gerçekleşmedi.

Banyonun kenarına oturdum, çünkü bacaklarım bir anda beni dik tutamaz hale gelmişti. şimdi ilkinin yanında duran kutudan ikinci bir test çıkmıştı. İkisi de aynı şeyi söylüyordu: *Hamile*.

Bu ilk yardımsız IUI denemesinin başarılı olma ihtimali her zaman o kadar düşüktü ki, hiçbir zaman gerçek olduğunu hissetmemiştim. Ta ki şimdiye kadar.

"Başardık bebeğim," diye fısıldadım Adam'a, her neredeyse gülümsüyor olmasını umarak, çünkü istediğimiz buydu - hala istediğim buydu, dedim kendi kendime, gözyaşlarımın yanaklarımdan s z l p sessizce iki pozitif testin üzerine sıçradığını görünce şaşırdım.

'Bu iyi bir haber. Harika bir haber,' dedim yüksek sesle, çünkü öyleydi, gerçekten öyleydi.

Öyleyse neden kafamın içinde Adam'ın sesi yerine sadece başka bir adamın söylediği sözleri duyuyordum?

"Adam beni bırakıp gitmemi sağlayacak tek şeyin onun bebeğini doğurduğunu bilmek olduğunu fark etti."

Otuz Sekizinci Bölüm

Tatil evleri internette ideal bir balayı yeri olarak tanımlanıyordu ve ana çiftlik evini geçip dolambaçlı bir yoldan dönüştürülmüş dört ek binaya doğru ilerlerken bunun nedenini kesinlikle görebiliyordum. II. derece listesindeki kır evleri mahremiyet açısından mükemmel bir konuma sahipti ve yemyeşil tarlaların fonunda küçük Monopoly evleri gibi yer alıyordu.

Josh'un kaldığı Eski Mandıra'ya yaklaşırken büyülenecek çok şey vardı. Direkli ve raylı bir çite dayanmış eski moda bir bisiklet vardı, bagajı kır çiçekleriyle dolup taşıyordu ve şasisine doğru yeri bulduğumu teyit eden elle boyanmış bir tabela ilâştirilmişti. Anıların biriktirileceği bir yere benziyordu.

Josh'un kiralık aracının yanına yanaştım ve derin bir nefes aldım. Pencerelelim kapalıydı ama arabam hâlâ fırın açılır açılmaz topladığım sıcak kruvasanların ve tarçınlı çöreklerin tatlı kokusuyla kokuyordu.

Çok erkenciydim. Josh beni iki saat daha beklemiyordu. Derin kiremitlerin arasından Eski Mandıra'nın girişine doğru ilerledim; burada geç açan güller bir kafese tutunmuş, parfümleriyle havayı kokluyorlardı.

Josh'un kapıyı açmasını beklerken, çevredeki huzur ve sükûnetin tadını çıkarmak için bir an durdum. Bu saklanma yeri o kadar romantikti ki, yapmak üzere olduğum şey bir kesiğin üzerine limon suyu dökmek gibi hissettirdi.

Kapıyı ilk çaldığımda cevap vermedi, ben de bu sefer daha ısrarlı bir şekilde tekrar denemeden önce ağırlığımı gergin bir şekilde bir bacağımdan diğerine kaydırdım. Evin ön tarafında kocaman bir pencere vardı ama içeriden hiçbir hareket göremiyordum. Web sitesindeki fotoğraf galerisinde gördüğüm rustik sayvanlı yatakta hâlâ uyuyor muydu? Gıcır gıcır beyaz çarşafı dolanmış çıplak uzuvlarının görüntüsünü aklımdan çıkarmak çileden çıkarıcı derecede zordu.

Josh kapıyı açtığında suçlulukla sıçradım, sanki düşüncelerim yüzümün her yerine yazılmıştı.

"Lily. Adımın etrafında hem şaşkınlık hem de sevinç vardı. "Çok mu geç kaldım, yoksa sen erken mi geldin?" Takmadığı saati kontrol etmek istercesine bileğine .

Üst düğmesi hala açık olduğu için aceleyle giydiği belli olan solmuş bir kot pantolon dışında aslında pek bir şey giymediği gerçeğine tepki vermemek için kendimi zor tuttum. O metal tutturucu gözümü en kötü türden bir mıknaş gibi çekti.

"Özür dilerim. Hâlâ giyiniyordum,' diye ekledi biraz gereksiz bir şekilde, sabah güneşi çıplak gövdesine vururken.

"Bu benim hatam. Uyuyamadım, bu yüzden sadece ...' Sesim kesildi. Kaldırım taşlı kapı eşiğinden kiremitli araba yoluna doğru bir adım geri attım. "Özür dilerim Josh. Beni sabahın köründe beklemiyordun. Neden sen hazırlanmayı bitirirken ben de yürüyüşe falan çıkmıyorum? Sanki bir barış teklifiymiş gibi, sıcak kruvasan torbasını ona doğru ittim.

Josh rahat bir gülümsemeyle, "Hayır, saçmalama, içeri gel," dedi. Hamur işi torbasını aldı ve içine hızlıca bir göz atmaktan kendini alamadı. "Ayrıca, beni bunlarla yalnız bırakırsan, sen dönene kadar hiç kalmayacağını garanti edemem.

Ön kapı, şu anda tavandan tabana pencerelerden içeri süzülen tereyağı sarısı sabah güneşiyle yıkanan mandıranın açık plan konaklama birimine açılıyordu. Engebeli tuğla zeminden, Josh'un altından geçmek için eğilmek zorunda kalacağı kadar alçak olan çapraz kirişlere kadar her şeyi sevdim.

"Bir tişört alayım," dedi, muhtemelen yatak odasına açılan bir kapıya doğru dönerek. 'Mutfakta bir kahve makinesi var, ama sanırım onu çalıştırmak için roket bilimi diplomasına ihtiyacınız var. Ama eğer kendini cesur hissediyorsan

...

"Her zaman," dedim, sanki başlamak üzere olduğum konuşmayı düşününce korkudan titremiyormuşum gibi. Muhtemelen bizi bitirecek olan konuşmayı.

Yanımdan geçip yatak odasına doğru ilerlerken dikkatimi sağ omzunun altındaki dövme çekti. Dövmeyi ilk kez ağaç evindeki gecemizde görmüştüm ama o anı her aklıma geldiğinde nabzımın neden olan nedenlerden dolayı dövmenin ayrıntılarına pek dikkat etmemiştim. Ama şimdi dikkat ettim. Dövme her zaman sahip olduğu eski bir yanık izini kapatıyordu; asla bahsetmek istemediği bir yara izi.

Daha iyi bilmesi gereken parmaklarımla uzandım ve şekillerin dış hatlarını hafifçe çizdim. Belli belirsiz tanıdık geliyorlardı. Sarsıldı

Dokunuşumla derin bir nefes aldı ve ellerimi sırtının sıcak teninde gezdirmemek için tüm kontrolümü kullandım.

Mırıldandığım bir özürle elimi bıraktım. "Özür dilerim. Bir şey fark ettim - dövmeniz mobilyalarınıza kazıdığınız logo ile aynı, değil mi?

Arkasını döndü ve yüzünde garip bir ifade vardı. Tam olarak utanç değildi, ama kesinlikle yakın bir akrabasıydı.

"Yalan söyleyip bunun kurumsal bir markalaşma planının parçası olduğunu iddia edebilirdim ama gerçek şu ki dövme, Asya'da seyahat ederken gece geç saatlerde sarhoşken içimden gelen bir dürtüydü.

"Oh," dedim, şimdi Çince karakterler olduğunu fark ettiğim şeyi incelemek için parmak uçlarımda durarak. "Ne yazıyor?

Hiçbir fikrim yok. Duvardaki bir tablodan seçtim çünkü şekilleri hoşuma gitti. Ama bir tahminde bulunmam gerekirse, büyük olasılıkla Çince "Aptal sarhoş salak" anlamına geliyor.

"Ama sonra Wildwood logosu için kullandınız?" diye sordum, neden hâlâ rahatsız görüldüğünden emin değildim. Pek çok insan düşüncesizce dövme yaptırırdı; bu utanılacak bir şey değildi.

"Dediğim gibi, sembollerin şekli hoşuma gitti. Yanındaki kapı koluna uzandı. "Giyinmeyi bitireyim, belki kahve makinesini birlikte çözebiliriz?

Yumuşak gri bir tişört giymiş ve kot pantolonu neyse ki güvenli bir şekilde bağlanmış olarak yeniden ortaya çıktığında, bize kahve yapmış ve *süt ister misin*'den *sen değilsin*'e nasıl geçileceğine dair en az yarım düzine geçiş pratiği yapmışım. *Benim*.

"Sen bir dahisin," dedi ve yanağıma beklenmedik bir öpücük bıraktı.

Paylaştığımız samimiyetten sonra, bu beni telaşlandırmamalıydı. Ama etti.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım, buzdolabını açtım ve önümdeki rafta duran tereyağını arıyormuş gibi yaparken serin havanın yüzümdeki kızarıklığı gidermesini umdum. Yanında bir şişe şampanya ve biraz portakal suyu vardı.

Josh bana doğru eğildi, kolu istemeden de olsa göğsümün kabarıklığına değdi. Orada hiç işi olmayan havai fişekler sahip olduğum her bir sinir ucunda tutuştu.

"Bunlar hoş geldin paketinin içindeydi," diye açıkladı Josh. "Kahvaltımızın yanında bir bardak ister misin?

Sorusu beni birkaç saat önce girdiğim ve her şeyi değiştirecek teste geri döndürdü.

"Benim için biraz erken.

"Belki daha sonra," dedi rahat bir gülümsemeyle.

Ben gülümsemeye çalıştım, bizim için muhtemelen böyle bir şey *olmayacağını* biliyordum.

Daha sonra.

Kocaman pencerenin yanındaki çam ağacından yapılma masada yemek yedik. Ya da

Daha ziyade Josh yedi, ben ise sistematik olarak böreğimi dağınık bir altın pul yığınınına dönüştürdüm.

"Aç değil misin?" diye sordu, gözleri endişeyle kısılmıştı.

"Pek sayılmaz," dedim, derin bir nefes alarak çünkü nihayet zamanın geldiğini biliyordum. 'Kahvelerimizi dışarıda içelim mi? Sanırım konuşmamız gerek.

Ön kapıdan çıkıp koyun postuyla örtülü ferforje bankın yanına kadar beni takip etti. Kürk güneş tarafından ısıtılmıştı ve başka koşullarda oturup Eylül sabahının tadını çıkarmak için mükemmel bir yer olabilirdi.

Josh'un yüz ifadesi kahvaltı boyunca takındığı kaygısız ifadeden değişmişti. Artık kaşları çatıktı ve gözleri sıkıntılı görünüyordu.

'O şampanyayı kaçırdığım için pişman olacağımı düşünmeden edemiyorum.

Bunu duymak için bir içkiye ihtiyacım varmış gibi görünüyorsun.

Dudağımı ısırdım. "Belki de yapabilirsin. Sakinleştirici bir nefes aldım. "Sen ve benle ilgili, sanki hep birlikte olmamız gerekiyormuş gibi hissettiren çok şey var," diye başladım. Josh beni kollarının arasına almak üzereymiş gibi baktı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Ama aynı zamanda hissettirmeyen çok şey de var.

Ölümcül bir darbe vurmak üzere olan bir saldırgan gibi durakladım. 'Ben geleceğimde hep çocukları gördüm. Ve sen onları kendi geleceğinde görmüyorsun. Sesim gülünç bir şekilde panayır kahini gibi çıkıyordu.

Gözleri yumuşaktı, nazikti ve bu bir şekilde her şeyi daha da kötüleştiriyordu çünkü gözlerinde hâlâ umut vardı.

"Bir aile sahibi olmak konusunda ne hissettiğini hep biliyordum Lily. "Scout adında bir kız ve Todd adında bir oğlan olacak ve herkesin sahip olabileceği en iyi çocuklar olacaklar" dediğini hala hatırlıyorum.

Şaşkınlıkla ona baktım, gençlik hayallerimin bana tekrar aktarıldığını duydum.

"Bunu nasıl hatırladın?

"Bana söylediğin hiçbir şeyi unuttuğumu sanmıyorum. Çünkü o zamanlar, bir gün sahip olmak istediğin aileden bahsettiğinde, bu tür bir sevginin nasıl bir his olduğunu hiç bilmeyen ve bunu hak edeceğine inanmayan hırpalanmış ve yaralı bir genç çocuğa dünyanın en iyi peri masalı gibi geliyordu.

Sözleri karşısında kalbim biraz kırıldı, çünkü eski acının tamamen geçmediğini görebiliyordunuz. Belki de hiç geçmeyecekti.

"Ama sen Gordon ve Janette ile yaşamaya başladıktan sonra her şey çok daha iyi oldu," diye hatırlattım ona.

Yüzünü aydınlatan gülümseme dokunaklı bir nostaljiyle doluydu. "Onlar yaptı. Onlar sayesinde ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğunu anladım. Yan komşumuzun çok tatlı bir kız olması da cabası.

Çılgınca, tekrar kızardığımı hissedebiliyordum.

Ama devam etmek istediğinde, bunu ertelemeye devam edemeyeceğimi biliyordum, yeterince sır vardı. Artık kendimden daha fazlasını düşünmek zorundaydım, bu yüzden Josh tekrar elime uzandığında geri çektim. Bunu söylerken ona dokunuyor olamazdım. Bunu yapamazdım.

"Josh. Ben hamileyim."

Sözlerim karşısında yüzünde oluşan ve her biri bir öncekinden daha kötü olan duygu kaleydoskopunu hayatım boyunca unutamayacağımı biliyordum. Şok, ardından acı, sonra pişmanlık ve en sonunda da içindeki derin bir kuyudan çıkıp gelen, mutluluğu taklit eden bakış. Eğer Josh'u on bir yaşından beri tanımıyor olsaydınız.

'Bu harika bir haber, Lily. Neden bana dün söylemedin? Güneş gözlerindeydi ama birdenbire sulu sulu bakmalarının nedeninin bu olduğunu sanmıyorum. "Senin adına çok mutluyum, gerçekten. Herkül gibi görünen bir çabayla yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Peki, kim bu yeni adam? Bana onun hakkında her şeyi anlat.

Başımı salladım. 'Öyle değil, Josh. Başka kimse yok. Dün gece sana söylediklerimde ciddiydim. Elim bilinçsizce karnıma gitti ve yüz hatlarımla yumuşadığını hissedebiliyordum. "Bu Adam'ın bebeği.

Yüzündeki kuşku ifadesi geri gelmişti, ama bunun için onu suçlayamazdım.

Bu.

Ben Adam ve benim gittiğimiz yolu anlatırken sessiz kaldı. tedavisi başlamadan önce.

'Onun görecek kadar uzun yaşayamadığı tüm bu planlarımız ve hayallerimiz vardı. Şimdi bunları tek başıma gerçekleştireceğim. Ama kör uçuş yapıyorum, çünkü yapmamı istediği şeyin bu olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Hala anlamadığım o kadar çok şey var ki, eğer yapabilseydim ona soracağım o kadar çok soru var ki.

Josh ayağa kalktı ve suçluluk ile pişmanlık arasında bir yerde gezinen bir ifadeyle bana baktı.

"Burada bekle.

Nereye gittiğini sormama fırsat vermeden, kendinden emin uzun adımlarla kulübeye doğru ilerliyordu. Bir dakikadan kısa bir süre içinde elinde bir zarfla geri döndü.

"Bu senin için," dedi, beyaz dikdörtgeni bana doğru uzatarak. almak için uzandığımda güneş , gözlerimi kamaştırıyordu. Bana sürekli yazdığını söylediği konuşma bu ? Ama gölgesi zarfın üzerine düştüğünde, ön yüzünde hayatımın sonuna kadar tanıyacağım bir el yazısıyla yazılmış adımlı gördüm.

"Bana bunu gönderdi ve gerçeği öğrendikten sonra sana vermemi istedi. Josh başını salladı. "Bunu senden saklamak yanlış, bunu biliyorum ama onunla ilgili anılarını yok etmek de bir o kadar yanlış. Josh dudaklarını ısırdı. "Yaptıysam da lanetliydim, yapmadıysam da lanetliydim.

Mektup hâlâ aramızdaki boşlukta duruyordu ama onun elinden benim elime geçerken aniden titreyen parmaklarımda çılgınca dalgalandı.

Josh nazikçe, "Ben yürüyüşe çıkacağım, sen de rahat rahat okursun," dedi. "Daha sonra, döndüğümde konuşabiliriz.

Kapıya doğru döndü ve ben de Fletcher'ın tırıs tırıs gelip yanına yerleşmesini izledim. Gözlerim onlar gözden kaybolana kadar onları takip etti, sonra tekrar zarfa baktım. Parmak uçlarımı çoktan kurumuş olan mürekkebin üzerinde gezdirdim. Zarfı dudaklarıma götürdüm ve tanıdık yazısını öptüm, bir şekilde mektubu Josh'a göndermeden önce onun da bunu yapacağını biliyordum.

"Sadece sen ve ben, son bir kez, aşkım," dedim zarfa, yavaşça ters çevirip mührü yırtmadan önce.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Merhaba güzelim,

Hıçkırık sesim sessiz kırlarda yankılandı. İki kelime söyledim ve çoktan parçalara ayrılmıştım.

Sonunda yaptın. Onu bulmaya gittin. Burada bir tahminde bulunacağım ve gittiğimden bu yana uzun zaman geçtiğini söyleyeceğim. Bahse girerim erteleyip durdunuz, onu aramamak için bahaneler buldunuz ya da hiç yapmamayı bile düşündünüz. Sanırım artık bunların hiçbir önemi yok... İskoçya'ya gittiniz, Josh'la konuştunuz ve artık onunla benim aramda ne olduğunu biliyorsunuz.

Gerçeği öğrendiğinizde nasıl tepki vereceğinizi binlerce kez hayal ettim. Bir dizi seçenek var: beni öldürmek istemenden, davranışlarımdan dolayı beni affetmenin bir yolunu bulmana kadar. Belki de umabileceğim en iyi şey ikisinin arasında bir yerdir.

Öfkeni, Lily'yi ve bana savurmak istediğin her hakareti hak ediyorum. İnan bana, onlar

ve muhtemelen o günden beri kendime çok daha kötü şeyler söyledim.

Duygusal barometremi test ediyormuş gibi okumama ara verdim. Hâlâ kızgın mıydım? Hayır. Artık o kadar da değil, ama belki de bunun nedeni, Adam'ın sesini son bir kez daha zihnimde hissetmenin verdiği mutluluğun öfkemi bastırmasıydı. Bu mektup, başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir şekilde beni ona yeniden bağlayan sihirli bir ipti. Elim karnıma gittiğinde hüzünlü bir gülümsemeyle, bebek hariç, diye düşündüm.

Cevaplanmasını isteyeceğinizi bildiğim iki soru var: bunu neden yaptığım ve neden size hiç söylemediğim. Tanrı biliyor ya, dünyada sadece sen ve ben varmışız, titanyum kadar güçlüymüşüz ve her şeye dayanabilirmişiz gibi hissettiğim yeterince an oldu. Peki neden yaptığım şeyi itiraf etmedim?

Bu kolayca cevaplanabilir, bebeğim: Korkmuştum. Her şeyi değiştireceğinden ve bana bir daha asla aynı şekilde bakmayacağından, beni asla korkuyordum.

Sana anlatmaya çalıştım. İlk kez prova yemeğinin olduğu gece yaptığım şey bana suçmuş gibi geldi - kimi kandırıyorum, hala öyle geliyor. Herkes yatmaya gitmişti ve evde sadece sen ve ben vardık.

Otel fuayesinde. Yemin ederim ki beni öptüğünde kelimeler dilimin ucundaydı ve yuttuğum bir zehir gibi itirafın tadını alacağından korkuyordum. Ama yapmadın, sadece karım olmana kaç dakika kaldığı hakkında çok sevimli bir şey söyledin ve o kadar mutlu ve heyecanlı görünüyordun ki seni incitmeyi kendime yediremedim . . bizi incitti.

İtiraf etmem gereken ama etmediğim o ilk başarısızlık, bunun sadece başlangıcıydı. Yabancı gökyüzünün altında yan yana oturduğumuz altın kumsallar vardı, sana söyleyebilirdim. Karanlıkta uzanıp konuştuğumuz, çiftlerin yaptığı türden saçma sapan şeyler fısıldadığımız geceler vardı, konuşmaya başlayabilirdim ama ben zaman korkakların yolunu seçtim.

Sonunda sana söyleyeceğimi biliyorum. Bundan eminim, çünkü her şey mükemmel görünse de, mükemmel olsa da, yalan sonunda gelen kanserden daha kötüydü. Beni yavaş yavaş yiyip bitirdi. Ama cesaretimi toplayamadan hastalandım ve

***İyileşmeyeceğim açıldı, yaptığım şey için
benden nefret ayrılma düşüncesine
katlanamazdım.***

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve mektubun üzerine düştü. "Asla," diye fısıldadım. "Senden asla nefret edemezdin. Parmak uçlarım, zamanın asla terk etme fırsatı bulamadığı çizgiler, kırıksıklıklar ve kırıksıklıklar tarafından sonsuza dek pürüzsüz ve lekesiz olan yüzünü okşuyormuşum gibi kağıdı sıyırdı.

***Seninle tanışmak başıma gelen en güzel şeydi
Lily. Yuva kurmak için acele etmeyen bir
adamken, o ilk gün bulmam gereken kişiyle
tanıştığımı anladım. Sen aradığımı bilmediğim
her şeydin. Evlenmek istediğim kıızı
bulduğumu söylediğimde arkadaşlarım deli
olduğumu düşündüler. Onları
suçlayamazdınız, çünkü o zamanlar hala
benimle çıkmayı kabul etmemiştiniz. Ama
seninle ilk tanıştıklarında hepsi aynı şeyi
söyledi. Aramızda özel bir şeyler vardı. En katı
alaycılar bile bunu mahvetmemem konusunda
beni uyardılar, aptalca bir şey yapıp seni
elimden kaçırırsam aptallık etmiş olacağımı
söylediler.***

Bu da artık senin olmayı hak etmediğime emin olmamı sağlayacak kadar korkunç bir şey yapmış olmamı daha da kötüleştiriyor. Josh'u otelin bahçesinde gizlice hareket ederken gördüğümde, neden orada olduğunu hemen anladım. Bu benim en kötü kâbusumun gerçeğe dönüşmesiydi: ilk sevdiğin adamın bir gün sana onunla birlikte olman gerektiğini anladığını söylemesi.

Hiçbir zaman kıskanç bir adam olmadım; bu tür sahiplenici saçmalıklardan nefret ederim. Ama Josh'la Noel pazarında ilk kez karşılaştığımızda vücudumdaki her sinir ucu alarma geçti. İlişkimize güveniyordum; güçlüydü ve birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi biliyordum. Ama seni ve onu birlikte görmek bir alarmı tetikledi. Söylediği ya da yaptığı bir şey değildi ama sizi konuşurken ya da gülerken izlediğinde gözlerinde bir şey vardı. Sana karşı hissettiğim her şey, aşkımın derinliği onun yüzünde yazılıydı. Ve çılgınca olan şu ki, ikinizin de bunu fark ettiğini sanmıyorum. Ama ben fark ettim.

Elimde olsa hayatımda değiştirmek istediğim o kadar çok şey var ki. Çocukken piyano dersleri alırdım, gençken asla o felaket kefali yaptırmazdım ya da büyükbabamı ziyaret etmeyi son kez ertelerdim. Ama hayatım boyunca yaşadığım en büyük pişmanlık düğünümüzden bir gün önce Josh ile iletişime geçmek olacak. Ve o gün ona söylediğim şeyler.

Mektubu bir kenara bırakırken ellerim titriyordu, Adam'ın sözlerinin geçmişini yeniden yazma ve asla geri alamayacağım pek çok şeyi değiştirme gücüne sahip olmasından anlaşılmaz bir şekilde korkuyordum. Eylül güneşinin yüzümü öpmesine izin vererek gözlerimi kapattım. Yakınlarda bir yerde bir tarlakuşu ötüyordu, tıpkı Adam'la ilk tanıştığım gün olduğu gibi. Sanırım bana okumaya devam etme gücü veren de buydu.

Ben yalancı değilim. Ama o gün en kötü, en korkunç yalanı söyledim. Josh'a bebeğimi doğuracağını söyledim. Senden ikimiz arasında bir seçim yapmanı istediğini biliyordum ve onu bana tercih edeceğinden, onun senin kalbindeki etkisinin benimkinden daha güçlü olduğundan korkarak paniğe kapıldım. O anda her şeyimi kaybettim: doğruyla yanlış ayırt edebilen bir adamdım, aşık olduğun kişiydim ve sana en iyi seçimi yapacak kadar güvenen bir adamdım.

Senin için. Onu seçeceğini düşünmüştüm, Lily. Gerçekten Josh'ı seçeceğini düşünmüştüm.

Başımı salladım, boğazım neredeyse kelimeler için çok sıkıydı.

'Onun sen olacağını nasıl bilemezdin, aşkım? Sadece sen olabilirdin?'

Adam, yumuşak esintide süzülerek sonsuza dek genç, sonsuza dek sağlıklı ve sonsuza dek kalbimin o anda yaptığı en doğru seçim olacağı yere giden bu sözleri duyabiliyor muydu?

O gün yaptıklarımla çok değerli bir şeye zarar verdim. Sana en eski arkadaşını kaybettirdim ve bu gerçekten affedilemez. Ve benim aptallığım yüzünden onun yanında olamayacağını düşünerek, bu beceriksiz yolla işleri düzeltmeye çalışıyorum. Bence Josh iyi bir adam. Benden daha iyi bir adam. Benim yaptığım gibi yalan söyleyeceğini hiç sanmıyorum.

Her zaman, eğer bir şey sizin içinse, doğru zaman geldiğinde size ulaşacağına inanmışımdır. Ve eğer bulamazsa ... belki bir söz ve eski bir mektup yanlışı düzeltmeye yardımcı olur.

Mutlu ol, Lily. İlerle. Aşkı yeniden bulun. Sen sadece en iyi gelecekleri hak ediyorsun.

***Ve sizinkini sizinle paylaşmak için orada
olamadığım için çok üzgünüm. Kalbine
güven. Onu takip edin. O sizi gitmeniz
gereken yere götürecektir.***

Sonsuza dek, Adam xxx

"İyi misin?

Güzel bir soruydu ve nasıl yanıtlayacağımı bilmiyordum. Adam'ın sözleri kulaklarımdayken ve Josh karşımda durmuş, yüzü nazik bir endişeyle doluyken hâlâ geçmişle şimdiki zaman arasında sıkışıp kalmıştım. Uzun zamandır ortalıkta yoktu, bana duygularımı çözmem için gereken zamanı vermişti ama içimden bir ses ne kadar uzun süre tepelerde yürümüş olsa da bunun yeterli olmadığını söylüyordu.

Josh temkinli bir şekilde yanımdaki banka oturdu ve Fletcher yürüyüşten bitkin düşmüş bir halde ayaklarımızın dibine çöktü.

"Mektup işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptı?" O sabah gerçekten de harika sorularla piyasayı köşeye .

"Şu anda söylemek zor. Dürüst bir cevaptı ama belki de duymak istediği bu değildi.

Uzun bir süre sessiz kaldık ve Josh sonunda konuştuğunda sesi alçak ve ciddiye.

"Umarım bu küçük bebek senin gibi bir anneye sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyordur.

Bankta ona doğru dönerken gülümsedim. 'Sanırım seni tanıdığım onca yıl içinde bana söylediğin en güzel şey bu olabilir. Teşekkür ederim. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin, çünkü artık bu bir hayalden ziyade gerçek, bunu tek başıma yapıyor olmak cehennem kadar korkutucu.

"Geçmişteki korkunç iltifat eksikliğim için özür dilerim," dedi Josh, yüzü ciddileşmeden önce gözleri gülümseyerek kırıştı. "Bunu tek başına yapmak gerçekten istediğin şey mi?

Tamamen yalnız değilim. Annem ve babam uzun zamandır büyükanne ve büyükbaba olmayı arzuluyorlardı; gerçekten dahil olacaklar. İhtiyacım olduğunda yanımda olacaklarını bildiğim arkadaşlarım da var.

"Ama ben değil?"

Sorusu, içine düşmek üzere olduğum bir tuzak gibi geldi.

"Ne demek istiyorsun? Her zaman söylediklerinden sonra, sana bu haberi verdiğimde nasıl hissedeceğini biliyordum".

Josh bana baktığında yüzünde nadiren gördüğüm bir ifade vardı. Hayal kırıklığı.

"O zaman belki de beni sandığın kadar iyi tanıımıyorsun.

'Dün Adam'ın senin gitmeni sağlayacak tek şeyin onun bebeğini doğurmam olduğunu bildiğini söylemiştin. Ve şimdi öyleyim.'

"O zaman sen ve Adam evlenmek üzereydiniz. *Tabii ki* o zaman çekip gittim. Seni seçim yapmaya zorlayarak senin için her şeyi mahvetmek istemedim. O zamanlar benim için seni bu şekilde incitemeyecek kadar değerliydin. Hâlâ da öyle.

'I . . .' Kafamda birbiriyle çelişen o kadar çok düşünce uçuşuyordu ki tek bir tanesini bile yakalayamadım. 'Josh, bu bir bebek. Adam'ın bebeği.

"Bunu biliyorum.

'Bu *tam da* hiç istemediğini söylediğin şey. Tanrı aşkına, bunun kazara olmamasını sağlamak için vazektomi bile yaptırdın.

Josh dudağını ısırды, suçluluk duyuyordu. "Bu *tamamen* doğru değil. Sesi ayılmadan önce alaycı bir gülme denemesi yaptı. "Fiziksel olarak çocuk sahibi olamam, Lily. Seyahatleyken hastalandım - her şeyden önce kabakulağa yakalandım - gerçekten çok kötü. Bu yüzden sana her zaman istediğini bildiğim tek şeyi veremedim. Bir bebek. İşin komik yanı, doktorlar bana bu haberi verdiğinde gerçekten sarsıldım. Tüm hayatımı asla baba olmak istemediğimi düşünerek geçirmiştim ama bana asla baba olamayacağımı söylediklerinde ağladım. Sanki ellerimden bir şey koparılmıştı çünkü onu yeterince dikkatli tutmamıştım. Durdu ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Çocuk sahibi olamamak, düğününden önce senden uzaklaşmanın doğru bir şey olmasının ve yedi ay önce peşinden gelmememin nedeniydi. Bu hayali gerçekleştirmenin bir yolunu bulmanı istedim. Sanki yeni bilgi hâlâ yerleşecek bir yer bulamamış gibi başını salladı. 'Ve buldun. Ve senin adına mutluyum. . . ve Adam için de mutluyum.

Ve onu bunu kastettiğini anlayacak kadar iyi tanıyordum. Gerçekten .

'Ama keşke o değil de ben olsaydım diyor muyum? Tabii ki evet.

Başım dönüyordu, asla bir aile istemeyen adamla şimdi her zaman duymak istediğim her şeyi söyleyen adamı uzlaştıramıyordum.

"Fikrinizi değiştirecek ne oldu?

Bu kez gözleri binlerce anıyla doluydu.

Ben.

"Sen. Sen . Dünyama geri döndün ve hayatımın geri kalanını sensiz yaşayabilirmişim gibi davranmaya devam etmemi imkânsız hale getirdi. Derin bir nefes aldı. "Ve sonra geçenlerde Gordon'u evinde ziyaret ettiğimde bir şey oldu.

"Bunama artık neredeyse her şeyini elinden aldı. Onu her gördüğümde bir öncekinden biraz daha kötü oluyor. Çoğu zaman kim olduğumu bilmiyor ve onu sürekli düzeltmem kafasını çok karıştırıyor. Bu yüzden başka birinin akrabası ya da ziyaretçisi olduğumu düşünmesine izin veriyorum. Ama geçen sefer onu görmeye gittiğimde, bakıcılardan biri ona ziyaretçisinin kim olduğunu sordu ve ...' Josh'un sesi kesildi ve duygularının derinliğini gizlemeye çalışmamasına bayıldım. "Dedi ki, *"Bu benim oğlum. Bu benim oğlum Josh ve onunla gurur duyuyorum."*

Hikâyesinin yol açtığı ani gözyaşlarını silmek için elimi gözlerime götürdüm.

"Ve o anda, onun etinden ve kanından olmamamın, ona benzemememin ya da beni küçük bir çocuk olarak hiç tanımamış olmasının önemli olmadığını anladım. Milyonlarca farklı şekilde benim yanımdaydı. Gerçekten önemli olan her anlamda o benim babamdı. O gün ilk kez ona Gordon yerine baba dedim. Şimdi de onu her gördüğümde öyle diyeceğim.

'Ve işte yüzden, eğer şansım olursa, iyi bir baba olabileceğimi biliyorum. Çünkü çok iyi bir rol modelim vardı.

İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık, duygularımızı dizginlemeye çalıştık. "Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin Lily. Tabii istediğin bu değilse.

Bu. Senin için -ikiniz için de- istediğin her şekilde yanında olabilirim. Ve bu sadece arkadaşın olarak olsa da sorun değil. Şimdilik sadece sen, bebek ve Adam'la ilgili olmasını istersen bunu anlarım. Bunu anlarım. Ne istersen, neye ihtiyacın olursa olacağım. Bu küçüğün sahip olabileceği en iyi amca olabilirim. Ama bundan daha fazlası olmamı istiyorsan... o zaman varım Lily, sonuna kadar varım.

"Adam'ı her zaman seveceğim Josh.

"Bunu biliyorum.

Gözlerim onunkilerdeydi ve üçümüzün de hayatını birbirine bağlayan sözcükleri daha fazla tutamadım. "Ama ben de seni seviyorum, her zaman sevdim, beni o ağaçtan indirmeye çalıştığın ilk andan beri.

Gülümsemesi yavaşça ortaya çıktı ve o kadar parlaklaştı ki sanki doğrudan güneşe bakıyormuş gibi oldu.

Josh'un sesi sözlerinin ağırlığıyla yeniden çatladı ve gözleri daha önce döktüğünü hiç görmediğim yaşlarla doldu. "Sana aşık olmak için uzun süre savaştım Lily; artık bunu yapamam. Benden bu kadar. Sonsuzluğun nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Ama dünyada bunu senden başka paylaşmak istediğim kimse olmadığını biliyorum. Bu işi istediğin ya da ihtiyacın olduğu kadar ağırdan alabiliriz. Ama bu sefer çekip gitmeyeceğim.

Şimdi ayağa kalkmış, daha önce hiç görmediğim bir kırılganlıkla önümde duruyordu.

"Senin büyüdüğünü gören kişi olmak istiyorum. Bu küçük bebeğin her zaman başvurabileceği kişi olmak istiyorum. Ve Adam'ın sana beni bulmanı söylediğinde bana güvendiği adam olmak istiyorum. Tek yapman gereken bana ne istediğini söylemek.

Bu bana sorulan en kolay soruydu ve ayağa kalkıp kollarına doğru yürürken, başka bir adama verdiğim sözle başlayan bir yolculuğun son adımlarını attığımı biliyordum.

İstediğim sensin, Josh. Bizi istiyorum.

Bizi istiyorum.' Ve sonra beni öptü.

Kırkıncı Bölüm

YEDI AY SONRA

Salon iyi görünüyordu - aslında tüm daire iyi görünüyordu. Her yüzey pırıl pırıldı ve parlak mutfak dolaplarının yansıtıcı parıltısıyla mücadele etmek için neredeyse güneş gözlüğüne ihtiyaç duyuyordunuz. Emlakçı, daireyi filme çekmeden önce öyle bir tutkuyla sahnelemişti ki, acaba emlak yönetimi yerine Hollywood'da bir kariyer mi yapmak istiyordu diye merak ettim. Kesinlikle sihrini konuşturmuştu, çünkü daire kiraya verilmek üzere listelendikten birkaç saat sonra potansiyel kiracılardan ilgi telaşı başlamıştı.

Temsilcinin nazıkçe kullanmak isteyebileceğimi söylediği pahalı kokulu mumların esintisiyle odadan odaya geçtim.

"Bu senin yüzünden olacak," demiştim açıkça ilgisiz bir Fletcher'a. Bu sabah burada değildi ama Raegan, Polly ve yeni yavru köpekleriyle parkta vakit geçiriyordu. Josh da burada değildi, ancak yanımda olmasını istersem planlarını yeniden düzenlemeye gönüllü olmuştu.

"Bunu tek başıma yapmam gerekiyor," dedim, onu dışladığımı hissetme ihtimaline karşı küçük bir endişe kırıntısıyla. Daha iyi bilmem gerekirdi.

"Anlıyorum. Bu kadar çok anıyı barındıran bir yerden ayrılmak zor olacak'.

Öyleydi. Odadan odaya geçerken, her birinde geçmişten titrek bir görüntü görürken, bunun muazzamlığını tekrar hissettim. Mutfakta Adam'ı ocağın başında, beline düğümlenmiş kaba sloganlı bir önlükle ve sahip olduğumuz her tencereyi lavabonun yanına yığılmış halde hayal ettim. Odayı taradım ve daha genç bir ben buldum, puslu ve sepya renkli, yardım teklifi reddedilirken bir kadeh şarabı yudumlarken gülüyordu. "*Ben hallederim,*" dedi Adam serabı neşeli bir sırıtışla, her ne kadar açıkça halletmemiş olsa da.

Adımlarım beni, minderleri potansiyel kiracılar için yeni dolgunlaştırılmış krem rengi kanepenin bulunduğu salona götürdü.

en sevdiği koltuğunda Adem şeklinde bir girinti vardı. Gözümü kırptım ve minder tekrar düzleşti.

Banyoyu son dakikada hızlıca kontrol ettiğimde hıçkırık ve kahkaha arasında bir ses çıkardım. Çünkü orada, kısa bir an için, büyük boy duş kabinindeydik, uzuvlarımız sabunla kayganlaşmış, kalplerimiz arzuyla çarpıyor, gülerek duşta seksin filmlerde görüldüğü kadar kolay olmadığını ilan ediyorduk.

Belli nedenlerden dolayı yatak odasından kaçınıyordum, çünkü gardıroplar çoktan boşaltılmış ve yatağın Adam'ın tarafındaki çekmeceleri artık çıplak olsa da, burası onun varlığının en çok hissedildiği odaydı. Son yedi aydır neredeyse her hafta sonunu benimle geçirmesine rağmen Josh'un burada hiç kalmamasının nedeni de buydu.

Çiftliğin sahipleriyle bir anlaşmaya varmış ve Fletcher ile zamanımızın çoğunu geçirdiğimiz Eski Mandıra'da uzun süreli bir kiralama yapmıştı. Köpeğim açık alanların özgürlüğünü ve her zaman bir tavşan yakalama olasılığını seviyordu - hepimiz bir tavşana asla yaklaşamayacağını bilsek bile. Ben de burayı seviyordum çünkü burası Josh ve benim geleceğimizin temel taşlarını ilk attığımız yerdi.

Telefonum kalçamda titreşti ve bebek ben daha cevap veremedim kaburgalarımın öfkeli bir tekme attı. İkinci trimesterde deneyimlediğim yaratıcı jimnastik için çok daha az yer vardı, ancak minyatür bir dirsek veya minik bir diz bana hamileliğimin son düzlüğünde olduğumu hatırlattığında hala bir merak hissi vardı.

Elbette hazımsızlık, sırt ağrısı ve gece boyunca defalarca tuvalete gitmek de oldukça doğru hatırlatmalardı. Şimdi yanından geçerken koridordaki aynaya bir göz attım ve Josh'un beni daha da güzelleştirdiğini iddia ettiği vücudumdaki değişiklikleri görerek gülümsedim. Hoş bir şekilde önyargılıydı.

O ilk ziyaretten sonra ilişkimizde işleri çok ağırdan almıştık. Geçmişimizde yıllar süren boşluklar vardı ve bir zamanlar yanıp kül olmasına izin verdiğimiz tüm köprüleri yeniden inşa etmek için zaman ayırmıştık. Bu sayede artık daha güçlüydük, bunu biliyordum ama bu farkındalığın bizim için önemli olan insanlar tarafından yankılandığını duymak beni her zaman mutlu etmiştir.

Babam Josh'a ilk kez son Pazar öğle yemeği ziyaretimizde 'oğlum' demişti ve bunun Josh için ne kadar önemli olduğunu biliyordum, çünkü sonrasında birkaç dakika boyunca hiçbir şey söyleyememişti.

Josh onu ilk kez eve götürdüğümde bana 'Adam'ın peşinden gitmek zor olacak,' demişti; ergenlik yıllarımız boyunca birbirimizin evine kaç kez girip çıktığımız düşünülduğünde bu bile başlı başına tuhaf gelmişti.

"Senden sonra gelecek olanın nasıl başa çıkacağını Tanrı bilir," diye takıldım, beni öpmek için kendine çekerken gözlerinin kenarlarını kırıştıran gülümsemenin tadını çıkardım.

'Öyle bir şey olmayacak. Artık bana mahkûmsun,' dedi. Babam ön kapıyı açtığına dudaklarımız hala kilitliydi ve bu muhtemelen her türlü garip hissettirmeliydi, ama garip bir şekilde hissettirmedi.

Josh bana yaptığım bir öneri üzerine harekete geçme planlarından bahsetmeden aylar önceydi. "Ne önerisi? Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmamasının sebebinin bebek beyni olup olmadığını merak ederek sordum.

'Geçen yıl bana ormanın bir bölümünü lüks bir ağaç ev inzivasına dönüştürmekle ilgili söylediklerin. Eddie ve Cath'in çiftlik evlerinde neler sunduğunu gördükten sonra bunu ormanda da yapabileceğimizi düşünüyorum.

Sesindeki coşku ya da gözlerindeki heyecan ışıktan çok, 'ben' yerine 'biz' ifadesini kullanmasını sevdim.

Tek endişem, yeni girişim için İskoçya'da ne kadar fazladan zaman harcaması gerekeceğiydi, ancak Rory onunla ortak olmaya hevesliydi ve Rory'nin eskiden konaklama sektöründe çalışan karısı, Josh'a tekrar güneye taşındığında yeni işi onun adına yönetmesine izin vermesi için neredeyse yalvarmıştı.

Her şey yerli yerine oturmuştu, *biz* yerli yerine *oturmuştuk* ve sonunda malikânedeki daireye ulaşmak için üç kat merdiven çıkmanın Everest'e günlük bir tırmanış gibi geldiğini kabul etmek zorunda kaldığım zaman gelmişti. Bebek altı hafta içinde doğacaktı ve tam da nerede yaşayacağımız konusunda paniklemeye başladığımız sırada, The Old Dairy'den çok da uzak olmayan ahşap çerçeveli güzel bir ev piyasaya çıkmıştı. Binanın rustik bir cazibesi ve bir gün bir köpekle bir çocuğun yan yana koşup oynayabileceği kocaman bir bahçesi vardı. Ama bundan da öte, bahçede kocaman bir çınar ağacı vardı. Mülkü ilk görüşümüz sırasında tam önünde durmuştuk. Gözlerimiz gövdesinin dibinden en üst dallarına kadar gitmişti. Çocukken tırmandığımız ağacın neredeyse aynısıydı.

Josh'un eli benimkini ya da benimki onunkini bulmuştu ve hiçbir şüphe ya da tereddüt duymadan sadece tek bir anlama gelen bir bakışı paylaşmıştık. Josh hafif şaşkın emlakçıya "Biz alırız," demişti.

Daireyi terk etmek zor olacaktı ama satmak yerine kiraya vermeye karar vermek Adam'ın hâlâ benimle olduğunu hissetmemi sağladı. Bu kez mesane bölgeye gelen bir başka sert tekme, Adam'ın bir parçasının *her zaman* benimle olacağını hatırlattı.

Ön kapının zili çaldı ve mandalı için dahili telefona yöneldim, bilinçli olarak paytak paytak yürümemeye çalışıyordum. Josh ördeğe benzeyen yürüyüşümü hoş bulabilirdi ama ben şüphe içindeydim.

Daireyi kendim göstermek için ısrar ettiğimde emlakçı şaşırmişti. Ama kocamla paylaştığımız evde doğru insanların yaşaması benim için önemliydi.

"Zheng'ler büyüleyici bir çift. Pekin'den gelmişler ve adamın şirketi onu iki yıllığına buraya yerleştirmiş. Videodaki evin görüntüsüne bayıldılar ve hemen taşınabilirler.

İki dakika sonra Bay ve Bayan Zheng'in daireden çok etkilendikleri anlaşılıyordu. Onları oda oda gezdirirken heyecanlarının arttığını görebiliyordum ve burayı yeni evleri olarak adlandırmayı ne kadar çok istedikleri belliydi. Memnundum; yeni sakinlerin de Adam ve benim ilk taşındığımızda olduğu gibi burada mutlu olmalarını istiyordum.

"Tam da bulmayı umduğumuz şey buydu," dedi Bay Zheng bana sevinçle. Karısı biraz daha sessizdi ama onun da aynı şeyi hissettiğini görebiliyordum.

Beni ana yatak odasına kadar takip ettiler, orada dolap kapaklarını açtım ve onlara zaten zihinsel olarak karar bir şeyi satmak için elimden geleni yaptım. Josh'un benim için tamamladığı güzel beşiğe hayranlıkla bakmak için odanın köşesinde durakladılar. Aylar önce İskoçya'dan getirmişti ve muhtemelen önyargılı olsam da, şimdiye kadar yaptığı en iyi şey olduğunu düşünüyordum. Muhtemelen benzer beşikler satarak bir servet kazanabilirdi, ancak bunun sadece benim için eşsiz, tek seferlik bir parça olması konusunda kararlıydı.

Bay Zheng hayranlıkla elini orman yaratıklarının karmaşık oymaları üzerinde gezdirerek, "Bu çok zarif," dedi.

"Teşekkür . Ortağım ," dedim sesimdeki gururu duyarak. "Son derece yetenekli," dedi Bay Zheng, doğruldu ve Bana sıcak bir gülümseme. 'Ve küçük bir kızınız olacak. Tebrik ederim. Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı.

'Aslında bebeğin cinsiyetini bilmiyoruz. Bunu bir sürpriz olarak bırakmaya karar verdik.

Bu kez kafası karışmış görünen Bay Zheng'di. "Özür dilerim. Lily adında küçük bir çocuğunuz olacağını düşünmüştüm.

"Benim adım Lily," dedim, kalbimin sanki biraz sonra ne olacağını biliyormuş gibi küçük bir sıçrama yaptığını hissettim.

Bay Zheng tekrar beşiğe doğru eğilip elini Josh'un Wildwood mobilyalarının her parçasına kazıdığı Çince karakterlerin üzerinde gezdirirken biraz telaşlı görünüyordu. Aynı karakterler omzundaki yara izinin üzerine de işlenmişti.

Özür dilerim. Benim hatam. Ama bu,' dedi parmaklarını yavaşça oymanın üzerinde gezdirerek, '. "Lily" yazıyor.

Josh'un yaptığı her parça, yıllar öncesine dayanıyordu. Her bir parçanın üzerinde benim adım yazıyordu. Bana söylediği gibi rastgele bir sembol değildi; içten bir beyan, duygularının bir ifadesiydi ve boğazıma bir yumru getirdi.

Josh'u daha fazla sevmenin mümkün olduğunu gerçekten düşünmemiştim.

Ama yanılmışım.

Kırk Birinci Bölüm

Josh hastane koridorunda ilerlerken ayak sesleri ağırlaşmıştı. Otuz saattir aralıksız uyanıktı ve hiç bu kadar bitkin hissettiğini hatırlamıyordu. Az önce otomattan almaya gittiği kahvenin büyük bir kısmını dökmeyi başarak kendini bir silkeledi. Lily şu anda ağızdan hiç içmediği için yanında sadece tek bir beher taşıyordu. Ebeveyn bir kuşun yavrularını beslemesi gibi, Lily'nin dudaklarının arasından nazıkçe kaydırıldığı minik buz parçalarını saymadı.

Ona tahsis edilen odanın kapısına yaklaşırken yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Yüzüne kırışıklıklar gibi kazınmış olan endişeyi onun görmesini istemiyordu. Bugün hayal edebileceğinden çok daha zordu.

Yaklaşık bininci kez, onunla sihirli bir şekilde yer değiştirebilmenin bir yolu olmasını diledi. Güçlüydü, gülünç derecede sağlamdı. Buna dayanabilirdi. Dayanamadığı şey ise sevdiği kadını böyle acı içinde görmektir.

Muhtemelen Lily'nin bu işi kolaylaştırmak için alabileceği bir dizi güçlü ağrı kesici vardı ama Lily onları onu şaşırtan bir şiddetle reddetmişti.

"Gözlerime kadar uyuşturulmak ya da kendimden geçmek istemiyorum," demişti yüzünde garip bir ifadeyle, sanki geçmişinden bir yankı duyuyormuş gibi.

Josh doktorların onu ağır uyuşturuculara alıştırmaya çalışmadıklarını söylemeyi düşündü ama Lily'nin her şeyi nasıl ele almak istediğine kendisinin karar vermesinin daha iyi olacağına karar verdi. Bunu yaşayacak olan oydu ve Josh'un bugün için ne kadar çok kitap okuduğunun bir önemi yoktu - ve çok okumuştur. Hiçbir şey sizi gerçekten hazırlayamazdı.

Hemşirelerden biri kayarak odaya girdi ve hastasını kontrol etmeye gitmeden önce ona hızlıca gülümsedi. Neyse ki Lily onun yokluğunda çok ihtiyaç duyduğu hafif bir uykuya dalmıştı. Josh, neredeyse tüm hayatı boyunca kalbini çekiştirmiş olan aynı iç burkucu sevgi çekimiyle ona baktı.

Hemşire yatağın yanındaki kutudan bir mendil çıkarıp eline tutuşturduğunda hâlâ ona bakıyordu. Josh peçeteyi sanki

Hemşire işaret parmağıyla kendi kuru yanağına hafifçe dokunana kadar ne olabileceği ya da neden verildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Başını iki yana salladı. Ağladığını nasıl fark etmemiştir?

"Nasılsınız Bay Metcalf?"

Onlara kaç kez kendisine Josh demelerini söylediğinin bir önemi yokmuş gibi görünüyordu, ama asla demediler.

"Ben iyiyim.

"Biraz yorgun görünüyorsunuz," dedi hemşire sempatik bir şekilde.

Josh omuz silkti ve boynundaki her kas bu hareketi protesto etti. *Bütün bir geceyi karınızın yatağının yanında rahatsız bir hastane sandalyesinde geçirirseniz böyle olur,* diye düşündü.

"Çok uzun sürüyor... bu normal mi?" diye sordu, soruyu kendi kafasının içinde duydu ve hemşirenin olması gereken başka bir yer olduğunu düşünmesi ihtimaline karşı belli belirsiz bir korku hissetti. Josh'un Lily'nin yanından gerekenden bir saniye bile fazla ayrılmaya niyeti yoktu. Onu odasından çıkarmak için muhtemelen bir SWAT ekibi gerekecekti.

"Oldukça uzun sürebilir," dedi hemşire, bu konularda kendi gündemi olan Doğa adına özür diler gibi dudağını ısırarak.

Genç kadın, Josh'a yiyemeyeceğini bildiği tostu getireceğine dair söz vererek ayrıldı. Yatakta uyuyan kadını uyandırmamak için kendini zor tutarak yavaşça sandalyeye oturdu. Onu dinlenmeye bırakması gerektiğini bilse de Josh daha önce binlerce kez tuttuğu eline uzanmaktan kendini alamadı.

Artık bunu yapamayacağı korkusu, içinde bir bomba patlaması gibi ürperdi.

Lily'nin elleri hâlâ güzeldi, uzun parmaklıydı, mükemmel şekilli oval tırnakları vardı ama derisi artık inceydi, zamanın izlerini taşıyordu. Artık pürüzsüz değildi ve sanki dikkatsizce kahverenginin özellikle çirkin bir tonuna bir şey boyamış gibi bej lekeler parmak eklemleri boyunca uzanıyordu.

Kendi ellerinde de benzer yaşlılık lekeleri vardı.

Josh parmaklarını Lily'nin parmaklarının arasından geçirdi, göz kapaklarının titreyerek açılmasına neden olduğu için kendine kızdı ama gözlerine bakmak için kalan zaman kum saatindeki kumdan daha hızlı akıp gittiği için de memnun oldu.

"Merhaba, sen. Sesi aynıydı ya da en azından onun kulaklarına öyle geliyordu. Sevdiği bir şarkının notaları gibi, bu ritim ruhuna merhem oldu.

"Merhaba güzelim.

Lily, yetmişinci doğum gününün üzerinden birkaç yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ kullandığı bu sevgi ifadesine hafifçe gülümsedi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, neredeyse onun cevabını duyamayacak kadar korkmuştu. "Daha iyiyim. Sanırım köşeyi döndüm," dedi ve sadece Tanrı'dan

Kim bilir nerede, gözlerinde hınzır bir pırıltı vardı.

Belli ki yalan söylüyordu. Bunu ikisi de biliyordu. Ama ondan daha güçlüydü ve bu korkunç durumla ondan çok daha iyi başa çıkıyordu. Ve belki de iyi bir nedeni vardı. *"Bu benim ilk rodeom değil,"* demişti ona yıllar önce, her ikisi de bunun nasıl sona ereceğini anladıklarında üzüntüyle.

Josh arkasından kapının hafifçe açıldığını duydu ve omzuna güçlü bir el konana kadar bunun hastane personelinin bir başka üyesi olduğunu düşündü. Nazikçe sıktı, bir şekilde parmakların esnemesine yüzlerce farklı duygu kattı. Josh'un en güçlü hissettiği duygu sevgiydi.

Adam'ın yüzüne baktı ve gülümsedi.

Todd onun yanından geçerek Lily'ye doğru eğildi ve yanağına en hafif öpücüklerini kondurdu.

"Hey, anne, ?

"Şeftali gibi," dedi Lily, yüzü kırk yılı aşkın bir süredir oğluna her baktığında olduğu gibi yumuşamıştı.

Josh bu fenomene ilk kez şu anda bulundukları odadan çok da farklı olmayan bir odada tanık olmuştu. Kaygan, kıpır kıpır bir bebek, sanki oraya ulaşmak için bir savaş vermiş gibi hala kanla kaygan, Lily'nin uzanmış kollarına yerleştirilmiş ve yüzü Josh'un sadece meleklerin taktığını düşündüğü bir ifadeye dönüşmüştü. Daha önce hiç kimsenin aşık olduğunu görmemişti, bir ruhun diğerine bağlandığı ve asla koparılamayacak bir bağ kurduğu ana tanık olmamıştı.

Josh, çocuğunu ilk gördüğünde Lily için de böyle olacağından hep şüphelenmişti. Bilmediği şey - ummaya bile cesaret edemediği şey - kendisi için de aynısının olacağıydı. Ama öyle olmuştu.

Todd omzuna astığı kanvas plak çantasına uzandı ve Josh'a deri ciltli büyük bir kitap uzattı. "Sanırım annemin istediği kitap buydu.

Lily'nin gözleri bir kez daha kapanmak için çırpındı. Bu artık her zaman oluyordu.

Josh fotoğraf albümünü oğlunun elinden aldı ve bu özel cildi daha önce hiç görmediğinden oldukça emin bir şekilde yabancı kitaba baktı.

Todd başını hoşgörölü bir şekilde sallayarak, "Annemin gardırobunun arkasındaydı, diğerleriyle birlikte çatı katında değildi," dedi. "Bu arada, yukarıda bir sürü eşya var.

"Sen eşya diyorsun, ben anı diyorum," diye cevap verdi Josh, gözleri hastane yatağına kayarak. "Oldukça şaşırtıcı anılar," diye bitirdi, sesi biraz kısıktı.

Lily'nin gözleri hâlâ kapalıydı ama kurumuş dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı. Josh tuttuğı eli kaldırdı ve sıcak, kuru tene bir öpücük kondurdu. Annesinin ölümünün bile sona erdiremeyeceğı kadar güçlü bir aşk hikâyesini en ön sıradan izleyen Todd, içinde bir şeylerin çözülmeye başladığını hissetti. Şimdi ağlamaya başlarsa kendini tutamayacağından çok korkuyordu.

Babasının onu kaybetmenin üstesinden nasıl geleceğı konusunda hiçbir fikri yoktu. Kendisinin de nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Todd bir anda, karısı Lucy'ye kendisinin ve ikizlerin evde kalmasının daha iyi olacağını söylememiş olmayı diledi. Şu anda onlara ihtiyacı vardı ve Josh'un da ihtiyacı olabileceğinden şüpheleniyordu. Karşısında oturan ve hiç çocuk sahibi olmamış olan adam oldukça harika bir baba ve dede olmuştu.

"Bugün bir şey yedin mi baba? Todd şimdi sordu, yaşlı adamı dikkatle incelerken yüz ifadesi endişeyle kararıyordu.

"Aç değilim oğlum," diye mırıldandı Josh, kendi gözleri Lily'nin yüzüne sabitlenmişti. Her çizgiyi, her çili, her kıvrımı biliyordu. Ne kadar saklamaya çalışsa da Lily'nin ne zaman acı çektiğini biliyordu. Ve şimdi çok kötüydü. Gerçekten kötüydü.

Lily gözlerini kırpıştırarak açtı ve sanki birini arıyormuş gibi odayı taradı.

"Lucy ve kızlar evde," dedi Todd aceleyle, geri sayımını tamamlamak üzere olan bir saatin paniğı sesini tuhaflaştırmıştı.

"Gidip onları getirebilir misin?

Todd'un gözleri annesinin korkunç bir şekilde yarı saydamlaşan yüzünden Josh'unkine ve son olarak da duvardaki saate kaydı. Gitme konusundaki isteksizliğı her özelliğine kazanmıştı.

"Lütfen, Todd," dedi Lily, sesi bir saat öncesine göre daha da kısılmıştı.

"Tamam," dedi Todd, ayağa kalktı ve garip bir şekilde sarsılmış görünen bacaklarının üzerinde kapıya doğru ilerledi. "Ama oraya gidip gelmem biraz zaman alacak. Ebeveynlerinden birinin itiraz etmesini bekler gibi durakladı, ama ikisi de itiraz etmedi. "Tamam o zaman. Elimden geldiğince çabuk olacağım.

Gitmek için yöneldi ama bir eli kapı kolundayken uzun bir süre durakladı. Yavaşça arkasını döndü ve Josh yanaklarından sessizce süzülen gözyaşlarını gördü. Todd yatağa döndü ve Josh kenara çekildi, oğlu ellerini Lily'nin kemikli omuzlarının altından nazıkçe kaydırды ve yanağına bir öpücük kondurmadan önce ona sarıldı.

"Seni seviyorum anne.

Lily'nin yüzü tek çocuğuna bakarken huzur doluydu. "Ben de seni seviyorum Todd. Aya ve arkaya kadar. Bu sözler çocukken her gece odasından çıkmadan önce ona söylediği sözlerdi ve Todd bu sözleri neden şimdi söylediğini anlamadıysa da Josh kesinlikle anlamıştı.

Odanın kapısı kapandığında, Todd'un aceleci ayakları onu alıp götürmeden önceki kırık hıçkırığını duydu.

"Bunun için burada olmasına gerek yoktu," dedi Lily, gözleri Josh'ın içinde olduğunu bildiği acıdan bile daha büyük bir şiddetle yanıyordu.

Elini arama düğmesinin üzerinde gezdirerek, "Birini çağırayım da sana bir şey verip veremeyeceklerine baksınlar," diye yalvardı.

"Hayır, aşkım. Burada seninle olmanın bir anını bile kaçırmak istemiyorum. "Ne ki? Josh çaresizce sordu.

Yine ağlayarak onu sakinleştirmeye çalıştı ama elinde değildi.

"Hiçbir şey. Sen her şeyi yaptın. Bana istediğim ya da ihtiyacım olan her şeyi verdin. Şimdi tek ihtiyacım olan şey burada olduğunu bilmek.

"Her zaman," dedi Josh kırık bir sesle. Bu kez cevaplanmayacağını bilse de dua eder gibi başını yatağa eğdi.

"Fotoğraf albümüne bakmak ister misin? Josh sordu, eli çoktan albüme uzanmıştı.

Lily şaşırtıcı bir şekilde başını salladı. "Bu benim için değil aşkım, senin için," dedi, sesi fark edilir derecede zayıflamıştı. "Şuna bak," diye ısrar etti, gözleri çoktan kapanmıştı.

Josh onun dediğini yaptı, sayfaları çevirmeye başlarken elleri tam olarak sabit değildi. Üçüncü ya da dördüncü sayfaya geldiğinde Lily'nin Todd'dan neden bu albümü getirmesini istediğini anlamıştı; Lily bu albümü yüzlerce eski fotoğraftan gizlice derlemiş olmalıydı.

Baskılar. Aile üyelerinin, sevdikleri evcil hayvanların ve arkadaşlarının yer aldığı diğer albümlerin aksine, bu albümde sadece iki kişinin fotoğrafları yer alıyordu: Josh ve Todd.

Açılış sayfasında Todd henüz birkaç dakikalıkken çekilmiş ilk fotoğrafları yer alıyordu. Bu fotoğraflar Todd'un ilk haftalarını ve Josh'un gözyaşları arasında güçlkle görebildiği pek çok ilki kapsıyordu. Todd'un tombul, küçük eli Josh'un elini sıkıca kavramışken ilk deneme adımları. Eğitimci Todd'un kolluklarını çıkarıp onu Josh'un açık kollarına doğru fırlattığında yine yerel yüzme havuzundaydılar. Küçük çocuk ilk kez yardımsız pedal çevirirken Todd'un bisikletinin arkasında aptal gibi koşarken çekilen fotoğrafa kahkahalarla .

Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Todd, biyolojik babası Adam'ın tıpatıp aynısıydı ve her zaman da öyle olmuştu ama Josh ve Todd'un yüzlerindeki muzaffer ifadeler birbirinin tıpatıp aynısıydı.

Josh, baba-oğul yavru kamplarının, Cumartesi sabahı futbol antrenmanlarının ve ikincilik kupasını sanki FA Cup'mış gibi birlikte tutmanın sayfalarını gezdiğinde, Lily'nin bu albümü neden yaptığını ve ona vermek için neden şimdiye kadar beklediğini biliyordu.

"Harika bir baba oldun," dedi Lily, eli bir kez daha Josh'unkine uzanırken. "Onu senden daha fazla sevecezdin, bu mümkün değildi. Ve bunu almanı istedim" -gözleri albüme kaydı- 'ikiniz için de daha pek çok güzel şeyin olduğunu hatırlatmak için. Todd'un artık babasına ihtiyacı olacak ve onun yanında olacağını bilmem gerekiyor. Güçlü olacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Onun ve muhteşem torunlarımızın yanında olamam, bu yüzden ikimizin de yanında olman için sana güveniyorum. Bunu yapacağına söz verir misin?"

"Vereceğim," dedi Josh, sanki söyleyeceklerinin üstesinden gelmek için son bir güç bulması gerekiyormuş gibi derin bir nefes alarak. "Ama senin de bana bir söz vermeni istiyorum.

Lily başını yastığın üzerinde çevirdi ve bu hafif hareket bile onun acı çekmesine neden oldu, bunu Lily'nin irkilmesinden anlayabiliyordu.

"Benim için endişelendiğini biliyorum ama bunu yapmayı bırakacağına dair bana söz vermeni istiyorum.

Lily basitçe, "Yapamam," dedi.

Josh hayalet gibi gülümsedi. Cevabının bu olmasını bekliyordu. Ama bir sonraki sorusuna ne cevap vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

İstek.

'Bana başka bir söz vermeni istiyorum. Gidip Adam'ı bulmanı istiyorum.'

Lily'nin gözleri inanılmaz derecede büyümüştü ve onu cesaretlendirmek için hafifçe başını sallayan kocasına bakıyordu.

"Vedalaştığımızda tek başına olmayacağını bilmem gerekiyor, çünkü bunun düşüncesine katlanamam. Ama Adam'ın sana göz kulak olmak için orada olacağını biliyorum. . . Seninle tekrar birlikte olmak için çok uzun zamandır bekliyordu, Lily. Şimdi onun zamanı. Ona gideceğine söz ver.'

Lily'nin yüzünde bir şok ifadesi vardı ama neredeyse tüm hayatını onu severek geçirmiş olan bu adama karşı hissettiklerinin ağırlığı altında kaybolmuştu.

"Adam'ı bul. Onu uzun, çok uzun zaman önce affettiğini ve her şeyin olması gerektiği gibi gittiğini bilmesini sağla.

Josh öne doğru eğildi ve artık son öpüşmeleri olacağını bildiği öpücük için dudaklarını Lily'ninkilere bastırdı. 'Seni tekrar sevmesine izin ver Lily, ama benim de sevdiğimi asla unutma, bu yüzden fazla acele etme, çünkü doğru zaman geldiğinde sana yetişeceğim. Bu *benim* sözüm.

Gün yavaş yavaş uzaklaşırken gölgeler uzadı ve Josh Lily'nin elini tutmaya devam etti. Onu çok iyi tanıyordu. Gözleri bağlıken onu binlercesinin arasında bulabilirdi.

Onu ilk kez çınar ağacına tırmandıklarında tutmuştu. Todd dünyalarına girdiğinde onunkini kavramış ve onu tamamlamıştı.

Ve parmağına altın bir yüzük taktığında onu gurur ve sevgiyle tutmuştu.

Bu onun tutmak için doğduğu eldi.

Ve Lily'nin gözleri Josh'ın kalbinde bir hediye gibi sakladığı son bir gülümseme için onu bulduğunda, iç çekilmiş bir veda ya da nazik bir merhaba kadar yumuşak bir nefesle yanından ayrılmadan önce hâlâ bunu yapıyordu.

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür yazma noktasına geldiğinizde her zaman teşekkür etmek istediğiniz pek çok kişi oluyor ve listeden birilerini atlamaktan korkuyorsunuz. Ama teşekkür etmek istediğim ilk kişi muhtemelen hiç tanışmadığım biri . . . SİZ. Lily, Josh ve Adam'la vakit geçirmeyi seçtiğiniz ve yazması bu kadar zevkli olan bir kitabı satın aldığınız, ödünç aldığınız ya da dinlediğiniz için çok mutluyum. İster ilk okuduğunuz kitabım olsun, ister *Fractured*'dan bu yana adım adım benimle olun, umarım *Hep Sen ve Ben'i beğenmişsinizdir*.

Ev taşımak her zaman büyük bir karardır ve yayınevini taşımak da doğru yapmak için aynı derecede önemlidir. Amazon Yayıncılık'ta kitaplarım için yeni bir yuva bulduğum için çok mutluyum ve editörüm Victoria Pepe'ye sadece bu kadar sorunsuz ve kolay bir geçiş yaptığı için değil, aynı zamanda *Daima Sen ve Ben'i* sevdiği ve kitabı olabilecek en iyi hale getirme vizyonu için de teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca yapısal düzenlemede benimle yakın çalışan ve karakterleri benden daha çok sevdiğini düşündüğüm Victoria Oundjian'a da teşekkür etmek gerekir. Her ikisiyle de işbirliği yapmak harikaydı ve yeni bir sahneyi tartıştığımız ve üçümüzün de biraz ağladığı o video görüşmesini her zaman hatırlayacağım. O zaman 'benim insanlarımı' bulduğumu anlamıştım.

Blake Friedmann Edebiyat Ajansı'ndaki inanılmaz menajerim Kate Burke'e her zamanki gibi çok teşekkür ederim ve kitaplarımı dünyanın dört bir yanındaki ülkelere ulaştırmak için harika bir iş çıkaran James Pusey ve yabancı haklar ekibine de özel olarak teşekkür ederim. Keşke onlarla birlikte seyahat edebilseydim.

Her bir romanımda bana destek olan harika bir arkadaş grubuna sahip olduğum için çok şanslıyım. Kitapları 'çiğ' olarak okuyan Hazel ve Debbie'ye ve onları düzgün bir şekilde 'pişirildiklerinde' okuyan ve keyif alan (ya da öyle diyorlar) Kim, Sheila, Christine, Barb, Annette ve Bev'e.

Yayıncılık gerçekten sıcak ve destekleyici bir sektör ve yazar olma hayalinin peşinden gitmemiş olsaydım asla tanışamayacağım, şimdi arkadaşım demekten mutluluk duyduğum pek çok insan var. Her birinizi tanıdığıma çok memnunum ve verdiğiniz destek için teşekkür ederim.

Ve elbette, zor günleri bile - bırakın bir kitabı, bir cümleyi bile zar zor bir araya getirebildiğiniz günleri - çok daha katlanılabilir kılan özel yayıncı kankalarım var. Kate Thompson, Fiona Ford, Faith Bleasdale ve Sasha Wagstaff'a sevgi ve minnetle. Sizi çok seviyorum kızlar.

Ve sadece benim değil, herkesin kitaplarını tanıtmak ve desteklemek için çok şey yapan sadık blog yazarlarına ve eleştirmenlere teşekkür etmek için sözlükte yeterli kelime yok. Yaptıklarınızı yapmak için nasıl zaman ve enerji buluyorsunuz bilmiyorum, ama lütfen hepimizin cesaretiniz ve sarsılmaz coşkunuz için son derece minnettar olduğumuzu bilin.

Ve son olarak, bir sonraki adımda ne yazacağımı bilmediğim huysuz yolculuğumda bana katlandıkları ve sonunda 'Son' yazdığım o mutlu ana kadar bana destek oldukları için aileme teşekkür etmek istiyorum. Başarılı olduğumda, aradığım yüzler sizlersiniz ve her zaman yanımdasınız, beni destekliyorsunuz. Teşekkürler, Ralph, Luke, Kimberley ve Jimi. Ve ailemize yeni katılan çok küçük bir kişiye ekstra özel bir teşekkür. Bu kitap ilk torunuma ithaf edilmiştir, Cassidy adında harika bir küçük kız, şu anda sadece tahta kitapları okuyor, ama umarım bir gün bu kitabı alır, ithafta adını görür ve onu ne kadar çok sevdiğimizi bilir.

YAZAR HAKKINDA

Yazar fotoğrafı:© Hannah Cousens 2017

Dani Atkins ödüllü bir roman yazarıdır. Yazarın 2013 tarihli ilk romanı *Fractured* yirmi üçten fazla dile çevrilmiş ve yarım milyondan fazla satmıştır.

Dani doğdu ve hayatı boyunca Hertfordshire'ın çeşitli bölgelerinde yaşadı. İki çocuğu dünyaya gelmeden önce uzun yıllar Londra'da BBC, bir araba galerisi ve uluslararası bir mühendislik şirketi de dahil olmak üzere çeşitli kuruluşlarda sekreter/PA olarak çalıştı. Günlük işe gidip gelirken kitaplar onun değişmez yoldaşlarıydı ve bir gün kendisinin de bir yazar olabileceğine dair gizli hayalinden asla .

Uzun ve mutlu bir evlilik, artık büyümüş ve evi terk etmiş iki çocuk ve çok sevilen pek çok evcil hayvanın ardından Dani, şu anda kelimenin tam anlamıyla bir rüyayı yaşadığını fark etmek için hala kendini çimdiklemek zorunda.

Dani ve kocası 350 yıllık bir kulübede yaşıyor ve hayatlarını bir Siyam kedisi ve kendisiyle birlikte yaşamalarına nazikçe izin veren çok coşkulu ve talepkâr bir border collie ile paylaşıyorlar. Dani'nin mükemmel günü çocuklarının uzun bir ziyaretini, şöminede gürül gürül yanan bir ateşi, iyi bir kitabı, herkesin izlemek istediği bir filmi ve aşırı miktarda çikolatayı içeriyor.

Dani'yi X'te [@AtkinsDani](https://twitter.com/AtkinsDani) adresinden takip edin veya Facebook'ta www.facebook.com/daniatkinsauthor veya Instagram'da [@daniatkinsauthor](https://www.instagram.com/daniatkinsauthor) adresinden iletişime geçin.

Yazarı Amazon'da Takip Edin

Bu kitabı beğendiyseniz, yazar yeni bir kitap çıkardığında haberdar olmak için Dani Atkins'i Amazon'da takip edin!
Bunu yapmak için lütfen aşağıdaki talimatları izleyin:

Masaüstü:

- 1) Yazarın adını Amazon'da veya Amazon Uygulamasında arayın.
- 2) Amazon sayfasına ulaşmak için yazarın adına tıklayın.
- 3) 'Takip Et' düğmesine tıklayın.

Mobil ve Tablet:

- 1) Yazarın adını Amazon'da veya Amazon Uygulamasında arayın.
- 2) Yazarın kitaplarından birine tıklayın.
- 3) Amazon sayfasına ulaşmak için yazarın adına tıklayın.
- 4) 'Takip Et' düğmesine tıklayın.

Kindle eReader ve Kindle Uygulaması:

Bu kitabı Kindle eOkuyucu'da veya Kindle Uygulamasında , son sayfadan sonra yazarın 'Takip Et' düğmesini bulacaksınız.

